MATTHEW REILLY

ZONA 7

MATTHEW REILLY

ZONA 7

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

www.virtual-project.eu

versiune 1.0

MATTHEW REILLY
Area 7
© 2002, Matthew Reilly
Publicat prin înțelegere cu Macmillan,
din cadrul Pan Macmillan Ltd.

RAO International Publishing Company

2012

Prietenului meu, John Schrooten

FORŢELE AERIENE ALE STATELOR UNITE
ZONA SPECIALĂ NR. 7
(ACCESUL RESTRICŢIONAT)

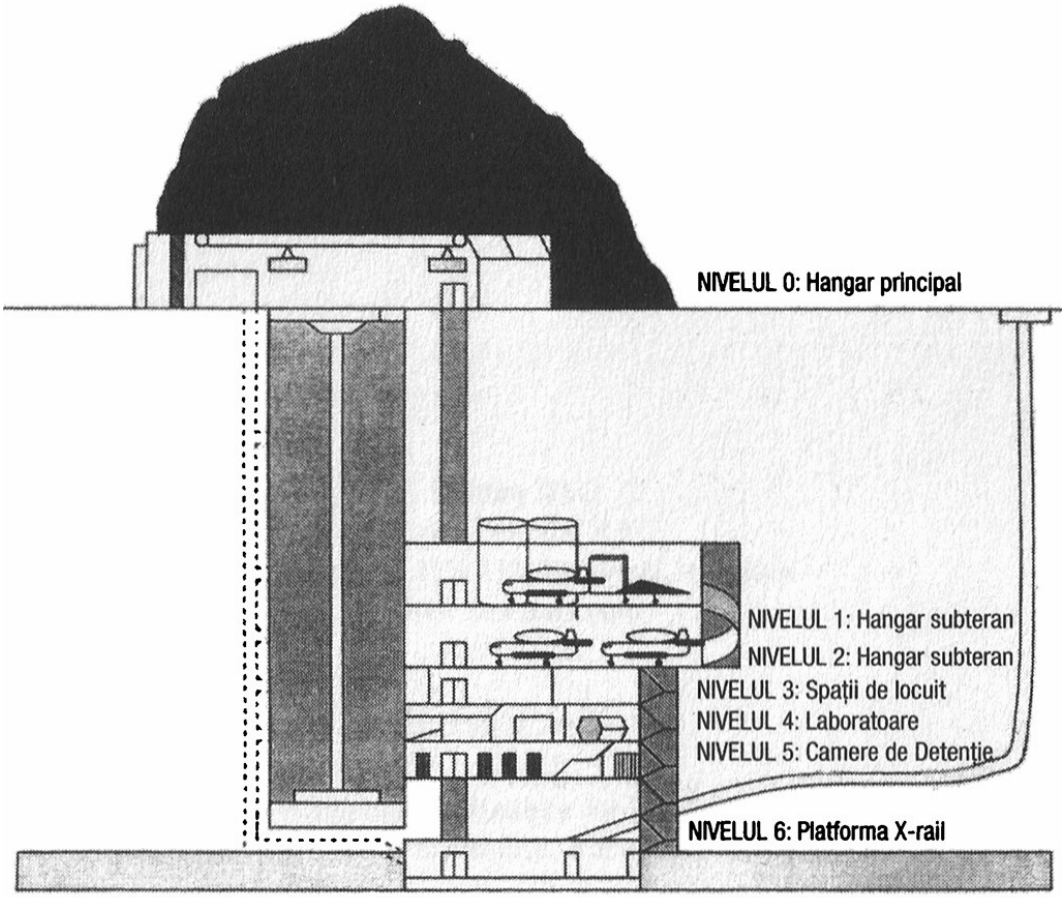

NIVELUL 0: HANGAR PRINCIPAL

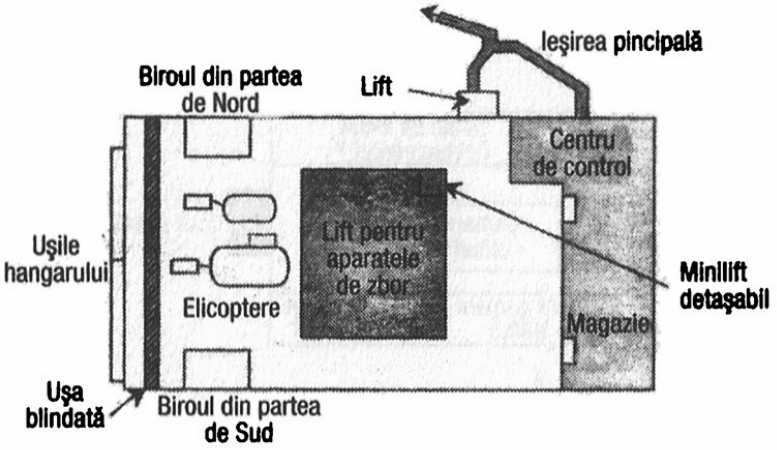

NIVELUL 1: HANGAR SUBTERAN

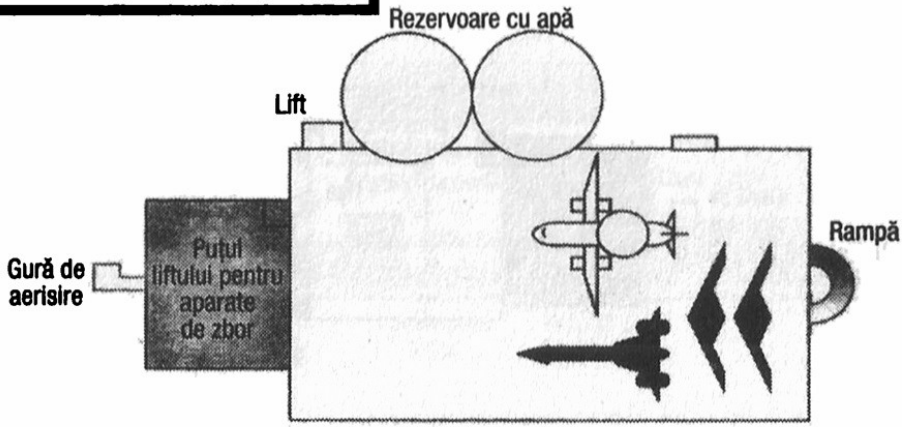

NIVELUL 2: HANGAR SUBTERAN

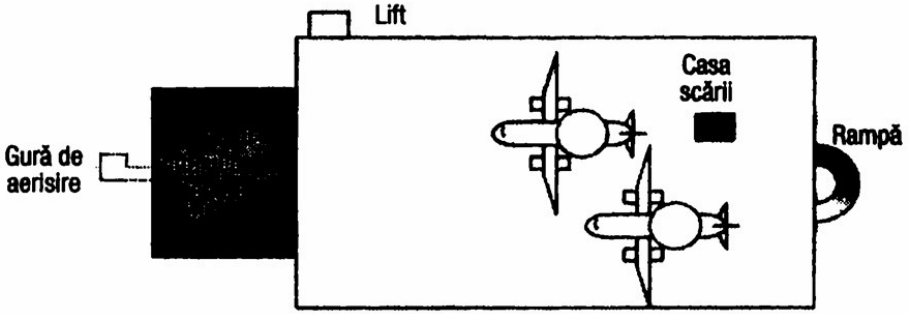

NIVELUL 3: SPAŢII DE LOCUIT

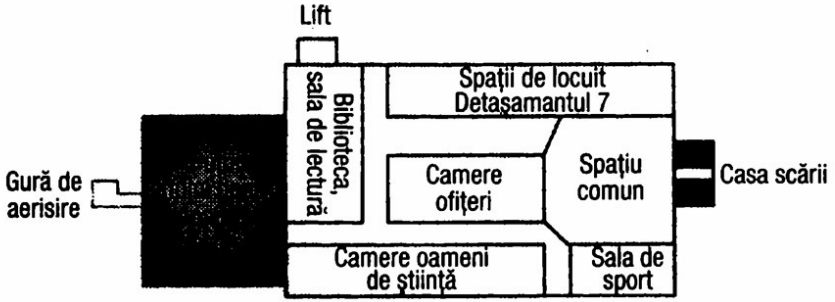

NIVELUL 4: LABORATOARE ŞI SALOANE CARANTINĂ

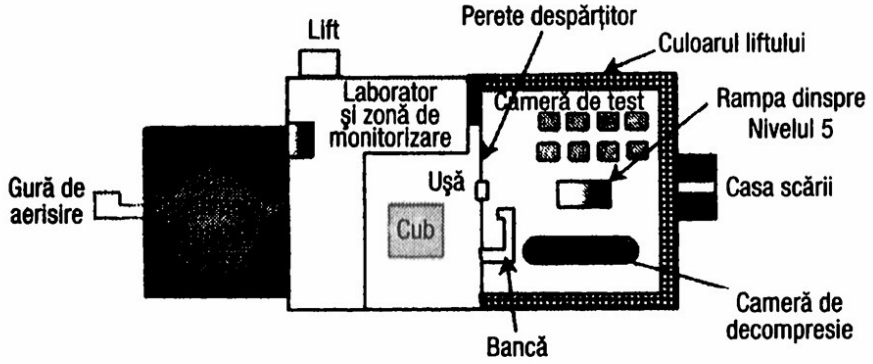

NIVELUL 5: CAMERE DE DETENŢIE

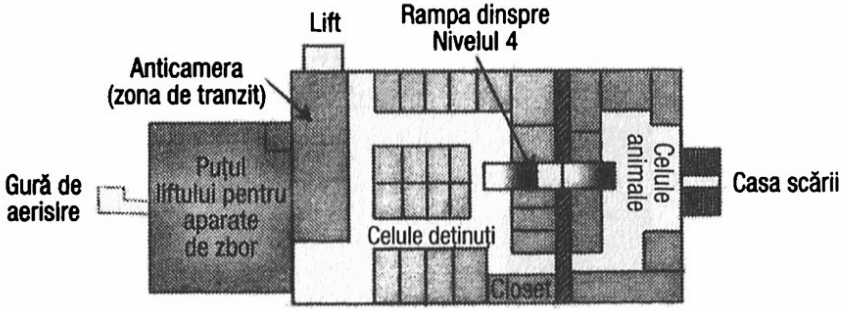

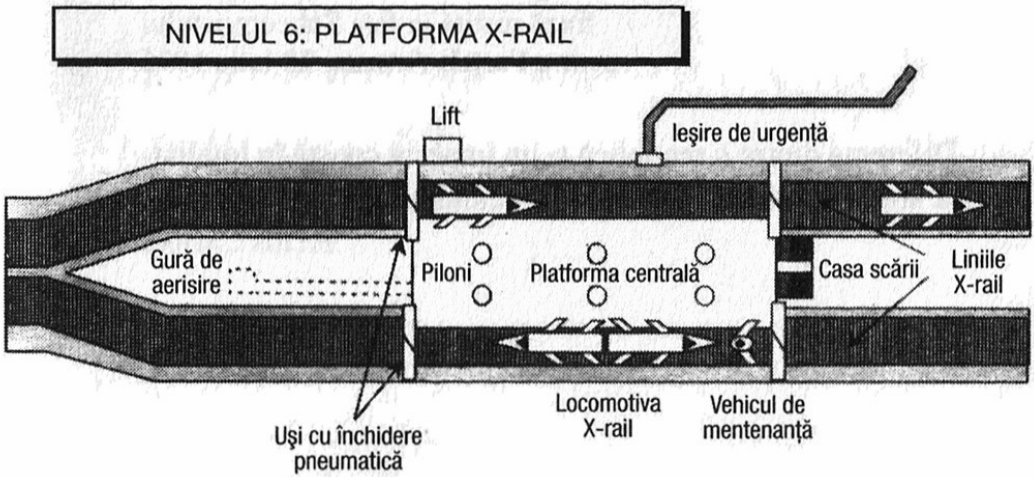
NIVELUL 6: PLATFORMA X-RAIL
Lift
Ieşire de urgenţă
Gură de aerisire
Piloni
Platforma centrală
Casa scării
Liniile X-rail
Uşi cu închidere pneumatică
Locomotiva X-rail
Vehicul de mentenanţă

„Singura temere cu care se confruntă astăzi Statele Unite este aceea că forţele armate aflate în slujba acestei ţări nu mai tolerează incompetenţa persistentă a civililor care le conduc.”

Mr. George K. Suskind,
Agenţia de Informaţii a Apărării,
frază rostită în faţa Subcomitetului
pentru Forţele Armate, 22 iulie 1996

„Diferenţa dintre o republică şi un imperiu constă în loialitatea armatei faţă de una şi faţă de cealaltă.”
Iulius Caesar

INTRODUCERE

Katz, Caleb
C.B. Powell Memorial: „Preşedinţia”
(Discurs rostit la School of Politics, Universitatea Harvard, 26 februarie 1999)

„Nu mai există în lume vreo altă instituţie cum este Preşedintele Statelor Unite ale Americii.

Persoana care poartă acest titlu devine implicit conducătorul naţiunii care se află pe locul patru în lume ca număr de locuitori, comandantul-şef al forţelor sale armate şi director executiv a ceea ce Harry Truman numea «cel mai mare concern operaţional din lume».

Folosirea termenului «director executiv» conduce inevitabil la comparaţii cu organigrama ce intră în descrierea oricărei companii şi, într-o oarecare măsură, cele două seamănă – deşi, ce şef de corporaţie din lume are la îndemână un buget de 2 trilioane de dolari, o autorizaţie care îi permite să folosească Divizia 82 aeropurtată după propriul plac şi alte unităţi care ar putea dezlănţui un întreg arsenal cu efecte termonucleare devastatoare împotriva rivalilor?

Totuşi, dintre toate sistemele politice moderne, Preşedintele Statelor Unite este unic – din simplul motiv că el este atât şeful guvernului, cât şi cel al statului.

Cele mai multe ţări separă aceste două funcţii. În Marea Britanie, de exemplu, Regina este cea care îndeplineşte rolul de şef al statului, iar prim-ministrul pe cel de şef al guvernului. Este vorba despre o separare a puterilor ce ţine strict de istoria lor populată de tirani – regii care purtau coroana, dar şi guvernau după voia bunului plac.

În Statele Unite însă, cel care conduce ţara este totodată simbolul statului. Prin ceea ce spune şi face, fiecare act al Preşedintelui constituie un barometru ce măsoară gloria naţiunii.

Puterea lui este puterea poporului pe care îl conduce.

Să ne gândim, de exemplu, la John F. Kennedy şi felul în care a gestionat şi soluţionat episodul cunoscut astăzi sub denumirea de «Criza rachetelor cubaneze»; apoi la decizia curajoasă a lui Harry Truman de a lansa bomba atomică asupra Japoniei în 1945; la zâmbetul plin de încredere al lui Ronald Reagan. Puterea Preşedintelui e puterea poporului. Pericolele însă nu fac excepţie nici în cadrul unor astfel de aranjamente de stat. Dar dacă Preşedintele este întruchiparea Americii, ce se întâmplă atunci când lucrurile nu merg bine? Să ne amintim asasinarea lui John F. Kennedy, demisia lui Richard Nixon, umilirea publică a lui William Jefferson Clinton. Moartea lui Kennedy a însemnat totodată moartea inocenţei Americii. Demisia lui Nixon a fost ca un pumnal înfipt în optimismul ce caracteriza America. Iar umilirea lui Clinton a însemnat o umilire la nivel global a întregii Americii – la diverse summituri de pace şi la conferinţe de presă, peste tot în lume, prima întrebare la adresa lui Clinton făcea în mod inevitabil referire la escapadele lui amoroase din încăperea ce se afla în imediata vecinătate a Biroului Oval.

Fie că este vorba despre moarte, fie despre ruşine, despre decizii ferme sau curaj, Preşedintele Statelor Unite ale Americii este mai mult decât un simplu om. El este o instituţie – un simbol –, întruchiparea vie a unei întregi naţiuni. Toate speranţele şi visurile a 276 de milioane de oameni sunt în mâinile lui…”(pp. 1-2)

Farmer, J.T.
„Coincidenţă sau crimă organizată?
Moartea senatorului Jeremiah Woolf”
Articol din *The Conspiracy Theorist Monthly*
(152 de copii publicate), Delva Press, aprilie 2001

„Trupul senatorului a fost găsit în pădurea ce împrejmuieşte cabana sa de vânătoare din Munţii Kuskokwim, Alaska.

De fapt, atunci când a murit, Jerry Woolf nu mai era senator, deoarece demisionase brusc din Congresul Statelor Unite cu zece luni înainte, luându-i prin surprindere pe toţi analiştii şi invocând motive de ordin familial.

Era încă în viaţă atunci când a fost găsit – deşi glonţul îi străpunsese cu mare viteză pieptul. Woolf a fost imediat transportat cu elicopterul la spitalul districtual Blaine, care se afla la aproximativ 240 de kilometri de cabană; acolo, toate eforturile medicilor de a opri sângerarea au fost zadarnice; rana era foarte gravă. După patruzeci şi cinci de minute de îngrijiri medicale de urgenţă, fostul senator SUA Jeremiah K. Woolf a murit. Simplu, nu-i aşa? Un teribil accident de vânătoare. Ca oricare altul, pentru că astfel de accidente au loc în fiecare an în această ţară. Asta vrea guvernul să credeţi voi.

Dar să luăm în considerare următorul aspect: registrele spitalului districtual Blaine arată faptul că un pacient pe nume Jeremiah K. Woolf a fost declarat mort în camera de gardă la ora 16.35, în ziua de 6 februarie 2001. E singura dovadă despre existenţa incidentului. Toate celelalte fişe medicale cu numele lui Woolf de la spitalul respectiv au fost confiscate de către FBI.

Acum să ne gândim la următorul lucru: exact în aceeaşi zi – 6 februarie 2001 – în cealaltă parte a ţării, fix la 21.35, locuinţa lui Jeremiah Woolf a fost devastată de o explozie în care au murit soţia şi unica lui fiică. Anchetatorii aveau să susţină mai târziu că

totul s-a datorat unei scurgeri de gaze.

FBI crede că Woolf – care fusese un tânăr senator extrem de dinamic, militant împotriva crimei organizate şi un potenţial candidat la preşedinţie – a fost victima unui şantaj: «Lasă-ne în pace sau îţi vom ucide familia.» Fără nici cea mai mică îndoială, aici este vorba despre un ordin venit de sus, de la guvern. Iar dacă Woolf era şantajat, întrebarea este de ce? Demisionase din Senat cu zece luni înainte. Iar dacă a murit în urma unui simplu accident de vânătoare, de ce atunci FBI a confiscat fişele medicale de la spitalul Blaine? Ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Jeremiah Woolf? Deocamdată nu ştim. Dar să luăm în considerare şi acest ultim aspect: datorită diferenţei de fus orar, 21.35 în Washington, D.C. Înseamnă 16.35 în Alaska. Aşadar, la sfârşitul zilei, pe lângă accidente de vânătoare, şantaj mafiot şi valve de gaz defecte, mai rămâne ceva nelămurit: exact în acelaşi timp, într-un salon de urgenţe din Alaska, inima fostului senator SUA Jerry Woolf se oprea, iar locuinţa lui ce se afla în partea cealaltă de ţară sărea în aer, transformându-se într-o minge uriaşă de flăcări...”

ZONA 7

PROLOG

Aripa deţinuţilor aflaţi sub protecţie,
Penitenciarul Federal Leavenworth,
Leavenworth, Kansas,
20 ianuarie, ora 12.00

Ultima lui dorinţă era să vadă ceremonia de învestire a preşedintelui transmisă la televizor. Desigur, acest lucru amâna cu o oră călătoria la Terre Haute; dar dacă ultima dorinţă a condamnatului era rezonabilă, cine erau ei ca să i-o refuze?

Lumina reflectată de ecranul televizorului tremura pe pereţii din beton ai celulei. Din difuzor se auzeau voci ca de tinichea ce spuneau:

„... jur solemn..."

„... jur solemn..."

„... că îmi voi exercita cu loialitate funcţia de Preşedinte al Statelor Unite".

„... că îmi voi exercita cu loialitate funcţia de Preşedinte al Statelor Unite".

Condamnatul se uita cu mare atenţie la televizor. Deşi mai avea de trăit mai puţin de două ore, pe faţa lui apăru un zâmbet.

Pe cămaşa deţinutului stătea înscris numărul T-77. Era un om în vârstă – avea cincizeci şi nouă de ani, faţa sa era rotundă şi bătută de vânt, iar părul negru, drept. În ciuda vârstei sale, era un bărbat robust, cu o constituţie puternică – gâtul foarte masculin şi umerii mari. Ochii lui de un negru foarte adânc, de nepătruns, sclipeau de inteligenţă. Se născuse în Baton Rouge, Louisiana, iar în vocea lui se simţea permanent un accent puternic. Până de curând fusese rezident în Aripa T – secţiunea închisorii rezervată prizonierilor care nu se află în siguranţă printre ceilalţi deţinuţi. Cu toate acestea, cu două săptămâni înainte fusese mutat din Aripa T în cea de Pre-tranzit (cunoscută

şi sub numele de Sala de aşteptare) – o altă aripă specială unde erau duşi cei care urmau să fie executaţi, înainte de a fi trimişi la Penitenciarul Federal Terre Haute din Indiana, în vederea execuţiei prin injecţie letală.

Fost fort din timpul Războiului de Secesiune, Leavenworth era acum o închisoare federală de maximă siguranţă. Asta înseamnă că aici sunt închişi cei care încalcă legi federale – o categorie eterogenă de persoane care include criminali extrem de violenţi, spioni străini sau terorişti, capi ai crimei organizate, dar şi membri ai forţelor armate americane care au vândut secrete, au comis vreo ilegalitate sau au dezertat. Este, de asemenea, poate cea mai aspră închisoare din America. Însă chiar şi în acest tip de închisori, prizonierii şi-au dezvoltat de-a lungul timpului un simţ ciudat al dreptăţii: violatorii în serie de altădată deveneau ei înşişi victime ale violului, iar asta se întâmpla la ordinea zilei; dezertorii din armată erau bătuţi cu regularitate, sau, mai mult decât atât, însemnaţi pe frunte cu litera „D”; cât despre spionii străini, de exemplu cei patru terorişti din Orientul Mijlociu acuzaţi de atentatul cu bombă din 1993 de la World Trade Center, se spune că li se rupeau efectiv mădularele. Dar cel mai aspru tratament era de departe cel aplicat unei anumite clase de prizonieri: trădătorii. Se pare că în pofida tuturor nelegiuirilor şi atrocităţilor pe care le comiseseră, deţinuţii americani de la Leavenworth – majoritatea foşti soldaţi căzuţi în dizgraţie – îşi manifestau încă spiritul patriotic. Trădătorii sfârşeau de obicei ucişi încă din primele trei zile de detenţie.

William Anson Cole, fostul analist CIA care a vândut guvernului chinez – mai exact Centrului Spaţial Xichang, epicentrul operaţiunilor spaţiale chineze – informaţii despre o misiune a forţelor SEAL ce urma să aibă loc în scurt timp şi care au dus la prinderea, torturarea şi uciderea tuturor celor şase membri ai echipei SEAL, a fost găsit mort în celula sa la două zile după sosirea în închisoare. Rectul său era extrem de afectat în urma unor acte de viol repetate, comise cu un tac de biliard; fusese, de asemenea, strangulat cu piciorul unui pat – o simulare crudă a metodei chinezeşti de tortură prin strangulare cu bastonul din bambus.

Aparent, prizonierul identificat cu numărul T-77 se afla la

Leavenworth pentru crimă – sau, mai exact, pentru că *ordonase* uciderea a doi ofiţeri superiori din cadrul Marinei – o crimă care, potrivit normelor militare, se pedepseşte cu moartea. Totuşi, faptul că cei doi ofiţeri de marină de a căror moarte se făcea vinovat *fuseseră consilieri ai Comitetului Şefilor de Stat-Major* a ridicat crima la rang de trădare. Înaltă trădare. Iar acest lucru, pe lângă rangul său superior pe care îl deţinea anterior arestării – i-a câştigat un loc în aripa T a închisorii. Dar chiar şi aflându-se acolo, nu se putea considera în totalitate în siguranţă. T-77 fusese bătut de mai multe ori în timpul şederii lui în acel loc – de două ori atât de grav încât, a avut nevoie de transfuzii de sânge.

Înainte de a fi închis, numele lui era Charles Samson Russell şi fusese general-locotenent cu trei stele în cadrai Forţelor Aeriene Americane. Nume de cod: Caesar. IQ-ul său fusese stabilit la 182, nivel de geniu, aşadar fusese un ofiţer de vază. Înzestrat cu un spirit metodic şi o gândire sclipitoare, fusese un fel de comandant suprem, după cum îl recomanda şi numele său de cod.

Dar mai presus de toate… *răbdător,* se gândea Caesar acum, în timp ce se uita la televizor. Cei doi oameni prezenţi pe ecran – Judecătorul-şef al Curţii Supreme de Justiţie şi Preşedintele ales – tocmai îşi terminau duetul. Era o atmosferă gri, cu soare de iarnă, pe porticul vestic al Capitoliului. Noul Preşedinte, cu mâna pe Biblie, îşi rostea jurămintele:

„… şi cu toată priceperea mea…”

„… şi cu toată priceperea mea…”

„… voi păstra, voi proteja şi voi apăra Constituţia Statelor Unite. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.”

„… voi păstra, voi proteja şi voi apăra Constituţia Statelor Unite. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.”

Cincisprezece ani, gândi Caesar. *Timp de cincisprezece ani aşteptase.*

Iar acum, în sfârşit, a fost ales. Nu a fost uşor. Au avut loc şi câteva încercări eşuate – inclusiv una prin care a ajuns candidat la vicepreşedinţie, dar a suferit o pierdere covârşitoare.

Alţi patru posibili candidaţi reuşiseră să treacă de alegerile primare din New Hampshire doar ca să piardă ulterior susţinerea partidelor lor pentru nominalizare.

Desigur, întotdeauna există şi oameni de genul lui Woolf, care renunţă la politică înainte chiar de a începe explorarea potenţialului lor prezidenţial. Iar asta presupunea un alt preţ, dar acum nu mai avea importanţă. Însuşi senatorul Woolf servise unui scop util.

Acum însă...

Acum era diferit...

Acum avea...

Teoria lui luase naştere dintr-un fapt foarte simplu. Pe toată durata ultimilor patruzeci de ani, fiecare preşedinte american îşi avea originea într-unul dintre cele două cluburi elită: guvernatori de stat şi senatori federali.

Kennedy, Johnson şi Nixon fuseseră toţi senatori înainte de a deveni preşedinţi. Carter, Reagan şi Clinton – guvernatori de stat. Singurele excepţii le-au constituit George Bush Sr. Şi Gerald Ford. Primul fusese membru al Camerei Reprezentanţilor, nu al Senatului, iar Ford se încadrează în propria-i categorie. Dar, după cum descoperise şi generalul Charles Russell, oamenii cu influenţă aveau totodată şi o stare de sănătate imposibil de prevăzut. Neajunsurile vieţii de politician – gradul mare de stres, frecvenţa mare a călătoriilor, lipsa cronică a exerciţiilor fizice – îi afecta deseori grav la nivel fizic.

Cum introducerea emiţătorului în inima unui preşedinte era o sarcină aproape imposibilă, dată fiind funcţia sa anterioară – de senator sau guvernator –, amplasarea lui în muşchiul coronarian înainte de a deveni efectiv preşedinte nu era un plan imposibil de realizat. Pentru că, până la urmă, un om este doar un om înainte de a deveni preşedinte.

Statisticile pentru ultimii cincisprezece ani vorbeau de la sine. Patruzeci şi doi la sută din senatorii Statelor Unite suferiseră o operaţie la vezica biliară în timpul activităţii lor politice, litiaza biliară constituind o problemă obişnuită pentru bărbaţii supraponderali de vârstă mijlocie. Iar din cei cinzeci şi opt la sută rămaşi, doar patru aveau şansa de a scăpa de vreo procedură chirurgicală în timpul carierei politice. Operaţiile la ficat, la rinichi şi la prostată erau destul de frecvente, dar cele la inimă ofereau cele mai bune oportunităţi pentru a plasa dispozitivul.

La jumătatea celui de-al doilea mandat ca guvernator al unui întins stat din sudul ţării, el acuzase nişte dureri în piept şi probleme de respiraţie. În urma unor explorări amănunţite efectuate de către chirurgul personal de la baza Forţelor Aeriene de lângă Houston s-a constatat un blocaj la nivelul plămânului stâng al guvernatorului, un detritus cauzat de fumatul excesiv. Printr-o procedură dificilă ce implica folosirea unor sisteme de camere cu fibră optică şi a unui fir extrem de subţire – instrumente chirurgicale cunoscute sub denumirea de nanotehnologie – blocajul a fost înlăturat, iar guvernatorului i s-a recomandat insistent să renunţe la fumat. Ceea ce nu ştia el însă era că în timpul operaţiei, chirurgul – membru al Forţelor Aeriene – anexase o „piesă", tot produs al noii tehnologii, şi anume un emiţător radio microscopic de mărimea unui vârf de ac, de peretele exterior al inimii.

Fabricat din plastic evanescent – un material semiorganic care, în timp, urma să se dizolve parţial în ţesutul exterior al inimii guvernatorului – transmiţătorul avea să prindă o formă distorsionată, care ar fi lăsat impresia unui mic cheag de sânge inofensiv ce nu ar da naştere la niciun fel de bănuieli, chiar şi în urma unor analize de natură tehnică, cum ar fi razele X. Dacă ar fi fost mai mare sau ar fi avut o formă regulată, ar fi atras atenţia încă de la primul examen fizic al preşedintelui, ceea ce nu putea fi permis să se întâmple. Iar ca ultimă precauţie, dispozitivul a fost plasat în inima guvernatorului în stare „rece", adică neactivat. Sistemul AXS-7 de detectare a dispozitivelor de urmărire de la Casa Albă ar fi descoperit orice semnal radio neautorizat într-o clipă. Aşadar transmiţătorul urma să fie activat mai târziu, la timpul potrivit. Ca de obicei, la sfârşitul procedurii, s-a efectuat şi o ultimă operaţiune: un mulaj din ghips după mâna dreaptă a guvernatorului, ce urma să-şi dovedească utilitatea tot la timpul potrivit.

Gardienii veniră după el zece minute mai târziu. Încătuşat şi în lanţuri, generalul Charles „Caesar" Russell fu escortat de la celula sa până la avionul care îl aştepta. Călătoria până în Indiana trecu fără peripeţii, la fel ca şi drumul spre camera unde avea să i se facă injecţia. Abia mai târziu urma să se afle, pe baza înregistrărilor lăsate în scris, că, în timp ce stătea pe masa

unde avea să aibă loc execuţia, cu toate membrele depărtate ca şi cum ar fi fost crucificat în poziţie orizontală, cu braţele şi picioarele legate cu nişte curele uzate din piele, prizonierul refuzase ultimele ritualuri. Nu a avut ceea ce s-ar numi „ultimele cuvinte” sau o ultimă expresie a remuşcării pentru infracţiunile comise. De fapt, pe durata întregii proceduri dinaintea injecţiei letale bărbatul nu a scos niciun cuvânt, ceea ce se încadra în tabloul tuturor celorlalte acţiuni de după judecată – pentru că, într-adevăr, execuţia sa fusese grăbită din cauza lipsei unui recurs. Tribunalul militar care îl condamnase la moarte stabilise un grad foarte ridicat al infracţiunii sale, aşadar nu exista nicio posibilitate ca el să iasă viu din custodia federală.

Pe data de 20 ianuarie, la ora 15.37, a avut loc sumbra procedură: 50 de miligrame de thiopental de sodiu – pentru a induce starea de inconştienţă, apoi 10 miligrame de bromură de pancuroniu – pentru a opri respiraţia şi, în cele din urmă, 20 de miligrame de clorură de potasiu, după care inima lui Russell înceta să mai bată. Trei minute mai târziu, la ora 15.40, generalul-locotenent Charles Samson Russell a fost declarat mort de către medicul legist districtual din Terre Haute.

Dat fiind faptul că generalul nu avea pe nimeni, corpul său fu scos din închisoare de către membri ai Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, în vederea incinerării. La ora 15.52, adică la douăsprezece minute după ce fusese declarat mort în mod oficial, în timp ce trupul lui era purtat în grabă pe străzile din Terre Haute, Indiana, în partea din spate a unei ambulanţe a Forţelor Aeriene, pe pieptul generalului mort erau aplicate în mod repetat două padele ale unui defibrilator cu electrozi de stimulare cardiacă.

— La o parte, strigă un membru al personalului medical al Forţelor Aeriene.

Sub acţiunea curentului electric ce parcurgea sistemul său vascular, corpul generalului se convulsiona puternic. La a treia încercare de resuscitare, pe monitorul electrocardiogramei apăru o mică linie verticală. Inima generalului îşi reluă bătăile, în câteva clipe pulsul reveni şi el la cotele normale. După cum ştia însuşi generalul Russell, moartea survine atunci când inima nu mai poate furniza oxigen în corp. Respiraţia în sine oxigenează

sângele, iar inima îl pompează în corp. Iar rezerva de sânge reoxigenat care circula prin arterele lui Russell reuşise să îl ţină în viaţă în acele douăsprezece minute cruciale – sânge care fusese umplut la nivel biogenetic cu celule roşii bogate în oxigen şi care alimentase creierul şi organele vitale ale generalului în acel interval de douăsprezece minute, chiar dacă inima lui încetase să mai bată. Este vorba despre sângele care i-a fost introdus în corp prin intermediul celor două transfuzii aplicate în urma bătăilor primite la Leavenworth.

Tribunalul Militar declarase că prizonierul în cauză nu va ieşi din custodia federală viu. Aşa s-a şi întâmplat de altfel.

Iar în timp ce aveau loc cele mai sus menţionate, într-o celulă complet goală din Sala de aşteptare din închisoarea federală Leavenworth, televizorul vechi încă era pornit. Iar pe ecranul lui se putea vedea cum nou-învestitul preşedinte – zâmbitor, extaziat, în culmea fericirii – făcea cu mâna mulţimii care îl aclama.

Aeroportul Internaţional O'Hare,
Chicago, Illinois,
3 iulie (şase luni mai târziu)

Pe primul l-au găsit pe aeroportul O'Hare din Chicago, în interiorul unui hangar gol situat în cel mai îndepărtat punct al aeroportului. Era dimineaţă devreme, iar cu ajutorul unui cititor electromagnetic a fost depistat un semnal magnetic venind dinspre hangarul respectiv. Acesta fusese golit în totalitate; totuşi, exact în mijlocul lui fusese lăsat un focos. De departe semăna cu un con mare de argint, înalt de aproximativ un metru şi jumătate, aşezat pe un box-palet de mărfuri. Pe măsură ce te apropiai însă, se vedea clar că era un focos de formă conică conceput pentru a fi introdus într-o rachetă de croazieră. Din părţile laterale ieşeau fire care îl conectau la o antenă parabolică îndreptată în sus, iar printr-o ferestruică pătrată localizată pe una din părţile focosului se putea vedea un lichid purpuriu, luminos. Plasmă. Plasmă de tip 240, folosită la detonări. Un lichid exploziv

cvasi-nuclear extrem de volatil ce putea arunca în aer un oraş întreg. Anchetele ulterioare aveau să scoată la iveală faptul că semnalul magnetic care fusese detectat ca venind din interiorul hangarului era parte a unei serii complexe de senzori de proximitate ce înconjurau focosul. Dacă cineva se apropia la mai puţin de cincisprezece metri de bombă, o luminiţă roşie începea să clipească, indicând faptul că dispozitivul a fost armat. Ulterior s-a aflat că hangarul în cauză aparţinea Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Apoi a fost descoperit – prin intermediul jurnalelor de operaţiuni – că niciun membru al personalului Forţelor Aeriene nu pătrunsese în hangar de cel puţin şase săptămâni. A fost dat un telefon la Comandamentul de Transport al Forţelor Aeriene de la Baza Scott. Răspunsul a fost vag, rezervat. Cei de acolo nu ştiau, se pare, de existenţa vreunui focos pe bază de plasmă sau despre vreun hangar care să aparţină aviaţiei civile. Urmau să facă verificări în cadrul unităţii şi să reia apoi legătura cu aeroportul O'Hare cât mai curând posibil. Acesta fu şi momentul când începură să vină rapoarte din toate părţile ţării. Se descoperiseră focoase identice – toate prevăzute cu senzori magnetici de proximitate şi antene îndreptate spre cer – în interiorul unor hangare goale din cadrul tuturor celor trei mari aeroporturi din New York: JFK, La Guardia şi Newark. Apoi au sunat şi cei de la Dulles, din Washington, după care reprezentanţii aeroporturilor Los Angeles, San Francisco, San Diego, Boston, Philadelphia, St. Louis, Denver, Seattle, Detroit. În total paisprezece astfel de dispozitive, în paisprezece aeroporturi din toată ţara; toate prevăzute cu echipament specific şi setările activate; toate pregătite să fie folosite. Nu aşteptau decât semnalul.

PRIMA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 6.00

1

Cele trei elicoptere survolau deşertul arid, spărgând liniştea dimineţii. Zburau în formaţie strânsă, ca de obicei, la altitudine joasă, deasupra smocurilor răzleţe de buruieni uscate, creând mici tornade de nisip în spatele lor, în timp ce metalul care le îmbrăca fuzelajul, proaspăt ceruit, strălucea în lumina zorilor. Uriaşul Sikorsky VH-60N era în fruntea formaţiei, flancat, ca întotdeauna, de două elicoptere CH-52E Super Stallion. Primul era un model unic între elicopterele militare americane; avea partea de sus foarte curată şi albă, iar flancurile erau vopsite în verde-închis. Fusese construit special pentru guvernul Statele Unite într-un sector extrem de securizat la fabrica Sikorsky Aircraft din Connecticut. Este vorba despre un aparat de zbor singular. Acesta nu este folosit niciodată în cadrul vreunei operaţiuni efectuate de către Infanteria Marină a Statelor Unite, care răspundea de altfel doar de întreţinerea lui. Aparatul este folosit pentru un singur scop. Nu există nicio copie a lui în deplină stare de funcţionare, iar asta dintr-un motiv foarte pertinent, pentru că nimeni, cu excepţia unui număr redus de ingineri de Marină foarte bine aleşi şi directorii executivi de la Sikorsky, nu are dreptul să cunoască toate caracteristicile speciale de care dispune. În mod paradoxal, cu tot secretul din jurul lui, acest model este fără îndoială cel mai cunoscut elicopter în lumea occidentală.

Pe ecranele controlorilor de trafic era cunoscut sub numele de HMX-1, elicopter de marină, escadrila 1, iar indicativul radio oficial era Nighthawk[1]. Însă de-a lungul timpului, elicopterul care îi asigură preşedintelui Statelor Unite călătorii pe distanţe scurte sau medii a ajuns să fie cunoscut sub un nume mult mai simplu: Marine One, sau chiar M pentru pasagerii săi. Se află rareori în mişcare, iar atunci când este folosit ori decolează de pe terenul impecabil al Peluzei Sud de la Casa Albă, ori aterizează la Camp David. Însă nu şi astăzi. Pentru că astăzi zbura deasupra deşertului, asigurând transportul faimosului său pasager între

[1] Nighthawk – Pasăre de noapte (n. red.)

două baze izolate ale Forţelor Aeriene, localizate pe câmpia aridă a statului Utah.

Căpitanul Shane M. Schofield, din Infanteria Marină a Statelor Unite, îmbrăcat într-o uniformă albastră, uniforma A – şapcă albă militară; sacou de culoare bleumarin cu butoni aurii; pantaloni de un albastru-deschis cu dungă roşie; pantofi de o strălucire exemplară; curea albă din piele care se asorta cu tocul alb în care îşi ţinea pistolul M9 placat cu nichel –, se afla în carlinga elicopterului prezidenţial, în spatele celor doi piloţi, cercetând cu privirea prin geamul blindat al elicopterului.

Schofield era un bărbat suplu, dar musculos, avea faţa îngustă şi părul negru, ţepos. De asemenea, deşi nu făceau parte din echipamentul standard al marinei, purta ochelari de soare – panoramici, anti-flash, cu lentile argintii, reflectorizante. Aceştia mascau de fapt două cicatrici verticale care îi traversau ochii, urmele unor răni dintr-o misiune anterioară şi totodată justificarea poreclei lui, Scarecrow[2]. În faţa ochilor lui se întindea o câmpie plată şi pustie, de un galben sumbru, care contrasta puternic cu cerul luminos al dimineţii. Deşertul nisipos părea că trece cu iuţeală pe sub botul elicopterului. Schofield văzu în faţă înălţându-se un munte de mică altitudine – punctul lor de destinaţie.

La poalele acelui deal stâncos era adăpostit un mănunchi de clădiri în capătul unei lungi piste din beton; luminiţele lor abia se zăreau în lumina dimineţii. Clădirea centrală din cadrul complexului părea a fi un hangar mare pentru avioane, pe jumătate ascuns de o latură a muntelui. Era vorba despre o zonă specială a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite (cu acces restricţionat), Zona 7 – cea de-a doua bază a Forţelor Aeriene pe care aveau să o viziteze în acea zi.

— Echipa de Recunoaştere 2, aici Nighthawk One, ne apropiem de Zona 7. Vă rog să confirmaţi starea locaţiei, rosti în microfonul căştii pilotul elicopterului, colonelul de Marină Michael „Gunman” Grier.

Niciun răspuns.

— Repet, Echipa de Recunoaştere 2, răspunde.

Din nou, niciun răspuns.

— Sistemul de bruiaj, zise copilotul, locotenent-colonelul

[2] Scarecrow – Sperietoare (n. red.)

Michelle Dallas. Doar ne-au avertizat băieţii de la radio din Zona 8. Toate bazele au clasificare de nivel 7, deci sunt în permanenţă sub acoperirea unei sfere radio generată de un satelit. Sunt permise doar transmisii la distanţă mică, ca să împiedice orice scurgere de informaţii.

Mai devreme, în acea dimineaţă, preşedintele vizitase Zona 8, o bază similară a Forţelor Aeriene, situată la aproximativ treizeci şi doi de kilometri est de Zona 7. Acolo, însoţit de nouă agenţi ai Serviciului Secret – serviciul de elită responsabil de protecţia preşedintelui –, el efectuase un scurt tur al complexului, în vederea inspectării unor aeronave noi staţionate în hangarele de acolo. În acest timp, Schofield şi ceilalţi treisprezece puşcaşi marini de pe Marine One şi cele două elicoptere de escortă l-au aşteptat afară, efectuând diverse verificări la masivul Air Force One, avionul Boeing 747 al preşedintelui.

De ce însă nu li s-a permis accesul în interiorul hangarului principal din Zona 8? Părerea generală – bazată numai pe câteva zvonuri neconfirmate – fusese că aceasta se întâmplase deoarece centrul adăpostea câteva dintre cele mai noi avioane ale Forţelor Aeriene.

Un sergent afro-american, zâmbitor, înalt, cu glas puternic, pe nume Wendall „Elvis” Haynes, afirma că aflase că era şi Aurora acolo, legendarul avion de spionaj care putea atinge o viteză de peste Mach 9. Cel mai rapid avion din lume în acel moment – SR-71 Blackbird – abia atinge Mach 3. Alţii presupuneau că acolo se afla o întreagă escadrilă de avioane de luptă ultrarapide F-44, în formă de pană, cu aripile fabricate după modelul celor ale bombardierelor invizibile B-2. Iar alţii – probabil inspiraţi de lansarea în spaţiu a unei navete chinezeşti cu două zile în urmă – spuneau că Zona 8 adăpostea X-38, o navetă spaţială de ultimă generaţie destinată misiunilor ofensive, care este transportată pentru lansarea în spaţiu pe spatele unui avion Boeing 747. Proiect secret aflat sub coordonarea celor de la Forţele Aeriene în colaborare cu NASA, naveta X-38 era, din câte se spunea, primul vehicul spaţial de atac din lume. Schofield ignora însă toate speculaţiile lor. Nu avea nevoie să încerce să ghicească faptul că Zona 8 avea legătură cu dezvoltarea fabricării de aeronave ultrasecrete, probabil acelea ce urmau să călătorească în spaţiu. El îşi dădea seama de asta pe baza unei simple observaţii.

Deşi inginerii de la Forţele Aeriene încercaseră să ţină foarte bine secretul, pista din asfalt negru de lungime obişnuită era de fapt extinsă cu încă o mie de metri în ambele direcţii – părea o fâşie decolorată de beton ascunsă sub un strat subţire de nisip şi smocuri răzleţe de ierburi crescute parcă în locuri bine alese. Era acolo pentru a permite decolarea şi aterizarea aeronavelor care aveau nevoie de o pistă mai lungă decât cea normală, adică ceva de genul aeronavelor spaţiale sau…

Dar deodată preşedintele ieşi din hangarul principal şi cu toţii se aflau din nou în mişcare. Iniţial Şeful intenţionase să ajungă în Zona 7 cu Air Force One. Ar fi fost mai rapid decât Marine One, chiar dacă distanţa era scurtă. Dar apărase o problemă la avion – o scurgere neaşteptată de combustibil la rezervorul din aripa stângă. Şi astfel Şeful luase elicopterul, Marine One – oricând pregătit pentru exact acest tip de situaţii. Iată de ce cerceta acum Schofield cu privirea Zona 7, luminată ca un pom de Crăciun în lumina slabă a dimineţii. Şi în timp ce examina hangarul acela complex aflat în depărtare, el avu un gând straniu. Curios, niciunul dintre colegii lui din HMX-1 nu ştia vreo poveste despre Zona 7, nu existau nici măcar zvonuri nefondate. Nimeni, din câte se părea, nu ştia ce se petrecea în acea zonă.

2

Viaţa din imediata apropiere a preşedintelui Statelor Unite reprezenta un univers cu totul aparte. Era în acelaşi timp palpitantă, dar şi înfricoşătoare, credea Schofield. Palpitantă pentru că te aflai atât de aproape de omul ce deţine atât de multă putere, dar şi înspăimântătoare, pentru că acel om era înconjurat de un număr mare de indivizi care doreau să-şi impună influenţa asupra lui. Într-adevăr, chiar şi în timpul scurt petrecut la bordul elicopterului Marine One, Schofield observase că, în orice moment, erau cel puţin trei grupuri care se luptau pentru a atrage atenţiei preşedintelui.

Primul era stafful personal al preşedintelui, oamenii aceia care-şi dau de obicei multă importanţă – genul „absolvenţi de Harvard” – pe care preşedintele îi desemnase să-l ajute într-o serie de activităţi ce acopereau o arie largă, de la securitatea naţională şi politica internă până la relaţia cu mass-media sau administrarea vieţii sale politice. Indiferent de domeniul lor de expertiză, cel puţin din câte putuse să observe Schofield până acum, toţi membrii staffului personal al preşedintelui păreau să aibă un scop universal, şi anume să asigure ieşirile preşedintelui în public.

În contrast evident cu acest obiectiv – sau chiar în opoziţie directă – se afla cel de-al doilea grup: protectorii săi, agenţii Serviciului Secret, în fruntea cărora se afla stoicul, raţionalul şi absolut impasibilul agent special Francis X. Cutler. Acest mic detaşament prezidenţial se afla într-un continuu conflict cu cei de la Casa Albă.

Cutler, cunoscut oficial ca „Şef de Detaşament” – căruia preşedintele i se adresa simplu cu Frank –, era renumit pentru răceala pe care o afişa în momente de tensiune şi totala sa intransigenţă în a mulţumi linguşitorii politici. Cu ochii lui cenuşii şi frizura militărească, Frank Cutler putea descuraja orice membru al staffului preşedintelui cu un singur cuvânt: „Nu.”

Al treilea şi cel din urmă grup de persoane care cerşeau atenţia preşedintelui era format din însuşi echipajul de pe Marine

One. Aceştia nu doar că trebuiau să se supună personalităţilor infatuate ale staffului preşedintelui – Schofield nu ar putea uita niciodată primul său zbor cu Marine One, când consilierul pe politici interne al preşedintelui, un avocat îngâmfat de douăzeci şi nouă de ani din New York, îi ordonase lui Schofield să îi aducă o *double latte,* şi nu oricum, ci „rapid” –, dar se aflau adesea în conflict şi cu cei de la Serviciul Secret.

Asigurarea protecţiei preşedintelui era, desigur, sarcina agenţilor Serviciului Secret, însă atunci când aceia se aflau la bordul HMX-1 – sau cel puţin aşa considerau cei de la Infanteria Marină – Şeful avea în preajma sa cel puţin şase puşcaşi marini, pregătiţi să-i execute ordinele în orice clipă. Un armistiţiu ce fusese negociat cu greu între cele două părţi. Aşadar, cât timp preşedintele se afla la bordul elicopterului Marine One, siguranţa sa era în mâinile Marinei şi numai anumiţi membri-cheie ai Serviciului Secret – Frank Cutler şi alte câteva persoane – aveau dreptul de a-l însoţi în elicopterul prezidenţial. Ceilalţi membri ai detaşamentului se aflau în cele două elicoptere care îl escortau permanent. Însă imediat ce preşedintele păşea în afara elicopterului Marine One, protecţia lui redevenea responsabilitatea exclusivă a celor de la Serviciul Secret.

Gunman Grier rosti în microfonul ataşat căştii sale de pilot:

— Nighthawk 3, aici Nighthawk 1. Verificaţi Echipa de Recunoaştere 2. Sfera radio împiedică orice comunicare pe unde lungi cu noi. Recepţionez semnalul lor *All Clear,* dar nu reuşesc să stabilesc legătura de voce. În acest moment ar trebui să se afle la EEV[3]. Vedeţi şi dacă puteţi contacta din nou Zona 8. Aflaţi ce se întâmplă cu Air Force One.

— Recepţionat, Nighthawk One, răspunse o voce. Trecem la acţiune.

Din poziţia sa în spatele lui Grier şi al lui Dallas, Schofield văzu gigantul elicopter Super Stallion din dreapta lor îndreptându-se spre deşert. Celelalte două elicoptere din Escadrila 1 a Marinei îşi continuară drumul.

Undeva însă, într-o încăpere întunecată, un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră şi purtând o cască radio de emisie-recepţie,

[3] EEV – Emergency Escape Vent – Ieşire de urgenţă (n. red.)

stătea aşezat în faţa monitorului iluminat al unui calculator şi vorbea încet în microfon:

— Iniţiez testul pentru semnalul principal către satelit... *acum...*

După care apăsă pe un buton situat pe consolă.

— Ce naiba? zise Dallas, atingându-şi uşor casca.

— Ce se întâmplă? întrebă Gunman Grier.

— Nu ştiu, răspunse ea, răsucindu-se uşor pe scaun. Tocmai am observat un semnal scurt pe bandă, completă ea, uitându-se pe monitor. Ciudat, se pare că am primit un semnal pe unde ultrascurte, dar a dispărut imediat, continuă clătinând din cap.

— A fost efectuată o verificare antispionaj dimineaţă, spuse Grier. De două ori chiar.

Acest tip de verificări era realizat cu rigurozitate pe Marine One, pentru a evita orice posibilitate de interceptare prin intermediul vreunui dispozitiv. Pasagerii elicopterului erau şi ei verificaţi cu regularitate. Era aşadar aproape imposibil ca cineva să instaleze vreun dispozitiv de transmisie sau de recepţie la bordul elicopterului prezidenţial.

Dallas se uită din nou cu atenţie la monitor, ridicând din umeri.

— Semnalul e prea slab pentru a veni de la vreun dispozitiv de localizare. Nici despre date informatice nu poate fi vorba. Nu a trimis şi nici nu a preluat vreo informaţie de la noi – e ca şi cum... ca şi cum ar verifica dacă suntem aici, adăugă ea, întorcându-se spre Grier cu un aer întrebător.

Pilotul elicopterului prezidenţial se încruntă.

— Cel mai probabil e vorba despre o creştere a semnalului în sfera radio, un semnal transmis pe ultrascurte care a deviat. Totuşi, e mai bine să nu ne asumăm niciun risc şi să facem verificările de rigoare.

Apoi, întorcându-se spre Schofield, pilotul adăugă:

— Căpitane, vrei te rog să cercetezi puţin elicopterul cu bagheta ta magică?

— Am primit semnal de întoarcere, zise operatorul de la consolă din camera întunecată. Primul test de semnal a avut succes. Dispozitivul este operaţional. Repet, *dispozitivul este operaţional.* Intru din nou în stare inactivă. Bine. Încep cel de-al

doilea test de semnal...

Schofield păşi în cabina principală a elicopterului, plimbând un dispozitiv digital de analiză spectrală, AXS-9, de-a lungul pereţilor, scaunelor, plafonului şi a podelei, căutând orice obiect care ar putea emite un semnal. Aşa cum s-ar aştepta oricine în cazul unui elicopter prezidenţial, interiorul Marine One era în întregime luxos: un covor pufos de culoare maro, scaune larg spaţiate – părea mai degrabă un segment de clasa întâi al unui avion comercial decât spaţiul dintr-o aeronavă militară. Cele douăsprezece scaune tapiţate cu piele de culoare bej ocupau cea mai mare parte din cabina principală. Pe fiecare dintre ele era brodat sigiliul preşedintelui Statelor Unite, la fel şi pe cotierele lor supradimensionate, pe paharele de scotch şi pe cănile de cafea, doar aşa... în cazul în care uita cineva în prezenţa cui se călătorea. În spatele zonei centrale, păzită în permanenţă de un puşcaş marin în uniformă, se afla o uşă din lemn de mahon foarte bine lustruită, care dădea spre biroul personal al preşedintelui – micuţ, dar decorat în mod elegant, echipat cu un sistem impresionant de compact de telefoane, faxuri, calculatoare şi televizoare. De acolo, preşedintele monitoriza afacerile de stat oriunde se afla. În capătul biroului, în spatele unei mici uşi închisă etanş, putea fi remarcată o altă caracteristică a elicopterului Marine One, menită a fi folosită doar în situaţii extreme – era un dispozitiv de catapultare disponibil pentru un singur om: capsula prezidenţială de evacuare.

Schofield îşi plimbă aparatul de-a lungul scaunelor, căutând eventuale dispozitive de interceptare; pe ele erau aşezaţi Frank Cutler şi cinci membri ai Serviciului Secret. Priveau cu atenţie prin ferestre, ignorându-l în totalitate pe Schofield. Se aflau acolo şi doi consilieri ai preşedintelui – şeful adjunct al staffului şi directorul de comunicaţii, ambii răsfoind nişte dosare groase de culoare galben-închis. La cele două uşi din extremităţile cabinei stăteau doi soldaţi ai Marinei Statelor Unite, în poziţie perfect verticală. Pe un alt scaun era aşezat un bărbat cu gâtul scurt, îmbrăcat într-o uniformă militară verde-oliv. Stătea tăcut în partea din spate a cabinei, pe scaunul cel mai apropiat de biroul preşedintelui. Părul lui de culoarea morcovului şi mustaţa sa roşcată, stufoasă nu îl făceau să pară cineva special. De fapt, nici

nu era o persoană importantă, ci un subofiţer pe nume Carl Webster care îl însoţea pe preşedinte pretutindeni – nu pentru că deţinea o specializare deosebită sau cunoştinţe extraordinare, ci datorită unui obiect extrem de important care îi încătuşa mâna stângă: o servietă din oţel inoxidabil ce conţinea codurile şi comutatoarele de activare a arsenalului nuclear al Americii, cunoscută sub numele de „Mingea de fotbal”.

Schofield îşi termină inspecţia, adăugând chiar şi un scurt „îmi cer scuze” pentru verificarea biroului preşedintelui. Nu găsise nimic, niciun dispozitiv de interceptare ascuns la bordul elicopterului. Se întoarse aşadar în carlingă, tocmai când Gunman Grier rostea în microfonul său următoarele:

— Recepţionat, Nighthawk 3, mulţumesc. Continuaţi la EEV.

Apoi Grier se întoarse spre copilot şi îi zise:

— Air Force One e din nou disponibil. Nu a fost decât o scurgere la un robinet. Va rămâne în Zona 8. Îl vom duce înapoi pe Şef după scurta noastră vizită în Zona 7. Scarecrow?

— Nimic, răspunse Schofield. Elicopterul e curat.

Grier ridică din umeri.

— Atunci trebuie să fi fost o problemă cu sfera radio. Mulţumesc, Scarecrow.

Deodată Grier îşi duse mâna la cască, deoarece recepţiona un nou mesaj. Oftă cu un aer plictisit după ce vocea de la celălalt capăt îi comunică lucruri nu prea importante.

— Vom face tot ce putem, colonele, zise el. Dar nu vă pot promite nimic, adăugă, după care îşi închise microfonul şi clătină din cap. Al dracului Ramrod!

Apoi, întorcându-se spre Schofield şi Dallas, continuă:

— Doamnelor şi domnilor, stimatul nostru ofiţer de legătură de la Casa Albă ne-a rugat să ne grăbim puţin. Se pare că Şeful are o invitaţie la ceai în această după-amiază, iar ofiţerul de legătură Hagerty e de părere că nu ne mişcăm suficient de repede încât să-i respectăm programul.

Dallas îşi înăbuşi un zâmbet.

— Dragul de Ramrod…

Când venea vorba despre folosirea elicopterului Marine One, comunicarea dintre Casa Albă şi Infanteria Marină avea loc prin intermediul unui colonel din cadrul Marinei numit ofiţer de legătură pentru Casa Albă, poziţie care, în ultimii trei ani, fusese

ocupată de către colonelul Rodney Hagerty din Infanteria Marină.

Din păcate, acest Hagerty, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, un bărbat înalt şi subţirel, cu mustaţă – şi ea subţire ca un creion – şi cu maniere extrem de alese, era considerat de către mulţi membri ai HMX-1 cel mai prost exemplu de militar – unul care urmăreşte să urce în ierarhie, expert fără scrupule în politici de birou, o persoană mai interesată să colecţioneze stele pe umeri decât să fie un membru model al Marinei Statelor Unite. Însă, aşa cum se întâmplă adesea, mai-marii Infanteriei Marine nu vedeau acest lucru, ci continuau să-l promoveze. Chiar şi lui Schofield îi era antipatic. Hagerty era exemplul tipic de birocrat, unul care ajunsese în mod clar să se bucure de apropierea lui de putere. Deşi numele său oficial de cod era Hot Rod, stricta lui respectare a procedurilor şi a protocolului, chiar şi în situaţii când acestea erau în mod clar inaplicabile i-au determinat pe cei din jurul lui să îi atribuie un alt indicativ de apel: Ramrod[4].

Exact în acelaşi moment, elicopterul Super Stallion ce purta numele de Nighthawk 3 ateriza într-un nor de praf pe câmpia pustie şi nisipoasă, la aproximativ 800 de metri de muntele stâncos ce adăpostea Zona 7. Când cauciucurile elicopterului atinseră pământul, din el săriră patru puşcaşi marini, îmbrăcaţi de sus până jos în echipament de luptă; începură să alerge spre un şanţ nu prea adânc săpat în roca deşertului. Şanţul adăpostea EEV din Zona 7, o ieşire bine camuflată în deşert, aflată la capătul unui lung tunel subteran. Aceasta era principala rută de evacuare din complex în situaţii de urgenţă – în eventualitatea că preşedintele s-ar fi confruntat cu vreo problemă.

Cel care conducea grupul de puşcaşi marini, un locotenent pe nume Corbin „Colt” Hendricks, însoţit de trei subalterni, se apropie de gura de intrare în tunel cu arma MP-5/10 – versiunea de 10 mm a pistolului-mitralieră Heckler & Koch MP-5, cunoscută şi sub numele de MP-10 – în mână.

În căştile lui Hendricks se auzeau constant două bipuri urmate de o pauză scurtă: semnalul *All Clear* venit de la Echipa de Recunoaştere 2. Acest semnal nu putea transmite mesaje vocale, dar, fiind un semnal digital de mare putere, asigura un serviciu

[4] Ramrod – Vergea metalică folosită la încărcarea pe ţeavă a primelor arme de foc (n.tr.)

important: dacă Echipa de Recunoaştere 2 se confrunta cu o ambuscadă sau orice altă problemă, agentul responsabil pur şi simplu oprea transmisia acestui semnal şi toţi membrii din anturajul preşedintelui ştiau că este vorba despre un pericol. Prezenţa semnalului era liniştitoare pentru toţi.

Hendricks şi echipa lui se opriră pe marginea şanţului şi priviră în jos.

— Fir-ar să fie! exclamă Hendricks.

3

Celelalte două elicoptere prezidenţiale se îndreptau spre Zona 7.

— Hei, Scarecrow, îl strigă Gunman Grier pe Schofield, întorcându-se spre el. Unde ţi-e haremul?

Din spatele ochelarilor săi argintii, Schofield îi aruncă un zâmbet amar.

— Azi sunt pe Nighthawk 2, domnule, răspunse.

Grier făcea referire la cele două membre ale fostei unităţi conduse de Schofield, care de altfel îl însoţiseră la bordul elicopterului HMX-1, sergentul-major Elizabeth „Fox“ Gant şi sergentul de artilerie Gena „Mother” Newman. În calitate de fost comandant al unei Unităţi de Recunoaştere a Forţelor Marine, Schofield reprezenta o raritate la bordul Marine One.

Datorită numeroaselor activităţi de protocol desfăşurate la bordul elicopterului preşedintelui şi a faptului că timpul petrecut la bord nu este de obicei considerat „program de lucru”, mulţi dintre membrii Marinei evitau orice sarcină pe HMX-1. Într-adevăr, cu puţine excepţii, majoritatea militarilor desemnaţi să facă parte din echipajul de pe HMX-1 sunt în general soldaţi tineri care nu ratează nicio şansă de a fi remarcaţi. Aşadar, prezenţa unui comandant al unei Unităţi de Recunoaştere la bordul elicopterului era extrem de neobişnuită, dar Gunman Grier părea să nu aibă nimic împotrivă. Îi plăcea de Schofield. Aflase pe căi neoficiale că era un comandant foarte abil, căruia îi păsa de subordonaţii săi şi, drept rezultat, obţinea de la ei tot ce era mai bun.

Grier era la curent şi cu ceea ce i se întâmplase lui Schofield în ultima sa misiune, ceea ce îi câştigase respectul pentru tânărul căpitan. Le simpatiza şi pe Mother şi Gant, le admira atitudinea faţă de muncă şi loialitatea neînfricată faţă de fostul lor comandant, iar faptul că le eticheta drept „haremul” lui Schofield era de fapt un semn de afecţiune din partea unui om care rareori o exprima. Totuşi, Schofield era obişnuit să fie privit ca un ciudat. Era, de altfel, şi motivul pentru care ajunsese pe Marine One. În

urmă cu optsprezece luni, în calitate de locotenent, preluase comanda unei Unităţi de Recunoaştere a Marinei. Aceasta fusese trimisă la un moment dat la o staţie polară din Antarctica pentru a investiga descoperirea unei posibile nave extraterestre. Într-un cuvânt, misiunea a fost un fiasco. Incluzându-l şi pe el, doar patru din cei doisprezece puşcaşi marini au supravieţuit dintr-un adevărat coşmar în care au fost nevoiţi să apere staţia de două forţe militare străine şi spioni din cadrul propriei lor unităţi. Mai mult decât atât, însuşi Schofield a fost la final declarat mort de către unii membri corupţi din cadrul Infanteriei Marine, oameni care fuseseră pregătiţi să transforme această minciună în realitate. Întoarcerea sa în America – viu şi nevătămat – provocase aşadar un adevărat val de frenezie în rândul jurnaliştilor. Imaginea lui fusese publicată în toate ziarele importante din ţară. Oriunde ar fi mers, odată ce acea stare de frenezie fusese instaurată, ziariştii şi fotografii de la tabloide fuseseră permanent pe urmele lui, în încercarea de a fura un cadru sau de a-l convinge să le furnizeze diverse informaţii.

Schofield se dovedise a fi un exemplu grăitor de militant împotriva corupţiei din armata Statelor Unite – soldatul bun care fusese luat în vizor în vedea exterminării de către generali anonimi din conducerea armatei din care el însuşi făcea parte. Toate acestea ridicaseră o problemă importantă: unde să fie trimis? În cele din urmă, răspunsul s-a dovedit destul de ingenios. Cel mai sigur loc unde să fie ascuns era chiar în punctul cel mai râvnit de jurnalişti, dar totodată unul în care lor le era interzis să păşească: la bordul Marine One. Elicopterul era ţinut într-o unitate militară aeriană din Quantico, Virgina, deci Schofield avea posibilitatea să locuiască tot acolo şi astfel era imposibil de ajuns la el. Urma să lucreze la bordul aeronavei prezidenţiale VH-60N, care ateriza foarte rar la Casa Albă; dar chiar şi atunci când o făcea, era întotdeauna la o distanţă considerabilă de jurnalişti. Când a avut loc transferul, Mother şi Gant fuseseră alese să îl însoţească pe Schofield. Cel de-al patrulea supravieţuitor al dezastrului din Antarctica, un soldat pe nume Rebound Simmons, hotărâse să părăsească armata imediat după acea misiune ratată. Fapt ce se întâmplase în urmă cu un an. În acest timp, Schofield – destul de tăcut în cele mai multe clipe şi deloc amator de bârfe – îşi făcuse câţiva prieteni la Casa Albă, cu precădere

printre membrii Serviciului Secret şi ai personalului intern – oameni obişnuiţi. Totuşi, datorită ochelarilor săi argintii reflectorizanţi, el devenise foarte apropiat de nepoţeii preşedintelui. Spre bucuria lor, Schofield primea deseori sarcina de a veghea asupra lor. Şi totuşi, în pofida acestui lucru, el nu purtase niciodată vreo conversaţie cu preşedintele.

Zona 7 se profila în toată întinderea ei dincolo de geamurile elicopterului Marine One. Schofield vedea deja uşile masive ale hangarului imens din cadrul complexului deschizându-se uşor şi lăsând să se vadă o lumină puternică în interior. Grier rosti în microfonul căştilor:

— Nighthawk 2, aici Nighthawk 1, începem coborârea.

La bordul lui Nighthawk 2, Elizabeth „Fox” Gant stătea pe un scaun rabatabil, aplecată deasupra unui dosar pus pe genunchi din care încerca să citească – fără succes însă.

Spre deosebire de Marine One, zgomotul rotorului în Nighthawk 2 era absolut asurzitor. Şi cum la bordul lui nu se afla niciodată preşedintele, interiorul său avea un aspect de o mie de ori mai utilitar; nu se afla acolo niciun scaun tapiţat, niciun braţ de scaun brodat. Acum sergent de stat-major, Libby Gant avea douăzeci şi opt de ani, pe care – ei bine – abia îi împlinise cu şase ore în urmă. Era bine făcută, cu părul blond, tuns scurt şi ochii albaştri ca cerul, purta uniformă, vestă antiglonţ şi o armă MP-10 – pe scurt, avea un aspect deosebit de plăcut. Uniforma completă – şapcă militară, jachetă şi pantaloni – o făcea să arate impecabil.

Cum ei zburau în spaţiu aerian restricţionat, atmosfera la bordul lui Nighthawk 2 era relaxată. Coordonarea rutei elicopterului Marine One ţinând cont şi de zborurile comerciale nu era o problemă, aşadar Gant avea timp să studieze pentru admiterea la Şcoala de Ofiţeri, ceea ce făcea şi acum – îşi împrospăta cunoştinţele. Era la cursul 9405 despre comenzile tactice avansate, când o voce blândă îi şopti: „Mulţi ani trăiască… mulţi ani trăiască… La mulţi ani, sergent-major Ga-ant, la mulţi ani!” îşi ridică privirea şi oftă. Pe scaunul de lângă ea se afla Nicholas Tate III, consilierul pe politici interne al preşedintelui. Tate avea o înfăţişare atractivă, cu aer european – sprâncene închise la culoare, ten măsliniu şi o linie a obrazului care te ducea cu gândul la bărbaţii care prezintă moda pe

podium – şi multă încredere în sine. Azi purta un costum Armani, iar parfumul pe care îl folosise era aceeaşi marcă. Aparent era de modă veche. Tate îi întinse lui Gant un pachet foarte frumos ambalat.

— Douăzeci şi opt, dacă nu mă înşel, zise el.

— Exact, domnule, răspunse Gant.

— Te rog, spune-mi Nick, adăugă el. Hai, deschide-l, o îndemnă apoi, făcându-i un semn din cap.

Ezitând, ea îndepărtă ambalajul, sub care se ascundea o cutiuţă de culoare turcoaz. O deschise, iar în interior văzu un colier de argint extraordinar de frumos. Era mic, cu o lucrătură fină şi strălucitor, cu un diamant în formă de lacrimă.

— E de la Tiffany’s, preciză Tate.

Gant îşi ridică privirea spre el.

— Nu am voie să port bijuterii când sunt în uniformă, domnule Tate.

— Ştiu. Dar mă gândeam că îl vei putea purta când vom ieşi să luăm cina la Nino’s, sâmbătă.

Nino’s era un restaurant în Georgetown, foarte popular în rândul oamenilor de societate din Washington şi probabil cel mai scump din oraş. Gant oftă.

— Am deja o relaţie.

Era oarecum adevărat. Pentru că săptămâna trecută ieşise împreună cu Shane Schofield – avuseseră un fel de… întâlnire.

— Aa, da, parcă am auzit ceva. Dar o întâlnire nu înseamnă o relaţie.

Atmosfera devenea încărcată. Gant privi colierul la lumina care venea prin fereastră.

— Ştiţi, seamănă mult cu unul pe care l-am văzut odată la Paris.

— Da?

La auzul cuvântului Paris, unul dintre ceilalţi puşcaşi marini care se afla în apropiere, o femeie, îşi lăsă capul pe o parte. Tate nu observă.

— Da, răspunse Gant. Am fost acolo în urmă cu vreo două luni, cu Şeful. Am avut o zi liberă şi…

— Dumnezeule, dar ia uite pe cine avem noi aici! o întrerupse o voce puternică de femeie.

— Hei, salutare, Mother, zise Gant când sergentul Gena

„Mother” Newman se apropie de ea.

— Ce mai faci, sărbătorito? o întrebă Mother zâmbind.

Cuvântul „Paris” era de fapt un cod asupra căruia conveniseră cele două femei pentru a semnala un admirator nedorit. Tot ce trebuia să facă cea în cauză într-o astfel de situaţie era să îl introducă în conversaţie, cealaltă urmând a veni în ajutor. Era o manevră deseori întâlnită în rândul fetelor de pretutindeni. Cu înălţimea ei de 1,93 metri şi greutatea de 90 de kilograme, rare erau ocaziile când Mother avea nevoie să îl folosească. Rasă în cap, de constituţie robustă, ten închis la culoare şi atitudine morocănoasă, ea era aproape opusul perfect al lui Libby Gant. Numele ei de cod, Mother[5], vorbea de la sine; dar nu ca întruchipare a vreunei calităţi materne extraordinare. Era o prescurtare de la *Motherfucker[6].* Cu un spirit războinic foarte puternic, pasionată de toate tipurile de arme grele şi armament în general, Newman fusese ridicată la rangul respectabil de sergent de artilerie în urmă cu un an. În plus, datorită şansei de a fi văzut de aproape o balenă ucigaşă cu ocazia misiunii din Antarctica, Mother îşi însuşise o altă trăsătură fizică deosebit de neobişnuită: partea de jos a piciorului ei stâng era constituită dintr-o proteză. Incidentul acela neplăcut cu balena s-a sfârşit prin pierderea a tot ce se afla mai jos de genunchiul stâng. Dar balena o păţise mai rău decât ea, pentru că încasase un glonţ exact în cap. Proteza avea în componenţa ei „oase” dintr-un aliaj de titan, articulaţii perfect funcţionale şi simulatori musculari hidraulici, iar funcţionarea ei era atât de sofisticată – implicând receptarea impulsurilor nervoase şi schimbarea automată a centrului de greutate – încât necesitase prezenţa unui cip intern care să le coordoneze. Mother examină cu atenţie colierul de la Tiffany’s.

— O, dar ce bijuterie impresionantă! exclamă ea. Trebuie să te fi costat o avere, adăugă, întorcându-se spre Nick Tate.

— M-am încadrat destul de bine în preţ, se lăudă Tate.

— Cred că a costat mai mult decât câştig eu într-un an întreg.

— Da, probabil.

Mother îl ignoră şi îşi întoarse din nou privirea spre Gant.

— Îmi pare rău că îţi stric petrecerea, draga mea, dar

[5] Mother – Mama (n. red.)

[6] Motherfucker – Afurisita (n. red.)

comandantul m-a trimis după tine. Vrea să mergi în cabină, ne pregătim să aterizăm.

— Bine, am înţeles, răspunse ea, după care îi dădu colierul înapoi lui Tate. Îmi pare rău, Nicholas, dar nu îl pot primi. Am o relaţie cu cineva, zise ea, după care se îndreptă spre carlingă.

Colt Hendricks stătea lângă ieşirea de urgenţă, cu gura căscată de uimire şi privirea îndreptată în jos, spre şanţ.

Ceea ce vedea era înspăimântător.

Toţi cei nouă membri ai Echipei de Recunoaştere 2 a Serviciului Secret zăceau în nisip, cu trupurile sfâşiate de gloanţe. Dimensiunile rănilor indicau faptul că fusese folosită muniţie cu fragmentare – gloanţele explodează în interiorul corpului, garantând uciderea individului în cauză. O parte dintre soldaţi fuseseră împuşcaţi în faţă – atacul fusese atât de violent încât cu toţii erau decapitaţi. Pretutindeni se vedea numai sânge.

Hendricks îl văzu apoi pe comandantul echipei, un bărbat pe nume Baker: avea gura deschisă, ochii larg deschişi şi o gaură de glonţ în frunte; în mâinile lui se afla comutatorul de transmisie a semnalului *All Clear.* Atacul trebuie aşadar să-i fi luat prin surprindere, încât el nu avusese nici măcar timp să acţioneze comutatorul.

În spatele lui Baker se afla o uşă din oţel, aparent solidă – uşa EEV. Stătea pur şi simplu acolo, închisă.

Hendricks se roti brusc pe călcâie şi puse mâna pe transmiţător.

— Nighthawk 1!

Niciun răspuns.

— La naiba, Nighthawk 1. Aici…

Şi deodată parcă deşertul prinse viaţă.

Nisipul începu să se împrăştie în toate direcţiile şi, brusc, din ambele părţi ale lui Hendricks, se ridicară din nisip vreo douăsprezece umbre de bărbaţi care trăgeau focuri de pistol-mitralieră.

O secundă mai târziu, un glonţ de 9 milimetri străpunse capul lui Hendricks, provocând o explozie. Nu apucase să vadă cine l-a ucis, nici armata de fantome ale deşertului care îi omorâse pe ceilalţi soldaţi cu eficienţă nemiloasă şi precizie clinică.

Nu i-a văzut nici luându-i elicopterul şi îndreptându-se spre

Zona 7.

4

Cele două elicoptere prezidenţiale rămase coborârâ amândouă odată, într-un vârtej de nisip, în faţa masivului hangar principal din Zona Specială 7 a Forţelor Aeriene SUA, o zonă cu acces restricţionat.

Uşile gigantice ale hangarului se dădură la o parte şi lăsară să se vadă lumina din interior. Micul munte în care fusese săpat acest hangar veghea parcă de deasupra cele patru clădiri ale complexului.

Imediat ce elicopterele atinseră solul, agenţii Serviciului Secret de la bordul Nighthawk 2 se grăbiră să-şi ocupe poziţiile în jurul elicopterului Marine One.

O unitate de primire îşi ocupase poziţia la capătul pistei, chiar în faţa hangarului, respirând aerul rece al dimineţii. Conturul siluetelor lor era modelat de lumina ce venea din interior.

Doi ofiţeri din cadrul Forţelor Aeriene – un colonel şi un maior – stăteau în fruntea unităţii de primire.

În spatele lor se afla o unitate de comando, complet înarmată, dispusă pe patru rânduri – câte zece soldaţi pe fiecare rând, toţi în echipamente complete de luptă: uniforme negre, veste antiglonţ, căşti negre de protecţie, ţinând la piept puşti de asalt belgiene de înaltă tehnologie, model P-90.

Schofield se uită prin parbrizul carlingii elicopterului Marine One şi le recunoscu pe loc insignele. Făceau parte dintr-o unitate care era rareori văzută la antrenamentele militare, una care fusese pregătită în secret şi despre care se spunea că era folosită numai în cele mai periculoase misiuni – o unitate de elită a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, faimosul Detaşament pentru Operaţiuni Speciale numărul 7.

În timpul Războiului Rece, acesta îşi desfăşurase cea mai mare parte a activităţilor în Germania de Vest. Sarcina sa oficială consta în apărarea aerodromurilor americane împotriva unităţilor de elită sovietice Spetsnaz. Pe plan neoficial însă, atribuţiile sale erau cu mult mai complexe, şi anume: rezolvarea problemei ridicată de dezertarea a cinci specialişti de rang înalt în rachete

nucleare, de naţionalitate sovietică, ce făceau parte dintr-o bază secretă cu sediul în munţii din Ucraina; apoi era asasinarea lui Vladimir Nakov – şeful de operaţiuni KGB – la Moscova, în 1990, înainte ca acestuia să-i reuşească planul de a-l ucide pe Mihail Gorbaciov şi, în cele din urmă, în 1997, misiunea riscantă de eliberare a şefului CIA detaşat în Extremul Orient, Fred Conway, din înspăimântătoarea închisoare Xiangi – cu întregul său labirint inexpugnabil de celule şi camere de tortură cum nu se poate mai sumbre, toate aflate sub jurisdicţia Serviciilor Secrete Chineze.

Fiecare soldat din formaţie purta o mască specială de gaze, ERG-6, de culoare neagră, din material rigid, care semăna mai degrabă cu partea de jos a unei căşti de hochei. Ea acoperea gura şi nasul fiecăruia dintre ei, ba chiar semăna cu cea care acoperea odinioară faţa bine-cunoscutului criminal Jesse James.

În faţa Detaşamentului 7 se aflau alţi trei bărbaţi, toţi purtând halate scrobite, de laborator – erau deci oameni de ştiinţă.

Imediat ce membrii Marinei şi ai Serviciului Secret de la bordul Nighthawk 2 îşi ocupară poziţiile, din partea din faţă stânga a elicopterului Marine One fu lăsată în jos o scară pliantă, pe care coborâră mai întâi doi puşcaşi marini. Aceştia se opriră la baza scării, în poziţie de drepţi, cu privirea înainte.

O clipă mai târziu, agentul special Frank Cutler ieşi şi el din elicopter, cu mâna pe tocul armei şi privirea cercetătoare. Serviciul Secret nu are încredere în nimeni. Nici măcar în Forţele Aeriene ale Statelor Unite – chiar şi acolo putea să fie vreun soldat nemulţumit care să vrea să atenteze la viaţa preşedintelui.

Coborî apoi preşedintele, urmat de stafful personal.

Schofield şi un tânăr caporal ieşiră ultimii.

Ca de obicei, cei doi piloţi de pe Marine One – Gunman şi Dallas – rămaseră la bord, în eventualitatea anunţării unei plecări la o oră mai devreme decât cea programată.

Şi astfel cele două părţi stăteau acum faţă în faţă pe pistă în lumina zorilor: detaşamentul Forţelor Aeriene pe de o parte, preşedintele şi stafful său de cealaltă parte.

Inele de nisip se roteau în jurul lor, formând mici vârtejuri, în condiţiile în care pentru mai târziu era anunţată o furtună de nisip.

Un tânăr căpitan din cadrul trupelor Forţelor Aeriene îl conduse pe preşedinte la colonelul care se afla în fruntea formaţiunii

Forţelor Aeriene – acesta era un bărbat cu privirea aspră şi părul cenuşiu, la fel cum erau şi sprâncenele. Când preşedintele ajunse în faţa lui, colonelul făcu un pas în faţă şi îşi salută respectuos şi plin de viaţă Comandantul-Şef:

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte! Sunt colonelul Jerome T. Harper, comandantul Unităţii Speciale Medico-chirurgicale a Forţelor Aeriene SUA şi al Zonei Speciale 7. Vi-l prezint pe maiorul Kurt Logan, comandantul Detaşamentului 7 din cadrul acestei baze. Echipele dumneavoastră din cadrul Serviciului Secret vă aşteaptă înăuntru. Suntem onoraţi să vă primim, domnule. Bine aţi venit în Zona 7.

— Mulţumesc, colonele, răspunse preşedintele. Mă bucur să mă aflu aici. Să mergem, vă urmez.

5

Imediat ce plecă preşedintele, pierzându-se în interiorul giganticului hangar alături de însoţitorii săi de rang înalt, maiorul aflat la conducerea Detaşamentului 7 se apropie de Schofield.

Maiorul avea părul tuns foarte scurt, iar pielea lui prezenta mici cicatrici de la vărsat de vânt. Schofield îl mai întâlnise şi cu altă ocazie, deşi se îndoia că Logan avea să-şi aducă aminte de el. Aceasta se întâmplase în cadrul unui curs special de comandă şi *leadership* coordonat de Marină în complexul SEAL de la Fort Lauderdale, în 1997. Înzestrat cu un foarte bun simţ tactic şi cruzime în atacuri, Logan terminase primul din clasă, obţinând patruzeci de puncte. El avea abilitatea de a evalua într-o clipită orice situaţie intervenită pe un câmp de luptă, iar dacă se punea problema atacării inamicului, era intransigent. Schofield se clasase pe locul zece din şaisprezece.

Aparent, Logan nu se schimbase foarte mult. Postura lui – cu mâinile strânse la spate, privire de oţel – trăda o forţă interioară de neclintit, precum şi o încredere în sine pe măsură. Era o forţă consolidată prin experienţa luptei.

— Îmi cer scuze, căpitane, zise Logan cu accent sudic, întinzându-i lui Schofield o foaie de hârtie. Aceasta este lista personalului.

Schofield luă lista, apoi îi dădu şi el una lui Logan. Aşa cerea cutuma în cadrul inspecţiilor prezidenţiale, şi anume ca ambele părţi să facă schimb de liste de personal. Pentru că oamenii preşedintelui doreau să ştie cine se afla la baza militară, la fel cum şi cei de la bază voiau să ştie care era componenţa convoiului prezidenţial. Schofield aruncă o privire pe lista celor prezenţi în Zona 7: coloane întregi cu nume care nu-i spuneau nimic.

FORŢELE AERIENE ALE STATELOR UNITE ALE AMERICII
ZONA SPECIALĂ 07 (ACCES RESTRICŢIONAT)
PERSONAL PREZENT LA BAZĂ
CLASIFICARE: ULTRASECRET

NUME/UNITATE/NUME/UNITATE

COMANDANT UNITATE
Harper, J.T. (CO)

DETAŞAMENTUL 7

Alvarez, M.J./A/Golding, D.K./D
Arthurs, R.T./C/Goldman, W.E./A
Atlock, F.D./B/Grayson, S.R./E
Baines, A.W./A/Hughes, R./A
Bennett, B./E/Ingliss, W.A./B
Biggs, N.M./C/Johnson, S.W./D
Boland, C.S./B/Jones, M./D
Boyce, L.W./D/Kincaid, R./B
Calvert, E.T./E/Littleton, S.O./E
Carney, L.E./E/Logan, K.W. (MAJ)/A
Christian, F.C./A/McConnell, B.A./B
Coleman, G.K./E/Messick, K./E
Coles, M./B/Milbourn, S.K./D
Crick, D.T./D/Morton, I.N./C
Criece, T.W./A/Nance, G.F./D
Davis, L.R./C/Nystrom, J.J./D
Dayton, A.M./E/Oliver, P.K./E
Dillan, S.T./D/Price, A.L./C
Doheny, F.G./A/Rawson, M.J./C
Egan, R.R./B/Sayles, M.T./B
Fraser, M.S./C/Sommers, S.R./C
Fredericks, G.H./A/Stone, J.K./C
Frommer, S.N./E/Taylor, A.S./B
Gale, A./D/Willis, L.S./C
Giggs, R.E./B/Wolfson, H.T./A

PERSONAL CIVIL

Botha, G.W./MED

Franklin, H.S./MED
Shaw, D.E./MED

Totuşi, observă ceva: pe listă erau mai multe nume decât numărul celor prezenţi pe pista aerodromului. Raportul era de cincizeci la patruzeci, aşadar Schofield presupuse că cei zece trebuie să se afle undeva în interiorul bazei militare.

Şi în timp ce el examina lista, Logan interveni:

— Căpitane, dacă nu vă supăraţi, am vrea să mutaţi...

— Care este problema, domnule maior? întrebă o voce din spatele lui Schofield. Nu îl deranjaţi pe căpitanul Schofield, eu sunt la comandă aici.

Era vorba despre Ramrod Hagerty, ofiţerul de legătură de la Casa Albă. Cu mustaţa lui tunsă după moda englezească şi postura ofensivă, Hagerty era exact opusul lui Kurt Logan.

Înainte de a-i răspunde, Logan îl măsură pe Hagerty din cap până în picioare. În mod evident, ceea ce văzu nu îl impresionă.

— Mi s-a spus că la comanda de pe Marine One se află colonelul Grier, zise Logan pe un ton rece.

— Mda, da... din punct de vedere tehnic aşa e, răspunse Hagerty. Însă, în calitatea mea de ofiţer de legătură de la Casa Albă, orice priveşte deplasarea elicopterelor trebuie să-mi fie raportat mai întâi mie.

Logan îl privi pe Hagerty într-o tăcere de piatră. Apoi adăugă:

— Urma să îl întreb pe căpitan dacă nu l-ar deranja să mute elicopterele în hangarul principal cât timp preşedintele se află la bază. Nu e de dorit ca vreun satelit inamic să afle că Şeful se află în vizită la noi, nu-i aşa?

— Nu, nu, bineînţeles că nu, răspunse Ramrod. Schofield, fă întocmai.

— Da, domnule, zise Schofield pe un ton sec.

Giganticele uşi duble ale hangarului se închiseră cu un zgomot răsunător.

Cele două elicoptere din cadrul escadrilei 1 a Marinei se aflau acum în interiorul hangarului principal din Zona 7. În pofida dimensiunilor lor considerabile, cele două elicoptere prezidenţiale erau eclipsate de acel hangar cu aspect cavernos.

După supervizarea garării elicopterelor, Schofield se opri în

mijlocul hangarului, singur, şi scană în linişte cu privirea interiorul.

Restul soldaţilor din cadrul contingentului Marinei, al Casei Albe şi al Serviciului Secret – cei care nu erau suficient de mari în grad pentru a-l însoţi pe preşedinte, în jur de douăzeci de persoane – se plimbau pe lângă elicoptere sau beau cafea într-una din cele două încăperi cu pereţi de sticlă ce flancau intrarea în hangar.

Dimensiunea hangarului îl lăsă pe Schofield cu gura căscată. Era gigantic. Iluminat în totalitate cu lămpi cu halogen care răspândeau în jur o lumină puternică, albă, hangarul se întindea pe o distanţă de cel puţin nouăzeci de metri sub munte.

Pe toată lungimea tavanului era montat un sistem de macarale pe şine de rulare. În ambele capete ale hangarului atârnau două lăzi mari din lemn agăţate de aceste macarale.

În capătul extrem însă – în faţa uşilor care se deschideau spre pistă – se afla o clădire interioară construită pe două nivele, care se întindea pe toată lăţimea hangarului. Etajul superior al construcţiei avea ferestre oblice din sticlă, cu vedere spre interiorul hangarului.

Cabina unui mic lift destinat personalului – ale cărui şine de rulare erau încastrate în peretele nordic al hangarului – staţiona momentan sub proeminenţa creată de catul superior al clădirii interne.

Cu excepţia elicopterelor prezidenţiale, în hangar nu mai era vreo altă aeronavă în acel moment. Câteva vehicule albe de remorcare de tipul celor prezente în mod obişnuit în aeroporturi staţionau pe platformă – şi Schofield folosise două dintre acestea pentru a introduce elicopterele în hangar.

Însă cel mai uluitor element al hangarului era platforma masivă a liftului pentru aeronave.

Era uriaşă, incredibilă – precum giganticele platforme ale elevatoarelor hidraulice montate pe portavioane –, de formă pătrată, fiind instalată chiar în mijlocul hangarului.

Având latura de şaizeci de metri, platforma era destul de mare pentru a susţine un avion AWACS Boeing 707 – acele faimoase aparate de zbor ale Forţelor Aeriene dotate cu detectoare radar, cunoscute pentru antenele lor rotunde ca nişte farfurii zburătoare cu diametrul de nouă metri fixate pe spatele aeronavelor.

Susţinută de un sistem hidraulic de ridicare ce nu se afla la vedere, imensa platformă ocupa aproape toată zona centrală a hangarului. La fel ca în cazul majorităţii lifturilor pentru aeronave, în scopul maximizării eficienţei, în colţul de nord-est al platformei se afla o mică platformă detaşabilă cu funcţionare independentă; aceasta putea fi folosită separat de platforma principală, rulând pe nişte şine de rulare montate de-a lungul peretelui puţului fără a avea legătură cu braţul telescopic care susţinea platforma mare – un soi de „platformă în platformă”.

Astăzi, totuşi, personalul Forţelor Aeriene aflat în Zona 7 era foarte activ.

Cum stătea la marginea casei liftului, Schofield îl vedea pe preşedinte alături de cei nouă însoţitori – membrii Serviciului Secret – şi de ghizii de rang înalt din cadrul Forţelor Aeriene. Se aflau cu toţii pe platformă şi, pe măsură ce aceasta cobora, ei deveneau din ce în ce mai mici.

Chiar în timp ce Shane Schofield stătea în mijlocul hangarului şi cerceta cu privirea puţul liftului principal, cineva îl urmărea la rândul său cu mare atenţie.

Bărbatul care-l privea pe Schofield se afla în camera de control – o încăpere întunecoasă situată la nivelul superior al clădirii interioare ce ţinea loc de perete extern al hangarului. În jurul lui se aflau patru operatori radio îmbrăcaţi în uniformă care vorbeau cu glas domol în microfoanele de la căşti:

— Unitatea Alpha, fiţi cu ochii pe camera comună de la Nivelul 3…

— Unitatea Echo vă informează că echipa Infanteriei Marine de pe Nighthawk 3 a trebuit să fie neutralizată la EEV. Au găsit Echipa de Recunoaştere 2. Echo tocmai îşi parchează elicopterul într-unul din hangarele exterioare. Se vor întoarce apoi la hangarul principal…

— Unităţile Bravo şi Charlie trebuie să rămână în hangarul principal…

— Unitatea Delta raportează că se află pe poziţie…

— Serviciul Secret încearcă să ia legătura cu Echipa de Recunoaştere 1 de la Nivelul 6. Semnalul *All Clear* pare să funcţioneze…

Lângă bărbatul din umbră aflat în camera de control sosi şi

maiorul Kurt Logan.

— Domnule, preşedintele şi oamenii săi tocmai au ajuns la Nivelul 4. Toate unităţile sunt pe poziţie.

— Bine.

— Trecem la acţiune acum?

— Nu, aşteptaţi să facă turul hangarului, zise bărbatul din umbră. Mai trebuie să îndeplinim o sarcină înainte de a începe.

6

— Bună dimineaţa!

Schofield se întoarse şi văzu feţele zâmbitoare ale lui Libby Gant şi Mother Newman.

— Bună! le salută el.

— Ralph încă e supărat pe tine, zise Mother. Îşi vrea revanşa.

Ralph era soţul lui Mother – un omuleţ cu faţa zâmbitoare, calm, răbdător şi foarte obişnuit cu excentricităţile lui Mother. Era de profesie şofer de camion şi deţinea propriul său vehicul cu optsprezece roţi; pe una din părţile lui laterale era desenată o inimă străpunsă de o săgeată pe care curgea ca un şuvoi numele „Mother”. Prin statura sa mică şi zâmbetul său permanent, Ralph era văzut în cadrul comunităţii Marinei ca o legendă *bona fide.*

De asemenea, acelaşi omuleţ era fericitul proprietar al unui grătar nou-nouţ. Cu ocazia prânzului obligatoriu din fiecare duminică acasă la Mother, cu câteva săptămâni în urmă, acesta îl provocase pe Schofield la o aruncare la coşul de baschet din garaj. Schofield îl lăsase pe Ralph să câştige, iar soţul lui Mother îşi dăduse seama.

— Poate weekendul viitor? propuse Schofield. Dar tu, ce-ţi mai face piciorul, ce-a zis medicul ieri?

— Într-un cuvânt: sen-za-ţi-o-nal, răspunse Mother. Pot alerga din nou la fel de repede cum o făceam odată. Doctorii păreau mulţumiţi de evoluţia mea. Oricum, dat fiind că acum sunt în parte o maşinărie, vreau o poreclă nouă: Darth Fucking Vader.

Schofield izbucni în râs.

— Bine, bine, Darth.

— Ai din nou probleme cu Ramrod? întrebă curioasă Gant.

— Eh, ca de obicei, răspunse Schofield. Hei, la mulţi ani!

Gant zâmbi.

— Mulţumesc.

— Am ceva pentru tine, zise Schofield, băgând mâna în buzunarul hainei. Nu e cine ştie ce, dar… continuă el, încruntându-şi apoi sprâncenele şi căutând şi în celelalte buzunare. La naiba, trebuie să fie pe aici pe undeva. Poate l-am

lăsat în elicopter…

— Nu-ţi face griji.

— Pot să ţi-l dau mai târziu?

— Bineînţeles.

Mother cercetă apoi lung cu privirea hangarul enorm în mijlocul căruia stăteau.

— Ce naiba e locul acesta? Seamănă cu Fort Knox.

— E chiar mai mult decât atât, interveni Schofield.

— Ce vrei să spui?

— Priviţi cu atenţie podeaua din zona uşilor de la intrare.

Mother şi Gant făcură întocmai şi observară o serie de crestături în linie ce se întindeau de-a lungul podelei de beton din faţa uşii. Fiecare crestătură era destul de adâncă şi avea cel puţin un metru pătrat.

— Acum priviţi în sus.

Ele îl ascultară şi văzură o serie de protuberanţe groase, ca nişte dinţi din metal care, atunci când li se dădea drumul, intrau perfect în crestăturile din podea.

— Sunt uşi blindate cu închidere pe bază de pistoane, explică Schofield, ca cele de pe portavioanele din clasa Nimitz. Sunt folosite ca să separe încăperile hangarului în spaţii independente în caz de incendiu sau explozie. Veţi observa însă că nu mai există şi alte uşi blindate în acest hangar, aceasta e singura. Altfel spus, e unica ieşire.

— Ce insinuaţi? întrebă Mother.

— Vreau să spun că orice fac cei de la Forţele Aeriene în acest complex, e mai important decât ne-am putea noi imagina.

7

Vasta platformă a liftului unde se afla preşedintele Statelor Unite se opri pentru un popas în faţa unei uşi gigantice din oţel pe care era înscrisă în format mare, cu vopsea de culoare neagră, cifra 4.

Casa liftului se întindea deasupra capetelor preşedintelui şi oamenilor săi ca un tunel vertical supradimensionat, cu pereţii din beton. Lumina artificială a hangarului de la nivelul solului devenise acum doar un pătrat alb, micuţ, situat la aproximativ nouăzeci de metri deasupra lor.

Nici nu se opri bine liftul că uşa masivă din oţel se dădu la o parte şi primul care ieşi fu colonelul Jerome Harper, care conducea grupul. Mersul său era grăbit, vorba de asemenea.

— Acest complex a constituit odată sediul comandamentului de apărare aeriană al Americii de Nord – NORAD – înainte ca acesta să fie mutat într-un centra mai modern, construit undeva în subteranul muntelui Cheyenne din Colorado în 1975. Complexul este înconjurat de un zid extern din titan, gros de aproape o jumătate de metru, îngropat sub 30 de metri de granit. Ca şi baza din munţii Cheyenne, acesta este menit să opună rezistenţă oricărui atac direct provocat de o rachetă nucleară.

Harper îi întinse preşedintelui o foaie de hârtie pe care se regăsea o schiţă a structurii subterane. Hangarul principal era situat în partea de sus a schiţei, la nivelul solului, chiar sub munte; urmau apoi casa liftului care ducea spre un nivel inferior şi o structură pe mai multe nivele, construită în subteran.

— Complexul subteran e construit pe 6 nivele, explică Harper. Primele două sunt destinate garării aeronavelor de mare risc, cum sunt cele pe care le-aţi văzut mai devreme în Zona 8. Nivelul 3 găzduieşte spaţii de locuit pentru staff, Nivelul 5 – camerele de detenţie, iar Nivelul 6 este sistemul X-rail. Nivelul radiaţiilor şi expunerea la boli transmisibile pe calea aerului sunt permanent monitorizate, iar în caz de carantină complexul are asigurată o cantitate de oxigen pentru treizeci de zile. Rezervele

de hrană sunt păstrate într-o magazie situată la Nivelul 3, iar cele de apă într-un rezervor de 400 de milioane de litri la Nivelul 1.

Grupul ajunse la intrarea pe un coridor cu suprafaţa înclinată în sus, la capătul căruia se vedea o uşă solidă care semăna cu cea de la un seif gigantic. Un soldat al Forţelor Aeriene se grăbi să o deschidă.

— Proiectul Fortune a fost dezvoltat aici în urmă cu patra ani, imediat ce primul embrion viabil a ajuns la maturitate, continuă Harper. Cel puţin acum a atins un stadiu în care poate fi pus în aplicare.

Preşedintele aşteptă răbdător până ce uşa fu deschisă.

Frank Cutler şi ceilalţi opt membri ai detaşamentului prezidenţial stăteau în spatele lui – tăcuţi, impasibili, aproape invizibili. La un interval de trei minute, Cutler îşi verifica discret casca în aşteptarea semnalelor *All Clear* de la ambele sale echipe de recunoaştere, care anunţau dacă drumul era liber, asigurat; acestea însă se succedau cu claritate.

În cele din urmă, uşa se deschise şi preşedintele privi înăuntru. Rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule mare...!

8

— Fac pariu că e o superbombă, zise Elvis Haynes, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Elvis, Schofield, Gant şi Mother se aflau într-unul dintre birourile cu pereţi din sticlă de lângă uşa de intrare în hangarul principal. Alături de ei erau şi coloneii Grier şi Dallas, în timp ce toţi ceilalţi puşcaşi marini se aflau în elicopterele prezidenţiale, la fel ca şi cei trei agenţi ai Serviciului Secret rămaşi în hangar.

Agenţii de la Casa Albă care rămăseseră în hangar fie se aflau în cealaltă încăpere cu pereţi din sticlă din partea de sud a hangarului, fie la bordul elicopterelor cu care veniseră acolo – despre care afirmau că erau mai pe măsura rangului lor decât birourile cu aspect spartan ale Forţelor Aeriene. Acolo, susţineau ei – sau cel puţin aşa susţinuse Nicholas Tate în faţa lui Gant atunci când îi adresase acea invitaţie la bordul Marine One –, şi cafeaua era mai bună.

Gant plecase cu Schofield şi ceilalţi.

Ramrod Hagerty se alăturase agenţilor de la Casa Albă.

— Nu, e imposibil, zise un caporal cu ochelari, pe nume Gus Gorman. Nu există nicio superbombă.

Gorman era slăbuţ, avea aspect de tocilar, nasul mare şi gâtul subţire şi purta ochelari cu lentile groase. Nici măcar uniforma nu reuşea să îi confere o înfăţişare atrăgătoare. Era în schimb popular datorită memoriei sale fotografice foarte bune şi a inteligenţei fine de care dădea dovadă; numele său de cod – Brainiac – era un compliment, nu o insultă.

— Prostii, spuse Elvis. A fabricat-o DARPA[7] în anii ’90, în colaborare cu Marina…

— Dar e imposibil să o fi adus în stare de funcţionare. Aveau nevoie de un element care se găseşte numai în meteoriţi. E imposibil să fi găsit vreunul în stare activă.

— Voi sunteţi în stare să credeţi orice… se auzi o voce aproape în şoaptă din partea cealaltă a biroului.

---

[7] DARPA – Defense Advanced Research Projects Agency – Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată a Apărării (n. red.)

Toţi îşi întoarseră capul, inclusiv Schofield. Vocea era a unui tânăr cu ten măsliniu – un sergent nou-venit în unitatea aceea. Avea ochii de un căprui foarte intens şi nasul turtit ca al unui câine din rasa mops. Era tăcut din fire, aşa că atunci când deschidea gura atrăgea atenţia tuturor. La început această trăsătură fusese interpretată de mulţi ca fiind un semn de dispreţ. Dar nu după mult timp şi-au dat seama că sergentului Buck Riley Jr. pur şi simplu nu îi plăcea să vorbească fără un rost bine definit.

Tatăl său – Buck Riley Sr. — fusese un militar remarcabil în cadrul Marinei, iar Shane Schofield îl ştia foarte bine. Îl cunoscuse atunci când Schofield se confruntase cu o situaţie complicată în Bosnia, iar Riley Sr. a făcut parte din echipa de salvare. Deveniseră prieteni buni. Din păcate însă fuseseră împreună şi în misiunea aceea fatală din Antarctica, unde Riley şi-a găsit sfârşitul în cel mai brutal mod cu putinţă; lui Schofield i-a fost ulterior interzis printr-un document oficial secret să menţioneze numele inamicului asasin.

Sergentul Buck Riley Jr. – tăcut, profund şi serios – purta cu mândrie numele de cod al tatălui său. În cadrul întregii unităţi era cunoscut sub numele de Book II.

Book II îşi îndreptă privirea spre Elvis şi Brainiac.

— Voi chiar credeţi că DARPA a construit o bombă care poate provoca nimicirea unei treimi din întreaga planetă?

— Da, răspunse Elvis.

— Nu, interveni Brainiac.

— Ei bine, nu. Superbomba e doar un mit creat pentru ca femeile de vârsta a treia din Corpul Marinei să aibă subiect de bârfa, iar conspiraţioniştii de pe internet motive de speculaţii. Dar să vă mai dau câteva exemple: se mai spune că FBI trimite agenţi în închisori care să lucreze sub acoperire; că Forţele Aeriene ale Statelor Unite ţin bombardiere nucleare în hangarele comerciale din fiecare aeroport important din Statele Unite, gata să treacă la acţiune în eventualitatea izbucnirii unui război; că USAMRIID[8] a descoperit un remediu pentru SIDA dar nu are voie să-l dezvăluie; că Forţele Aeriene au creat un sistem de propulsie

[8] USAMRIID – United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases – Institutul Armatei SUA pentru Cercetări Medicale asupra Bolilor Infecţioase (n. red.)

magnetică care permite vehiculelor să plutească în aer; că ofertantul care a pierdut la o licitaţie de construire a unui bombardier nedetectabil a propus un avion supersonic cu propulsie nucleară care ar putea deveni complet invizibil prin folosirea refracţiei aerului – şi a construit avionul oricum, chiar dacă a pierdut licitaţia. Aţi auzit vreuna dintre poveştile acestea?

— Nu, răspunse Elvis. Dar sună super tare.

— Dar dumneavoastră, căpitane? întrebă Book II, întorcându-se spre Schofield. Aţi auzit vreodată ceva din toate acestea?

Schofield îi înfruntă privirea fără să clipească.

— Am auzit ceva despre ultima, dar atât, răspunse, după care, detaşându-se de acea mică dezbatere, începu să scaneze cu privirea biroul în care se afla.

Schofield se încruntă. Cineva lipsea. Şi imediat şi-a dat seama cine.

— Hei, unde e subofiţerul Webster? întrebă.

Preşedintele Statelor Unite ale Americii privea prin ferestrele de observaţie, mut de uimire. Dincolo de ele se afla o încăpere înaltă cu aspect de salon, iar în mijlocul ei preşedintele remarcă existenţa unui cub imens, de dimensiunile unei sufragerii mari, fabricat dintr-un material asemănător cu sticla. Laturile şi colţurile lui nu atingeau nici tavanul, nici pereţii, dar era mărginit pe două părţi de o structură de observaţie în formă de L. Ceea ce îi atrăsese însă atenţia preşedintelui era conţinutul cubului. Pentru că într-adevăr, nu îşi putea lua ochii de la el.

— Cubul este fabricat din polifibră de mare rezistenţă şi beneficiază de sursă proprie de oxigen. Este închis etanş, zise colonelul Harper. Dacă integritatea structurii i-ar fi compromisă, presiunea aerului din interiorul cubului este în mod automat amplificată, pentru a evita orice contaminare din exterior.

Harper făcu semn unuia dintre cei trei oameni de ştiinţă care tocmai intraseră.

— Domnule preşedinte, vi-l prezint pe Doctorul Gunther Botha, coordonatorul Proiectului Fortune.

Preşedintele şi Botha îşi dădură mâna. Doctorul Botha era grăsuţ, cu faţa mare, început de chelie şi accent gutural de sud-african. Avea în jur de cincizeci şi opt de ani.

— E o onoare să vă cunosc, domnule preşedinte.

— Doctorul Botha este din…

— Ştiu de unde e doctorul Botha, îl întrerupse preşedintele pe un ton de nemulţumire. I-am citit dosarul ieri.

Gunther Botha fusese membru în Forţa de Apărare Sud-africană – faimosul Batalion Medical. Deşi nu este un aspect foarte bine cunoscut, în anii ’80 Africa de Sud se clasa pe locul doi după Uniunea Sovietică în ceea ce priveşte fabricarea şi rezerva de arme biologice, folosite în principal împotriva oamenilor de culoare, care erau majoritari. Dar odată cu prăbuşirea regimului apartheid, Gunther Botha se trezise efectiv în linia de foc a Comisiei pentru Adevăr şi Reconciliere. Angajarea sa clandestină de către guvernul Statelor Unite în 1996 a fost la fel de neobişnuită ca adăpostirea de către acesta a oamenilor de ştiinţă nazişti după cel de al Doilea Război Mondial. Specialiştii din domeniul de expertiză al lui Botha erau foarte greu de găsit.

Preşedintele îşi întoarse din nou privirea spre ferestrele de observaţie.

— Deci aici e vaccinul… zise el, cercetând în continuare cu privirea cubul din fibră de sticlă.

— Da, domnule, a fost…

— Testat, completă preşedintele, fără să se întoarcă.

— Da.

— Şi împotriva ultimei tulpini?

— L-am testat împotriva tulpinii cu numărul 9.1 chiar ieri după-amiază, imediat ce am primit-o.

— Domnule preşedinte, interveni colonelul Harper, dacă doriţi, putem face o mică demonstraţie.

Urmă un moment de tăcere.

— Bine, fu răspunsul. Să vedem.

— Unde a plecat? întrebă Schofield, care se afla, alături de Libby Gant, în mijlocul hangarului principal din Zona 7.

Subofiţerul Carl Webster – în a cărui grijă se afla „Mingea de fotbal” – nu se găsea la bordul nici unuia dintre cele două elicoptere prezidenţiale, nici în vreunul dintre birourile din interiorul hangarului. După o verificare rapidă a oamenilor din Serviciul Secret se stabili că acesta nu plecase nici cu preşedintele în turul său.

Subofiţerul Webster pur şi simplu nu era de găsit nicăieri, ceea

ce dădea naştere la griji şi nelinişte, deoarece mişcările acestuia trebuiau să urmeze un protocol foarte strict. Iar dacă nu îl însoţea pe preşedinte, el nu trebuia sub nicio formă să părăsească vreo clipă Marine One.

— Uitaţi-vă puţin la comitetul de primire, faimosul Detaşament 7, zise Gant, cercetând cu privirea cele trei grupuri soldaţi de comando înarmaţi cu P-90, răspândite în diverse puncte din interiorul hangarului.

În acest timp, trupele de elită ale Forţelor Aeriene aveau şi ele privirile îndreptate spre Schofield şi Gant, afişând un aer impasibil.

— Nu îmi prea inspiră încredere, zise Schofield.

— Sunt „lucraţi”, zise Gant.

— Poftim?

— Ochii lor au o tentă gălbuie.

— Steroizi?

— Mda, răspunse Gant.

— Nu-i de mirare că stau atât de crispaţi, zise Schofield.

— Lui Elvis îi sunt foarte antipatici, urmă Gant. A spus că a auzit de la cineva că ar fi – citez – „în mod neoficial rasişti”. Veţi observa de altfel că nu există niciun membru de culoare în acest detaşament.

Era adevărat. Cu excepţia a doi soldaţi americano-asiatici rătăciţi acolo, unităţile Detaşamentului 7 repartizate în interiorul hangarului erau formate din oameni albi ca şi crinii.

— Da, am auzit şi eu nişte zvonuri cu privire la asta, zise Schofield.

Deşi nimeni nu recunoştea, în unele secţiuni ale Forţelor Armate, rasismul – îndeosebi cel direcţionat împotriva oamenilor de culoare – încă mai constituia o problemă.

Schofield se uită la comandanţii celor trei trupe de câte zece soldaţi şi dădu din cap; aceştia ieşeau în evidenţă prin faptul că nu purtau mitralierele în mâini, ci la spate.

— Ştiţi cum li se spune celor cinci comandanţi de unitate ai Detaşamentului 7 în timpul exerciţiilor?

— Cum?

— Cei Cinci Şerpi. Unitatea întâi – Alpha – e comandată de Kurt Logan, care e şi liderul întregului detaşament. Comandanţii celorlalte patru sunt McConnell, Willis, Stone şi Carney. Sunt

pricepuţi. De fiecare dată când au participat la întrecerile de luptă de la Bragg au ieşit pe locul întâi. Odată, o unitate a lor a învins singură trei trupe de apărare SEAL – iar asta fără ca Logan să se afle în fruntea ei.

— De ce li se spune Cei Cinci Şerpi? întrebă Gant.

— Totul a început de la o glumă născută din invidie printre ceilalţi comandanţi de Infanterie. Din trei motive. Primul, pentru că din punct de vedere tactic seamănă cu şerpii: atacă rapid şi cu toate forţele, fără milă. Al doilea, pentru că pe plan personal sunt persoane foarte reci. Niciodată nu se amestecă în mulţime, ci rămân mereu laolaltă.

— Şi care e al treilea motiv?

— Pentru că numele de cod pe care le poartă reprezintă fiecare câte o varietate de şarpe agresiv.

— Interesant, zise Gant cu ironie.

Şi, păşind în continuare înainte, aceeaşi Gant schimbă subiectul:

— Ştii, m-am simţit foarte bine sâmbăta trecută.

— Da? întrebă Schofield întorcându-se spre ea.

— Da. Tu?

— O, da.

— Ştii, mă întrebam şi eu pentru că nu ai…

— O clipă, o întrerupse Schofield. Ceva nu e în regulă aici.

— Ce?

Schofield se uită la cele trei unităţi ale Detaşamentului 7 care se aflau în hangar. Una stătea de pază lângă liftul pentru persoane. Al doilea grup de zece oameni era lângă casa liftului pentru aeronave, iar cea de-a treia unitate se afla în partea de sud-est a hangarului, lângă o uşă prin care se intra în centrul de control construit pe două etaje.

În acelaşi moment Schofield văzu semnul de pe uşa pe care o păzea cel de-al treilea grup. Şi înţelese imediat despre ce era vorba.

— Haideţi, ordonă el, îndreptându-se spre birouri. Repede.

— Codurile de activare au fost introduse, domnule, zise Logan. „Mingea de fotbal” e pregătită. Subofiţerul Webster nici nu putea fi mai… oportun.

Operatorii radio din interiorul camerei de control îşi continuară

seria de actualizări:

— Sistemul de etanşare de urgenţă – pregătit…

— Rezerva de oxigen – pregătită…

— Maior Logan, zise unul dintre ei, încă mai primesc acele semnale care detectează sursele de căldură în sectorul 9, afară, lângă EEV.

— Dimensiuni?

— Aceleaşi ca mai înainte. Între treizeci şi patruzeci şi trei de centimetri. Nu sunt sigur, dar cred că s-au mutat mai aproape de gaura de aerisire faţă de ultima dată când am verificat.

Logan se uită la imaginea transmisă de satelit. După mărirea punctului alb-negru din deşert, în partea de est a complexului, au ieşit la iveală alte douăzeci şi patru de puncte albe, în formă alungită, ce formau un cerc cu diametrul de 275 de metri în jurul ieşirii de urgenţă.

— Între 30 şi 43 de centimetri.

Logan privi monitorul mai îndeaproape.

— Prea mici ca să fie oameni. Probabil sunt nişte şobolani de deşert. Măreşte imaginea, ca să fim siguri şi fii cu ochii pe monitor.

Bărbatul din umbră se întoarse spre Logan.

— Unde se află acum preşedintele?

— E jos în laboratorul pentru teste, la Nivelul 4.

— Ia legătura cu Harper. Dă-i undă verde şi spune-i că suntem gata, am dat verde misiunii.

9

— Subiectul numărul 1 *nu* a fost imunizat prin vaccin, zise doctorul Gunther Botha pe un ton neutru, specific oamenilor de ştiinţă.

Preşedintele stătea acum într-o semiobscuritate, într-o altă zonă de la Nivelul 4, în faţa a două laboratoare pentru teste.

În fiecare dintre aceste două camere puternic luminate se afla câte un bărbat în totalitate gol, purtând numai o mască de gaz şi o serie de electrozi ataşaţi de piept.

— Subiectul 1 este alb, de rasă caucaziană, cu înălţimea de 1,88 de metri şi greutatea de 72 de kilograme. Are treizeci şi şase de ani. Acesta poartă o mască de gaz împotriva contaminării. Eliberăm agentul chiar în acest moment.

Se auzi un pârâit slab şi o ceaţă uşoară formată din particule de aerosoli de culoarea muştarului inundă încăperea unde se afla bărbatul. Era o persoană de constituţie slabă. Privea speriat cum gazul cuprindea camera etanşată.

— De unde aţi obţinut virusul? întrebă preşedintele.

— Din Changchun, răspunse Botha.

Preşedintele încuviinţă din cap. Changchun era un orăşel izolat în Manciuria de Nord şi, cu toate că guvernul chinez nega asta, reprezenta totodată principalul amplasament al armatei Chinei pentru testarea armelor biologice. Se zvonea că acolo erau trimişi diverşi deţinuţi politici şi spioni străini, urmând a fi folosiţi drept cobai pentru testarea unor viruşi şi agenţi nervoşi.

Bărbatul gol din camera gazată era încă în picioare, într-o stare vizibilă de agitaţie.

— Infecţia secundară poate intra în organism şi prin intermediul orificiilor de la nivelul pielii: foliculii de păr din piele, răni deschise, tăieturi, zise Botha pe un ton prietenos. Dacă nu este administrat un vaccin eficient, moartea survine în aproximativ treizeci de minute după contact, adică relativ repede în cazul agenţilor care atacă sistemul nervos. Dar, continuă Botha, ridicând degetul arătător, dacă facem o comparaţie cu efectele inhalării *directe* a acestui agent, e destul de ineficient.

Apoi apăsă pe un comutator al sistemului de intercomunicaţii şi i se adresă bărbatului aflat în camera de teste:

— Scoate-ţi, te rog, masca.

Drept răspuns, bărbatul îi arătă cu fermitate lui Botha degetul mijlociu.

Doctorul oftă şi apăsă un buton de la o consolă aflată în apropiere. Organismul subiectului cu numărul 1 fu imediat străbătut de o undă de şoc prin intermediul electrozilor ataşaţi de piept.

— Te-am rugat frumos să îţi dai jos masca de gaz.

Subiectul 1 şi-o dădu aşadar uşor jos. Şi imediat virusul atacă cu agresivitate. Bărbatul îşi duse mâinile la stomac şi începu să tuşească sec şi puternic.

— După cum spuneam, e mult mai eficient aşa, zise Botha.

Bărbatul din camera de teste se aplecă brusc în faţă şi începu să respire din ce în ce mai greu.

— Iritarea gastrointestinală e declanşată după aproximativ zece secunde.

Omul-cobai începu să vomite în mod exploziv; voma lui era de culoare verde-maronie şi împroşca toată podeaua.

— Lichefierea stomacului începe în treizeci de secunde…

Bărbatul căzu în genunchi, respirând în continuare cu mare dificultate. Pe bărbia lui începu să se prelingă un lichid vâscos. Se prăbuşi lângă peretele de sticlă al încăperii, chiar în faţa lui Botha.

— Lichefierea rinichilor şi a ficatului va avea loc într-un minut.

Subiectul 1 stropi apoi geamul cu un fel de mâzgă de culoare maronie. Apoi căzu la pământ, cuprins de spasme puternice.

— Organele vor ceda în totalitate în nouăzeci de secunde. Moartea va surveni după două minute.

Nu după mult timp, bărbatul gol din camera de teste se ghemui în poziţie fetală şi rămase nemişcat.

Preşedintele privi întreaga scenă încercând să îşi ascundă orice reacţie.

Acest mod de a muri era mai mult decât crud, chiar şi pentru un astfel de om.

Încercă totuşi să îşi explice moartea lui înfricoşătoare prin prisma faptelor rele pe care acesta le făcuse de-a lungul vieţii. Pentru că bărbatul în cauză, alături de un prieten, torturase nouă

femei în partea din spate a unei dube, râzând când acestea implorau milă. Moartea femeilor fusese înregistrată de cei doi bărbaţi pe casete video pentru laude ulterioare. Iar preşedintele vizionase acele casete.

Ştia, de asemenea, că Leon Roy Hailey fusese condamnat la patru sute cincizeci şi doi de ani de închisoare, deci nu avea să iasă oricum viu de acolo. Astfel, după cinci ani grei de detenţie, el – la fel ca şi alţi subiecţi de test din Zona 7, cu toţii condamnaţi la mai multe sentinţe pe viaţă – alesese să se ofere voluntar pentru teste în scop ştiinţific.

— Subiectului 2, continuă Botha pe un ton sec, i s-a administrat vaccinul sub formă de ser. Acesta a fost adăugat într-un pahar cu apă pe care bărbatul l-a băut în urmă cu exact treizeci de minute. Subiectul este alb, de rasă caucaziană, are aproximativ 2,20 metri înălţime, 97 de kilograme şi treizeci şi doi de ani. Eliberăm agentul chiar acum.

Se auzi din nou un şuierat, urmat brusc de pătrunderea în încăpere a aceleiaşi pâcle de aerosol galben-muştar.

Bărbatul care se afla în această a doua cameră văzu gazul cuprinzând încăperea, dar, spre deosebire de primul subiect supus aceluiaşi test, nu reacţionă în niciun fel. Avea o constituţie mult mai solidă decât celălalt – pectorali bine făcuţi, bicepşi bombaţi, pumni uriaşi şi un cap mic, eliptic, mult prea mic în comparaţie cu restul corpului.

Privirea lui lăsa să se înţeleagă că nu era nicidecum îngrijorat de o eventuală moarte dureroasă, crâncenă.

Nu tuşi. Nu fu cuprins de spasme. Dat fiind faptul că încă purta masca de gaz, virusul nu îl afectase încă în niciun fel.

Botha apăsă din nou pe buton.

— Scoate-ţi, te rog, masca.

Subiectul 2 se supuse comenzii lui Botha fără să se împotrivească. Preşedintele îi văzu atunci faţa şi de data aceasta păru îngrijorat.

Era o faţă pe care o mai văzuse de multe ori până atunci la televizor şi în presa scrisă. Era chipul tatuat al lui Lucifer James Leary, criminalul în serie cunoscut în toată America sub numele de „Chirurgul din Phoenix”.

Acesta omorâse treizeci şi doi de excursionişti autostopişti, majoritatea tineri, pe care i-a luat în maşina sa, la graniţa dintre

Las Vegas şi Phoenix, între 1991 şi 1998. Lăsa de fiecare dată exact în locul de unde era răpită victima o piesă de bijuterie aparţinând acesteia – de obicei un inel sau un colier.

Fost student la medicină căzut în dizgraţie, Leary îşi ducea victimele acasă la el, în Phoenix, le amputa membrele şi le mânca în faţa lor. Atunci când agenţii FBI i-au găsit şi percheziţionat casa, aceasta era plină de sânge, iar în beci au fost descoperite două victime încă în viaţă, dar parţial mâncate. Toată această scenă a oripilat întreaga ţară.

Lucifer Leary părea chiar şi acum o întruchipare a diavolului. Partea stângă a feţei era acoperită de un tatuaj negru ce înfăţişa cinci urme de gheare transpuse vertical, ca şi cum însuşi Freddy Krueger îşi înfipse unghiile tăioase în obrazul lui Leary. Tatuajul era de altfel impresionant prin acurateţea detaliilor – piele crestată, imitaţie de sânge – şi provoca astfel o repulsie foarte mare.

În acel moment, spre oroarea preşedintelui, Leary zâmbi spre fereastra de observaţie, scoţându-şi la vedere dinţii de un galben cu adevărat hidos – sfidare vădită.

Deşi îşi dăduse jos masca, criminalul nu părea să fie afectat de virusul din aer.

— După cum veţi vedea, zise Botha cu mândrie în glas, chiar dacă virusul este inhalat direct în plămâni, vaccinul sub formă de ser administrat oral se dovedeşte eficient în împiedicarea contaminării. Acest vaccin neutralizează virusul prin restricţionarea eliberării de dietilpropionă din virus, o proteină care atacă enzima de pigmentare, metahidrogenaza şi proteina responsabilă pentru grupa de sânge, DB…

— Fii mai explicit, te rog… îl întrerupse scurt preşedintele.

— Domnule preşedinte, tocmai aţi fost martor la un moment important din evoluţia biotehnologiei. Este vorba despre prima armă biologică concepută genetic – un agent sintetic în totalitate, aşadar nu există niciun remediu natural. Acţionează cu o eficienţă nemaiîntâlnită până acum, cel puţin de mine. E un virus fabricat într-un mod foarte special. Este un glonţ veritabil, creat pentru a ucide numai anumite rase de oameni care au în organism anumite tipuri de gene, specifice numai lor. Astfel, virusul atacă numai acele persoane care conţin în organism metahidrogenază şi proteina sanguină DB. Acestea sunt enzimele

care cauzează pigmentaţia pielii albe, enzime caracteristice caucazienilor. Domnule preşedinte, aceeaşi enzimă care determină culoarea albă a pielii noastre ne face totodată vulnerabili în faţa virusului. Este extraordinar. Nu ştiu cum au reuşit chinezii să realizeze aşa ceva. Guvernul din ţara mea a încercat ani la rând să dezvolte un virus care să poată fi pus în apă şi să provoace sterilitatea numai la oamenii de culoare, dar nu a avut niciun succes.

— Nu cred aşadar că ar fi foarte dificil să adaptăm structura genetică a acestui virus astfel încât să atace şi afro-americanii, dat fiind că enzima lor de pigmentaţie este de fapt o variantă a metahidrogenazei… Asta ar fi ideea, zise preşedintele.

— Destul de simplu de pus în practică, domnule preşedinte, zise Botha. Singurii oameni imuni la acest virus sunt cei de origine asiatică, pentru că ei nu deţin aceste enzime de pigmentaţie, în timp ce caucazienii şi afro-americanii de pretutindeni ar muri dacă ar intra în contact cu virusul. Domnule preşedinte, permiteţi-mi să vă prezent cea mai nouă armă biologică chinezească: Sinovirus.

10

— Serios, ceva nu e în regulă aici, spuse Schofield.

— Prostii, căpitane, afirmă Ramrod Hagerty, făcând un semn dezaprobator cu mâna. Aţi citit prea multe cărţi cu benzi desenate.

— Atunci cum interpretaţi dispariţia lui Webster? Nu e de găsit nicăieri. Nu are voie să lipsească de la datorie fără explicaţii.

— Probabil că e la toaletă.

— Nu, am verificat, răspunse Schofield. Şi Nighthawk 3? Ei unde sunt? De ce nu ne-a contactat Hendricks?

Hagerty îi aruncă o privire pierdută. Schofield însă continuă:

— Domnule, cu tot respectul, dacă vă uitaţi cu atenţie şi observaţi unde sunt plasaţi membrii Detaşamentului 7…

Hagerty se roti pe scaun. Atât el, cât şi Schofield şi Gant se aflau în biroul situat în partea de sud a hangarului, alături de câţiva agenţi de la Casa Albă. Hagerty scană cu privirea echipele de comando ale Detaşamentului 7 care se aflau dincolo de uşile hangarului

— Da, stau de pază la toate intrările, zise Hagerty ridicând din umeri. Ca să nu pătrundem noi unde nu avem voie.

— Nu, domnule, nu asta fac. Priviţi cu atenţie. Grupul din nord păzeşte liftul pentru persoane. Cel din mijloc – liftul pentru aeronave. Până aici totul e în regulă. Dar uitaţi-vă la grupul de lângă camera de control, din faţa acelei uşi.

— Aşa, şi?

— Domnule, păzesc o magazie.

Hagerty îşi mută privirea de la Schofield spre trupa de comando în cauză. Schofield avea dreptate. Stătea de pază în faţa unei uşi pe care scria „Magazie”.

— Bravo, căpitane. Voi trece observaţiile dumitale în raportul meu, zise Hagerty, după care se întoarse la hârtiile sale.

— Dar, domnule…

— Am spus că voi trece observaţiile dumitale în raport, căpitane Schofield. Am încheiat subiectul.

Schofield nu cedă însă şi continuă:

— Cu tot respectul, domnule, aţi participat vreodată la o bătălie?

Hagerty rămase blocat. Îşi ridică privirea şi zise:

— Nu ştiu dacă sunt de acord cu tonul dumitale, căpitane.

— *Aţi participat vreodată la o bătălie?*

— Da, în Arabia Saudită, în timpul operaţiunii Furtună în Deşert.

— Aţi luptat efectiv pe front?

— Nu, am fost membru al ambasadei.

— Domnule, dacă aţi fi luptat vreodată pe front, v-aţi fi dat seama că cele trei trupe de comando ale Forţelor Aeriene nu ocupă poziţii defensive, ci dimpotrivă. Ba mai mult decât atât, oamenii aceia sunt perfect plasaţi pentru a da năvală în aceste două birouri…

— Absurd!

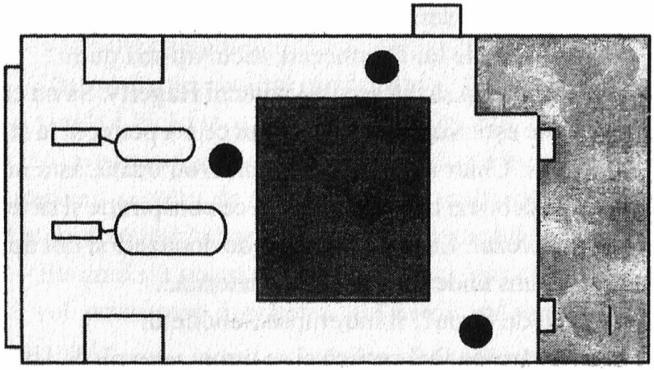

Schofield luă hârtia pe care Hagerty începuse să scrie şi schiţă o hartă a hangarului.

— Uitaţi, domnule, acum ei se află aici, zise Schofield indicând cu degetul trei puncte negre pe diagramă. La ora 12, ora 10 şi ora 4. Dar dacă se vor mişca aşa – şi Schofield desenă câteva săgeţi – vom avea probleme serioase. Toţi soldaţii Marinei şi agenţii Serviciului Secret din biroul de nord vor avea de înfruntat în plin forţa atacului, în timp ce agenţii de la Casa Albă care se află aici, în biroul din sud, vor alerga instinctiv în partea opusă – exact spre cea de-a treia unitate a Detaşamentului 7.

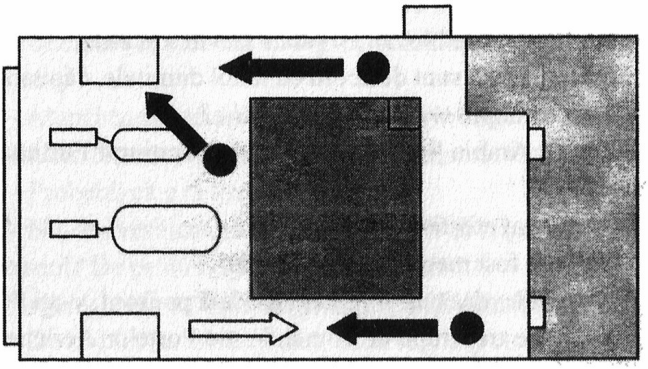

Hagerty se uită preţ de câteva clipe pe diagrama lui Schofield, apoi zise:

— E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, căpitane. Aceşti oameni servesc în Armata Americii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ascultaţi-mă puţin...

— Nu, dumneata să mă asculţi! izbucni Hagerty. Să nu crezi că nu ştiu cine eşti. Sunt la curent cu tot ce s-a petrecut la staţia polară Wilkes. Chiar dacă ai fost vreun erou odată, asta nu îţi dă dreptul să debitezi că are loc nu ştiu ce conspiraţie şi să te aştepţi să fii şi crezut. Lucrez în Marină de douăzeci şi doi de ani şi dacă am ajuns unde am ajuns este datorită...

— Muncii de birou?! îl întrerupse Schofield.

Hagerty rămase fără replică şi se înroşi puternic la faţă.

— Gata, Schofield, ajunge. Pentru că ne aflăm într-o misiune, nu vreau să provoc o scenă aici. Dar când ne întoarcem la Quantico, imediat ce aterizăm, vei fi luat în custodie şi reţinut pentru a fi dus în faţa Curţii Marţiale, pe baza acuzaţiei de gravă insubordonare. Acum dispari naibii din ochii mei!

Schofield însă dădu doar din cap în semn de exasperare şi plecă.

— Iar aceştia, domnule preşedinte, sunt cei care au adus Sinovirusul la noi, zise colonelul Harper, continuând să îl ghideze pe preşedinte prin dreptul camerelor de testare de la Nivelul 4.

Ajunseră în faţa unei camere de carantină de dimensiuni impresionante – numai lungimea era de nouă metri. Preşedintele se uită printr-un gemuleţ din sticlă şi văzu patru bărbaţi care, aşezaţi pe o canapea, se uitau la televizor. Camera era scăldată într-o lumină albastră, provenită de la razele ultraviolete. Mai

observă şi faptul că toţi erau de origine asiatică. Imediat ce remarcară prezenţa preşedintelui, doi dintre ei se ridicară în picioare.

— Domnule preşedinte, vi-i prezint pe căpitanul Robert Wu şi pe locotenentul Chet Li. Ambii fac parte din Detaşamentul 7…

Chiar atunci, telefonul lui Harper începu să vibreze. Colonelul se scuză şi se îndepărtă puţin pentru a putea răspunde la telefon.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, domnilor, zise preşedintele, făcând un pas înainte. Patria voastră vă datorează mult.

— Vă mulţumim, domnule, vă mulţumim.

— Cât timp mai trebuie să rămâneţi aici? întrebă preşedintele.

— Cred că încă vreo două ore, domnule, zise Wu. Ne-am întors ieri cu noua tulpină, dar trebui să rămânem în carantină timp de douăzeci şi patru de ore. Pentru mai multă siguranţă, uşa a fost închisă etanş şi nu poate fi deschisă înainte de ora 9.00.

— Eu unul nu voi sta aici până atunci, dar să nu vă faceţi griji, veţi primi ceva din partea mea în viitorul apropiat, spuse preşedintele.

— Vă mulţumim, domnule, vă mulţumim.

Între timp colonelul îşi încheiase convorbirea şi se întoarse.

— Domnule preşedinte, aici ia sfârşit turul nostru. Vă rog acum să veniţi pe aici, mai am ceva să vă arăt.

Schofield şi Gant erau acum la bordul lui Marine One, în spatele lui Brainiac, care se afla la consola de comunicaţii a elicopterului şi tasta ceva cu rapiditate.

— Avem vreun semn de la Nighthawk 3 sau de la Echipele de Recunoaştere? întrebă Schofield.

— *Nada* de la Nighthawk 3, răspunse Brainiac. Iar de la Echipele de Recunoaştere avem doar luminiţele de la emiţătoare.

Schofield rămase câteva secunde pe gânduri.

— Suntem conectaţi la reţeaua locală a Zonei 7?

— Da. Astfel, preşedintele poate folosi liniile telefonice securizate.

— Bine atunci. Poţi accesa acum camerele de supraveghere ale complexului?

— Desigur.

Preşedintele fu condus pe nişte scări ce urcau la Nivelul 3, unde se aflau locuinţele soldaţilor din Zona 7. Alături de cei nouă bărbaţi din Serviciul Secret, ajunse într-o cameră de zi, mare, dar joasă, mobilată cu măsuţe de cafea, canapele, o bucătărioară, iar pe unul dintre pereţi stătea mândru un televizor cu ecran mare Panasonic.

— Vă rog să aşteptaţi aici o clipă, domnule preşedinte, zise colonelul Harper. Voi trimite imediat pe cineva.

Apoi colonelul ieşi din cameră, lăsându-i pe preşedinte şi agenţii săi singuri.

În cabina de comunicaţii de pe Marine One toate monitoarele alb-negru începură să clipească. Fiecare dintre ele înfăţişa mai multe unghiuri de vedere asociate fiecărei camere de supraveghere din cadrul complexului.

— Am obţinut accesul, zise Brainiac.

Hangarul principal arăta pe monitoare ca o staţie de metrou, iar Schofield văzu interioarele birourilor cu pereţi din sticlă din hangar: într-unul dintre ele se aflau agenţii Serviciului Secret şi cei din Marină, iar în celălalt membrii staffului de la Casa Albă. Apoi, într-un alb-negru destul de neclar i se înfăţişă interiorul unuia dintre lifturi. Schofield rămase înmărmurit. Liftul era plin ochi cu zece soldaţi de comando din Detaşamentul 7, complet echipaţi şi înarmaţi. Deodată însă îi atrase atenţia o mişcare bruscă de pe un alt monitor – era o cameră de supraveghere din casa scării. Un val mare de soldaţi de comando, şi aceştia aparţinând Detaşamentului 7, se grăbea să coboare scările.

— Va fi groaznic, zise Schofield pe un ton impasibil.

Schofield coborî din Marine One în hangar, iar Gant şi Brainiac închiseră uşa în urma lui. Deşi nu intervenise nicio schimbare vizibilă, hangarul arăta oarecum diferit. Ameninţător. Periculos. Schofield văzu cele trei echipe din Detaşamentul 7 dispuse de jur-împrejurul interiorului hangarului, iar pe unul dintre comandanţi atingându-şi casca de la ureche.

— Rămâi aici, spuse Schofield.

— Bine, răspunse Brainiac.

— Hei, interveni Gant.

— Ce?

— Încearcă să nu mai arăţi atât de înspăimântat.

— Voi face tot ce pot, zise Schofield, apoi se îndreptă calm spre biroul de sticlă din partea de nord a hangarului.

Ajunse doar la jumătatea drumului când izbucni totul. Brusc şi cu zgomot puternic. Bum! Ca o cortină care cade la sfârşitul unei reprezentaţii pe scenă, o uşă gigantică din titan se prăbuşi în faţa celor de la intrarea principală în hangar.

Exact cum presupuse mai devreme, colţii de fier se potriviră întocmai în crestăturile din podea. Iar odată cu această cădere a uşii masive de la intrare, Schofield renunţă complet la atitudinea calmă de mai înainte. Începu în schimb să fugă, pentru că în foarte scurt timp trupele de comando aflate în imediata apropiere a sa – cele de la ora 12.00 şi de la ora 10.00 – puseră mâna pe arme şi aerul fu brăzdat de o mulţime de gloanţe.

11

Trecuseră cinci minute şi nimeni nu venise după ei, iar preşedintele Statelor Unite nu era obişnuit să fie lăsat să aştepte. Stăteau toţi în camera comună de la Nivelul 3, privind în jur, aşteptând în tăcere.

— Frank, îl chemă preşedintele pe şeful agenţilor, du-te şi vezi ce se întâmplă.

Dar chiar în acel moment ecranul televizorului se aprinse. Cu toţii se adunară în faţa lui.

— Ce naiba... zise cineva, când pe ecran apăru simbolul sistemului de transmisie de urgenţă – mare, transpus în caractere groase, de culoare aurie.

Era vorba despre o reţea specială de transmisie care putea interveni peste orice transmisie obişnuită în cazul unei urgenţe la nivel naţional. Apoi, brusc, simbolul dispăru, iar în locul lui apăru chipul unei persoane.

— Ce naiba?! exclamă de această dată preşedintele.

Chipul era al unui bărbat considerat mort, şi anume al general-locotenentului Charles Samson Russell din Forţele Aeriene, nume de cod Caesar.

Pe fiecare monitor din Zona 7 – şi, se pare, şi pe fiecare canal TV din Statele Unite – faţa rotundă şi măslinie a lui Russell prinse viaţă şi începu să vorbească:

— Domnule preşedinte, dragi cetăţeni ai Americii, bine aţi venit în Zona 7. Sunt generalul Charles Russell, membru al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii. Mult timp am stat şi am privit această ţară distrugându-se din interior. Nu voi mai face asta.

Tonul lui era sacadat, iar accentul de Louisiana foarte pronunţat.

— Reprezentanţii noştri, atât la nivel federal, cât şi la nivel de stat, sunt incapabili de a conduce ţara cum trebuie. Libertatea presei nu mai e folosită în scopul controlării guvernului, cum a fost la început. Pentru fiecare om care a luptat sau a murit

pentru această ţară, modul în care se prezintă astăzi situaţia este o ruşine. Nu le putem permite să continue.

În camera comună, preşedintele privea lung şi înmărmurit la ecranul mare al televizorului.

— Aşadar eu vreau să lansez o provocare. Domnule preşedinte, mă adresez atât dumneavoastră, cât şi sistemului pe care îl reprezentaţi. În inima dumneavoastră este implantat un dispozitiv radio. A fost introdus în ţesutul extern al muşchiului cardiac în timpul unei operaţii care vi s-a făcut la plămânul stâng în urmă cu patru ani.

Frank Cutler se uită cu spaimă la preşedinte.

— Îl voi activa chiar acum, continuă Caesar.

Apăsă apoi pe nişte butoane aflate pe un fel de telecomandă micuţă, roşie, pe care o avea în mână. Telecomanda era prevăzută în partea de sus cu o antenă. Frank Cutler scoase din haina sa un dispozitiv de detectare a dispozitivelor care emit orice fel de semnal şi o apropie de preşedinte, trecând-o de-a lungul corpului său. Picioarele – în regulă; zona stomacului – în regulă şi ea; piept… dispozitivul o luă razna.

— Provocarea mea, domnule preşedinte, este simplă, răsună vocea lui Russell în tot complexul subteran. După cum bine ştiţi, în fiecare mare aeroport din Statele Unite se află cel puţin trei hangare destinate uzului Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Sunt plasate acolo bombardiere, avioane de luptă, artilerie. Chiar acum, în interiorul a paisprezece dintre aceste hangare se află tot atâtea focoase de tip 240, cu detonare pe bază de plasmă. Aeroporturile sunt: John F. Kennedy, Newark şi La Guardia din New York, Dulles din Washington, O’Hare din Chicago, LAX din Los Angeles şi o serie de aeroporturi din San Francisco, San Diego, Seattle, Boston, Philadelphia şi Detroit. După cum ştiţi, fiecare focos are o rază de explozie de aproape douăzeci şi şase de kilometri şi o putere de nouăzeci de megatone. Toate sunt armate.

În camera de la Nivelul 3 domnea o linişte deplină.

— Singurul lucru care împiedică aceste explozii, domnule preşedinte – continuă Charles Russell zâmbind cu ironie – este

bătaia inimii dumneavoastră.

12

Russell îşi continuă discursul:

— Toate dispozitivele din aeroporturi sunt conectate la un singur satelit de pe o orbită geostaţionară situată deasupra acestei baze. Satelitul, domnule preşedinte, emite un semnal puternic spre transmiţătorul din inima dumneavoastră, care e trimis mereu înapoi. Însă transmiţătorul radio amplasat în inima dumneavoastră, odată activat, funcţionează după principiile cineticii. Dacă inima dumneavoastră se opreşte, transmiţătorul îşi va opri şi el activitatea, iar semnalul nu va fi transmis înapoi la satelit. În acest caz, satelitul va activa bombele din aeroporturi şi le va detona. Domnule preşedinte, dacă inima dumneavoastră încetează să mai bată, America aşa cum o ştim astăzi va muri şi ea. Cât timp inima dumneavoastră bate, America trăieşte. Domnule, sunteţi simbolul unei culturi aflată în ruină: un politician, un om care pretinde puterea de dragul de a deţine putere, dar, la fel ca oamenii pe care îi reprezentaţi, unul care trăieşte cu siguranţa că niciodată nu va fi solicitat să lupte în beneficiul sistemului care îi asigură această putere. Ei bine, domnule preşedinte, aţi trăit în siguranţă prea mult timp. Acum aţi fost chemat să daţi socoteală. Acum aţi fost chemat să luptaţi. Eu, pe de altă parte, sunt un luptător. Am vărsat sânge pentru ţara asta. Dumneavoastră cât sânge aţi vărsat? Ce sacrificii aţi făcut? Niciunul, sunteţi un laş! Totuşi, patriot cinstit cum sunt, vă voi oferi, dumneavoastră şi sistemului pe care îl reprezentaţi, o ultimă şansă de a dovedi cât valoraţi. Pentru că cetăţenii acestei ţări au nevoie de o dovadă; să vă vadă cum vă zbateţi, cum vă prăbuşiţi, cum îi jertfiţi ca să vă salvaţi pielea. Poporul v-a ales pentru ca dumneavoastră să-l reprezentaţi. Iar acum chiar asta veţi face, literalmente. Dacă muriţi, vor muri şi ei odată cu dumneavoastră. Acest complex a fost închis etanş şi a fost proiectat să reziste în faţa unei explozii nucleare, aşadar nu există nicio scăpare. Înăuntru, alături de dumneavoastră, se află un detaşament format din cincizeci dintre cei mai buni militari ai ţării, Detaşamentul pentru Operaţiuni Speciale numărul 7. Aceşti

oameni au primit ordin să vă ucidă, domnule preşedinte. Alături de oamenii dumneavoastră din Serviciul Secret veţi avea de dus o luptă până la moarte. Cine câştigă, primeşte ţara; cine pierde, moare. Desigur, cetăţenii americani trebuie să fie permanent informaţi cu privire la scor. Prin urmare, din oră în oră mă voi adresa lor prin intermediul sistemului de transmisie de urgenţă şi îi voi ţine la curent cu ce se întâmplă.

Preşedintele îşi îndreptă privirea spre cea mai apropiată cameră de luat vederi.

— Este ridicol! E *imposibil* să fi amplasat un…

— Jeremiah K. Woolf, domnule preşedinte, rosti Caesar Russell de pe ecranul televizorului.

Preşedintele rămase mut. La fel şi ceilalţi din încăpere.

— Înţeleg, din tăcerea dumneavoastră, că aţi citit dosarul FBI-ului.

Bineînţeles că preşedintele îl citise. Circumstanţele în care murise fostul senator o impuneau.

Exact în momentul în care murise Jeremiah Woolf în Alaska, în locuinţa sa din Washington, D.C. Se produsese o explozie. Pentru niciunul dintre incidente nu se găsise vreun vinovat. Era o coincidenţă mult prea ieşită din comun ca să fie tratată cu indiferenţă. Dar, în lipsa vreunei dovezi, pentru mass-media a rămas doar o tragică şi simplă coincidenţă.

După cum ştia însă foarte bine preşedintele, exista un aspect al morţii fostului senator care nu fusese făcut niciodată public: descoperirea unui număr mare de celule roşii în sângele său, plus valorile extrem de mici ale presiunii arteriale şi alveolare din cauza nivelului de fosfat din sânge. Toate aceste simptome indicau o perioadă extinsă de hiperventilaţie înainte ca Woolf să fie împuşcat – timp în care fostul senator a trecut printr-o stare acută de „luptă sau fugi”, cum este ea identificată în fiziologie. Altfel spus, fostul senator fugea de cineva atunci când a fost împuşcat. Fusese practic „vânat”. Iar acum totul avea sens. Lui Woolf îi fusese implantat un transmiţător… iar în Alaska fusese urmărit şi împuşcat; iar când inima lui s-a oprit, casa lui din cealaltă parte a ţării a explodat.

Vocea lui Caesar Russell îi opri însă gândurile.

— După neaşteptata demisie din guvern a fostului senator Woolf eu am rămas cu încă un transmiţător. El a fost doar un

cobai, l-am folosit doar ca să testez dispozitivul şi astfel să fiu pregătit pentru ziua de azi.

Preşedintele schimbă o privire cu Frank Cutler.

Caesar continuă:

— A, în caz că vă trece prin gând să evadaţi din acest complex…

În acel moment îi arătă o servietă din oţel, servieta pe care o ţinea tot timpul la el subofiţerul Carl Webster.

Cătuşele încă erau ataşate de mânerul servietei, dar nu şi persoana de mâna căreia erau prinse. În schimb, celălalt inel al cătuşelor era plin de sânge. „Mingea de fotbal” se afla acum în mâinile lui Caesar. Şi servieta era deschisă. Preşedintele îi văzu conţinutul: un cititor biometric cu ecran din sticlă ce permitea recunoaşterea amprentei palmei sale şi o tastatură. Primul avea scopul de a permite recunoaşterea palmei preşedintelui, astfel încât numai el să poată activa, respectiv dezactiva arsenalul termonuclear al Americii. Nu se ştie cum, Russell reuşise să falsifice această amprentă şi să introducă codurile de activare. Dar cum reuşise oare să obţină o copie a amprentei palmare a preşedintelui?

— Pe lângă transmiţătorul amplasat în inima dumneavoastră, domnule preşedinte, continuă Russell, toate dispozitivele din aeroporturi au fost conectate la un cronometru setat la exact nouăzeci de minute, din câte văd eu aici în „Mingea de fotbal”. Numai dacă vă puneţi palma pe dispozitivul de identificare la fiecare nouăzeci de minute veţi reuşi să resetaţi cronometrul şi astfel să împiedicaţi explozia focoaselor. Aşadar nici să nu vă gândiţi să evadaţi. „Mingea de fotbal”, dacă vreţi să ştiţi, va rămâne aici, în hangarul principal. Aceasta este o zi care va rămâne în istoria naţiunii, domnule preşedinte, ca zi a adevărului. Până în zorii zilei de mâine, glorioasa zi de 4 iulie, vom vedea dacă ne vom trezi cu toţii într-o ţară nouă sau nu. Succes, domnule preşedinte, şi Dumnezeu să aibă milă de sufletul dumneavoastră!

Iar în acel moment, foarte bine gândit de altfel, uşile camerei se deschiseră şi înăuntru năvăli o trapă de comando din Detaşamentul 7, în frunte cu maiorul Kurt Logan. Toţi purtau măşti de gaz ERG-6. Imediat se făcură auzite mitralierele lor P-90.

Provocarea începuse.

A DOUA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 7.00

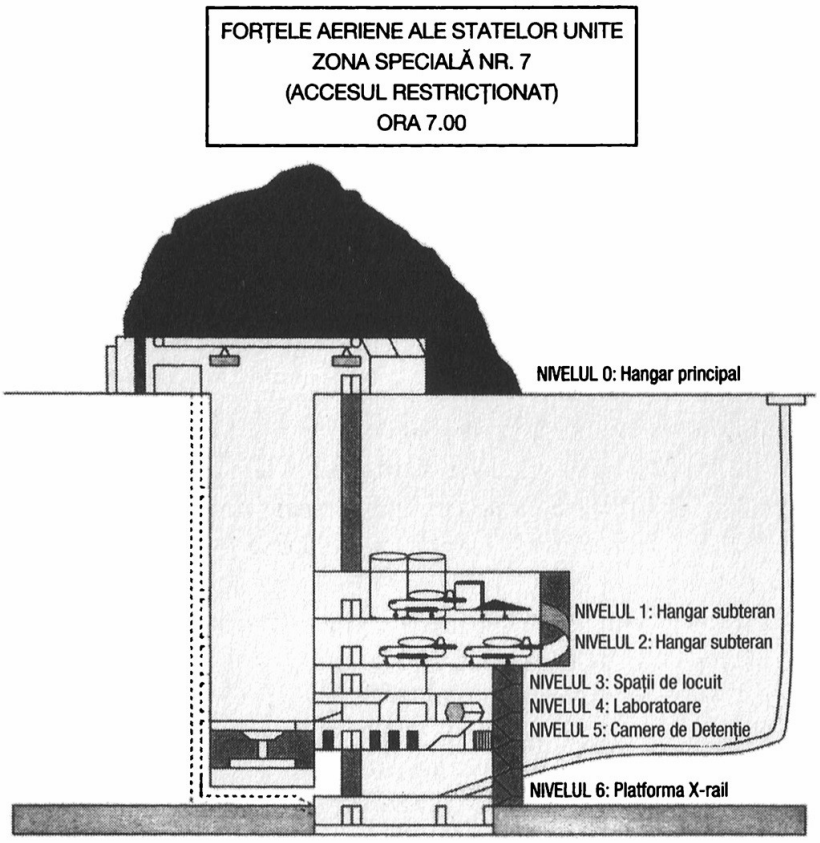

1

Hangarul principal devenise un adevărat câmp de luptă. Podeaua de la picioarele lui Shane Schofield era găurită de gloanţe pe măsură ce el alerga spre uşa biroului din partea de nord. Odată ajuns acolo, începu să strige din prag:

— Soldaţi! Împrăştierea!

Doar atât apucă să spună, pentru că imediat fereastra laterală se sparse în mii de cioburi şi el se aruncă la pământ, târându-se apoi spre cele două elicoptere prezidenţiale. Se uită în urmă la timp pentru a vedea cum doi soldaţi din Marină săriră prin geam chiar înainte ca biroul să fie distrus de un lansator de rachete tip Predator. Pereţii explodară într-o ploaie de cioburi şi foc. Schofield se aruncă sub Marine One, unde se trezi între Libby Gant şi Brainiac. Focurile de armă răsunau de pretutindeni.

La un moment dat însă, în mod bizar, Schofield auzi o voce care venea de undeva de sus, unde erau amplasate difuzoarele:

— Succes, domnule preşedinte, şi Dumnezeu să aibă milă de sufletul dumneavoastră!

— La naiba! exclamă Brainiac.

— Pe aici, îi îndrumă Schofield, târându-se mai departe pe burtă pe sub giganticul elicopter Marine One.

Ajunse în dreptul unei bucăţi de grilaj, pe care îl scoase cu rapiditate. Sub el era o gaură de aerisire adânc săpată în pământ, cu pereţii din oţel.

— Să mergem! strigă Schofield.

Deodată, o placă de pe partea inferioară a elicopterului se desprinse şi aproape că îi reteză capul lui Schofield, după care în spatele ei apăru un militar cu arma – o puşcă de asalt M-16 – ridicată la nivelul frunţii.

— La naiba, voi eraţi! zise Mother, coborând prin trapa de urgenţă a elicopterului. Ia de aici, la mulţi ani! adăugă ea, întinzându-i un pistol-mitralieră MP-10 lui Gant. Îmi pare rău, Scarecrow, nu am nimic pentru dumneata. E tot ce am găsit în cabina cu arme a elicopterului. Mai sunt în depozitul din faţă, dar cheia e la Gunman.

— Nu-i nimic, zise Schofield. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ieşim de aici şi să ne regrupăm. Apoi trebuie să vedem cum îi înfrângem pe nenorociţii aceştia. Pe aici!

— Aţi prins ceva din prostiile care s-au auzit mai devreme la televizor? întrebă Mother în timp ce se târa spre gura de aerisire.

Gant şi Brainiac coborâră primii, folosindu-se de picioare pentru a se sprijini de pereţi.

— Nu, răspunse Schofield, am fost prea ocupat să mă feresc de gloanţe.

— Am multe de povestit, adăugă Mother în timp ce coborau şi ei în puţ.

Preşedintele Statelor Unite se mişca mai rapid ca niciodată. De fapt, picioarele lui abia atingeau pământul. Încă de la primul contact vizual cu soldaţii de comando ai Detaşamentului 7 care năvăliseră în cameră, cei nouă agenţi însărcinaţi cu protecţia preşedintelui trecură la acţiune. Patru dintre ei adoptară pe loc o postură defensivă în spaţiul dintre preşedinte şi atacatori, dându-şi hainele la o parte şi scoţându-şi pistoalele-mitralieră Uzi. Mitralierele, a căror cadenţă de tragere era de 600 de cartuşe pe minut, începură să răpăie asaltându-i pe atacatori cu o ploaie de gloanţe.

Ceilalţi cinci membri ai Serviciului Secret se îngrămădiră în jurul Preşedintelui, grăbindu-se să-l scoată din încăpere pe scara de incendiu. Aceştia îl acopereau cu trupurile lor şi-l purtau mai mult pe sus, pentru că picioarele lui abia atingeau pământul. Uşa spre scara de incendiu se închise repede în urma lor, dar nu înainte ca aceştia să zărească câţiva membri ai Detaşamentului 7 ocupându-şi sistematic poziţiile: unii în spatele canapelelor, alţii după uşi sau dulapuri, sărind dintr-o parte în alta ca să se ferească de gloanţe şi ciuruindu-i complet pe cei patru agenţi ai Serviciului Secret care rămăseseră în urmă. Răpăiala mitralierelor Uzi fu acoperită de bâzâitul asurzitor al puştilor de asalt P-90. Era adevărat că o armă Uzi trăgea cu 600 de cartuşe pe minut, dar puşca de asalt P-90 creată de compania belgiană FN Herstal avea o cadenţă de tragere de-a dreptul surprinzătoare: 900 de cartuşe pe minut. Într-adevăr, caracteristicile acestei arme erau impresionante: garda trăgaciului avea formă circulară, reculul era aproape inexistent,

iar încărcătorul avea o capacitate incredibilă de 100 de cartuşe, fiind montat deasupra ţevii. Pe scurt, arma părea desprinsă dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

— Coborâţi pe scări! Acum! strigă Frank Cutler, în timp ce uşa spre scara de incendiu era găurită de gloanţe. Mergeţi spre cealaltă ieşire.

Preşedintele, însoţit de ceea ce mai rămăsese din agenţii săi de protecţie, cobora scările în cea mai mare viteză, sărind câte patru trepte odată, flancat la fiecare întoarcere. Fiecare dintre oamenii lui avea câte o armă în mână: Uzi, SIG-Sauer sau altceva… Preşedintele nu putea face nimic decât să fugă, flancat îndeaproape de agenţi.

— Echipa de Recunoaştere 1! Sunteţi pe poziţii? strigă Cutler în microfonul de la încheietură în timp ce alerga pe scări. Nu primi niciun răspuns. Echipa de Recunoaştere 1! Mă auziţi? Ne apropiem de Ieşirea numărul unu. Trebuie să ştim dacă avem cale liberă!

Nu primi niciun răspuns.

Sus, în hangarul principal, Book II trecea prin chinurile iadului. Trebuia să se ferească de gloanţe şi cioburi de sticlă. Rămăsese blocat acolo, la ieşirea biroului dinspre nord, împreună cu Elvis – în spaţiul strâmt dintre peretele acestuia şi uşa blindată a hangarului. Amândoi se ghemuiseră instinctiv atunci când gloanţele făcuseră ţăndări ferestrele biroului, cu o secundă înainte ca acesta să fie aruncat în aer de către racheta lansatorului Predator.

Cele trei echipe de câte zece oameni ale Detaşamentului 7 se împrăştiară peste tot, ocupându-şi poziţiile, mişcându-se alert şi cu precizie, alergând în jurul elicopterelor sau sărind peste cadavre, cu puştile pregătite, gata să tragă.

Book îi văzu pe cei de la Casa Albă în capătul opus al hangarului. Aceştia ieşeau urlând din biroul sudic cu pereţi de sticlă – vreo zece oameni în total –, privind speriaţi în jur, ca să fie întâmpinaţi în cele din urmă de oamenii Detaşamentului 7 care ocupaseră partea de est a platformei hangarului. Bărbaţii şi femeile din stafful Casei Albe căzură seceraţi de o ploaie de gloanţe, în urma nemilosului atac, trupurile cuprinse de spasme căzură pe rând pe podeaua hangarului.

Şi dintr-odată Book II auzi un strigăt. Ridică ochii şi-l văzu pe Gunman Grier ţâşnind dintre rămăşiţele biroului nordic. Acesta urla furios în timp ce trăgea în atacatori cu pistolul său Beretta nichelat. Dar în acelaşi moment în care îşi făcu apariţia, doi dintre soldaţii Detaşamentului 7 deschiseră focul instantaneu, iar pieptul lui Grier literalmente explodă împroşcând sânge peste tot. Forţa tirului celor două puşti scuturǎ de câteva ori trupul lui Grier, menţinându-l în picioare chiar dacă murise deja – gloanţele intrau pe rând în corpul său, zguduindu-l violent, făcându-l să se clatine până ce se izbi de un perete din spatele său şi căzu la pământ.

— E o situaţie a naibii de complicată! strigă Elvis. Nu avem nicio scăpare!

— Acolo, zise Book II, făcând un semn spre liftul situat în partea de nord a hangarului. E singura ieşire pe care o văd!

— Dar cum ajungem acolo?

— Cu maşina! răspunse Book, arătând spre una dintre maşinile de remorcare ataşate de Nighthawk 2, aflată la o distanţă de aproximativ nouă metri.

Cei patru operatori radio se aflau în camera de control şi vorbeau într-un ritm alert în microfoane.

— Unitatea Bravo, închideţi toţi agenţii ostili în biroul din nord…

— Unitatea Alpha e pe urmele staffului preşedintelui pe scările de incendiu din est…

— Unitatea Charlie, ieşiţi din hangarul principal. Am în raza vizuală patru soldaţi ai Marinei. Coboară prin gura principală de aerisire…

— Unitatea Delta, menţine-te pe poziţie…

— Cum adică i-au implantat în inimă un transmiţător radio? întrebă Schofield în timp ce cobora pe gura de aerisire, sprijinindu-se ferm cu picioarele depărtate de pereţii cenuşii, din oţel.

Gant şi Brainiac erau mult mai jos şi coborau cu rapiditate folosind aceeaşi tehnică. Puţul părea fără fund.

— Dacă i se opreşte inima, explodează bombele din fiecare aeroport, din fiecare mare oraş, zise Mother.

— Dumnezeule! exclamă Schofield.

— Şi trebuie să raporteze la fiecare nouăzeci de minute, pentru ca astfel să reseteze cronometrul din „Mingea de fotbal”. Şi, din nou îţi spun, dacă nu se întâmplă aşa, *bum!*

— La fiecare nouăzeci de minute? repetă Schofield, apăsând în acelaşi timp un buton de pe vechiul său ceas digital, pornind propriul cronometru.

Îi dădu câteva minute avans, aşadar acesta începu numărătoarea inversă de la 85:00 de minute – 85:00… 84:59… 84:58 –, când, deodată, se auzi un zăngănit de undeva de deasupra. Schofield îşi ridică brusc privirea.

O ploaie de gloanţe începu să cadă asupra lor, ciuruind pereţii de metal din jurul lui şi al lui Mother. Schofield reuşi să observe o armă P-90 lipită de marginea gurii de aerisire – nu văzu însă şi cine o ţinea în mână – ce arunca gloanţe la întâmplare în interiorul puţului.

— Scarecrow! strigă Gant de undeva de la aproximativ trei metri mai jos, ghemuită într-un mic tunel orizontal care se ramifica din cel principal, săpat în plan vertical. Aici jos!

— Înaintează, Mother! Înaintează! strigă Schofield.

Atât el, cât şi Mother îşi desprinseră picioarele de pe pereţii tunelului şi îşi dădură drumul în gol, sprijinindu-se doar pe călcâie. *Văjjj!* Alunecară amândoi de-a lungul tunelului destul de îngust, printre gloanţele care sfârâiau peste tot în jurul lor.

Mother se opri chiar în faţa tunelului orizontal. Schofield însă alunecă dincolo de el, dar reuşi cumva să se agaţe cu mâinile şi să se prindă cu vârfurile degetelor de el cu doar o fracţiune de secundă înainte de a se prăbuşi în neant. Mother păşi în interiorul tunelului orizontal, apoi îl trase şi pe Schofield după ea, chiar în momentul în care de sus, de-a lungul tunelului vertical, coborî o frânghie lungă.

Detaşamentul 7 era pe urmele lor.

Gant se afla înaintea tuturor, urmată îndeaproape de Brainiac. Tunelul, şi acesta cu pereţii de culoare cenuşie, avea o secţiune de aproximativ 1,5 metri pătraţi, aşadar tot ce aveau ei de făcut era să îl parcurgă uşor, în poziţie de ghemuit. Gant ajunse în dreptul unei noi cotituri, la capătul căreia se vedea o lumină. Grăbi pasul, însă deodată se împiedică şi căută cu disperare ceva de care să se agaţe cu mâna.

Oprirea ei fusese atât de bruscă încât Brainiac aproape că se ciocni de ea. Din fericire se opri şi el la timp. O coliziune i-ar fi împins pe amândoi într-un abis cu adâncimea mai mare de cincizeci de metri.

— La naiba… zise Brainiac.

— De ce ne-am oprit? Ce s-a întâmplat? întrebă Mother, căci între timp atât ea, cât şi Schofield îi ajunseseră din urmă. Of…

La capătul tunelului se afla puţul liftului principal: un abis imens cu un diametru de şaizeci de metri şi pereţi de beton. De cealaltă parte, exact în faţa lor, se afla o uşă uriaşă din oţel pe care era înscrisă cu vopsea de culoare neagră litera „I”. Părea a fi uşa vreunui hangar. Şi la aproape şaizeci de metri *sub* ei, oprită la Nivelul 4, era imensa platformă a liftului hidraulic.

— Ce bine mi-ar prinde acum un Maghook! zise Schofield.

Maghook era un cârlig complex de care era ataşat un magnet cu forţă de atracţie foarte mare – un tip de armă folosit în cadrul Unităţilor de Recunoaştere ale Marinei.

— Sunt câteva sus, în Nighthawk 2, zise Mother.

— Nu sunt bune, nu ne-ar ajuta cu nimic, interveni Gant. Distanţa e prea mare. Frânghia lor nu atinge mai mult de patruzeci şi cinci de metri în lungime. Iar până în capătul celălalt sunt cel puţin şaizeci de metri.

— Atunci trebuie să ne gândim la altceva, spuse Brainiac privind înapoi în tunel, de unde se auzeau apropiindu-se soldaţii Detaşamentului 7 coborând prin tunelul vertical.

Schofield se uită la imensul hău cu pereţi din beton de sub ochii lor. Era evident că instalaţia era bine întreţinută, deoarece se vedeau urme de praf de cărbune şi vaselină.

Totuşi, la intervale regulate, în pereţii puţului liftului se putea observa o serie de conducte rectangulare, dispuse orizontal. Toate erau amplasate în jgheaburi cu adâncimea de cincisprezece centimetri săpate în pereţii de beton, de jur-împrejurul puţului. Se pare că erau destinate să adăpostească diverse fire şi cabluri care să nu intre în contact şi astfel să împiedice buna funcţionare a liftului. Dar în acest moment nu îi ofereau lui Schofield nicio soluţie.

Bum!

Schofield se roti pe picioare. Era un zăngănit ca de ghete ce se loveau de o suprafaţă metalică.

Soldaţii din Detaşamentul 7 îi ajunseseră din urmă şi erau acum în celălalt capăt al tunelului orizontal.

Bărbaţii, cu toţii soldaţi ai Forţelor Aeriene, se mişcau repede, ca într-o cursă, pe jumătate ghemuiţi şi cu armele ridicate.

Erau în total patru şi fiecare dintre ei purta echipament de luptă de culoare neagră: căşti, măşti de gaz, veste antiglonţ.

Nefiind siguri de direcţia în care o luaseră Schofield şi oamenii săi, ceilalţi membri ai unităţii coborâră mai departe pe verticală, ca să verifice la celelalte niveluri.

Cei doi soldaţi aflaţi în fruntea grupului trecură de o cotitură ce se afla în tunel şi... se opriră. Ajunseseră la capătul canalului orizontal, în punctul în care acesta se intersecta cu abisul puţului liftului.

Dar acolo nu se afla nimeni.

Absolut nimeni.

2

Atunci când preşedintele Statelor Unite vizitează un anumit loc, se obişnuieşte ca cei de la Serviciul Secret să se asigure dinainte de existenţa a cel puţin trei ieşiri de urgenţă. În hotelurile din oraşele mari este vorba despre o intrare prin spate, o intrare de serviciu – de exemplu, prin bucătărie – şi una prin acoperiş, de unde preşedintele să poată lua elicopterul. În Zona 7, agenţii Serviciului Secret trimiseseră două Echipe de Recunoaştere care să securizeze şi să păzească ieşirile alternative pe care le aleseseră.

Punctul de ieşire numărul 1 se afla la nivelul cel mai de jos al complexului – Nivelul 6. Era vorba despre ieşirea de urgenţă EEV care se deschidea în plin deşert la capătul unui tunel subteran de mai bine de şapte sute de metri, la o distanţă de opt sute de metri de muntele care străjuia baza. Prima Echipă de Recunoaştere a celor de la Serviciul Secret se afla la Nivelul 6, iar cea de-a doua chiar la ieşirea de urgenţă spre deşert.

Preşedintele şi cei cinci agenţi de protecţie coborâră în grabă scările de incendiu, ferindu-se de gloanţele care le vâjâiau pe lângă obraji şi le biciuiau pardesiurile deschise. Prima unitate a Detaşamentului 7 – Unitatea Alpha, condusă de maiorul Kurt Logan – era pe urmele lor.

Ajunseră în dreptul unei uşi pe care scria: NIVELUL 4: LABORATOARE. Trecură pe lângă ea.

Şi din nou scări, un alt nivel, o uşă nouă. Inscripţia de pe aceasta avea caractere mai mari:

NIVELUL 5: ZONĂ CONTAINERE ANIMALE
INTRAREA INTERZISĂ
UŞĂ DOAR PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ
FOLOSIŢI INTRAREA DIN ZONA LIFTURILOR –
ÎN CELĂLALT CAPĂT AL PLATFORMEI

Preşedintele trecu pe lângă ea şi ajunse la capătul scărilor, unde se afla o altă uşă pe care scria: NIVELUL 6: STAŢIE X-RAIL

Frank Cutler se afla în fruntea grupului. Se opri în faţa uşii, o deschise, dar fu imediat asaltat de un baraj feroce de foc automat.

Faţa şi pieptul lui fură pe loc inundate de sânge, dar imediat urmă o nouă cascadă de gloanţe. Se prăbuşi pe spate, la fel ca şi agentul care se afla în spatele lui.

Un alt agent – o tânără pe nume Juliet Janson – se aplecă în faţă şi închise uşa cu putere, nu înainte însă de a arunca o privire asupra a ceea ce se afla dincolo de ea. Ceea ce văzu acolo o îngrozi.

Cel de-al şaselea şi ultimul dintre nivelurile complexului Zonei 7 avea aspectul unei staţii de metrou – cu o platformă plată, ridicată între două seturi de şine destul de mult distanţate. Uşa spre ieşirea de urgenţă vizată de ei era îngropată în zidul de beton din dreapta lor. Pe şinele din faţa ei se afla o *altă* unitate a Detaşamentului 7. Mascaţi de platforma ridicată până la nivelul pieptului, toţi soldaţii aceia aveau armele P-90 îndreptate spre ieşirea de incendiu.

În faţa lor zăceau într-o baltă de sânge trupurile ciuruite de gloanţe ale celor nouă membri ai Serviciului Secret – Echipa de Recunoaştere 1.

Uşa se închise cu putere şi agentul special Juliet Janson îşi întoarse privirea spre colegii săi.

— Repede! strigă ea. Înapoi pe scări! Acum!

— Către toate unităţile, aveţi grijă. Unitatea Delta a atacat inamicul… zise unul dintre oamenii din camera de control. Repet, Unitatea Delta a atacat inamicul…

Shane Schofield încerca să-şi ţină respiraţia, să nu scoată niciun sunet. Tot ce aveau de făcut era să se uite dincolo de margine. Stătea agăţat cu vârfurile degetelor de unul dintre jgheaburile orizontale săpate în peretele de beton al casei liftului, la aproximativ nouăzeci de centimetri mai jos de gura tunelului unde se aflase cu doar câteva secunde mai devreme. Tot acolo, în tunel, se aflau acum cei patru soldaţi extrem de bine înarmaţi ai Detaşamentului 7 pe care îi auzise venind. Mother, Gant şi Brainiac stăteau şi ei agăţaţi de jgheaburile cu cabluri întocmai ca Schofield, reuşind să audă de deasupra lor vocile soldaţilor

care vorbeau în microfoanele căştilor:

— Charlie 6, aici Charlie 1. Inamicul nu se află în tunelul de la Nivelul 1. Recepţionat, venim imediat.

Se auziră apoi zgomote de paşi grei, după care se făcu linişte. Schofield oftă uşurat.

— Iar acum unde mergem? întrebă Brainiac.

— Acolo, răspunse Schofield, făcând un semn cu bărbia spre uriaşa uşă de oţel situată de cealaltă parte a casei liftului.

— Eşti gata? strigă Book II spre Elvis.

— Gata! strigă la rândul său Elvis.

Book II îşi îndreptă privirea spre vehiculul de remorcare Volvo ataşat de coada elicopterului Nighthawk 2, situat la o distanţă de aproximativ nouă metri. Cauciucurile lui supradimensionate, caroseria joasă şi cabina micuţă a şoferului îl făcea să semene fie cu o cărămidă pe roţi, fie cu un gândac uriaş de bucătărie. Într-adevăr, această asemănare a fost cea care a determinat porecla de „gândac de bucătărie” atribuită vehiculului respectiv şi folosită de angajaţii aeroporturilor din întreaga lume.

În momentul acela, maşina de remorcare în cauză era îndreptată spre uşa blindată de titan care coborâse ca un tunet cu numai câteva minute mai devreme, sigilând hangarul.

Book II ţinea în mâini două arme placate cu nichel Beretta, una proprie şi cealaltă luată de la un puşcaş marin al cărui trup zăcea în apropiere.

— Condu tu, eu intru pe partea cealaltă, strigă din nou Book II către Elvis.

— Bine!

Şi amândoi făcură un salt şi alergară în acelaşi ritm spre maşină. Un val de gloanţe se năpusti asupra lor aproape instantaneu, sfârâindu-le la călcâie. Elvis se aruncă pe scaunul şoferului şi trânti portiera în urma lui. Book II ajunse în partea pasagerului, însă chiar când era pe punctul de a deschide portiera se confruntă cu un adevărat potop de gloanţe, astfel că sări pe acoperişul maşinii şi strigă:

— Elvis, dă-i înainte!

Acesta porni motorul de 600 de cai putere al maşinii, cuplă treapta de viteză necesară şi demară în trombă. Cauciucurile scârţâiră la plecare, conducând maşina spre uşa blindată care despărţea hangarul de exterior, trăgând după sine şi masivul

elicopter Nighthawk 2, un Super Stallion CH-53E!

Cele două unităţi ale Detaşamentului 7 rămase în hangarul principal – douăzeci de soldaţi în total – parcurseră hangarul pe jos dintr-o parte în cealaltă, cu armele în mâini, pe urmele „gândacului de bucătărie”. Un val de gloanţe se abătu asupra vehiculului, iar Elvis prinse cu putere volanul şi întoarse maşina, îndreptându-se acum spre biroul de sticlă din partea de sud. De pe acoperişul ei, Book II se ridică pe un genunchi şi începu să tragă cu ambele pistoale spre soldaţii din Detaşamentul 7 care se aflau pe urmele lor.

Nu a ajutat prea mult – asasinii Forţelor Aeriene îl depăşeau ca forţă. Era cam şi cum ai ataca o baterie de rachete Patriot cu o ţeavă de comete. Se ascunse aşadar în spatele cabinei maşinii, în mijlocul unui nou val de focuri.

— La naiba! strigă Elvis din locul şoferului.

Book II îşi ridică privirea. Chiar în calea lor, la o distanţă de peste douăzeci de metri, se afla un soldat de comando al Detaşamentului 7 – în partea de sud a puţului liftului principal. Pe umăr ţinea un lansator de rachete antitanc tip Predator.

Soldatul apăsă pe trăgaci.

Ieşi un norişor de fum, apoi un obiect mic de formă cilindrică, îndreptându-se spre „gândac” cu o viteză uluitoare. În urma sa lăsă o linie dreaptă de fum alb.

Elvis reacţionă imediat şi procedă în singurul mod la care se putea gândi: vira cu toată puterea la stânga.

Masivul Volvo se ridică puţin pe două roţi şi pentru o clipă păru că se va prăbuşi în abisul puţului liftului.

Dar continuă să vireze… şi vră… roţile scârţâiau… până când deodată o luă spre nord, de-a lungul suprafeţei înguste cuprinse între Marine One şi puţul liftului.

Nighthawk 2 nu avu însă parte de aceeaşi soartă norocoasă.

Dat fiind că se balansa în urma „gândacului” care gonea cu viteză, virajul brusc al lui Elvis îl proiectă exact în raza rachetei, care îl lovi din plin, prin geamul blindat al carlingii, cu o viteză uimitoare.

Rezultatul fu spectaculos. Tot sectorul frontal al elicopterului Super Stallion CH-53E explodă într-o clipă, într-un mod impresionant, împroşcând întreaga zonă din spate cu cioburi şi bucăţi de metal contorsionat. Elicopterul rămase doar cu o gaură

zimţată, de dimensiuni considerabile, în locul unde ar fi trebuit să se afle geamurile carlingii! Impactul rachetei distruse de asemenea roţile de aterizare situate sub botul elicopterului. Aşadar, acum Elvis trăgea după el un elicopter al cărui bot – sau ce mai rămăsese din el – se târâia nebuneşte pe podea, scoţând mii de scântei.

— Elvis! strigă Book II. Du-te la lift! La liftul principal!

Soldaţii din Detaşamentul 7 se dădură la o parte din calea maşinii care gonea nebuneşte, ca scăpată de sub control.

Elvis văzu uşile liftului la dreapta sa şi întoarse cu putere volanul spre ele. „Gândacul” îi ascultă comanda şi viră la dreapta, tăind colţul puţului liftului pentru aeronave – astfel încât pentru o fracţiune de secundă Book II, agăţat de acoperişul vehiculului, nu văzu altceva decât hăul de sub el.

Trei secunde mai târziu, „gândacul” – cu elicopterul parţial distrus agăţat de el – se opri în faţa uşilor liftului din partea de nord a hangarului.

Book II sări de pe acoperişul masivului Volvo şi apăsă butonul de chemare a liftului. Elvis i se alătură imediat, însă deodată intrară în vizorul a doi soldaţi care tocmai făcuseră un salt peste vehiculul de remorcare şi ajunseseră chiar în spatele lor. Book II se întoarse, îşi ridică puştile, cu trăgacele pe jumătate apăsate, gata să declanşeze focurile.

— Hei! Hei! exclamă unul dintre soldaţi, cu pistolul îndreptat în sus.

— Uşurel, sergent, îl linişti celălalt. Suntem de-ai voştri.

Book II îşi desprinse uşor degetele de pe trăgace. Şi ei făceau parte din Marină: unul era sergentul Ashley Lewicky, un sergent cu un istoric nemaipomenit de murdar şi un zâmbet foarte larg. Una dintre sprâncenele sale era foarte stufoasă, iar nasul îi era turtit ca la un câine din rasa mops. Scund şi plinuţ, avea o poreclă pe măsură: Love Machine. Avea aceeaşi vârstă şi rang cu ale lui Elvis, condiţii care favorizaseră o frumoasă prietenie ce dura de mulţi ani.

Însă cel de-al doilea puşcaş marin era complet diferit de Love Machine: înalt şi chipeş, cu trăsături elegante, aceasta avea douăzeci şi nouă de ani şi rang de căpitan. Numele său era Tom Reeves, tânăr ofiţer care promitea multe reuşite. Fusese deja luat în vizor pentru o ulterioară şi rapidă promovare. Într-adevăr,

era promovat în mod regulat, deşi nu deţinea o experienţă la fel sau mai vastă decât alţi locotenenţi. În pofida abilităţilor sale de necontestat, colegii îi spuneau Calvin, pentru că semăna cu un manechin ce prezintă lenjerie de corp din colecţiile Calvin Klein.

— Dumnezeule, Elvis! exclamă Love Machine, unde naiba ai învăţat să conduci? Ce-a fost aici, o cursă cu demolări?

— De ce? Voi unde aţi fost? întrebă Elvis.

— Tu unde crezi, găgăuţă? În Nightwhawk 2. Eram amândoi înăuntru când rahatul acela de rachetă l-a lovit din plin în elice. Şi stăteam destul de comod acolo până v-a trecut vouă prin gând să ne proiectaţi chiar în vizorul lansatorului de ra…

Dar chiar în acel moment un întreg potop de gloanţe lovi cu putere zidul de deasupra capetelor lor. Soldaţii Detaşamentului 7 – Unitatea Bravo mai exact – alergau în direcţia lor.

— Presupun că aveai şi un plan când ai hotărât să opreşti aici, sergent, îi zise Calvin Reevs lui Book II.

În momentul acela sosi liftul, iar uşile lui metalice se deschiseră în faţa lor. Din fericire pentru ei, în lift nu se afla nimeni.

— Iată planul, domnule, răspunse Book II.

— Bine gândit, zise Calvin, după care intră împreună cu ceilalţi trei înăuntru.

Book II se opri direct în faţa panoului de control şi apăsă butonul de închidere a uşilor. Comanda fu executată şi uşile începură să se închidă. Totuşi un glonţ reuşi să pătrundă în interior şi se izbi de peretele din spate al liftului.

— Hai, mai repede… zise Elvis, parcă dorind să grăbească închiderea lor.

Uşile îşi continuară mişcarea. Imediat însă cei patru auziră zgomot de ghete pe acoperişul „gândacului”, apoi declanşatoarele mitralierelor… în sfârşit, uşile se uniră, cu doar o secundă înainte ca asupra lor să se abată o nouă ploaie de gloanţe.

3

Le luase ceva timp, mutând mână peste mână, agăţaţi cu vârfurile degetelor de cablurile care străbăteau puţul liftului de la un capăt la altul, dar în cele din urmă reuşiră să ajungă la masiva uşă a hangarului din partea cealaltă.

Agăţat cu o singură mână de cablurile orizontale, Schofield apăsă un buton din panoul de control aflat lângă uşa hangarului. Instantaneu, masiva uşă de oţel începu să gliseze în sus, zgomotos.

Schofield se căţără primul până la nivelul solului, se asigură că nu erau trupe inamice prin apropiere, apoi îi ajută pe ceilalţi din spatele lui.

Când ajunseseră cu toţii sus, cercetară încăperea din faţa lor.

— Uau…! exclamă Mother.

Înaintea ochilor lor se întindea un uriaş hangar de avioane, complet acoperit.

În camera de control cu vedere spre hangarul principal, peretele de monitoare alb-negru afişa un set de imagini din complexul subteran: Juliet Janson şi preşedintele urcau scările în fugă.

Book II, Calvin Reeves, Elvis şi Love Machine loviră trapa din acoperişul liftului şi se căţărară prin ea.

Schofield şi ceilalţi păşiră pragul spre hangar.

— În regulă, Unitatea Charlie, i-am reperat pe cei care erau în coloana de ventilaţie. Hangarul de la Nivelul 1. Patru soldaţi, doi bărbaţi şi două femei. Ai tăi sunt…

— Unitatea Bravo, ţintele tale tocmai au ieşit din liftul pentru persoane prin trapa din tavanul liftului. Dar sunt în casa liftului. Blochez toate uşile de la casa liftului mai puţin uşa voastră, în regulă, uşile sunt blocate. Atacaţi!…

— Domnule, Unitatea Echo a curăţat tot hangarul. Aşteaptă următoarele instrucţiuni…

— Trimite-i să ajute Unitatea Charlie, spuse Caesar Russell privind spre monitorul care îl înfăţişa pe Shane Schofield.

— Echo, aici camera de control. Mergeţi spre hangarul de la Nivelul 1 pentru întâlnirea cu Unitatea Charlie…

— Unitatea Alpha, oamenii preşedintelui urcă scările. Se îndreaptă spre voi. Unitatea Delta, uşa de incendiu de la Nivelul 6 nu este păzită. Ai liber să intri pe casa scării şi să ataci…

Avea dimensiuni absolut enorme.

Era un hangar subteran cam de aceeaşi mărime ca cel de la nivelul solului, poate chiar mai mare. Se aflau şi câteva avioane înăuntru.

Un Boeing 707 AWACS modificat, cu antena rotundă de forma unei farfurii zburătoare ataşată deasupra. Două bombardiere invizibile B-2 cu aspect sinistru, cu vopseaua neagră special aplicată pentru a absorbi undele radar, cu design futurist de aripă zburătoare şi cu ferestrele carlingii de forma unei sprâncene încruntate. Chiar în faţa bombardierelor era garat un Lockheed SR-71 Blackbird, cel mai rapid avion operaţional, cu fuzelajul foarte lung şi lucios, prevăzut cu două reactoare gemene în spate.

Giganticele avioanele pe sub care se strecura Schofield şi echipa lui dominau întregul hangar.

— Ce facem acum? întrebă Mother.

Pe moment Schofield nu dădu niciun răspuns.

În schimb cerceta atent cu privirea avionul AWACS. Stătea pur şi simplu în tăcere privind spre imensul puţ al liftului pentru aeronave.

Apoi spuse:

— Aflăm dacă ce spun ei despre inima preşedintelui este adevărat.

Aerul de pe casa scării de incendiu era plin de gloanţe care zburau pretutindeni. Printre armele deţinute de agenţii de protecţie ai preşedintelui, care ajunseseră acum la Nivelul 3, se numărau Uzi, SIG-Sauer şi revolvere de rezervă ascunse la glezne, în fruntea echipei se afla tânărul agent pe nume Julio Ramondo, care împrăştia gloanţe în sus, cu fiecare treaptă pe care urca, deşi avea o rană de glonţ la unul dintre umeri.

Agentul special Juliet Janson era imediat în spatele lui şi preluase comanda echipei, mai degrabă prin proprie hotărâre

decât prin protocol.

Cel de-al treilea şi ultimul agent supravieţuitor din cadrul echipei – pe nume Curtis – le asigura spatele, trăgând focuri de armă în urma lor pe măsură ce înaintau.

La cei douăzeci şi opt de ani ai săi, Juliet Janson era cel mai tânăr membru al echipei de protecţie a preşedintelui, dar acest lucru nu părea să conteze prea mult acum.

Obţinuse diplome în criminologie şi psihologie şi avea abilitatea de a alerga o sută de metri în 13,8 secunde, dar era şi un excelent ţintaş. Tatăl ei era un om de afaceri american, iar mama sa era de origine taiwaneză şi profesa ca lector universitar, motiv pentru care Juliet avea trăsături euro-asiatice: ten curat, măsliniu, o linie a maxilarului foarte bine definită, ochii frumoşi, căprui şi păr negru, tuns până la nivelul umerilor.

— Ramondo, îl vezi? răsună glasul ei de deasupra focurilor de armă.

După eşecul lor de a ajunge la Nivelul 6 şi moartea sângeroasă a lui Frank Cutler, preşedintele şi oamenii săi rămăseseră în mijlocul unui sendviş format din oamenii Detaşamentului 7. Una dintre unităţi venea în grabă după ei dinspre Nivelul 6, în timp ce unitatea care îi urmărise la ieşirea din camera comună de la Nivelul 3 venea înspre ei de sus. Tot ce le rămânea era să continue cursa şi să ajungă cu bine la unul dintre etajele cuprinse între Nivelul 6 şi Nivelul 3, să reziste focurilor care îi ameninţau din ambele direcţii.

— Da, îl văd! răspunse puternic Ramondo.

— Haideţi!

Juliet Janson ajunse împreună cu preşedintele lângă Ramondo.

Un zgomot înăbuşit de paşi se auzea venind pe scări dinspre etajele superioare, gloanţele brăzdau pereţii din jurul lor. Janson căută cu privirea cea mai apropiată uşă şi citi pe ea următoarele:

NIVELUL 5: ZONĂ CONTAINERE ANIMALE
INTRAREA INTERZISĂ
UŞĂ DOAR PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ
FOLOSIŢI INTRAREA DIN ZONA LIFTURILOR –
ÎN CELĂLALT CAPĂT AL PLATFORMEI

— Cred că aceasta poate fi numită o situaţie de urgenţă, zise

ea, după care trase trei focuri de armă în încuietoarea uşii cu un SIG-Sauer, o împinse cu piciorul şi îl trase pe preşedinte înăuntru. Se aflau la Nivelul 5.

Book II privi în sus în puţul liftului şi văzu uşile exterioare dinspre hangarul principal la o distanţă de aproximativ cincisprezece metri deasupra lui. El se afla pe acoperişul liftului pentru personal – acum oprit la mijlocul puţului – împreună cu Calvin, Elvis şi Love Machine. Pereţii de beton ai puţului erau presăraţi cu câteva luminiţe fluorescente.

— De ce a trebuit să ieşim din lift? întrebă Elvis.

— Camerele de luat vederi, răspunse Book II.

— Nu puteam rămâne acolo. Am fi fost ţinte perfecte, completă Calvin Reeves. Domnilor, având în vedere rangul meu de ofiţer, preiau comanda.

— Şi care ţi-e planul, „Căpitane America”? întrebă Love Machine.

— Înaintăm… începu Calvin, dar rămase numai cu atât, pentru că exact în aceeaşi clipă se deschiseră uşile de deasupra lor şi aproape imediat se iviră şi trei ţevi de P-90, din gurile cărora ţâşneau luminiţe aurii.

O rafală de ricoşeuri inundă liftul. Book II se feri, se răsuci şi văzu o serie de cabluri ale contragreutăţii ce curgeau vertical de-a lungul pereţilor interiori ai casei liftului, dispărând în dreptul liftului staţionat.

— Cablurile! strigă el, grăbindu-se spre ele şi neluând în seamă lanţul ierarhic. Toată lumea jos! Acum!

Shane Schofield năvăli în cabina avionului AWACS din hangarul de la Nivelul 1.

— Brainiac.

— Am intrat, răspunse Brainiac, îndreptându-se spre pupă şi pierzându-se în cabina principală a aeronavei.

— Închide uşa, îi zise Schofield lui Mother, care intră ultima.

Interiorul aeronavei AWACS era similar cu cel al unui avion comercial, deşi ar fi vorba despre un astfel de avion din care au fost scoase toate scaunele şi în locul lor au fost amplasate o serie de console imense de supraveghere.

Brainiac se afla deja la una dintre console. Aparatul începu să

vibreze, prinzând viaţă, iar Schofield se aşează pe un scaun lângă Brainiac. Mother şi Gant se îndreptară spre ferestrele de la cele două uşi ale avionului şi priviră în afară. Brainiac începu să tasteze la consolă.

— Mother a spus că ar fi un semnal de ultrascurte, zise Schofield. Satelitul îl trimite jos şi atunci cipul radio implantat în inima preşedintelui transmite un semnal înapoi.

Brainiac tasta în continuare.

— E logic. Numai un semnal pe undă ultrascurtă ar putea penetra sfera radio şi să ajungă la bază... şi apoi numai dacă ar cunoaşte frecvenţa trapei.

— Frecvenţa trapei?

Brainiac tasta în continuare.

— Deasupra acestei baze sfera radio e ca o umbrelă, ca o uriaşă cupolă emisferică de energie electromagnetică modulată. În principal, această umbrelă de energie respinge toate semnalele neautorizate care ar vrea să intre sau să iasă din bază. Dar, ca orice alt sistem eficient de bruiaj, foloseşte o anumită frecvenţă pentru transmisiile autorizate. Şi aceasta este frecvenţa trapei – o bandă de frecvenţă liberă pe ultrascurte care evită semnalele de bruiaj. E ca o potecă secretă pe un câmp de mine.

— Deci semnalul dinspre satelit este recepţionat aici pe frecvenţa trapei? întrebă Schofield.

— Aşa cred şi eu, zise Brainiac. Acum folosesc radarul de pe AWACS ca să caut toate frecvenţele de undă ultrascurtă în interiorul bazei unde ne aflăm. Complexele astea dispun de cele mai bune sisteme de detecţie a lărgimii de bandă, deci nu ar trebui să-mi ia prea mult... bingo! Am reuşit.

Apăsă cu putere tasta Enter şi pe monitor se afişă o imagine nouă.

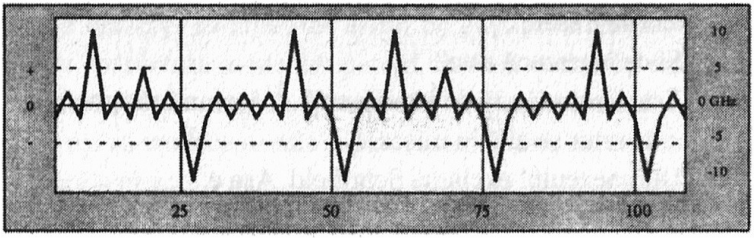

— OK, vezi asta? întrebă Brainiac tipărind imaginea de pe monitor. E un semnal standard de ricoşeu. Satelitul trimite un

semnal de căutare – redat prin acele astea lungi ce reprezintă alternanţele pozitive ale frecvenţei semnalului, de aproximativ 10 gigaherţi şi apoi, după scurt timp, receptorul de la sol, preşedintele, trimite semnalul înapoi. Adică acele astea groase ce reprezintă alternanţele negative.

Brainiac încercui acele de pe foaia de hârtie pe care o tipărise.

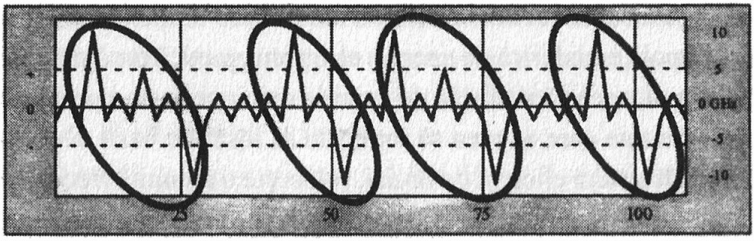

— Caută şi trimite înapoi, zise el. Dacă lăsăm deoparte interferenţele, semnalul de ricoşeu pare să se repete la fiecare douăzeci şi cinci de secunde. Căpitane, generalul din Forţele Aeriene nu minţea. E ceva aici care trimite înapoi un semnal securizat în bandă ultrascurtă.

— Şi de unde ştim că nu e vorba decât despre un transmiţător sau ceva asemănător? întrebă Schofield.

— Are un caracter neregulat, răspunse Brainiac. Vezi? Nu e o secvenţă de date care se repetă perfect, ci din când în când apare câte un ac de înălţime medie între semnalele iniţiale şi cele de retur, adăugă el, indicându-le cu degetul în interiorul a două dintre cercurile trasate.

— Şi ce înseamnă asta?

— Este o semnătură de interferenţă. Înseamnă că sursa semnalului de retur se află în mişcare.

— Dumnezeule! exclamă Schofield. Aşa e.

— Şi totul e din ce în ce mai grav, interveni Gant, care se afla la fereastra de la uşa de urgenţă din partea stângă a cabinei. Veniţi să vedeţi.

Schofield se apropie de ferestruică şi privi prin ea. Îi îngheţă sângele în vene. Erau cel puţin douăzeci.

Douăzeci de soldaţi din Detaşamentul 7 se apropiau alergând din cealaltă parte a hangarului – cu puşti de asalt P-90 în mâini şi măşti de gaz ERG-6 pe faţă –, formând un cerc mare în jurul avionului AWACS.

4

Ceea ce îi atrase mai întâi atenţia fu mirosul. Mirosea ca într-o grădină zoologică – amestecul acela bizar de excremente de animale şi de rumeguş, toate adunate într-un spaţiu închis. Juliet Janson îi conduse pe preşedinte spre Nivelul 5, trăgându-l permanent după ea. Ceilalţi doi agenţi ai Serviciului Secret închiseră uşa şi alergară ca să îi prindă din urmă.

Se aflau într-o cameră mare, întunecată. Pe trei dintre laturile ei erau înşirate o serie de cuşti cu aspect sinistru – bare din oţel forjat montate pe zidurile din beton. Pe cea de-a patra latură a camerei se aflau tot astfel de cuşti, numai că acestea aveau o structură modernă: pereţii lor erau construiţi din fibră de sticlă şi erau umplute cu un lichid negru ca smoala. Janson nu reuşi să vadă ce se afla înăuntru, ce anume ascundea lichidul acela opac.

Deodată auzi un mormăit şi se întoarse.

Într-una dintre cuştile cu gratii din oţel din partea dreaptă se afla ceva foarte mare. În lumina slabă în care era scăldată acea temniţă subterană, ea desluşi o siluetă mare, păroasă, care se mişca greoi în spatele gratiilor groase, de culoare neagră.

Se auzi apoi un sunet sinistru venind din aceeaşi cuşcă, asemănător cu cel produs de o unghie care zgârie uşor şi intenţionat suprafaţa unei table de scris. Agentul special Curtis se îndreptă spre acea celulă şi încercă să vadă ce se afla în întunericul din spatele gratiilor de oţel.

— Nu te apropia prea mult, îl avertiză Janson.

Era însă prea târziu. Într-o clipă toată încăperea fu cuprinsă de un urlet înfiorător şi un cap negru imens – o combinaţie neclară de păr încâlcit, ochi ce aruncau o privire sălbatică şi nişte dinţi strălucitori, lungi de cincisprezece centimetri – se ivi printre gratii, năpustindu-se asupra nefericitului agent.

Curtis căzu pe spate şi ateriză în fund, în timp ce animalul – furios, feroce, turbat – încerca zadarnic să ajungă la el cu laba lui păroasă, reţinut numai de gratiile foarte puternice ale cuştii.

Odată ce mica „ambuscadă” luă sfârşit, Janson putu să observe mai bine creatura din cuşcă. Era uriaşă – cu o înălţime

de cel puţin 2,70 metri – şi avea blana aspră, de culoare neagră, contrastând puternic cu fundalul de beton al cuştii. Lui Janson nu îi venea să creadă. Era un urs. Şi nu părea un urs prea vesel. Blana lui era încâlcită şi lăţoasă, pătată de sudoare, crescută în smocuri răzleţe. Chiar şi excrementele animalului erau agăţate de blană în partea din spate a ursului, făcând ca cel mai mare animal carnivor care trăieşte la sol să semene cu un monstru dintr-un film de groază.

În celelalte trei cuşti din partea de nord a încăperii se aflau alţi urşi – patru femele şi doi pui.

— Dumnezeule… murmură preşedintele.

— Ce naiba se petrece aici? se întrebă în şoaptă Julio Ramondo.

— Nu mă interesează, zise Janson, trăgându-l pe preşedinte înspre o uşă solidă din celălalt capăt al camerei. Orice ar fi, nu putem rămâne aici.

În hangarul de la Nivelul 1 domnea o linişte deplină. Uriaşul avion AWACS se afla în mijlocul imensului hangar, înconjurat de soldaţii de comando din Detaşamentul 7.

— Nu mă aşteptam la asta, zise Schofield.

— De unde ştiu ei tot timpul unde ne aflăm? întrebă Mother.

Gant îi aruncă o privire lui Schofield.

— Îmi imaginez că o bază ca asta trebuie să fie împresurată de cabluri.

— Aşa cred şi eu, zise Schofield.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Mother.

— Camere, răspunse Schofield. Camere de supraveghere. Undeva în interiorul bazei cineva stă într-o cameră şi urmăreşte imaginile de pe o serie de monitoare, apoi le spune băieţilor de aici unde ne…

Vuuum! Chiar atunci se auzi un zgomot puternic venind de undeva de afară. Gant se uită imediat prin ferestruica de la uşa de urgenţă.

— La naiba! Sunt pe aripă!

— O, Dumnezeule! exclamă Schofield. Vin spre uşi, adăugă el, schimbând o privire cu Gant. Au de gând să ia cu asalt avionul.

Semănau cu nişte furnici care se târau pe un avion de jucărie.

Opt soldaţi din Detaşamentul 7 – patru de fiecare parte – păşeau cu grijă, dar apăsat, pe aripile uriaşului Boeing 707.

Căpitanul Luther „Python” Willis, comandantul Unităţii Charlie a Detaşamentului 7, se afla la sol, supraveghindu-şi oamenii care înaintau pe suprafaţa aripilor avionului.

— Maşinile Avenger sunt pe drum, urcă, zise sergentul care se afla la comandă.

Python nu dădu niciun răspuns, ci se mulţumi doar să încuviinţeze din cap cu răceală.

În interiorul avionului AWACS, Schofield parcurgea culoarul central, verificând totodată punctele de intrare situate în partea din spate a avionului. Gant şi Brainiac se ocupau de ferestrele din părţile laterale.

— Aici nu e nimeni! strigă Schofield din spatele avionului, unde se aflau două ieşiri de urgenţă. Fox!

— Eu am patru pe aripa stângă! strigă Gant.

— Eu am patru pe dreapta! zise la rândul său Brainiac.

— Mother! strigă Schofield.

Niciun răspuns.

— Mother!

Schofield se îndreptă în fugă spre cabina principală. Nici urmă de Mother. Nicăieri. Ea trebuia să verifice intrările din faţă ale avionului – trapa din podeaua cabinei din faţă şi cele din tavanul carlingii, de deasupra scaunelor de catapultare ale piloţilor.

În timp ce înainta, Schofield se uită prin cea mai apropiată fereastră şi văzu soldaţii de pe aripa stângă a avionului. Erau înarmaţi. Se încruntă. Ce făceau oare acolo? Nu puteau năvăli prin uşile aflate în dreptul aripilor. Chiar dacă aveau pistoale placate cu nichel.

Schofield şi oamenii lui ar fi putut respinge fără probleme un atac venit dinspre nişte intrări atât de înguste.

Însă, exact în acel moment, Schofield văzu prin fereastra unei uşi laterale a avionului vehiculele Avenger.

Erau două şi intrară în hangar pe rampa de acces pentru vehicule aflată în capătul de est.

Vehiculul de apărare antiaeriană Avenger este de fapt o versiune modificată a modelului Humvee. A păstrat şasiul la aceleaşi dimensiuni mari, dar i-au fost adăugate pe spate două

capsule de formă pătrată, fiecare din ele prevăzută cu patru lansatoare de rachete Stinger. În partea de jos a acestor lansatoare erau ataşate două mitraliere de calibru 50. Este aşadar un „ucigaş” de avioane foarte eficient, care beneficiază de un grad mare de mobilitate.

— Bine, acum ştiu ce au de gând să facă, zise Schofield cu voce tare.

Planul lor era să lovească avionul cu rachete Stinger şi apoi, profitând de fum şi de confuzia ce se va instaura, să forţeze intrarea. „Da, bun plan”, gândi Schofield. Dar şi foarte dureros pentru el şi cei trei puşcaşi marini de sub comanda sa. Cele două vehicule Avenger o luară pe căi diferite – unul se îndreptă spre flancul drept al avionului AWACS, iar celălalt spre flancul stâng. Schofield le văzu dispărând din câmpul său vizual oricum destul de limitat. La naiba! Trebuia să facă ceva, şi repede…

Vuuum! Motoarele montate pe aripile avionului AWACS prinseră viaţă. În spaţiul strâmt al hangarului, urletul lor era asurzitor. Schofield se întoarse.

— Mother! strigă el.

5

Maşinile Avenger se opriră de o parte şi de alta a avionului AWACS exact când acesta începea să ruleze înainte, motoarele lui umplând hangarul cu un zgomot asurzitor şi curenţi puternici de aer. Odată cu mişcarea bruscă a avionului, cei opt soldaţi care se aflau pe aripi se dezechilibrară. Schofield intră în carlinga avionului. Mother stătea pe scaunul căpitanului.

— Hei, Schofield! strigă ea în mijlocul vacarmului. Vrei să vii cu mine într-o călătorie?

— Ai mai pilotat vreun avion până acum, Mother?

— L-am văzut odată pe Kurt Russell pilotând unul într-un film! Ce naiba, doar nu poate fi mai complicat ca atunci când conduci camionul pe optsprezece roţi al lui Ralph…

Poc-poc, poc, poc-poc! O ploaie de gloanţe se abătu asupra parbrizului carlingii, sfărâmând geamul; mii de cioburi săriră în direcţia lui Schofield şi a lui Mother, ba unele se loviră chiar de partea de sus, de tavan.

Şi apoi Schofield văzu unul dintre vehiculele Avenger furişându-se prin partea stângă a avionului, observă lansatoarele de rachete înclinându-se în sus, gata să tragă spre carlingă.

— Mother! Repede! Virează la stânga! strigă el.

— Ce?!

O întoarcere spre stânga i-ar fi plasat într-o linie perfectă de coliziune cu vehiculul Avenger.

— Fă cum îţi spun!

Schofield sări în scaunul din dreapta al copilotului şi, folosind pedalele ce controlau direcţia avionului, viră spre stânga, pornind în acelaşi timp motoarele.

Giganticul avion AWACS răspunse imediat comenzilor. Îşi mări viteza, mişcându-se cu rapiditate în temniţa enormului hangar, virând brusc la stânga şi îndreptându-se exact spre Avenger. Soldaţii care se aflau în interiorul acestuia îşi dădură imediat seama ce urma să se întâmple. Renunţară la eforturile de a ataca avionul cu rachetele lor de tip Stinger şi săriră din vehicul cu numai o secundă înainte ca uriaşele roţi din faţă ale Boeingului

să se urce pe acoperişul maşinii lor, zdrobindu-l ca pe o cutie de conservă şi rulând peste resturile sale de metal întocmai ca un *monster truck* la un raliu.

— Iuu-huu! strigă Mother în timp ce avionul trepida nebuneşte pe ceea ce mai rămăsese din vehicul.

— Încă nu s-a sfârşit, avertiză Schofield. Mai e unul pe acolo. Fox! Unde e celălalt Avenger?

Gant şi Brainiac se aflau încă în cabina principală a avionului, asigurând intrările dinspre ambele aripi – Gant înarmată cu un MP-10, iar Brainiac cu o Beretta.

— E în spatele nostru, la stânga, strigă Gant, văzând prin fereastră vehiculul care se afla lângă peretele de nord, cu lansatoarele ridicate în poziţie de tragere.

Apoi, deodată, dintr-un lansator de rachete ieşi un norişor de fum.

— Ghemuit! strigă ea. Rachetă în aer!

Şi imediat urmă o explozie monstruoasă şi întregul fuzelaj al avionului AWACS se cutremură puternic, roţile din spate fiindu-i ridicate de la sol.

Cabina principală a avionului fu cuprinsă pe loc de un fum dens ce venea din spate în timp ce avionul se redresa, balansându-se pe propriile suspensii.

— Au tras în coada avionului, strigă Gant.

Dar situaţia era chiar mai gravă. Cel de-al doilea Avenger transformase toată coada giganticului 707 într-o gaură larg deschisă, plină de fum.

Eleronul avionului zăcea zdrobit la sol, complet desprins de avion.

Avionul continua să se rotească într-un cerc larg, roţile masive se învârteau cu iuţeală, în timp ce era asaltat de o adevărată ploaie de gloanţe trase de soldaţii Detaşamentului 7 care se aflau la sol. În spaţiul imens al hangarului subteran, mişcarea avionului era aproape comică – era o privelişte rară să vezi ceva de dimensiuni atât de impresionante şi cu o masă atât de mare să se mişte cu o asemenea rapiditate şi imprudenţă totodată.

Avionul se roti la 180 de grade – vârful aripii drepte izbi aripa unui avion SR-71 Blackbird garat acolo, în acelaşi hangar – iar acum se afla îndreptat în direcţia opusă celei de start, cu partea din spate în totalitate expusă focurilor de armă ale soldaţilor

Detaşamentului 7 care se aflau la sol.

Interiorul cabinei centrale era secerat de gloanţe, care străpungeau tavanul şi pereţii. Gant şi Brainiac se furişară pe punte într-o ploaie de fragmente de plastic şi bucăţi de tencuială care zburau pretutindeni în jurul lor.

— La naiba! exclamă Brainiac. Nu ne învaţă asta la Parris Island!

Book II se mişca şi el cu iuţeală. Alunecă repede pe unul dintre cablurile verticale de contragreutate care atârnau de-a lungul pereţilor puţului liftului principal. Calvin, Elvis şi Love Machine erau în urma lui, coborând tot pe cabluri.

După evitarea cu succes a barajului de gloanţe cu care s-au confruntat pe acoperişul liftului, trebuiau acum să găsească o cale de ieşire de acolo înainte ca soldaţii din Detaşamentul 7 să treacă de singurul obstacol dintre ei: liftul.

Book II se opri în faţa unor uşi pe care era inscripţionată cu vopsea de culoare neagră cifra „1”, după care imediat auzi sunete înăbuşite de focuri de arme automate, explozii răsunătoare, scârţâit de roţi.

— Nu pe aici, zise Calvin Reeves când ajunse lângă Book II. Să încercăm la următoarea.

Coborâră aşadar amândoi mai jos în puţul liftului.

În interiorul hangarului, Python Willis urmărea avionul AWACS cum se învârtea nebuneşte în cerc în jurul uriaşului hangar.

Vorbi pe un ton rece în microfonul căştilor:

— Avenger 2, ţinteşte carlinga. Două rachete.

În carlinga avionului AWACS, Schofield acţiona pedalele ce coordonau direcţia.

— Mother! strigă. Du-te înapoi în cabina principală! Asigură coada! Asigură-te că nu intră nimeni pe acolo. Voi prelua eu pilotarea avionului de-aici.

Mother îşi luă arma şi se îndreptă spre spatele avionului. După ce aceasta plecă, Schofield văzu cel de-al doilea vehicul apărând în faţa sa, dinspre zidul de nord. Acesta se roti rapid, schimbându-şi poziţia, gata să atace din nou. Activă sistemul de interfon al avionului.

— Brainiac! răsună vocea lui Schofield prin difuzoarele montate în avion. Treci la contramăsuri electronice!

Din cabina principală, Brainiac încercă să îşi dea seama de unde venea vocea lui Schofield.

— O, da, bineînţeles.

— Ce vrea să spună? strigă Gant chiar când Mother li se alătură în cabina principală.

Dar Brainiac se îndrepta deja spre una dintre console. Se aşeză pe scaun şi începu să tasteze rapid.

Gant privi prin ferestruica de la uşă şi văzu pereţii hangarului trecând ca fulgerai prin faţa ochilor ei. Văzu, de asemenea, şi vehiculul Avenger, care frână brusc la câţiva centimetri de perete, pregătindu-se să lanseze alte rachete.

— Ne va lovi din nou! strigă ea.

— Brainiac… se auzi vocea lui Schofield prin difuzoare.

Brainiac tasta în continuare cu rapiditate. Pe ecran apărură cuvintele:

ACTIVAREA DISPOZITIVULUI DE TRANSFORMARE A SEMNALELOR

— Ghemuit! Pregătiţi-vă de impact! strigă Gant.

Din lansatoarele de pe Avenger ieşiră doi norişori de fum – exact în momentul în care Brainiac lovi cu putere tasta Enter.

Două rachete Stinger ţâşniră din spatele vehiculului, lăsând în urma lor dâre identice de fum. Se îndreptau direct spre secţiunea frontală a avionului AWACS, zburând în formaţie perfectă.

Şi apoi, deodată, rachetele o luară razna.

Deşi erau ghidate cu ajutorul detectoarelor de căldură, puternicele contramăsuri antirachetă ale avionului AWACS le afectase, perturbând dispozitivele electronice şi modificând logica internă a sistemelor. Era ca şi cum un flux de zgomot electronic invizibil, suflat din uriaşa antenă rotundă a avionului, ar fi lovit în plin cele două rachete Stinger.

Rachetele reacţionară corespunzător. Erau complet dezorientate. Ieşiră imediat din formaţie, separându-se în formă de Y: una vuind nebuneşte spre dreapta, cealaltă virând spre stânga. Cea din dreapta ajunse rapid sub burta avionului AWACS

ce se afla în mişcare, iar cea din stânga zbură pe deasupra lui.

Schofield urmărea cu uimire din carlingă cum una dintre rachete devie pe lângă proră şi apoi – în mod bizar – o luă înapoi spre Avenger, maşina care de fapt o lansase! O secundă mai târziu racheta se izbi cu o viteză formidabilă de peretele de beton din spatele vehiculului, ricoşând direct într-o cabină în formă de cub, înaltă de 3 metri, montată deasupra podelei hangarului.

Racheta explodă şi mii de fragmente de beton se răspândiră în toată cabina. Chiar şi uşa de oţel a cabinei fu scoasă din balamale din cauza impactului şi căzu la sol ca o bucată de metal contorsionat. Vehiculul care lansase racheta fu şi el afectat de ploaia de fragmente de beton. Oricare ar fi fost utilitatea cabinei cubice, aceasta era acum distrusă.

Dar în încăpere se mai afla o rachetă scăpată de sub control. Aceasta făcu ocolul secţiunii distruse a cozii avionului AWACS care se afla încă în mişcare, rotindu-se nebuneşte prin aer, după care se întoarse şi lovi peretele de nord al hangarului, chiar acolo unde se aflau uşile liftului principal. Se porni o adevărată furtună de bucăţi de beton care luă cu asalt întreaga încăpere, urmată apoi de ceva cu totul neobişnuit: un jet puternic de apă – da, de apă – ţâşni din gaura care se formase în perete în urma impactului.

Schofield îşi încruntă sprâncenele:

— Ce naiba…?

O explozie îngrozitoare cutremură pereţii puţului liftului. Book II, agăţat acum în apropiere de uşile exterioare de la Nivelul 3, la fel ca şi însoţitorii săi – uşile de la Nivelul 2 erau şi ele blocate, aşa că hotărâseră să coboare la nivelul următor –, privi în sus, atenţia fiindu-i atrasă de sunetul puternic al exploziei. Priveliştea care îl întâmpină era pe cât de neaşteptată, pe atât de terifiantă. O întreagă secţiune din peretele de beton din apropierea uşii de la Nivelul 1 care se afla la aproape douăzeci de metri deasupra lor pur şi simplu sări în aer, împroşcând puţul liftului cu bucăţi mari de beton. Şi apoi, chiar din spatele betonului, ţâşni apa. Ploua pe Book II şi pe ceilalţi ca dintr-un nenorocit de furtun de la o maşină de pompieri. Torenţi după torenţi ce curgeau în cascadă în spaţiul îngust al puţului liftului, ţâşnind din gaura din

peretele de la Nivelul 1 şi biciuindu-le trupurile. Tot ce puteau să facă era să se ţină bine de cabluri.

Dar imediat ce simţi curgerea în cascadă a apei, Book II întrezări parcă ce urma să se întâmple în continuare. Perdeaua de apă era mult prea grea.

Soldaţii aveau să alunece şi să cadă.

— Către toate unităţile. Aveţi grijă. Avem o fisură la bazinele de apă de la Nivelul 1. Repet: integritatea bazinelor de apă de la Nivelul 1 a fost afectată…

— Apa din bazine pătrunde în casa liftului principal…

— Iniţiaţi contramăsuri de izolare, zise pe un ton calm Caesar Russell. Izolaţi puţul liftului, lăsaţi-l să se inunde.

— Da, domnule.

Love Machine căzu primul, cedând în faţa puternicei căderi de apă. Slăbi strânsoarea, desprinzându-se uşor de cablul contragreutăţii şi căzu pe lângă Book.

Căderea avu loc rapid – ca într-un coşmar trăit cu încetinitorul; cu ochii mari, gura deschisă şi un ţipăt înăbuşit de tumultul cascadei. Love Machine dispăru în cele din urmă în întunecimea puţului.

Book II rosti o înjurătură:

— La naiba!

Apoi făcu singurul lucru la care se putea gândi.

— Sergent! Nu! strigă Calvin.

Dar era deja prea târziu. Book II pierdu şi el din aderenţă şi alunecă în urma lui Love Machine, făcându-se nevăzut.

Alunecă mult timp, cu rapiditate, iar din cauza frecării de cablu palmele îi luau foc chiar dacă avea pe mâini mănuşile albe de protocol. Apoi, dintr-odată, plonjă în apa – adâncă – adunată la fundul puţului, împrăştiind stropi pretutindeni în jur. Era exact precum spera. Casa liftului avea o suprafaţă de trei metri pătraţi şi dacă toate uşile erau blocate, se gândi că nu avea să dureze prea mult până ce cantităţile enorme de apă provenite de la Nivelul 1 s-ar fi acumulat pe fundul puţului atingând o adâncime considerabilă.

Desigur, Love Machine plutea în iazul proaspăt format chiar în

apropierea sa, luptându-se să respire, tuşind ca să scoată apa afară din corp. Dar era viu.

— Eşti în regulă? strigă Book II.

— Îhî!

Calvin şi Elvis ajunseră şi ei la baza puţului liftului câteva clipe mai târziu, alunecând pe cablurile de contragreutate. Şuvoaiele de apă vuiau pretutindeni, stropindu-i din toate părţile.

— Bine, domnule Căpitan Minune, îi zise Elvis lui Calvin, frumosul nostru puţ al liftului se umple acum cu apă! Care ţi-e planul?

Calvin ezită. Book II însă nu, ci indică printr-o mişcare a capului uşile exterioare ce se aflau la câţiva metri deasupra lor.

— Simplu, ieşim.

— Nenorociţii… zise Brainiac, care urmărea ce se întâmplă în hangar din spatele cabinei principale a avionului AWACS.

Un jet de apă foarte puternic ieşea acum din gaura din peretele de lângă liftul principal, aruncând un covor de apă pe întreaga suprafaţă a încăperii.

— Ce naiba e asta?

— Nimic mai mult decât încă o zi de măcel şi distrugere în compania lui Scarecrow, răspunse Mother.

— Hei, interveni Gant care se uita prin gemuleţul de la uşa pentru a cărei pază fusese desemnată. Ce s-a întâmplat cu băieţii care erau pe aripi?

Mother şi Brainiac se grăbiră să se uite la aripile avionului. Nu se afla nimeni acolo. Soldaţii din Detaşamentul 7 care se aflau mai devreme acolo dispăruseră. Abia atunci auziră zgomot de paşi pe acoperiş.

6

Avionul îşi continua rondul de jur-împrejurul hangarului, întâmpinând mici valuri de apă care atinsese o adâncime de doi centimetri şi jumătate.

încheiase aproape un cerc complet, iar acum se aflau în porţiunea liberă în care se afla uşa larg deschisă spre puţul liftului pentru aeronave.

Schofield apăsă pedalele de schimbare a direcţiei, încercând să ţină uriaşul avion de supraveghere sub control.

Văzu cadrul uşii de la puţul liftului pentru aeronave ivindu-se chiar în faţa lui. În acelaşi moment un şuvoi de apă se revărsă peste avion precum cascada Niagara, pierzându-se apoi în adâncul puţului liftului.

Imensa platformă hidraulică pentru aeronave era cu siguranţă cea mai bună cale de scăpare, dar din câte văzuse ultima dată era oprită la unul dintre nivelurile inferioare…

Şi apoi, mult mai repede decât putu Schofield să anticipeze, acoperişul de deasupra capului său explodă într-o ploaie de scântei.

De fapt, nu era vorba despre acoperiş, ci despre una din acele trape montate în acoperişul carlingii care se deschid atunci când este activată catapultarea pilotului.

Nici nu explodă bine această trapă că prin ea începu să se abată o adevărată furtună de gloanţe care se izbeau de tabloul de bord al avionului, spulberând totul.

Torentul de gloanţe fu imediat urmat de un altul, care sfâşie în mii de fragmente scaunul liber al pilotului – care se afla în stânga – cel pe care stătuse Mother mai devreme.

Schofield prevăzu ce urma să se întâmple şi sări repede de pe scaunul său, ghemuindu-se pe mica porţiune de podea din faţa lui.

O clipă mai târziu, pe scaunul pilotului aterizară cu o bufnitură două ghete de soldat – ghetele erau ale unui soldat de comando din Detaşamentul 7, unul cu o înfăţişare fioroasă.

Soldatul de comando se roti pe loc, cu puşca de asalt P-90

strânsă puternic la umăr şi masca de gaz bine fixată pe faţă, căutând cu privirea orice urmă de inamic în partea din spate a carlingii. Apoi se uită în faţă, în jos – şi acolo, spre surprinderea lui, îl văzu pe Schofield zăcând ghemuit pe podea.

Neînarmat şi fără niciun mijloc de apărare, Schofield văzu degetul soldatului pe trăgaci, gata să îl apese şi în acel moment lovi cu piciorul. Însă nu ţinti picioarele soldatului, ci maneta scaunului pe care stătea acesta – maneta de catapultare. Lovitura lui Schofield avu efect. Maneta cedă, dându-se pe spate, iar scaunul de catapultare al pilotului se lansă în aer cu un zgomot puternic, trecând prin gaura din partea de sus a carlingii – luându-l cu el şi pe soldatul de comando din Detaşamentul 7.

Python Willis se uita pur şi simplu uluit cum unul dintre oamenii lui zbura în sus cu o viteză extraordinară, cu tot cu un scaun de catapultare din carlinga avionului AWACS, ca şi colegii lui luaţi prin surprindere, care se aflau pe acoperişul avionului.

Soldatul ţâşni în aer ca un glonţ şi se izbi violent de tavanul de beton al hangarului.

Trosnetul înfiorător care se auzi când gâtul soldatului cedă în urma impactului răsună în toată încăperea. Acoperi chiar şi zgomotul produs de motoarele avionului AWACS, atât de puternic se izbi trupul soldatului de acoperiş. Acesta muri pe loc – forţa de catapultare de 135 de kilograme îi rupse şira spinării asemenea unei crenguţe, zdrobindu-l de tavanul de beton al hangarului.

Între timp, Schofield îşi scoase pistolul Beretta şi, glisând pe spate pe podeaua din spatele scaunelor piloţilor, trase câteva focuri în sus, spre acoperişul carlingii – în încercarea de a descuraja orice incursiune a vreunui alt soldat în cabina de pilotaj.

În numai câteva secunde muniţia i se termină şi el se opri şi privi prin parbriz – văzu că avionul se îndrepta direct spre uriaşul cadru de intrare în puţul liftului!

— O, minunat! Din ce în ce mai bine! exclamă el.

Şi într-o fracţiune de secundă încercă să găsească o soluţie. Avionul se îndrepta spre puţul liftului. Soldaţii din Detaşamentul 7 împânziseră acoperişul avionului – de fapt, tot hangarul. Iar el, Gant, Mother şi Brainiac erau blocaţi în interiorul avionului. Care era soluţia? Simplu: trebuiau să iasă din hangar. Dar nu exista

nicio ieşire.

„Suntem blocaţi în acest avion, iar dacă ieşim din el, suntem ca şi morţi, se gândi el. Numai dacă, desigur, ieşim din hangar aflându-ne la bordul avionului… O, da…”

Şi imediat ce-şi termină gândul, Schofield se căţără înapoi pe scaunul copilotului şi preluă din nou conducerea avionului. În ciuda stricăciunilor produse de gloanţe, comenzile erau încă în stare de funcţionare. Împinse aşadar manşa, mărind viteza Boeingului 707 şi menţinându-i direcţia spre uriaşul cadru de oţel al uşii care ducea spre puţul liftului.

— Ce naiba face…? întrebă Python.

Giganticul avion AWACS îşi mărea viteza, huruind pe vasta întindere a hangarului, îndreptându-se în linie dreaptă spre uşa deschisă a liftului.

Soldaţii de comando care se aflau pe acoperişul avionului îi simţiră mişcarea, încercarea de a câştiga timp.

Priviră cu toţii înainte, îşi dădură seama încotro se îndrepta şi ochii lor începură să se dilate.

— Doar nu are de gând să… murmură Python, care îi văzu atunci pe oamenii lui sărind de pe acoperişul avionului care înainta hotărât spre uşa deschisă a puţului liftului.

În carlinga avionului care gonea fără ezitare spre ţinta propusă, Schofield îşi strânse bine centura de siguranţă, după care apăsă pe butonul interfonului:

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Căutaţi un scaun în apropiere şi legaţi-vă bine centurile de siguranţă, pentru că ne pregătim să decolăm.

În cabina principală, Gant şi ceilalţi doi puşcaşi marini înaintară ca să vadă prin geamul carlingii ce se afla în faţă – şi văzură profilându-se uşa deschisă a puţului liftului, de care se apropiau din ce în ce mai repede.

— Văd bine? Face ceea ce cred eu că face? o întrebă Gant pe Mother.

Mother ezită puţin înainte să răspundă:

— Da, chiar asta face.

Se grăbiră să se arunce pe cele mai apropiate scaune şi căutară cu disperare centurile de siguranţă.

Avionul Boeing 707 în variantă modificată – lipsit de întreaga secţiune a cozii – huruia cu un zgomot asurzitor de-a lungul uriaşului hangar subteran, alunecând prin balta de apă ce se formase pe podea şi îndreptându-se hotărât spre puţul liftului.

Şi apoi, înainte ca cineva să poată măcar să spere că îl va putea opri, avionul trecu de marginea puţului liftului şi plonjă în interior, cu botul înainte, dispărând din raza vizuală a soldaţilor aflaţi în hangar întocmai ca un luptător kamikaze.

7

Se avântă în puţul cu pereţi de beton – tot mai jos, tot mai jos, unde se şi prăbuşi, cu un zgomot puternic, pe masiva platformă hidraulică oprită la Nivelul 4, adică la cincizeci şi cinci de metri mai jos.

Botul avionului AWACS se zdrobi instantaneu, imediat ce atinse platforma. În jur începură să zboare diverse fragmente de fuzelaj, ca nişte schije de şrapnel. Două dintre motoarele lui cu reacţie săriră mult în aer după impactul cu platforma.

Totuşi, avionul păru că se va balansa acolo, cu botul înfipt în platformă, o eternitate. Dar deodată se auzi un fel de vaiet metalic puternic şi Boeingul se lăsă complet pe aripa stângă, dinspre care se auzi un pocnet teribil. Apoi, întregul fuzelaj, rupt în bucăţi, se prăbuşi pe platforma liftului cu un zgomot răsunător.

În interiorul avionului AWACS, totul era înclinat la patruzeci şi cinci de grade spre stânga.

Mother, Gant şi Brainiac stăteau toţi în nişte poziţii destul de comice pe scaune – încă fixaţi de ele datorită centurilor de siguranţă, dar atârnând greu pe o parte. Începură să îşi desfacă centurile, moment în care Schofield părăsi carlinga şi se precipită în cabina principală.

— Haideţi, zise el, ajutând-o pe Mother să îşi desfacă centura. Nu putem rămâne aici. Vor coborî şi ei imediat.

— Unde mergem? întrebă Gant imediat ce se eliberă din scaun şi se ridică în picioare.

Schofield îşi muşcă buzele.

— Trebuie să îl găsim pe preşedinte.

— Dumnezeule! A condus nenorocitul de avion direct în…

— Unităţile Charlie şi Echo, treceţi la acţiune…

— Preşedintele se află la Nivelul 5 şi se îndreaptă spre zona de detenţie. Unitatea Delta, aveţi liber să intraţi în camerele cu animale.

— Recepţionat, comandante Bravo. Da, sunt în apă, în fundul

puţului liftului. Bună idee…

— Ce face Boa? întrebă Caesar Russell.

Căpitanul Bruno „Boa” McConnell se afla la comanda Unităţii Bravo – era unul dintre Cei Cinci Şerpi.

— E pe acoperişul liftului pentru personal. Vrea să coboare liftul. Să-i înece pe nenorociţii ăia. Iar dacă încearcă să se caţere pe pereţii puţului, îi va ucide pe loc.

Book II şi ceilalţi se învârteau de colo-colo în apa din extremitatea inferioară a puţului liftului, apă ce continua să câştige în adâncime.

Perdeaua grea de apă nu înceta să îi învăluie din toate părţile. Apa nu dădea niciun semn că se va opri din curgere, iar puţul liftului se umplea rapid, nivelul apei crescând aşadar în acelaşi ritm şi ridicându-i până la cele mai apropiate uşi.

Apoi, deodată, o bufnitură puternică răsună pretutindeni în puţul liftului, acoperind chiar şi vuietul apei, urmată fiind de o mişcare mecanică.

Book II privi în sus, deoarece chiar atunci se opriră şi şuvoaiele de apă. Se opriră… oarecum. Pentru că ele de fapt continuau să se prelingă pe pereţii puţului, acoperind cablurile contragreutăţii cu o perdea densă de apă.

— Ce se întâmplă? întrebă Love Machine.

Şi atunci Book II văzu totul. Văzu o umbră mare ce cobora în întuneric direct spre ei – o umbră de forma unei cutii care se mărea din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia de ei.

— Ce-i asta? întrebă la rândul său Calvin Reeves.

— O, la naiba… murmură Book II. E liftul.

Liftul pentru personal îşi croia drum în jos, cu apa curgându-i direct pe acoperiş şi prelingându-se pe margini în cascadă.

Deasupra, în dreptul nivelului unde se afla hangarului principal, pe acoperişul liftului, stăteau pe burtă, în aşteptare, doi lunetişti din Detaşamentul 7, cu puştile pregătite, îndreptate în jos, gata să elimine pe oricine ar îndrăzni să scoată capul pe oricare dintre orificiile situate de o parte şi de alta a liftului, singurele locuri pe unde putea inamicul să se caţere înainte ca liftul să-i strivească.

— Nu e bine, zise Book II cu glas hotărât. Nu e bine deloc.

Fie se înecau sub liftul care cobora, fie încercau să se caţere pe lângă pereţii laterali ai liftului, la capătul cărora, fără nicio îndoială, îi aşteptau băieţii răi…

Aruncă o privire în direcţia uşilor care se aflau acum la aproximativ o jumătate de metru deasupra lui. Pe ele era inscripţionată, mare, cifra 5. Nivelul 5. Nu ştia ce se afla la nivelul acela, dar asta nu prea mai avea importanţă. Uşile acelea reprezentau singura scăpare. Punct.

Se săltă aşadar afară din apă, înălţându-se pe vârfuri pe marginea cadrului celor două uşi. O perdea de apă îi acoperi capul. La fel ca toate celelalte uşi exterioare de la puţul liftului, cele două uşi erau închise ermetic. Liftul de deasupra lui îşi continua coborârea, cu o mişcare înceată, dar constantă. Nivelul apei adunate în puţul liftului creştea în continuare, atingând deja partea de jos a uşilor şi udându-i ghetele, urcând tot mai sus. Lângă el apăru Calvin Reeves:

— Cum naiba deschidem uşile astea, sergent?

Book bănuia că mecanismul de deschidere a uşilor se afla undeva în peretele de lângă el.

— Nu îl văd! strigă el. Trebuie să fie ascuns undeva înăuntru, în perete!

Acum liftul era mai aproape de ei, doar cu un etaj mai sus, şi cobora cu un scârţâit puternic, implacabil. Apa continua şi ea să curgă. Şi atunci Book II îl văzu – un cablu gros, izolat, care traversa peretele din dreapta uşilor.

— L-am găsit! strigă.

Levierul de urgenţă nu putea să se afle la nivelul acesta, ci fie deasupra, fie dedesubt, pentru ca uşile să poată fi deschise atunci când liftul era oprit acolo. Fără să mai stea pe gânduri, Book II inspiră puternic şi se cufundă în apa de sub el.

Linişte. Acea linişte înfiorătoare ce guvernează lumea subacvatică. Book II înotă sub apă, pipăind cu degetele de-a lungul cablului pe care tocmai îl descoperise.

După aproximativ trei metri simţi o cutie utilitară din oţel încastrată în perete. O deschise şi căută mânerul. Găsi şase mânere dispuse la rând şi îl ridică pe al cincilea.

Imediat auzi un sunet ascuţit venind de undeva de deasupra

lui – zgomotul uşilor care se deschideau.

Înotă repede în sus. Ajunse la suprafaţă, ieşi…

— Book! Repede! Hai! au fost primele cuvinte pe care le auzi, după care îi văzu pe Calvin Reeves şi pe Elvis deja sus, la adăpost.

Love Machine se agăţă de cadrul uşii, întinzându-i mâna lui Book II.

Atunci Book II privi în sus. Liftul era la numai un metru deasupra capului său şi cobora cu rapiditate! întinse mâna, Love Machine o strânse şi îl trase pe Book spre el. Apoi Elvis şi Calvin îi apucară zdravăn pe amândoi şi reuşiră să-i scoată din apă exact când liftul alunecă pe lângă intrarea la Nivelul 5, oprindu-se chiar acolo.

Cu toţii încremeniră.

Apa începu să inunde podeaua liftului, năvălind pe dedesubt, căutând cu nesaţ o ieşire. Umplu imediat betonul ce îmbrăca podeaua încăperii de la Nivelul 5. Book II aştepta încordat ca uşile liftului să se deschidă – era posibil ca din spatele lor să se ivească un grup de soldaţi din Detaşamentul 7, toţi cu armele pregătite.

Dar nu se ivi niciunul. Liftul era gol. Pentru moment, erau în siguranţă. Book II se întoarse şi cercetă încăperea în care se afla. O pătură subţire de apă începuse deja să o inunde. Era un fel de anticameră foarte spaţioasă. În ea se aflau câteva birouri din lemn şi o vitrină Lexan plină de arme de foc şi echipamente de protecţie balistică. Plus vreo două celule. Book II se încruntă. Era ca şi cum se afla în camera de primire a unei închisori.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i asta? întrebă el cu voce tare.

8

În acelaşi timp, la celălalt capăt al platformei Nivelului 5, Juliet Janson şi preşedintele se treziră într-un altfel de iad. Juliet crezuse că încăperea în care se aflau cuştile cu animale era îngrozitoare, dar acum era mult mai rău. După ce ieşi pe uşa masivă din partea vestică a încăperii cu animale, se trezi într-un spaţiu mult mai înfricoşător al Zonei 7.

Era o cameră foarte spaţioasă, întunecată, joasă. Lumina era foarte slabă, numai un bec din fiecare grup de trei era aprins, aceasta tăcând ca unele porţiuni ale camerei să fie învăluite în mister.

Însă lumina slabă nu putea ascunde scopul căruia îi fusese destinat acest nivel. Era plin de cuşti – vechi, ruginite, cu pereţi groşi din beton şi gratii eloxate, de culoare neagră – înfipte adânc în pereţii despărţitori din beton. Era evident că celulele erau vechi, şi în semiobscuritatea Nivelului 5 aveau o înfăţişare uşor gotică.

Totuşi, gemetele şi vocile răguşite ce răsunau din interiorul cuştilor trădau natura locatarilor. Juliet realiză îngrozită că acelea nu erau cuşti pentru animale, ci pentru oameni.

Prizonierii auziră uşile deschizându-se, îi auziră pe Juliet, pe preşedinte şi pe ceilalţi doi agenţi ai Serviciului Secret intrând, aşadar se precipitară toţi spre uşile celulelor să vadă ce se întâmplă, ce însemna toată acea agitaţie.

— O, bună, păpuşă! strigă un individ fără dinţi din spatele gratiilor spre Juliet când aceasta trecu pe lângă celula lui, încrezătoare în sine, cu pistolul argintiu SIG-Sauer în mână şi cu preşedintele după ea.

— Ramondo! strigă ea. Încuie uşa în urma noastră!

Un şir lung de încuietori stătea aliniat pe perete în dreptul uşii care ducea spre camera cu acele cuşti pentru animale.

Ramondo puse mâna pe primele trei şi le trase pentru a încuia uşa. Prizonierii începură să ţipe.

Ca orice deţinut condamnat la închisoare pe viaţă, aceştia

simţeau teama imediat şi le plăcea să o intensifice. Unii dintre ei începură să vocifereze obscenităţi, alţii băteau în barele din oţel ale cuştilor cu nişte căni de email, alţii pur şi simplu gemeau cu un lung „Ahhhhhhhhh!”

Juliet înaintă încruntată, dar cu hotărâre şi iuţeală prin coşmarul pe care îl trăia.

Văzu la dreapta ei o rampă uşor înclinată, îngrădită de o poartă mare, prevăzută cu gratii. Rampa aceea părea să ducă la nivelul următor. Se îndreptă aşadar spre ea.

— Hei, păpuşă! N-ai vrea să te învârţi puţin… pe catargul meu?

Preşedintele se uită uluit, cu ochii larg deschişi, la haosul ce domnea în jurul său. Prizonieri, îmbrăcaţi în uniforme albastre din denim, nebărbieriţi şi alienaţi, se aplecau afară din celule, încercând să pună mâna pe el.

— Hei, moşule. Pun pariu că ai un fund moale ca de bezea…

— Să mergem, interveni Juliet, care îl luă pe preşedinte de lângă prizonieri.

Ajunseră la poarta cu gratii. Aşa cum era de aşteptat la o încăpere cu celule încuietoarea era mare şi dificil de deschis. Nu o puteau spulbera cu un glonţ.

— Curtis, zise Juliet pe un ton ferm. Încuietoarea.

Agentul special Curtis se lăsă pe genunchi în faţa porţii şi scoase din buzunarul hainei un dispozitiv de înaltă tehnologie pentru spargerea încuietorilor. În timp ce Curtis îl pregătea, Janson scană zona din jurul lor. Forfota domnea pretutindeni. Prizonierii îşi scoteau braţele printre gratiile cuştilor. Feţele lor schimonosite îşi făceau loc printre barele de oţel ale celulelor. Şi ţipetele, ţipetele nu se mai opreau.

— Ahhhhhhhhh!

Niciunul dintre prizonieri nu părea să îl recunoască pe preşedinte.

Tuturor le plăcea în schimb vacarmul pe care îl creau şi teama pe care o inspirau…

Apoi, brusc, se auzi un bubuit puternic ce venea de undeva din spatele lor. Juliet se întoarse, ridicând pistolul. Se trezi faţă în faţă cu un puşcaş marin, îmbrăcat în uniformă, care ţinea îndreptată spre ea o carabină Remington, pregătit să tragă. În spatele lui mai erau trei puşcaşi marini. Toţi erau uzi până la piele. Când îi recunoscu pe Juliet şi pe preşedinte, cel din fruntea

grupului îşi lăsă puşca jos.

— E în regulă! E în regulă! zise Book II, apropiindu-se şi coborând tot mai mult puşca pe care tocmai o furase din vitrina cu arme din anticameră. Noi suntem!

— Ce s-a întâmplat aici? spuse pe un ton serios Calvin Reeves, făcând un pas înainte.

— Am pierdut deja şase oameni, iar nenorociţii ăia din Forţele Aeriene sunt în camera alăturată, chiar în ceafa noastră, spuse Juliet.

În spatele ei, agentul special Curtis introduse acul în încuietoare şi apăsă pe un buton. *Zzz!* Dispozitivul scoase un sunet ascuţit ca cel care se aude deseori în cabinetul unui dentist, după care se auzi un pocnet puternic şi poarta se deschise.

— Şi acum care ţi-e planul, agent Janson? întrebă Calvin.

— Să fim acolo unde nu sunt băieţii răi, răspunse Juliet. Mai întâi, să urcăm pe rampa asta. Să mergem.

Agenţii speciali Curtis şi Ramondo urcară primii, apoi Calvin. Juliet îl împinse pe preşedinte imediat după ei. Love Machine şi Elvis îi urmară îndeaproape. Book II urcă pas la pas cu Juliet, asigurându-le spatele tuturor.

Totuşi, când erau pe punctul de a avansa pe rampă, amândoi auziră o voce răsunând deasupra vacarmului:

— Nu sunt deţinut, sunt om de ştiinţă! Cunosc complexul… vă pot ajuta…

Juliet şi Book îşi întoarseră privirile. Le luă o clipă să îl localizeze pe cel care tocmai li se adresase. Era la trei celule distanţă de rampă, în cea care se situa cel mai aproape de camera în care se aflau cuştile pentru animale. Bărbatul care le vorbise stătea în picioare, lângă gratiile celulei sale, care, în haosul care pusese stăpânire pe încăpere, îl făcuse să pară ca orice alt deţinut.

La o privire mai atentă însă, înfăţişarea lui era complet diferită de cea a celorlalţi prizonieri. Nu purta uniformă albastră din denim, ci un halat alb de laborator, sub care se vedeau mânecile unei cămăşi şi o cravată desfăcută la gât.

Nici nu părea nebun sau ameninţător. Ba chiar dimpotrivă. Era scund, purta ochelari şi avea părul blond, rar, ce părea a fi fost pieptănat în fiecare zi a vieţii lui, fără excepţie. Juliet şi Book se

apropiară de celula lui.

— Cine eşti? strigă Juliet, încercând să acopere tumultul cu vocea ei.

— Mă numesc Herbert Franklin, răspunse el imediat. Sunt doctor, imunolog! Până azi-dimineaţă lucram la vaccin! Dar au venit soldaţii din Forţele Aeriene şi m-au închis aici!

— Cunoşti complexul? strigă Book II.

Lângă el, Juliet aruncă o privire spre uşa masivă ce ducea spre camera în care se aflau animalele. Se mişca.

— Da! răspunse bărbatul care îşi spunea Franklin.

— Ce crezi? o întrebă Book II pe Juliet.

Ea stătu o clipă pe gânduri. Apoi, urcând înapoi pe rampă, strigă:

— Curtis! Repede! Vino înapoi! Mai e aici o încuietoare pe care trebuie să o spargi.

Două minute mai târziu urcau cu toţii pe rampă, de această dată cu un nou membru în componenţa grupului.

În timp ce avansau pe pasarela înclinată, încercând să ajungă la următorul etaj, niciunul dintre ei nu observă pătura de apă ce se scurgea la picioarele lor.

9

Când avionul AWACS pe care îl pilotase Schofield se prăbuşise, masiva platformă pentru aeronave pe care căzuse era staţionată la Nivelul 4 – locul în care însoţitorii preşedintelui o lăsaseră la ultima oprire, în urmă cu o oră.

Acum, rămăşiţele contorsionate ale fuzelajului Boeingului 707 erau toate împrăştiate pe suprafaţa platformei.

Numeroase fâşii de metal răsucite zăceau pretutindeni. Două roţi fuseseră complet distruse în urma impactului. Avionul zăcea prăbuşit, cu botul adânc înfipt în platformă, înclinat pe o parte, cu aripa stângă ruptă în două, zdrobită sub greutatea imensă a aeronavei.

În mod surprinzător, antena în formă de farfurie zburătoare cu diametrul de nouă metri a avionului AWACS rămase intactă.

Shane Schofield ieşi dintre rămăşiţele avionului, urmat de Gant, Mother şi Brainiac. Săriră peste dărâmături, alergând în direcţia uşii de oţel ce ducea la Nivelul 4. Uşiţa montată la baza celei mari fu deschisă fără probleme. Însă imediat ce o deschiseră, Schofield îşi ridică arma şi începu să tragă. Glonţul distruse o cameră de supraveghere fixată sus în perete, care dispăru în mii de scântei.

— Fără camere, zise el din mers. Aşa ne iau ei urma.

Toţi patru începură să urce pe un coridor mic, uşor înclinat. La capătul lui se afla o uşă, în aparenţă masivă. Mother roti un volant şi uşa se deschise. Schofield trecu primul pragul, cu pistolul său placat cu nichel înainte. Intră şi descoperi că acolo se afla un fel de laborator. De-a lungul pereţilor stăteau înşirate o serie de supercalculatoare cu ledurile clipind. Spaţiul rămas era ocupat de tastaturi, ecrane de date şi cutii din plastic pentru experimente. În rest nu se mai afla nimic în laborator…

Bum! Foc de armă. *Bum!* Altul. Era Gant, care nimicea alte două camere de supraveghere. Schofield continuă să scaneze suprafaţa mare a încăperii. Caracteristica dominantă a laboratorului o reprezenta linia de ferestre oblice din sticlă care se întindeau vizavi de intrare.

Schofield se apropie de ferestrele de observare şi încercă să se uite prin ele. În spatele lor se afla o încăpere înaltă, spaţioasă, în mijlocul căreia se afla un cub gigantic din fibră de sticlă.

Cubul nu se sprijinea pe nimic şi ocupa partea centrală a camerei – care semăna de altfel cu un hol – dar nu atingea nici tavanul, nici pereţii.

Peretele din depărtare – care împărţea spaţiul de la acest nivel în două – nu atingea tavanul. Ba mai degrabă se oprea la o distanţă de aproximativ doi metri, porţiunea aceasta fiind înlocuită de o bucată groasă de sticlă. Prin ea, Schofield văzu o serie de pasarele încrucişate suspendate, dar nu reuşi să vadă ce se afla şi sub ele.

Totuşi, cubul din faţa lui îi atrăgea cam prea mult atenţia.

Avea dimensiunile unei sufragerii spaţioase. Şi era destul de uşor de ajuns la o astfel de concluzie, dat fiind faptul că în interiorul acelui cub din sticlă se afla mobilă care s-ar afla în mod normal în orice casă: o canapea, o masă, scaune, un televizor prevăzut cu un Playstation 2 şi, în mod bizar, un pat de o persoană acoperit de o cuvertură cu Jar Jar Binks. În sufrageria cu pereţi din sticlă se mai aflau şi jucării. Maşinuţe Matchbox. O navă spaţială din *Războiul stelelor* de culoare galben-deschis. Câteva cărţi cu poze. Schofield clătină din cap. Semăna cu dormitorul unui băieţel. Exact în acel moment, locatarul cubului din sticlă ieşi vioi dintr-un colţ al cubului prevăzut cu o perdea în loc de uşă – baia.

Schofield rămase cu gura căscată.

— Ce naiba se petrece aici? murmură el.

În partea de nord a laboratorului prin care treceai ca să ajungi la cub se afla un şir de scări. Când ajunse la baza scărilor, Schofield păşi de-a lungul peretelui despărţitor care izola această secţiune de porţiunea aflată la est. Gant îl însoţi. Mother şi Brainiac se opriră în faţa cubului uriaş, cercetându-l cu ochii plini de uimire. Locatarul acestuia îi observă venind şi porni cu dezinvoltură spre marginea cubului.

Ajuns la bariera din sticlă ce îl despărţea de Schofield, în momentul când ajunse în dreptul lui, îşi aplecă uşor capul pe o parte.

— Hei, domnule, spuse băieţelul.

10

— Domnule, nu mai am contact vizual pentru laboratoarele de la Nivelul 4. Au început să tragă focuri de armă în camerele de supraveghere…

— Mă mir că le-a luat atât de mult timp, spuse Caesar Russell. Unde se află acum preşedintele?

— La Nivelul 5. Urcă pe rampa ce duce la Nivelul 4.

— Şi oamenii noştri?

— Unitatea Alpha e pe poziţii. Aşteaptă în zona de decompresie de la Nivelul 4. Unitatea Delta a fost blocată în camera unde sunt ţinute animalele, la Nivelul 5.

Caesar zâmbi. Chiar dacă Unitatea Delta era temporar blocată, teoria ce susţinea activitatea lor era validă. Delta îl forţa pe preşedinte să înainteze prin complex, să ajungă exact acolo unde îl aştepta Unitatea Alpha…

— Ordonă Unităţii Delta să treacă de uşă şi să ridice rampa, ca să împiedice înaintarea preşedintelui.

Nu putea să aibă mai mult de şase ani. Şi cu părul lui castaniu tuns castron, care îi intra în ochi, cu tricoul lui Disneyland şi adidaşii Converse putea fi oricare dintre milioanele de copii americani.

Numai că acest băieţel locuia într-un cub de sticlă, în buricul unei baze ultrasecrete a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii.

— Bună, îl salută Schofield pe un ton precaut.

— De ce ţi-e frică? întrebă deodată copilul.

— Frică?

— Da, ţi-e frică. De ce anume ţi-e frică?

— De unde ştii că mi-e frică?

— Pur şi simplu ştiu, răspunse băieţelul, păstrând misterul pentru el.

Vocea lui era atât de calmă încât Schofield credea că visează.

— Cum te cheamă? îl întrebă copilul.

— Shane. Dar majoritatea oamenilor îmi spun Scarecrow.

— Scarecrow? Ce nume caraghios!
— Dar tu cum te numeşti?
— Kevin.
— Şi numele de familie?
— Ce e un nume de familie? întrebă copilul.
Schofield tăcu o clipă.
— De unde eşti tu, Kevin?
Băiatul ridică din umeri.
— De aici, cred. Nu am fost niciodată în altă parte. Hei, vrei să-ţi spun ceva?
— Desigur.
— Ştiai că familia Twinky le dă copiilor jumătate din raţia lor de glucoză, dar şi o gustărică delicioasă?
— O, nu, nu ştiam asta, răspunse Schofield.
— Şi că reptilele sunt atât de sensibile la modificările din câmpul magnetic al Pământului încât unii oameni de ştiinţă spun că pot prevesti cutremurele? A, şi nicăieri nu găseşti ştiri mai bune ca la NBC, continuă băieţelul pe un ton serios.
— Chiar aşa?
Schofield schimbă o privire cu Gant. Chiar atunci, din partea cealaltă a peretelui despărţitor răsună un zgomot puternic, de natură mecanică. Schofield şi Gant se întoarseră şi văzură, prin intermediul gemuleţului de sticlă de sus, că lumina se stinse pe partea cealaltă a Nivelului 4.
Preşedintele Statelor Unite urca atent pe rampa care făcea legătura între Nivelul 5 şi Nivelul 4, înconjurat de trei agenţi din Serviciul Secret, patru puşcaşi marini şi un savant.
La capătul rampei se afla un grilaj mare, retractabil – ca o uşă de garaj montată pe orizontală.
Juliet Janson apăsă pe un comutator ce se afla pe perete şi uşa începu să se deschidă, dezvăluind nimic altceva decât întuneric. Un întuneric sinistru.

— Uşa rampei se deschide… şopti în microfonul staţiei radio unul dintre cei zece soldaţi din Detaşamentul 7 care se aflau la Nivelul 4, în zona de decompresie.
Ceilalţi nouă membri ai Unităţii Alpha erau poziţionaţi în jurul secţiunii estice a etajului în diferite ascunzători – cu armele îndreptate spre rampa aflată în mijlocul încăperii. Cu măştile lor

de gaz şi ochelarii pentru vedere nocturnă, arătau ca un grup de insecte care îşi aşteaptă prada.

Uşa orizontală glisă uşor, se deschise, permiţând astfel să intre o rază de lumină în întunericul camerei. Cealaltă şi singura sursă de lumină suplimentară venea printr-o bucată de sticlă ce se afla în capătul de sus al peretelui care împărţea nivelul în două.

— Nu ieşiţi din ascunzători până nu sunt toţi aici, le ordonă Kurt Logan. Niciunul nu trebuie să iasă viu de aici.

Cei doi agenţi din Serviciul Secret, Curtis şi Ramondo, intrară primii în semiîntuneric, înarmaţi fiecare cu câte un Uzi. Alvin Reeves şi Elvis îi urmară. Apoi intrară preşedintele şi Juliet Janson, împreună. El ţinea în mână – cam stângaci – un pistol SIG-Sauer P-228. I-l dăduse Juliet, pentru orice eventualitate.

În urma lor veneau savantul, Herbert Franklin, Book II şi Love Machine, ambii înarmaţi cu carabine. Imediat ce păşi în semiîntuneric, Book II avu o presimţire rea. În jurul lui se înălţau diverse structuri. Imediat la dreapta lui, în partea de sud a încăperii foarte mari, se afla un salon lung, de formă hexagonală, iar în stânga lui văzu opt cămăruţe de mărimea unor cabine de telefon, toate învăluite în întuneric. Prin lumina slabă ce venea din cealaltă secţiune, filtrată prin geam, văzu numeroase pasarele suspendate la o înălţime considerabilă, aproape de tavan, la aproximativ şase metri deasupra solului.

Imediat ce Book II păşi pragul, uşa orizontală glisă uşor şi reveni la poziţia iniţială, izolând ieşirea. Calvin călcase pe un comutator şi astfel o închise. Lui Book II i se puse un nod în gât. Ar fi preferat ca uşa aceea să rămână deschisă. Scoase repede o lanternă de buzunar pe care o luase din anticamera de la Nivelul 5. Ţinând-o sub ţeava armei, îi plimbă raza prin cameră, de jur împrejur. Calvin Reeves îşi asumă comanda.

— Voi doi, le şopti el lui Curtis şi lui Ramondo, verificaţi în spatele cabinelor de telefon, apoi mergeţi spre uşa din capul scărilor. Haynes, Lewicky, Riley – continuă, folosind numele de familie ale lui Elvis, Love Machine şi Book II –, luaţi zona din spatele camerei de decompresie, apoi verificaţi cealaltă uşă, adăugă, arătând spre peretele despărţitor. Janson, noi rămânem cu Şeful.

Curtis şi Ramondo se făcură nevăzuţi printre camerele de

teste. Apoi, câteva clipe mai târziu, reveniră la baza scărilor.

— Nu e nimeni acolo, zise Ramondo.

Book II, Elvis şi Love Machine pătrunseră în întunericul din spatele camerei de decompresie. Fură întâmpinaţi de o secţiune îngustă, goală. Nimic.

— Şi aici e liber, spuse Book II, în timp ce puşcaşii marini, toţi trei, se iviră din spatele camerei cu formă alungită, hexagonală.

Se îndreptară apoi spre uşa din peretele despărţitor.

Reeves urma instrucţiunile standard de tactică în spaţii închise: căutarea de urme ale inamicului, securizarea ieşirilor, consolidarea poziţiilor. Iar asta a fost cea mare greşeală a lui. Nu numai pentru că îi limita opţiunile de retragere, dar şi pentru că era exact ceea ce aştepta Kurt Logan – care se afla deja înăuntru.

În timp ce Elvis şi Love Machine se îndreptau spre peretele despărţitor, Book II îşi trecu lanterna peste camera de decompresie, care avea o lungime de aproximativ nouă metri. Era uriaşă.

În capătul ei descoperi un hublou mic, din sticlă. Îndreptă lumina lanternei spre el. Ceea ce văzu îl făcu să tresară: era chipul unui bărbat de origine asiatică ce îl privea la rândul său, cu faţa lipită de geam. Bărbatul îi zâmbea vioi şi îi arăta ceva cu degetul în sus, spre acoperişul camerei de decompresie. Book II îndreptă lanterna într-acolo şi descoperi un nou chip, de această dată al unui soldat de comando din Detaşamentul 7. Purta ochelari pentru vedere nocturnă şi o mască de gaz!

Lanterna fu singura care îi salvă viaţa lui Book II. În primul rând pentru că îl orbi pe bărbatul care se ascundea pe acoperişul camerei de decompresie, chiar şi numai pentru o clipă. Acesta se dădu la o parte din lumina lanternei, mai ales pentru că lentilele ochelarilor amplificau lumina de 150 de ori. Exact timpul de care avea nevoie Book II. Trase un foc de armă care îi spulberă ochelarii soldatului de comando în zeci de bucăţi şi îl zbură de pe acoperiş.

Era o victorie măruntă, pentru că, în aceeaşi clipă, o ploaie de gloanţe luă cu asalt încăperea întunecoasă în care o serie de umbre începură să iasă de pe poziţii, de pe acoperişul camerei de decompresie şi din interiorul cămăruţelor sub forma unor cabine telefonice, semănând iad printre bieţii oameni ai lui Book,

adunaţi toţi în mijlocul încăperii.

În partea cealaltă, sus lângă uşa din capătul scărilor, Curtis şi Ramondo fură copleşiţi de o adevărată ploaie de gloanţe ale armelor P-90, care se abătu asupra lor din ambele flancuri. Fură nimiciţi pe loc, corpurile lor fiind ciuruite de gloanţe.

Juliet Janson se aruncă la pământ, la baza camerei de decompresie, acoperindu-l pe preşedinte. Chiar atunci câteva gloanţe vâjâiră pe lângă urechile lor. Calvin Reeves nu fu însă la fel de norocos. O parte din gloanţe îl nimeriră chiar în ceafa. Se înălţă puţin brusc, după care căzu în genunchi, pe chip îi apăru o expresie de consternare – ca şi cum deşi ar fi făcut totul ca la carte, totuşi a pierdut. Apoi faţa lui se izbi cu putere de podea, chiar lângă Herbert Franklin, care zăcea şi el la pământ cu capul în mâini.

Gloanţele sfârâiau pretutindeni.

Juliet îl târî pe preşedinte până la adăpostul băncilor de lângă peretele despărţitor, în tot acest timp trăgând focuri de armă ca să îl apere, când deodată văzu ivindu-se de pe acoperişul camerei de decompresie un soldat de comando al Detaşamentului 7 care ţintea cu arma direct spre capul preşedintelui.

Îşi întoarse arma spre el. Nu îndeajuns de repede… *Bum!* Capul soldatului de comando explodă, căzând pe spate. Trupul lui se rostogoli şi se prăbuşi la pământ. Juliet se grăbi să vadă cine trăsese glonţul care îl ucise, dar, spre surprinderea ei, nu văzu pe nimeni.

Book II, Elvis şi Love Machine se aflau cu toţii la adăpost sub o bancă din laborator ce era asaltată de gloanţe. La rândul lor, aceştia ripostau, ţintind trei soldaţi din Forţele Aeriene din dreptul cabinelor de test. Dar deveni curând evident că armele lor improvizate nu puteau face faţă mitralierelor de tip P-90 ale trupelor Detaşamentului 7.

Toate rafturile din jurul lor săreau în aer şi se făceau ţăndări sub forţa nimicitoare a gloanţelor inamice. Elvis se ghemui şi îşi acoperi capul cu braţele.

— Pe toţi dracii! strigă el. E o situaţie a naibii de complicată!

— Nu mai spune! strigă Book II drept răspuns.

Îşi încărcă arma şi ridică piedica, apoi se ridică brusc din spatele băncii, pregătit să tragă. După ce trase câteva focuri de armă observă un lucru ciudat: toţi cei trei membri ai Detaşamentului 7 pe care-i zărea ca prin ceaţă căzură seceraţi de gloanţe. Cineva trăgea de undeva din spatele lor.

Armele lor amuţiră, iar Book II se trezi holbându-se la câmpul de luptă gol.

— Ce nai...?

De pe poziţia sa, foarte aproape de uşa de la casa scărilor, comandantul Unităţii Alpha, Kurt Logan, văzuse tot ce se întâmplase acolo.

— La naiba! Mai e cineva înăuntru! strigă acesta furios în microfonul de la încheietura mâinii. Cineva vrea să ne elimine pe rând!

Dintr-odată, soldatul care se afla lângă Logan primi un glonţ în tâmplă şi jumătate din capul său explodă. Sânge şi bucăţi de creierul acestuia se împrăştiară peste tot în jur.

— La naiba!

Logan se aşteptase să piardă poate vreo doi dintre oamenii săi în acea confruntare, dar constată că pierduse de fapt şase.

— Unitatea Alpha, retragerea! Toată lumea să vină acum la casa scării! Luaţi măsurile necesare pentru evacuarea de urgenţă!

Cu aceste cuvinte deschise uşa dinspre casa scării, chiar înainte ca un şir succesiv de gloanţe să perforeze peretele în jurul ramei acesteia, cât pe ce să-i zboare creierii.

Soldaţii cu care mai rămăsese ţâşniră pe lângă el şi ieşiră pe uşă, ca să se adăpostească între pereţii scărilor estice, dar nu înainte de a mai trage câteva gloanţe în trupurile camarazilor căzuţi, ciuruindu-i fără milă şi găurind pardoseala împrejurul acestora.

Logan în persoană trase necruţător mai multe gloanţe în cadavrul unui membru al Detaşamentului 7 care căzuse chiar lângă el. Apoi, când termină cu acesta, dispăru pe uşă după ceilalţi şi în hangar se făcu dintr-odată linişte.

Book II încă se afla sub aceeaşi bancă de laborator, alături de

Elvis şi de Love Machine, iar în jurul lor, pretutindeni, se ridica fum înecăcios de armă. Linişte. O linişte asurzitoare. Juliet Janson şi preşedintele stăteau întinşi la pământ la un metru şi jumătate distanţă de Book şi de ceilalţi, la adăpostul altei bănci, plini de praf şi fragmente de plastic. Juliet încă îşi ţinea arma ridicată…

Vuum! O pereche de ghete ateriză cu zgomot puternic pe banca ce le servea drept scut. Îşi ridicară toţi ochii şi ceea ce văzură era căpitanul de Infanterie Marină Shane M. Schofield, îmbrăcat în uniformă şi cu două pistoale Beretta placate cu nichel strânse în mâini. Le zâmbi:

— Salut!

11

Între timp, în baruri, birouri şi locuinţele din toată America şi din lumea întreagă, oamenii stăteau lipiţi de ecranele televizoarelor.

Şi pentru că transmisiunile erau puţine, CNN şi celelalte reţele de ştiri din lume repetau la nesfârşit înregistrarea celor câteva minute pe care o aveau la dispoziţie. Fură solicitate serviciile a numeroşi experţi.

Politicienii intrară în acţiune, deşi nimeni nu putea face nimic substanţial, dat fiind faptul că locaţia exactă a întâmplărilor era cunoscută de foarte puţini oameni, atent selecţionaţi.

În orice caz, în câteva minute urma să fie ora 8.00 şi oamenii din lumea aşteptau cu sufletul la gură următoarele ştiri.

A TREIA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 8.00

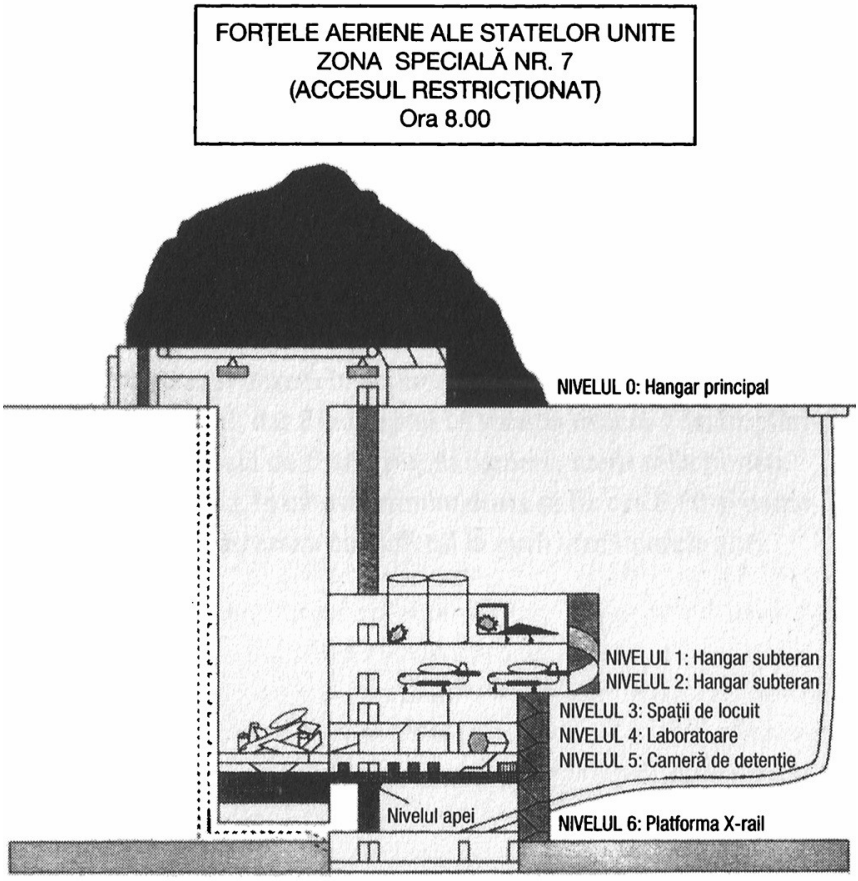

1

Divizia Spaţială, secţiunea aceea din Agenţia de Informaţii a Apărării care monitorizează capacităţile spaţiale ale puterilor străine, îşi are sediul la primul etaj al Pentagonului, la trei etaje mai jos de faimoasa Cameră pentru Situaţii de Urgenţă a Pentagonului.

Şi chiar dacă titulatura de Divizie Spaţială îi conferă un oarecare exotism şi provoacă interesul, după cum ştia David Fairfax, o asemenea percepţie nu putea fi mai departe de adevăr. Pe scurt, dacă eşti repartizat în această divizie este un semn de pedeapsă, pentru că aici nu se întâmplă mai nimic.

Era aproape ora 10.00 pe Coasta de Est când Fairfax – care ignora orice mişcare din afară – tasta nestingherit în faţa calculatorului, în încercarea de a descifra o serie de stenograme care intraseră în posesia Agenţiei de-a lungul ultimelor patru luni. Oricine ar fi fost cei care se serviseră de telefoanele în cauză, au folosit aparatură de codare sofisticată, care masca conţinutul apelurilor. Şi era sarcina lui Fairfax să spargă codul respectiv.

„E ciudat cum se schimbă vremurile”, gândi el.

David Theodore Fairfax era de meserie criptanalist, spărgător de coduri. Era un bărbat de talie mijlocie, de constituţie slabă, cu părul castaniu şi purta ochelari cu ramă subţire din sârmă – caracteristici care l-ar descrie ca fiind un geniu. De fapt, cu tricoul lui Mooks, blugii şi adidaşii care îi completau ţinuta, părea mai degrabă un student molâu decât un analist guvernamental.

Totuşi, teza lui excelentă despre teoria calculului neliniar îl aduse în atenţia Agenţiei de Informaţii a Apărării, principala organizaţie de centralizare a informaţiilor secrete din cadrul Departamentului Apărării. Agenţia lucra în strânsă legătură cu Agenţia Naţională de Securitate, departamentul principal de violare de coduri şi de colectare a semnalelor. Dar asta nu îi lua dreptul de a coordona propria sa echipă de spărgători de coduri – care făceau adesea spionaj în cadrul Agenţiei Naţionale de Securitate – din care făcea parte şi Dave Fairfax.

Fairfax începu imediat criptanaliza. Îi plăcea foarte mult

provocarea pe care o implica această activitate, bătălia dată între două minţi: una care speră ca secretul să rămână la adăpost, cealaltă care speră să îl scoată de acolo. Mottoul său în viaţă era că niciun cod nu e perfect, oricare poate fi spart. Nu a trecut aşadar mult timp până când a fost remarcat.

La începutul anilor ’90, autorităţile Statelor Unite s-au confruntat cu o situaţie creată de un bărbat pe nume Phil Zimmerman şi softul său de codare imposibil de spart pe care l-a numit „PGP”. În 1991, Zimmerman a postat PGP pe internet, spre marea consternare a guvernului Statelor Unite – mai ales pentru că guvernul nu reuşise să îl spargă.

PGP folosea un sistem criptografic cunoscut sub numele de „sistem-cheie public”, ce presupunea multiplicarea numerelor prime cu valoare foarte mare în vederea obţinerii elementului-cheie – cel mai important – al codului. În acest caz, „numerele prime cu valori foarte mari” erau cele în a căror componenţă intrau mai mult de 130 de cifre. Codul nu putea fi aşadar spart.

S-a spus chiar că ar fi fost nevoie de toate supercalculatoarele din lume şi timpul egal cu vârsta universului multiplicată cu doisprezece pentru a verifica toate valorile posibile pentru un singur mesaj. Membrii guvernului erau iritaţi. Aflaseră că anumite grupări teroriste şi guverne străine începuseră să folosească PGP pentru a-şi codifica mesajele. În 1993 a fost iniţiată o anchetă în cazul lui Zimmerman în baza argumentului că, prin postarea PGP pe internet, aceasta nu a făcut altceva decât să exporte o armă a Statelor Unite, dat fiind faptul că softul de codificare intra în categoria „muniţie” conform definiţiei guvernamentale.

Apoi, în mod bizar, în 1996, după hărţuirea lui Zimmerman timp de trei ani, biroul Procuraturii Generale a renunţat la caz. Aşa, pur şi simplu. Au susţinut că zarurile fuseseră deja aruncate, aşadar ancheta nu mai constituia o necesitate. Dosarul a fost închis. Aşa cum spune şi proverbul: „După ce au furat caii, în zadar închizi grajdul.”

Ceea ce nu a menţionat nicio clipă procurorul a fost apelul telefonic pe care îl primise de la directorul Agenţiei în dimineaţa în care a fost oficializată închiderea cazului prin care era anunţat că PGP fusese spart.

Şi, aşa cum ştie oricine lucrează în domeniul criptografiei, odată ce spargi codul inamicului, nu îi faci cunoscut acest lucru.

Dar cine era persoana care reuşise să spargă PGP? Un matematician necunoscut din cadrul Agenţiei, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, pe nume David Fairfax.

Aşadar teoria calculului neliniar nu mai era doar teorie. Fusese construit un prototip pe baza acesteia, care avea drept unic scop să spargă PGP, şi, cum s-a dovedit ulterior, datorită abilităţilor sale excepţionale de calcul, putea să genereze numere cu valori extrem de mari cu o uşurinţă considerabilă.

Niciun cod nu e perfect, oricare poate fi spart.

Totuşi, istoria nu e prea dreaptă cu criptanaliştii – pentru simplul fapt că aceştia nu se pot lăuda cu reuşitele lor cele mai spectaculoase.

La fel se întâmplă şi cu David Fairfax. Chiar dacă spărsese PGP, nu putea dezvălui niciodată acest lucru şi în marea zăpăceală cu care se confrunta guvernul, el nu primi decât o mică mărire de salariu, după care i se încredinţă o nouă sarcină.

Aşadar iată-l acum făcând parte din Divizia Spaţială, făcând serii întregi de analize pentru a decripta un număr de transmisiuni telefonice neautorizate care intrau şi ieşeau dintr-o bază izolată a Forţelor Aeriene situată în statul Utah.

Treburile cu adevărat interesante avea loc astăzi de cealaltă parte a holului în care se afla încăperea de unde îşi desfăşura activitatea, într-o cameră asemănătoare. Un grup reunit de experţi criptanalişti ai celor două agenţii urmăreau semnalele codate emise de naveta spaţială chineză care fusese lansată din Xichang cu câteva zile mai devreme.

„Asta chiar era interesant”, se gândea Fairfax. Era o activitate mai vrednică de interes decât decriptarea unor apeluri telefonice de la o nenorocită de bază a Forțelor Aeriene de undeva din deşert. Înregistrările telefonice apăreau pe monitorul din faţa lui Fairfax ca o cascadă de numere – reprezentările matematice ale unei serii de conversaţii telefonice care avuseseră loc în Utah în ultimele două luni.

Urechile lui Fairfax erau acoperite cu o pereche de căşti imense care emiteau un flux constant de perturbaţii neclare.

Ochii îi erau fixaţi pe ecranul monitorului.

Un lucra era clar: oricine ar fi fost cel care făcuse aceste apeluri, le-a codat foarte bine. Fairfax se ocupa de asta de două

zile. Încercă o serie de algoritmi mai vechi. Nimic. Încercă unii mai noi. Nimic. Putea să facă asta întreaga lună dacă era nevoie. Încercă un program pe care îl dezvoltase ca să spargă cel mai nou sistem de codare Vodafone…

„… Kan bevestig dat in-enting plaasvind…”

Pentru o secundă, în urechile sale se materializă o limbă guturală, ciudată. Ochii lui Fairfax se luminară.

„Aha, te-am prins…” îşi zise.

Folosi apoi programul şi pentru o parte dintre celelalte conversaţii telefonice. Şi într-o clipă miraculoasă, perturbaţiile deveniră brusc voci clare care comunicau într-o limbă străină, presărate din loc în loc cu câte un cuvânt în limba sa maternă.

„… Toetse op laaste poging word op die vier-en-twientigste verwag. Wat van die onttrekkings eenheid?…”

„… Reccondo durata este alreeds weggestuur…”

„…Voorbereidings onderweg. Vroeg oggend. Beste tyd vir onttrekking…”

„… totul e în regulă. Confirm că este vorba despre al treilea…”

„… Ontrekking kan ’n probleem wees. Gestel ons gebruik die Hoeb land hier naby. Verstaan hy is ’n lid van Die Organisasie…”

„… Sal die instruksies oordra…”

„… misiunea este…”

„… Die Reccondos este gereed. Verwagte aankoms de către beplande bestemming binne nege dae…”

Când se uită pe ecran, lui Fairfax îi apăra în ochi o sclipire. Niciun cod nu e perfect. Puse mâna pe telefon.

2

După scurta bătălie din zona de decompresie, Schofield şi ceilalţi se retraseră în partea opusă a Nivelului 4, în laboratorul de observaţii care dădea spre cubul gigantic… blocând toate uşile în urma lor şi apoi distrugând tastaturile de siguranţă cu gloanţe. Dintre toate locurile pe care le văzuse Schofield până atunci, această zonă era cel mai uşor de apărat. În afară de liftul principal pentru personal, această încăpere nu avea decât două intrări: rampa scurtă ce ducea înapoi spre liftul pentru aeronave şi uşa dinspre casa scărilor care coborau spre cub.

Juliet Janson se prăbuşi la pământ, epuizată. Preşedintele făcu întocmai. Puşcaşii marini – Book II, Elvis, Love Machine, Mother şi Brainiac – se îngrămădiră unii într-alţii şi îşi povestiră pe scurt aventurile prin care trecuseră în casa inundată a liftului şi la bordul avionului AWACS.

Ultimul dintre membrii grupului lor – savantul cu halat alb, Herbert Franklin – se aşeză într-un colţ. Schofield şi Gant rămaseră în picioare. Aveau acum câteva arme, nu se puteau plânge. Le adunaseră de la cadavrele soldaţilor din Detaşamentul 7 din zona de decompresie… Aşadar arme de foc, câteva căşti radio, trei grenade extrem de eficiente, fabricate dintr-un compus RDX şi două explozibile de mărimea unor piuneze, cunoscute sub numele de Lock-Blaster. Oamenii lui Logan reuşiseră totuşi să distrugă cea mai mare parte din arsenal. Focurile îndreptate spre proprii camarazi de luptă căzuţi nu aveau menirea să îi ucidă, ci să distrugă orice arme de foc pe care soldaţii morţi le-ar putea face cadou inamicului. În consecinţă, o sigură puşcă P-90 fusese recuperată de pe câmpul de bătălie. Toate celelalte erau complet sfărâmate, la fel ca şi multe pistoale semiautomate ale soldaţilor căzuţi.

— Mother, începu Schofield, îndreptând puşca P-90 spre ea. Fii cu ochii pe intrarea dinspre rampă. Elvis, scările ce coboară spre cub.

Mother şi Elvis se supuseră comenzii. Deşi aproape oricine s-ar fi gândit să se îndrepte atunci direct spre preşedinte, Schofield

nu făcu aşa. Observase că preşedintele nu fusese rănit – încă avea toate degetele, şi de la mâini, şi de la picioare – şi ştia că atâta timp cât inima lui bate nu se putea întâmpla nimic, în schimb, Schofield se duse la Juliet Janson.

— Pune-mă la curent, spuse el scurt.

Janson îşi ridică ochii spre Schofield şi se uită în lentilele argintii reflectorizante ale ochelarilor pe care acesta îi purta. Îl văzuse în preajma elicopterelor prezidenţiale, dar nu îi vorbise niciodată. Doar auzise câteva lucruri despre el de la ceilalţi agenţi. El era cel cu misiunea aceea din Antarctica.

— Ne-au asaltat într-o ambuscadă în camera comună de la Nivelul 3, imediat după terminarea transmisiunii de urgenţă, începu ea. Şi de atunci sunt mereu pe urmele noastre. Am ajuns la casa scării, am coborât prin ieşirea de urgenţă până la Nivelul 6, dar acolo ne aşteptau şi ei. Am urcat din nou pe scări, dar şi aici ne aşteptau. Ne-am strecurat pe la 5 şi am urcat rampa spre 4, unde, din nou, ne aşteptau.

— Pierderi?

— Opt agenţi din garda personală a preşedintelui au fost ucişi. Plus toţi membrii Echipei de Recunoaştere la Nivelul 6. În total şaptesprezece.

— Frank Cutler?

— Mort.

— Altceva?

Janson făcu un semn din cap spre bărbatul îmbrăcat în halat alb, de laborator.

— L-am luat de la 5, înainte să intrăm în ambuscada din zona de decompresie. Spune că e om de ştiinţă angajat aici.

Schofield îi aruncă o privire lui Harbert Franklin. Mărunţel şi cu ochelari, omuleţul îşi aplecă uşor şi discret capul.

— Dar voi? întrebă Janson.

Schofield ridică din umeri.

— Ne aflam în hangarul principal când a început totul. Am luat-o în jos de-a buşilea prin gura de aerisire, am ajuns la unul dintre hangarele subterane, am nimicit un Avenger, ne-am prăbuşit cu un avion AWACS.

— Ca de obicei, adăugă Gant.

— Cum v-aţi dat seama de ambuscadă? întrebă Janson.

Schofield ridică din umeri.

— Ne aflam jos, lângă cub, când deodată s-au stins luminile în zona de decompresie. Speram să fie vorba despre prieteni care încercau să se ascundă de camerele de supraveghere. Aşa că ne-am gândit să urcăm pe pasarele şi să verificăm. Când am văzut despre cine este vorba, cum erau aşezaţi în jurul rampei din mijlocul camerei, ne-am dat seama că aşteaptă peştele cel mare – şi în acel moment arătă spre preşedinte cu un semn al capului –, aşa că ne-am organizat propria contra-ambuscadă.

În partea cealaltă a camerei, Brainiac stătea jos lângă preşedinte.

— Domnule preşedinte, rosti el pe un ton plin de respect, cum vă simţiţi?

— Ei bine, sunt încă în viaţă, ceea ce e foarte bine pentru început, date fiind circumstanţele. Cum te numeşti, băiete?

— Gorman, domnule. Caporal Gus Gorman. Dar cei mai mulţi îmi spun Brainiac.

— Brainiac?

— Da, domnule, răspunse el pe un ton ezitant. Domnule, dacă îmi permiteţi, aş vrea, dacă nu e prea mult, să vă întreb ceva.

— De ce nu? zise preşedintele.

— Bine atunci. Dat fiind faptul că sunteţi preşedinte, ştiţi unele lucruri, nu-i aşa?

— Da…

— Perfect. Super. Pentru că dintotdeauna am vrut să ştiu un lucru: Puerto Rico se află sub protectoratul Statelor Unite pentru că acolo se înregistrează cele mai multe raportări de OZN-uri pe an?

— *Poftim?!*

— Păi, să ne gândim puţin. De ce atunci am ţine cu dinţii de nenorocitul de Puerto Rico dacă nu-i nimic acolo…

— Brainiac, îl apostrofa Schofield din cealaltă parte a camerei. Lasă-l în pace pe preşedinte. Domnule preşedinte, veniţi vă rog să vedeţi asta. E aproape ora 8.00 şi Caesar îşi va începe transmisiunea promisă – din oră în oră – imediat.

Preşedintele se ridică şi i se alătură lui Schofield. Înainte însă îi aruncă lui Brainiac o privire foarte ciudată.

3

Când ceasul arătă ora 8.00, pe ecranul fiecărui televizor din Zona 7 apăru faţa lui Caesar Russell.

— Dragi compatrioţi, începu el, după prima oră de joacă, preşedintele încă trăieşte. Dar situaţia lui nu e prea roz. Garda sa personală a fost decimată, moartea a opt dintre cei nouă agenţi ai Serviciului Secret fiind deja confirmată. Alte două unităţi ale Serviciului Secret – Echipele de Recunoaştere, una care se afla la cel din urmă etaj al acestui complex, iar cealaltă la ieşirile exterioare, fiecare având în componenţă nouă oameni – au fost şi ele eliminate, ceea ce face ca totalul pierderilor prezidenţiale să atingă numărul de douăzeci şi şase. În ambele cazuri, Detaşamentul 7 nu a suferit nicio pierdere. Trebuie să mai spun că în scenă a intrat şi o armată de cavaleri în armuri strălucitoare. Un pluton mic de puşcaşi marini – membri ai echipajului de excepţie din elicopterul prezidenţial, foarte mândri în uniformele lor, i-au venit în apăra…

Chiar în acel moment, total pe nepregătite, televizoarele din Zona 7 se cufundară în întuneric.

În aceeaşi clipă se stinseră şi toate luminile din complex, cufundându-l în obscuritate. În interiorul laboratorului de la Nivelul 4, toţi fură luaţi prin surprindere şi se uitau în sus.

— O-o… zise Gant, cu ochii îndreptaţi spre tavan.

Apoi, o secundă mai târziu, luminile reveniră la viaţă şi televizorul îşi reluă şi el activitatea, cu faţa lui Caesar încă afişată pe tot ecranul. Acesta vorbea în continuare.

— … astfel nu ne rămân decât cinci unităţi ale Detaşamentului 7 versus o mână de puşcaşi marini. Acesta e stadiul la care s-a ajuns acum, la ora 8.00. Ne revedem pentru o nouă actualizare a datelor la ora 9.00.

Iar ecranele televizoarelor se colorară din nou în negru.

— Mincinosul, interveni Juliet Janson. Nenorocitul ăsta distorsionează adevărul. Membrii Echipei de Recunoaştere de la Nivelul 6 erau deja morţi când am ajuns noi acolo. Au fost ucişi

înainte ca toate astea să înceapă.

— A minţit şi în privinţa pierderilor lui, zise Brainiac. Nemernicul!

— Ce facem acum? îl întrebă Gant pe Schofield. Sunt mai numeroşi decât noi, ne-au lăsat fără apărare şi fără arme. În plus, ăsta e teritoriul lor.

Schofield se gândea exact la aceleaşi lucruri. Detaşamentul 7 îi depăşea în toate privinţele. Se bucurau de toate avantajele şi, mai mult decât atât, gândi Schofield uitându-se la uniforma lui atât de formală, veniseră pregătiţi, echipaţi pentru luptă.

— Bine, gândi el cu voce tare. Cunoaşte-ţi duşmanul.

— Poftim?

— Principiile de bază. Trebuie să înţelegem ce se întâmplă, iar pentru asta trebuie să ştim. Regula numărul 1: cunoaşte-ţi duşmanul. OK. Deci cine sunt ei?

Janson ridică din umeri.

— Detaşamentul 7. Unitatea de la sol a Forţelor Aeriene. Cea mai bună din ţară. Bine antrenată, bine înarmată…

— Şi pe steroizi, adăugă Gant.

— Mai mult decât steroizi, zise o altă voce.

Cu toţii se întoarseră. Era savantul, Herbert Franklin.

— Tu cine eşti? întrebă Schofield.

Omuleţul se îndreptă cu paşi mărunţi spre ei, vizibil agitat.

— Numele meu e Herbie Franklin. Până azi-dimineaţă eram imunolog în cadrul Proiectului Fortune. Dar m-au închis chiar înainte de sosirea voastră.

— Ce vrei să spui cu „mai mult decât steroizi”? reluă Schofield.

— Mă refer la faptul că soldaţii Detaşamentului 7 care activează în cadrul acestei baze au fost complementaţi… Nu, nu acesta e cuvântul…

— Complementaţi?!

— Îmbunătăţiţi. Perfecţionaţi pentru o mai bună performanţă. Nu v-aţi întrebat niciodată de ce Detaşamentul 7 se descurcă atât de bine la concursurile de luptă? Nu v-aţi întrebat niciodată de ce sunt capabili să lupte în continuare când ceilalţi pică de oboseală?

— Da…

Franklin mări fluxul cuvintelor:

— Steroizi anabolici pentru tonifierea muşchilor şi

îmbunătăţirea condiţiei fizice. Injecţii cu eritropoietină artificială pentru creşterea nivelului de oxigenare a sângelui.

— Eritropoietină artificială? repetă Gant.

— Sau EPO, pe scurt, continuă Herbie. Este vorba despre un hormon care stimulează producerea de globule roşii din măduvă, astfel intensificând alimentarea cu oxigen a sistemului circulator. Atleţii de performanţă, mai ales cicliştii, o folosesc de ani de zile. Detaşamentul 7 e mai puternic decât voi şi sunt activi o zi întreagă, adăugă Herbie. La naiba, căpitane, oamenii aceştia erau în plină formă când au ajuns aici, dar de atunci condiţia fizică le-a fost îmbunătăţită cu ajutorul celei mai recente tehnologii farmaceutice pentru a fi mai puternici, mai eficienţi şi mai rezistenţi decât oricine.

— Bine, bine, cred că am prins cu toţii ideea, spuse Schofield.

Totuşi, în acelaşi timp se gândea la un băieţel pe nume Kevin, care locuia la cincisprezece metri distanţă, într-un cub de sticlă.

— Deci asta faceţi voi aici? Cu asta se ocupă baza? Perfecţionarea soldaţilor de elită?

— Nu… zise Herbie, aruncând o privire precaută spre preşedinte. Perfecţionarea soldaţilor din Detaşamentul 7 reprezintă numai o sarcină auxiliară, pentru că ei sunt cei care păzesc baza.

— Atunci ce naiba e cu baza asta?

Herbie se uită din nou spre preşedinte. Apoi trase adânc aer în piept şi se pregăti să răspundă… Totuşi, o altă persoană luă cuvântul:

— Baza aceasta adăposteşte cel mai important vaccin conceput vreodată în istoria Americii.

Schofield se întoarse. Era vocea preşedintelui. Schofield îl cercetă cu privirea. Încă era îmbrăcat la costum negru şi cravată.

Părul lui cenuşiu-deschis era frumos pieptănat şi, în combinaţie cu ridurile ce îi brăzdau chipul, îl făceau să pară un afacerist în vârstă din mediul rural – deşi un om de afaceri care transpirase mult în ultima oră.

— Un vaccin? întrebă Schofield.

— Da. Un vaccin împotriva celui mai recent virus genetic chinezesc. Unul care vizează oamenii de origine caucaziană, prin intermediul ADN-ului pigmentaţiei. E un agent cunoscut sub numele de Sinovirus.

— Şi care e sursa acestui vaccin…? întrebă mai departe Schofield.

— … Este o fiinţă umană construită genetic, răspunse preşedintele.

— O ce?

— O persoană, căpitane Schofield. O fiinţă umană care, încă din stadiul embrionar al existenţei sale, a fost crescută cu unicul scop de a opune rezistenţă Sinovirusului şi al cărei sânge poate fi extras pentru a produce anticorpii necesari populaţiei Americii. Un vaccin uman. Prima fiinţă umană din lume concepută genetic, căpitane. Un băiat pe nume Kevin.

4

Schofield miji ochii.

Asta explica multe – nivelul înalt de pază a complexului, vizita prezidenţială şi un băiat care trăia într-un cub de sticlă. Dar pe el îl mai uimi ceva din spusele preşedintelui: acesta îi ştia numele.

— Aţi conceput un băieţel care să servească drept vaccin? continuă Schofield. Cu tot respectul, domnule, acest lucru nu vă îngrijorează?

Pe chipul preşedintelui apăru o grimasă.

— Funcţia mea nu îmi permite să văd lucrurile în alb şi negru, căpitane. Ci numai în gri. Într-un gri permanent. Iar în această lume gri, eu trebuie să iau decizii – adesea dificile. Bineînţeles, Kevin există de dinainte ca eu să devin preşedinte, dar imediat ce am aflat despre el a trebui să decid ca proiectul să meargă înainte. Am luat această decizie. Poate că nu sunt de acord cu ea, dar în faţa unui agent ca Sinovirusul astfel de decizii sunt necesare.

Urmă o clipă de tăcere. Book luă cuvântul.

— Dar deţinuţii de jos? Şi animalele? La ce sunt folosiţi? întrebă Juliet.

Schofield ridică din sprâncene. Nu ajunse să vadă ce era la Nivelul 5, aşadar nu avea cunoştinţă de existenţa unor animale sau deţinuţi.

Herbie Franklin răspunse:

— Animalele sunt folosite pentru ambele proiecte – vaccinul şi perfecţionarea Detaşamentului 7. Urşii Kodiak sunt folosiţi pentru toxinele din corpul lor. Toţi urşii au niveluri foarte ridicate de oxigen în sânge pe care le utilizează în perioada de hibernare. Cercetarea în vederea îmbunătăţirii sângelui pentru Detaşamentul 7 vine de la ei.

— Dar celelalte cuşti, cele umplute cu apă? Ce se află în ele? întrebă mai departe Janson.

Herbie făcu o pauză.

— O rasă rară de şopârlă, cunoscută sub numele de dragonul de Komodo. Cea mai mare şopârlă din lume – lungă de aproape

patru metri, la fel de mare ca un crocodil obişnuit. Avem şase astfel de şopârle.

— Şi la ce sunt folosite? întrebă Schofield.

— Acestea sunt cele mai vechii specii de reptile de pe pământ şi se găsesc numai prin insulele izolate ale Indoneziei. Sunt foarte bune înotătoare – se ştie că traversau înot spaţiile dintre insule –, dar sunt la fel de rapide şi pe pământ. Pot alerga cu uşurinţă mai repede decât un om, ceea ce şi fac în mod obişnuit. Totuşi, sistemul lor antibiotic intern este extraordinar de puternic. Sunt insensibile în faţa bolilor. Ganglionii lor limfatici produc un ser antibacterian foarte concentrat care le-a protejat dintotdeauna de boli.

— Derivaţii din sângele dragonilor de Komodo au suferit un proces de reconfigurare ca să se potrivească cu structura sângelui uman, formând astfel baza sistemului imunitar al lui Kevin, zise preşedintele. Colectăm apoi plasma concepută genetic din sângele lui Kevin pentru a produce un ser ce poate fi introdus în rezervele alimentare de apă potabilă ale Americii – o soluţie din hidrat de ser –, imunizând astfel populaţia împotriva Sinovirusului.

— În apa potabilă? întrebă Schofield.

— O, dar nu e prima dată, răspunse Herbie. În 1989, împotriva botulismului, iar în 1990 – din cauza problemelor cu Irakul – împotriva antraxului. Chiar dacă americanii nu ştiu asta, sunt rezistenţi în faţa tuturor armelor biologice majore din lume.

— Dar deţinuţii? întrebă Bock II. Ei de ce sunt închişi aici?

Herbie se uită din nou spre preşedinte, care încuviinţă discret din cap.

Micuţul om de ştiinţă ridică din umeri.

— Ei fac parte din altă poveste. Nu sunt aici pentru a ne furniza vreun derivat din sânge sau ser. Rolul lor e simplu. Sunt cobai folosiţi la testarea vaccinului.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Gant când văzu lista cu numele prizonierilor.

După ce Herbie le dezvăluise scopul pentru care erau ţinuţi acolo deţinuţii, le arătase o listă cu numele fiecăruia pe unul dintre calculatoarele din laborator. Erau patruzeci şi două de nume în total, cu toţii condamnaţi fie la mai multe sentinţe pe

viaţă, fie la moarte – dar reuşiseră cumva să scape de scaunul electric.

— Ce putea fi mai rău, constată Herbie în timp ce citea lista, dând uşor din cap.

Schofield auzise de mulţi dintre ei. Sylvester Melean – ucigaşul de copii din Atlanta. Ronald Noonan – brutarul din Houston care s-a dovedit a fi lunetistul din turnul cu ceas. Lucifer Leary – criminalul în serie din Phoenix. Seth Grimshaw – faimosul lider al Ligii Negre, o organizaţie teroristă extrem de violentă care credea că guvernul Statelor Unite pregătea America pentru o preluare a controlului Naţiunilor Unite.

— Seth Grimshaw? întrebă Gant, când îi văzu numele. Se întoarse spre Juliet Janson. Nu el e cel care…?

— Ba da, răspunse Janson, privindu-l cu îngrijorare pe preşedintele care se afla în partea cealaltă a laboratorului. La începutul lunii februarie. Imediat după învestire. E un 18-84 autentic.

— O, Doamne, sper că sunt rezistente celulele unde sunt închişi.

— Bine, minunat, zise Schofield. Ceea ce ne aduce în prezent. Aici şi acum. Suntem izolaţi aici. Ei vor să îl ucidă pe preşedinte.

Şi din cauza transmiţătorului implantat în inima lui, dacă moare, paisprezece oraşe mari sunt rase de pe faţa pământului.

— Şi toate acestea sub ochii tuturor americanilor, completă Janson.

— Nu neapărat, zise preşedintele. Pentru că Caesar nu are cum să ştie despre Directiva LBJ.

— Ce este Directiva LBJ? întrebă Schofield.

— E o particularitate a Reţelei Naţionale de Urgenţă. Dar numai preşedintele şi vicepreşedintele ştiu de ea. Este vorba despre o valvă de siguranţă creată de Lyndon Johnson în 1967 pentru a face ca Reţeaua să nu fie folosită prea devreme.

— Şi ce face concret?

— Întârzie cu patruzeci şi cinci de minute orice transmisiune din sistem, în lipsa intrării unui cod prezidenţial de anulare. Altfel spus, cu excepţia situaţiilor cele mai urgente, stopează transmisiunile de panică, permiţând o întârziere de patruzeci şi cinci de minute – perioadă în care poate fi introdus codul de

anulare. Acum, dat fiind faptul că e ora 8.09, transmisiunea iniţială a lui Caesar a ajuns la cetăţeni, dar dacă am găsi cutia de transmisiuni a Reţelei din complex am putea opri toate transmisiunile lui ulterioare.

Schofield îşi ţuguie buzele, meditând.

— Acesta ar putea fi planul B, pe care să îl punem în aplicare numai dacă se întâmplă să ne aflăm la locul potrivit şi la momentul potrivit. Spune-ne câte ceva despre acest complex, îi zise lui Herbie.

Herbie ridică din umeri.

— Ce să spun…? E o fortăreaţă! Altădată era sediul central al NORAD. Când e izolat, e foarte bine izolat. Problema e că nu cred că s-ar şi aşteptat cineva să fie folosit tocmai pentru a ţine pe cineva închis aici.

— Chiar şi aşa, trebuie să existe o procedură de ieşire, susţinu Schofield. Vreun mecanism care să deschidă uşile după încheierea situaţiei de criză.

Herbie încuviinţă din cap.

— Temporizatorul.

— Temporizatorul?

— În condiţiile unei izolări totale este activat un sistem de securitate controlat de un temporizator. La fiecare oră, oamenii care se află încă în viaţă în interiorul bazei au o fereastră de cinci minute pentru a introduce unul dintre trei coduri posibile.

— Ce fel de coduri? întrebă Gant.

— Nu uitaţi, reluă Herbie, acest complex a fost construit pentru a fi folosit în condiţiile unui război nuclear dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică. Acest lucru se reflectă şi în aceste coduri. Aşadar, există trei coduri de acces. Primul cod pur şi simplu vine în continuarea celui de izolare. Se presupune că nu a trecut criza nucleară, deci complexul rămâne închis. Al doilea cod „presupune” că totul s-a rezolvat – uşile blindate se deschid şi, odată cu ele, toate ieşirile şi intrările.

— Iar cel de-al treilea cod? întrebă Gant.

— Al treilea cod vine ca o măsură de mijloc, permiţând ieşirea mesagerilor. El autorizează, pe bază de titulatură, deschiderea unor puncte de ieşire şi intrare individuale pentru ca mesagerii să poată părăsi complexul.

Schofield îl asculta cu atenţie pe Herbie.

— Ce se întâmplă dacă pe durata ferestrei de o oră nu e introdus niciun cod? întrebă.

— Sunteţi iute, căpitane. Vedeţi dumneavoastră, aici e toată treaba! Dacă nu e introdus niciun cod, computerul complexului este avertizat asupra posibilităţii ca baza să fi căzut în mâinile inamicului, moment în care este activat mecanismul de autodistrugere.

— *Mecanism de autodistrugere?!* izbucni Brainiac. Ce naiba mai e şi asta?

— Un focos termonuclear de o sută de megatone îngropat sub complex, răspunse simplu Herbie.

— O, Doamne… zise Brainiac.

— Dar cu siguranţă l-au scos de acolo odată cu prăbuşirea Uniunii Sovietice, îndrăzni Gant.

— Mă tem că nu, infirmă Herbie. Când această bază a fost reconfigurată în calitate de complex pentru găzduirea de arme chimice, s-a hotărât ca dispozitivul de autodistrugere să rămână acolo. Dacă avea loc vreun incident şi virusul s-ar răspândi în toată baza, întregul complex contaminat – inclusiv virusul – ar putea fi astfel distrus printr-o explozie nucleară.

— Am înţeles, răspunse Schofield. Deci dacă vrem să plecăm, trebuie să aşteptăm fereastra de o oră, să găsim un calculator conectat la reţeaua centrală şi apoi să introducem codul corect.

— Exact, confirmă Herbie.

— Şi care sunt codurile? întrebă Schofield.

Herbie ridică din umeri neputincios.

— Asta nu ştiu. Pot să activez izolarea dacă e nevoie, dar nu am autorizaţia să o şi dezactivez. Numai băieţii din Forţele Aeriene pot face asta…

— O, mă scuzaţi, interveni Juliet Janson, dar nu uităm ceva?

— Adică? întrebă Brainiac.

— „Mingea de fotbal”, răspunse Janson. Servieta preşedintelui. Cea care a fost măsluită astfel încât să îl împiedice pe preşedinte să iasă din acest complex. Trebuie să îşi aşeze palma pe dispozitivul de identificare al „Mingii de fotbal” la fiecare nouăzeci de minute, altfel bombele pe bază de plasmă din fiecare oraş explodează.

— La naiba! exclamă Schofield, care uitase complet acest amănunt.

Se uită la ceas. Era ora 8.12. Totul începuse la ora 7.00. Ceea ce însemna că trebuiau să ajungă cu mâna preşedintelui pe „Mingea de fotbal” până la ora 8.30. Îşi ridică privirea spre ceilalţi:

— Unde ţin „Mingea de fotbal”?

— Russel spunea că urma să fie ţinută sus, în hangarul principal, zise preşedintele.

— Tu ce crezi? îl întrebă Gant pe Schofield.

— Nu cred că avem de unde alege. Nu ştiu cum, dar trebuie să-i ducem mâna pe „Mingea de fotbal”.

— Dar apoi nu putem face asta întruna.

— Nu, zise Schofield, nu putem. La un moment dat trebuie să găsim o soluţie valabilă pe termen lung. Dar până atunci le punem în practică pe cele valabile pe termen scurt.

— Ar fi o sinucidere să îl ducem acolo pe preşedinte. Cu siguranţă îl aşteaptă.

— Aşa e, zise Schofield, ridicându-se. E însuşi motivul pentru care nu vom face asta. Ci invers. Vom aduce „Mingea de fotbal” la el.

5

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem – zise Schofield plimbându-şi privirea de jur-împrejur pentru a-i cuprinde pe toţi – este să scăpăm de camerele de supraveghere. Cât timp funcţionează, suntem pierduţi. Se întoarse spre Herbie Franklin. Unde se află cutia de racord aici?

— În hangarul de la Nivelul 1, cred… în peretele din nord.

— Bine, spuse Schofield. Mother, Brainiac, vreau ca voi doi să vă ocupaţi de camerele de supraveghere de acolo. Tăiaţi curentul dacă e nevoie, nu-mi pasă, numai închideţi sistemul de camere. Aţi înţeles?

— Am înţeles, răspunse Mother.

— Luaţi-l pe doctorul Franklin cu voi. Dacă a minţit, împuşcaţi-l.

— Am înţeles, zise Mother, fixându-l cu privirea în mod suspicios pe Herbie.

Herbie înghiţi în sec.

— Dar noi, restul? întrebă Juliet.

Schofield se îndreptă spre rampa ce ducea spre casa liftului pentru aeronave.

— Noi mergem sus să jucăm nişte fotbal.

— Repornirea sistemului s-a încheiat…

— Status? întrebă Caesar Russell.

Cu zece minute mai devreme, în timpul celei de-a doua transmisiuni a lui Caesar prin Reţeaua Naţională de Urgenţă, întregul complex se confruntase cu o pană bruscă de curent ce determinat se oprirea tuturor sistemelor.

— Confirm: sursa principală de curent a fost întreruptă, rosti unul dintre operatorii radio. Suntem alimentaţi de generatorul auxiliar. Toate sistemele sunt funcţionale.

Urmă alt operator:

— Am pierdut din calitatea imaginii de la satelit a EEV. Reiniţiez conexiunea cu satelitul acum…

Apoi altul:

— Recepţionat. Sursa principală de curent a fost întreruptă de la cutia de racord de la Nivelul 1 la ora 8 fix de către operatorul 008-72…

— 8-72? întrebă gânditor Caesar, încruntându-se.

— Domnule, nu avem semnal video. Toate camerele au încetat să funcţioneze odată cu oprirea curentului…

Caesar strânse din ochi:

— Către toate unităţile, raportaţi!

— Aici Unitatea Alpha, se auzi vocea lui Kurt Logan. Iniţiez schimbarea frecvenţei. E posibil ca inamicul să fi pus mâna pe o parte din echipamentul nostru radio…

— Schimbarea frecvenţei încheiată… spuse operatorul-şef. Te ascult, comandante Alpha…

— Ne aflăm în hangarul de la Nivelul 2. Ne îndreptăm spre liftul pentru personal. Ne întâlnim în hangarul principal. Raportez şase morţi…

— Aici comandantul Unităţii Bravo. Suntem în hangarul principal, păzim „Mingea de fotbal”. Tot efectivul prezent. Nicio victimă…

— Aici comandantul Unităţii Charlie. Ne mişcăm în tandem cu Unitatea Echo prin zona comună de la Nivelul 3. Avem un mort şi doi răniţi în urma incidentului de mai devreme cu nenorocitul de AWACS. Am înţeles că ţintele au fost văzute ultima dată la Nivelul 4. Ne pregătim pentru un asalt comun prin trapele din tavan şi din podea între Nivelurile 3 şi 4. Aşteptăm îndrumări…

— Charlie, Echo, aici camera de control. Am pierdut orice semnal vizual asupra laboratorului de la Nivelul 4…

— Charlie şi Echo, procedaţi după cum credeţi, zise scurt Caesar Russell. Ţineţi-i în mişcare. Nu vor putea fugi la nesfârşit.

— Aici Unitatea Delta. Suntem încă la 5. Nicio victimă. Până am doborât uşa ţintele urcaseră deja rampa spre Nivelul 4. Să fiţi în gardă, zona de detenţie de la Nivelul 5 e serios inundată. Aştept noi ordine…

— Delta, aici Caesar, rosti Russell pe un ton rece. Coborâţi înapoi la Nivelul 6. Păziţi ieşirile X-rail.

— Afirmativ, domnule…

Douăzeci de soldaţi de comando îmbrăcaţi în negru din Detaşamentul 7 se grăbiră să coboare pe unul dintre coridoarele

din zona de locuinţe de la Nivelul 3. Ghetele apăsau puternic podeaua. Era vorba despre Unităţile Charlie şi Echo.

Ajunseră la o gură de canal închisă sub presiune, ascunsă sub mochetă. Introduseră un cod şi capacul circular fu ridicat cu un şuier ascuţit, scoţând la iveală un spaţiu îngust între podeaua de la Nivelul 3 şi tavanul de la nivelul 4. Dedesubt se afla o nouă valvă sub presiune – intrarea spre Nivelul 4.

Unul dintre soldaţii de comando coborî prin tunel.

— Camera de control, aici comandantul Unităţii Charlie, rosti Python Willis în microfonul de la căşti. Ne aflăm în tunelul care duce spre laboratorul de observaţii de deasupra. Ne pregătim să luăm cu asalt nivelul de dedesubt.

— Înainte! răspunse vocea lui Caesar.

Python încuviinţă din cap spre oamenii lui din tunel, apoi deschise valva de presiune şi lăsă capacul să cadă la sol, respectiv de la o înălţime de trei metri. Apoi sări şi el, iar în urma lui trei soldaţi cu puştile P-90 pregătite. Nimic. Laboratorul era gol. Prin pereţi se auzi un zgomot mecanic puternic. Soldaţii se întoarseră toţi odată. Era zgomotul produs de platforma hidraulică a liftului pentru aeronave.

Soldaţii de comando din Unităţile Charlie şi Echo porniră în grabă pe pasarela scurtă ce cobora de la laboratorul de observaţii spre puţul liftului pentru aeronave. Ajunseră la timp să vadă partea de jos a giganticei platforme urcând deasupra lor, îndreptându-se spre hangarul principal.

Python Willis vorbi în microfonul de la căşti:

— Camera de control, aici comandantul Unităţii Charlie. Se îndreaptă spre „Mingea de fotbal”.

6

Imensul lift ce deservea aeronavele huruia puternic în timp ce urca prin puţul cu pereţi de beton. Se mişca încet, purtând cu sine rămăşiţele avionului prăbuşit. Avionul AWACS zăcea înclinat în faţă, ca o pasăre rănită, cu botul mai jos decât coada – sau ce rămăsese din ea – şi aripile larg întinse. Antena rotundă a avionului – intactă încă – zăcea în vârful tristei grămezi.

Masivul lift îşi continua urcarea între pereţii alunecoşi de beton.

Totuşi, când trecu pe lângă uşa deschisă de la Nivelul 1, trei siluete subţiri se furişară afară cu repeziciune, grăbindu-se să intre în hangar. Era vorba despre Mother, Brainiac şi Herbie Franklin, care venea gâfâind în urma lor. Se îndreptau cu toţii spre cutia principală de racord despre care Franklin le spusese că se află localizată în hangarul de la Nivelul 1, pentru a dezactiva sistemul de camere de supraveghere ce funcţionau în Zona 7.

Hangarul era acum pustiu. Oamenii din Detaşamentul 7 plecaseră deja. Numai cele două bombardiere invizibile şi singuraticul SR-71 Blackbird stăteau tăcute în spaţiul cu aspect cavernos al hangarului, ca un trio de santinele adormite.

Mother se uită la ceas în timp ce pipăia cu mâna peretele din stânga al hangarului. 8.20. Încă zece minute la dispoziţie pentru a-l aduce pe preşedinte la „Mingea de fotbal”.

Pe măsură ce înainta cu grijă pe lângă peretele de beton al încăperii, atentă să nu apară vreun inamic, la un moment dat observă în capăt un compartiment de forma şi mărimea unei cutii mari. Uşa de oţel înaltă de trei metri era îndoită şi înclinată, parţial distrusă.

— O, da, zise ea.

— Ce? întrebă Herbie din spatele ei.

— Frumoasa noastră confruntare de mai devreme cu Detaşamentul 7, răspunse Mother. Au primit câteva rachete Stinger, n-am ce spune... Unul în compartiment, celălalt a perforat câteva rezervoare cu apă din interiorul zidului de lângă

liftul pentru personal.

— O, exclamă Herbie.

— Să vedem ce a rămas, zise Mother.

Pe de altă parte, platforma gigantică a liftului urca uşor spre hangarul principal.

Rămăşiţele avionului AWACS fură primele dezvăluite ochiului, ivindu-se în cadrul pătrat al puţului liftului. Apăru apoi secţiunea de fuzelaj ce explodase – coada avionului… urmată de antena rotundă care era intactă… apoi de aripile frânte. Restul avionului prăbuşit se ivea uşor şi el când, deodată, cu un zgomot puternic, platforma liftului ajunse la hangarul principal şi se opri. Urmă o linişte adâncă. Hangarul principal de la nivelul solului purta rănile bătăliei ce avusese loc acolo cu aproape o oră şi jumătate în urmă.

Elicopterul Marine One – cu maşina de remorcare încă ataşată de el – se afla în partea de vest a platformei liftului, în timp ce elicopterul-soră – Nighthawk 2 –, pe jumătate distrus, şi „gândacul” lui se aflau în partea de nord, lângă liftul pentru personal.

Totuşi, la est de avionul AWACS se afla ceva cu totul nou: o trupă de comando în a cărei componenţă intrau zece soldaţi – Unitatea Bravo – poziţionaţi între platforma liftului şi clădirea interioară, baricadaţi în spatele unor lăzi din lemn şi containere Samsonite.

În mijlocul baricadei, pe un scaun, era o servietă din oţel inoxidabil cu aspect familiar. Era deschisă, iar în interiorul ei se putea vedea o serie de luminiţe roşii şi verzi, o tastatură şi un ecran din sticlă – cititorul biometric de amprentă palmară. „Mingea de fotbal”. Căpitanul Bruno „Boa” McConnell – comandantul cu ochii cenuşii al Unităţii Bravo – cercetă cu o privire suspicioasă rămăşiţele avionului AWACS.

Avionul – sau, mai bine zis, ceea ce rămăsese din el – pur şi simplu stătea acolo în mijlocul hangarului imens, silenţios, imobil… o grămadă mare de fiare contorsionate. Şi mai multă linişte.

— Cum merge acolo jos, Mother? se auzi şoptind vocea lui Schofield în casca lui Mother, pe care o împrumutase de la unul

dintre agenţii Serviciului Secret care murise.

Jos, la Nivelul 1, Mother analiza cu atenţie cutia de racord – parţial afectată de impactul rachetei – ce se afla în faţa ei. Jumătatea rămasă oarecum întreagă era alcătuită din fragmente diverse: unele intacte, altele doar grămezi încâlcite de cabluri, în acest timp, Herbie Franklin tasta la un calculator ce supravieţuise impactului.

— O secundă, spuse ea în microfon. Hei, Poindexter[9]. Tu ce ai de raportat?

Franklin se încruntă:

— E absurd. A fost deja cineva aici, în urmă cu douăzeci de minute, la ora 8.00. Au tăiat deja sursa principală de curent. Întreaga bază funcţionează pe baza unui generator auxiliar…

— Poţi scăpa de camere? întrebă Mother.

— Nu mai e nevoie. S-au dezactivat imediat ce a fost tăiat curentul. Herbie îşi întoarse privirea spre Mother. Sunt deja oprite.

Sus, în hangarul principal, uşile liftului pentru personal se deschiseră.

Din el ieşiră Kurt Logan şi alţi trei supravieţuitori din Unitatea Alpha. Se întâlniră aici cu Boa McConnell şi soldaţii din Unitatea Bravo.

— Ce se întâmplă? întrebă Logan.

— Nimic… răspunse Boa. Încă.

— Camera de control, aici comandantul Unităţii Charlie, se auzi vocea lui Python Willis în difuzoarele din camera de control. Nu e nimeni aici jos la Nivelul 4.

— Recepţionat, comandante. Vino cu trapa ta sus în hangarul principal cu liftul pentru personal. Echo, rămâi acolo. Caesar vrea să mai hoinăriţi pe la nivelurile inferioare. Am pierdut orice contact vizual şi avem nevoie de nişte perechi de ochi pe acolo…

La Nivelul 1, Mother îşi activă microfonul de la încheietura mâinii.

— Scarecrow, aici Mother. Camerele sunt oprite. Repet, camerele sunt oprite. Ne îndreptăm spre casa liftului pentru

[9] Poindexter – Geniu, minte sclipitoare (n.tr.)

aeronave.

— Mulţumesc, Mother.

— Excelent, am intrat în joc, zise Schofield, întorcându-se spre preşedinte, Book II şi Juliet.

Se aflau într-o încăpere întunecată. El se uită la ceas:

8.25.59

8.26.00

Cam la limită.

— Fox, Elvis, Love Machine, pregătiţi-vă. La semnalul meu. În trei…

Hangarul principal era cufundat în linişte.

— Doi…

Marine One se afla la o distanţă de aproximativ zece metri de epava avionului AWACS, strălucind lumina artificială şi rece care umplea încăperea.

— Unu…

Soldaţii din Unitatea Bravo luară în vizor cu grijă pasărea frântă AWACS, ridicară armele, cu degetele încordate pe trăgaci…

— Acum!

Schofield apăsă un buton de pe un mic dispozitiv portabil – era vorba despre detonatorul pentru una dintre grenadele RDX pe care le găsise la soldaţii Detaşamentului din zona de decompresie. Kilogram cu kilogram, explozibilul RDX aluminizat e de şase ori mai puternic decât C4 – explozia e de mare anvergură şi de rază lungă, este o super explozie.

Imediat ce apăsă pe buton, încărcătura RDX pe care o lăsase în carlinga avionului AWACS explodă, aruncând asupra hangarului o ploaie de steluţe de sticlă şi şrapnel.

Apoi toate s-au întâmplat deodată.

7

Soldaţii din Unitatea Bravo încercară să fugă din calea exploziei. Fragmente fierbinţi din carlinga avionului zburau pe deasupra capetelor lor, pătrunzând în baricada ce îi apăra ca săgeţile în plută. Când se ridicară în picioare observară mişcare şi trei siluete care ieşeau din gura de ventilaţie de sub Marine One.

— Acolo! indică Boa.

Una dintre umbre se îndepărtă de elicopterul prezidenţial, în timp ce celelalte două se furişară înăuntru printr-o trapă de dedesubt. O clipă mai târziu, motoarele elicopterului Marine One începură să huruie. Elicea din coadă se poziţionă pentru zbor, la fel ca şi paletele rotorului ce începură aproape imediat să se învârtă, deşi de elicopterul prezidenţial încă era ataşată maşina de remorcare.

În momentul în care puşcaşul marin care se îndepărtase de elicopter – Love Machine – decuplă vehiculul de remorcare ataşat de coada sa şi urcă în cabina mică a „gândacului” se declanşară focurile de armă.

— Ce naiba…?! exclamă Kurt Logan când văzu vehiculul de remorcare depărtându-se de Marin One şi rotindu-se în jurul platformei liftului, îndreptându-se direct spre soldaţii din Detaşamentul 7 ce păzeau „Mingea de fotbal”.

— Foc! le strigă Logan lui Boa şi oamenilor săi. Acum!

Cu toţii făcură întocmai. O plasă de gloanţe P-90 se năpusti spre parbrizul „gândacului” ce venea cu viteză spre ei, sfărâmându-l. În interiorul cabinei şoferului, Love Machine se ascunse sub bord. Gloanţele brăzdară scaunul din spatele său, făcând ca zeci de bucăţi de material să se împrăştie pretutindeni. „Gândacul” viră dintr-o parte în cealaltă prin hangar, la întâmplare, primind gloanţe în plin. Apoi, deodată, Marine One se ridică în aer din spatele lui, zgomotul asurzitor produs de paletele rotorului răsunând puternic şi făcând pereţii hangarului să vibreze, înecând practic orice alt sunet. În interiorul carlingii, Gant îl coordona, în timp ce Elvis apăsa pe comutatoarele de

peste tot.

— Elvis! Dă-mi rachete! strigă ea. Şi orice ai face, nu atinge „Mingea de fotbal”, bine?

Elvis apăsă cu putere un buton de lansare. *Vuuum!* O rachetă Hellfire ieşi printr-o trapă fixată undeva în partea laterală a elicopterului prezidenţial, lăsând în urmă o dâră de fum, îndreptându-se cu viteză spre peretele din estul hangarului. Racheta lovi exact mijlocul clădirii interioare – chiar deasupra Unităţii Bravo care păzea „Mingea de fotbal” şi explodă.

Secţiunea din mijlocul clădirii interioare se transformă într-o ploaie de sticlă şi de ghips-carton. O porţiune din tavanul de sticlă se prăbuşi la pământ în spatele soldaţilor care păzeau „Mingea de fotbal”.

Trupa de comando a Detaşamentului 7 reuşi să se strecoare dintre dărâmături ca să nu fie loviţi, dar o secundă mai târziu trebui să se întoarcă de unde plecase pentru a evita o a doua sursă de pericol: „gândacul” condus de Love Machine care venea hotărât spre ei.

Totul era un adevărat haos. Debandadă totală. Pandemoniu. Exact cum prevăzuse Schofield.

Scarecrow urmărea evoluţia acelei stări de confuzie ce se instaurase din interiorul avionului AWACS. Pe ceasul lui se putea citi:

8.27.50

8.27.51

Mai erau două minute.

— Bine, Book, să mergem.

Apoi, întorcându-se spre Juliet şi preşedinte:

— Voi rămâneţi aici până verificăm starea „Mingii de fotbal”. Dacă reuşim să punem mâna pe ea, o vom aduce aici. Dacă nu, va trebui să ieşiţi.

Acestea fiind spuse, Schofield şi Book II se strecurară prin gaura din coada avionului şi îşi urmară planul.

Exact în acelaşi moment, dintr-un compartiment de sub botul elicopterului prezidenţial ieşi o mitralieră rotativă Vulcan cu şase ţevi care începu să împrăştie gloanţe devastatoare în jur.

Soldaţii din Detaşamentul 7 – care erau deja izolaţi în diverse

puncte de pe suprafaţa hangarului – se împrăştiară şi mai mult. Unii se ascunseră sub baricadă, alţii găsiră adăpost printre rămăşiţele avionului AWACS, trăgând focuri de armă spre Marine One.

Gant se afla în continuare la comanda elicopterului când gloanţele inamicilor reuşiră doar să zgârie parbrizul Lexan cu care era prevăzut Marine One. Şi pereţii blindaţi ai giganticului Sikorsky fuseseră construiţi să reziste în faţa rachetelor, deci focurile de armă nu erau o problemă.

În timp ce iadul se cobora asupra Detaşamentului 7, Elvis, care se afla lângă Gant, striga euforic:

— Iu-huu!

Schofield şi Book II alergară spre est, îndreptându-se cu repeziciune spre soldaţii care păzeau „Mingea de fotbal”.

Se mişcau în tandem, cu armele ridicate, trimiţând gloanţe – în mod bizar – spre „gândacul” lui Love Machine şi spre Marine One.

Acţiunea de a trage în proprii camarazi se explica poate cel mai bine prin faptul că aceştia erau îmbrăcaţi în echipamentul negru al Detaşamentului 7. Purtau chiar şi măştile de gaz care le acopereau jumătate din faţă – uniforme uşor deteriorate pe care le furaseră de la soldaţii de comando ai Forţelor Aeriene din zona de decompresie de la Nivelul 4.

Schofield şi Book alergau în zigzag, ţintind baricada ce îi despărţea de „Mingea de fotbal”, trăgând fără oprire spre proprii camarazi – dar ratând teribil. Ajunseră la baricadă, iar Schofield văzu imediat „Mingea de fotbal” pe scaun. Apoi observă funia.

— Fir-ar să fie!

Servieta preşedintelui era legată cu o coardă metalică de un par fixat în podea. Semăna cu un fir de titan.

Ceasul.

8.28.59

8.29.00

— La naiba!

Schofield îşi activă microfonul de la încheietura mâinii.

— Janson! E fixată de podea. N-o putem mişca. Va trebui să îl aduci pe preşedinte aici.

— Bine, veni răspunsul ei.

— Fox! Love Machine! Mai am nevoie de treizeci de secunde

de haos, după care ştiţi voi ce urmează.

— Cum zici tu, Scarecrow! se auzi vocea lui Fox.

— Recepţionat, şefu'!

Apoi Schofield îi văzu pe Janson şi pe preşedinte sărind prin deschizătura din coada avionului AWACS – şi ei deghizaţi în echipamentul complet al soldaţilor Detaşamentului 7. Şi ei trăgeau cu hotărâre focuri de armă spre „gândacul" lui Love Machine.

Janson avea un SIG-Sauer pe care îl folosea cu multă dibăcie, în timp ce preşedintele nu era la fel de îndemânatic, dar se descurca bine pentru cineva care nu a activat niciodată în serviciul militar.

Marine One desena cercuri mari în jurul giganticului hangar, trăgând focuri, paletele rotorului învârtindu-se cu repeziciune şi scoţând un huruit puternic în spaţiul închis al încăperii.

Vehiculul de remorcare al lui Love Machine trecu pe lângă baricada ce proteja „Mingea de fotbal", după care viră la stânga, îndreptându-se spre nord, călcând peste câteva bucăţi din epava avionul AWACS şi făcându-se în cele din urmă nevăzut în spatele acesteia.

Caesar Russell se afla sus, în camera de control, şi urmărea de acolo tot ce se petrecea, tot haosul ce i se înfăţişa sub ochi.

Văzu elicopterul prezidenţial efectuând manevre ce sfidau moartea în interiorul hangarului. Văzu şi „gândacul" ce rula cu viteză printre resturile avionului de pe platforma liftului. Şi îi văzu şi pe oamenii lui – dispersaţi pe toată suprafaţa hangarului – trăgând focuri la întâmplare spre ambele obiecte ameninţătoare, ca şi cum ar fi fost pregătiţi pentru orice atac venit la comandă, dar nu pentru unul total nebunesc.

— Drace! strigă el. Unde e Charlie?

— E pe drum, dar încă în lift, domnule.

Apoi, într-o clipă neaşteptată de claritate, cum îşi privea oamenii de jos, din hangar, Caesar îl văzu şi rămase cu gura căscată.

— Nu...

Caesar privea cu uluire cum unul dintre proprii subordonaţi se îndrepta cu repeziciune spre „Mingea de fotbal" care, desigur, era înconjurată încă de câţiva soldaţi din Unitatea Bravo, îşi

scoase una dintre mănuşile negre, din piele, şi sub privirile atente ale altor trei impostori îmbrăcaţi în negru, îşi puse palma pe cititorul biometric de amprentă palmară din interiorul servietei.

Ceasul lui Schofield mergea înainte.

8.29.31

8.29.32

În mijlocul vacarmului creat de huruitul elicei elicopterului şi de focurile de armă din jur şi apărat de Schofield, Book II şi Juliet Janson, preşedintele păşi spre „Mingea de fotbal”.

Îşi scoase mănuşa, se mai uită odată cu precauţie în jur şi apoi, când ajunse lângă „Mingea de fotbal”, îşi puse cu discreţie palma pe dispozitiv, exact când cronometrai lui indica 0:24.

Se auzi un bip şi cronometrul se resetă automat, trecând de la 0:24 la 90:00, începând o nouă numărătoare inversă.

Când Schofield văzu că planul lui avusese succes, el şi Book II se îndreptară spre Juliet şi preşedinte.

— Nu uitaţi, ţineţi armele sus şi trageţi, zise el.

Îşi apropie apoi de buze microfonul de la încheietura mâinii:

— Fox, Elvis, Love Machine, plecaţi de aici. Ne întâlnim jos. Mother, platforma. Acum!

Mother stătea în pragul hangarului enorm de la Nivelul 1 şi se uita în sus, în puţul liftului.

La şaizeci de metri deasupra ei văzu partea de jos a masivei platforme pentru aeronave, de sub care putea să audă vacarmul bătăliei ce avea loc deasupra.

Apăsă pe butonul de chemare a liftului şi imediat gigantica platformă se zdruncină puţin şi începu să coboare uşor.

Sus, în hangarul principal, rămăşiţele împrăştiate ale avionului AWACS – precum şi platforma pe care zăceau – începură să dispară sub nivelul podelei.

Liftul cobora. Schofield, Book, Juliet şi preşedintele se îndreptară spre el trăgând în continuare gloanţe spre Marine One, comportându-se ca nişte soldaţi veritabili din Detaşamentul 7.

Din camera de control, ce avea vedere asupra întregului hangar, Caesar puse mâna pe un microfon:

— Boa! Logan! Preşedintele e aici! A fost chiar în mijlocul vostru! A ajuns la „Mingea de fotbal”, şi-a pus palma pe dispozitivul de identificare, iar acum se îndreaptă spre lift. Pentru numele lui Dumnezeu, poartă chiar o blestemată de uniformă de-a noastră!

Kurt Logan se roti pe picioare şi văzu ceea ce păreau a fi patru membri din Detaşamentul 7 sărind pe platforma liftului ce cobora uşor, ignorând complet de această dată elicopterul prezidenţial şi „gândacul” ce se afla încă în mişcare.

— Platforma! strigă el. Unitatea Bravo, pe platformă! Alpha, distruge elicopterul şi nimiceşte afurisitul de „gândac”!

Marine One plonja deja înapoi spre sol, misiunea lui de a crea diversiune fiind îndeplinită.

Gant ateriză cu elicopterul exact de unde decolase mai devreme – lângă gura de aerisire din partea de vest a puţului liftului – şi, cu ajutorul lui Elvis, mânui gigantica pasăre astfel încât trapa de dedesubt să ajungă exact deasupra gurii de aerisire.

Imediat ce elicopterul se opri, ea coborî de pe scaunul pilotului şi se îndreptă spre trapa din podea, în timp ce Elvis se grăbi spre uşa din stânga spate şi o deschise pentru Love Machine.

Love Machine suferea cumplit.

Maşinuţa lui de remorcare Volvo nu fusese la fel de rezistentă în faţa gloanţelor ca Marine One, aşadar încasase tot felul de lovituri din partea soldaţilor din Detaşamentul 7. Cauciucurile scârţâiau, geamurile erau sfărâmate. Iar acum trebuia să ajungă lângă Marine One. Problema lui cea mai mare era totuşi că îşi pregătise „gândacul” ca să mai treacă o dată pe lângă câţiva soldaţi din Detaşamentul 7, care se aflau undeva în partea de est, atunci când Schofield dădu semnalul.

Se afla acum pe cealaltă parte în raport cu locul unde garase Marine One şi se îndrepta spre nord. Însă platforma liftului se afla acum în plină coborâre şi el nu mai avea cum să traverseze. Trebuia aşadar să înconjoare puţul liftului. Trei soldaţi din Detaşamentul 7 se iviră în faţa lui, prilej cu care vehiculul său

mai primi câteva valuri de gloanţe în plin. O parte dintre ele pătrunseră în cabina şoferului, două lovindu-l pe Love Machine în umărul stâng. Sângele ţâşni pe loc, rănile făcându-l pe Love Machine să urle de durere. Un alt val de focuri ţinti cauciucurile şi acestea se sparseră cu zgomot puternic. Se trezi deodată fără control asupra maşinii, alunecând periculos de aproape pe lângă marginea puţului liftului, gata să cadă. Cumva însă acest lucru nu se produse. În schimb, se balansă spre colţul din nord al puţului liftului, iar Love Machine putu să tragă câteva gloanţe spre oamenii Detaşamentului 7 şi se izbi cu o viteză extraordinară de rămăşiţele lui Nighthawk 2, care se afla încă lângă peretele de nord al hangarului, ataşat de propriul său vehicul de remorcare, exact unde îl lăsase Book II cu nouăzeci de minute mai devreme.

Elvis văzu totul din elicopter, văzu „gândacul” lui Love Machine izbindu-se de Nighthawk 2, rămânând acolo, clătinându-se, pe jumătate îngropat în rămăşiţele elicopterului.

Apoi îi văzu pe cei trei soldaţi din Detaşamentul 7 îndreptându-se cu repeziciune spre vehiculul avariat.

— O, nu, murmură el…

Între timp, Schofield, Book II, Juliet şi preşedintele – încă deghizaţi în soldaţi ai Detaşamentului 7 – duceau propria şi singulara lor luptă.

În timp ce cobora în secţiunea pătrată a puţului, platforma liftului pentru aeronave era din ce în ce mai protejată, cei patra pereţi ai puţului înconjurând-o din toate părţile. Rămăşiţele avionului AWACS care erau încă împrăştiate pe platformă, formând un adevărat labirint de bucăţi de oţel.

Şapte membri din Unitatea Bravo înaintau printre bucăţile rupte ale avionului, căutându-i, vânându-i.

Schofield se afla în fruntea grupului şi îşi ghida oamenii de-a lungul marginii de est a platformei, eliminând obstacolele – fragmente din fuzelajul avionului –, cu ochii în patru, dar căutând în acelaşi timp cu privirea ceva pe jos, ceva ce lăsase într-un loc anume…

Gata. Secţiunea frântă din aripă se afla exact acolo unde o lăsase. Schofield se grăbi să ajungă acolo. Era pe jos, într-unul dintre colţurile platformei, între pereţii de nord şi de est ce

delimitau puţul liftului. Cu ajutorul lui Book II ridică bucata aceea de aripă, sub care se afla o deschizătură de formă pătrată, săpată în podeaua platformei. Gaura avea în jur de trei metri pătraţi. Era bucata de platformă care adăpostea în mod obişnuit mini-liftul detaşabil.

În momentul de faţă, acea secţiune detaşabilă a platformei liftului se afla la aproximativ cinci metri sub ei, cuibărită într-un colţ, imobilă, aşteptându-i.

Pentru că plasase acea bucată de aripă de avion mai devreme peste acel orificiu, Schofield se asigurase că soldaţii din Detaşamentul 7 nu îl vor descoperi. Era ieşirea lor secretă.

— Love Machine! Mai trăieşti? strigă Elvis în microfon, din carlinga elicopterului prezidenţial.

— Of, la naiba… veni răspunsul său îndurerat.

— Te poţi mişca?

— Pleacă de aici, omule. Sunt pierdut. Sunt rănit şi mi-am rupt glezna la ciocnire…

— Nu lăsăm pe nimeni în urmă, se auzi pe un ton ferm o altă voce pe aceeaşi frecvenţă – vocea lui Schofield. Elvis, tu şi Fox plecaţi. Eu sunt mai aproape, mă ocup eu de Love Machine. Love Machine, nu te mişca, vin după tine.

Schofield, care se afla pe platforma liftului – încă în mişcare – privi în sus.

— Ce faci? întrebă Book II.

— Mă duc să îl aduc pe Love Machine, răspunse el, cercetând cu privirea fuzelajul distrus al avionului AWACS de deasupra lui.

Încă stătea înfipt cu botul în platformă şi cu fundul în sus. Partea din spate a avionului se afla încă deasupra marginii podelei hangarului. Dar nu pentru mult timp. În curând, mişcarea descendentă a platformei urma să o coboare sub margine.

— Duceţi-l pe preşedinte jos, le zise lui Book II şi lui Juliet.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă duc după omul meu, răspunse Schofield. Ne vedem jos.

Acestea fiind spuse, porni prin pădurea de metal contorsionat ce se întindea în jurul lui. Book II şi Juliet îl priviră plecând, neputincioşi. Apoi îşi preluară sarcina şi făcură un salt spre mini-liftul de sub ei.

Schofield alergă. Sări pe aripa stângă a avionului înclinată în pantă abruptă. Ajunse pe vârful aripii, după care se folosi de nişte crestături create pe lateralul fuzelajului pentru a urca pe acoperişul boţit al avionului. Însă chiar în acel moment fu observat de doi dintre soldaţii din Unitatea Bravo, care se aflau pe platformă, undeva sub el. Armele lor P-90 izbucniră. Dar Schofield înainta fără oprire. Continua să alerge, dansând parcă pe acoperişul înclinat al avionului, îndreptându-se spre pupa – spre punctul unde partea din spate a avionului cobora odată cu platforma şi se îndepărta uşor de prag. Ajunse în capăt la limită, dar reuşi să facă un salt. Se auzi o bufnitură, căci Schofield ateriză cu faţa înainte, în afara liniei de foc, pe podeaua lucioasă, de beton, a hangarului, la o distanţă de şase metri de „gândacul" avariat al lui Love Machine. Privi în sus chiar la timp pentru a-i vedea pe trei dintre soldaţii de comando ai Detaşamentului 7 sosind la uşa vehiculului respectiv.

Când văzu gura ţevii unei arme P-90 ivindu-se la câţiva centimetri în faţa sa, Love Machine scoase un oftat. Trăsăturile soldatului care ţinea arma în mână erau ascunse de masca de gaz ce îi acoperea jumătate din faţă, dar ochii lui se vedeau bine. Străluceau de satisfacţie. Love Machine închise ochii, aşteptându-şi sfârşitul. *Pac!* Sfârşitul însă nu veni. Confuz, deschise din nou ochii ca să-şi vadă călăul, acum rămas cu jumătate de cap, balansându-se nesigur pe picioare şi în cele din urmă căzând încet la pământ.

Ceilalţi doi soldaţi de comando săriră şi ei imediat, dar fură doborâţi pe loc de focurile unui pistol semiautomat. Apoi, spre totala surprindere a lui Love Machine, îl văzu în locul celor doi soldaţi doborâţi la pământ pe Scarecrow.

Îmbrăcat în echipamentul de culoare neagră al Detaşamentului 7.

— Hai, îl îndemnă Schofield. Să plecăm de aici.

8

Book II ateriză pe puntea antiderapantă a mini-liftului, lângă Juliet şi preşedinte, la o distanţă de aproape trei metri sub platforma încă în mişcare a liftului pentru aeronave. Puntea era umbrită de platformă, aşadar era întuneric. Imediat ce ajunseră toţi pe puntea detaşabilă a mini-liftului, Juliet apăsă un buton de pe o consolă de dimensiuni mici ce era fixată în podea.

Puntea începu să alunece cu rapiditate în jos, înaintând pe propriul set de şine montate în perete, mişcându-se mai repede decât platforma gigantică de deasupra. Îndepărtându-se.

Schofield începu să îl tragă afară din „gândac” pe Love Machine. În timp ce făcea acest lucru, văzu câteva arme împrăştiate lângă carlinga devastată de explozie a elicopterului Nighthawk 2 – vreo două MP-10, câteva grenade, un pistol semiautomat de calibrul 44 Desert Eagle şi, spre mai marea bucurie a lui Schofield, două arme ce se aflau încă în tocurile lor din piele de culoare neagră şi care fuseseră cu siguranţă aruncate de suflul exploziei din cabina elicopterului Nighthawk 2.

Păreau a fi mitraliere de înaltă tehnologie, fiecare fiind prevăzută cu o ţeavă scurtă şi groasă şi două mânere. Totuşi, din ţeava fiecărei arme ieşea câte un cârlig fabricat din crom cu un cap magnetic, în formă de bulb.

Era vorba despre faimosul Armalite MH-12 Maghook, un cârlig prevăzut cu un magnet foarte puternic.

— O, da… zise Schofield, luând de jos cele două arme, întinzându-i una lui Love Machine.

Luă şi o puşcă MP-10 şi pistolul mare Desert Eagle, pe care îl prinse la curea…

Ping!

În acel moment, brusc, se deschiseră uşile liftului pentru personal – care se afla în apropiere –, iar din spatele lor se iviră zece soldaţi din Detaşamentul 7, înarmaţi până în dinţi! Era vorba despre Python Willis şi Unitatea Charlie. Ochii lui Python aproape că ieşiră din orbite când îl văzu pe Schofield atât de

aproape, îmbrăcat în echipamentul detaşamentului său. Oamenii săi ridicară pe loc armele P-90.

— La naiba! exclamă Schofield, în timp ce îl băga pe Love Machine înapoi în „gândac”, în cabina şoferului.

Intră şi el acolo odată cu el şi imediat se abătu asupra lor o ploaie de gloanţe.

Schofield comută schimbătorul de viteze în marşarier şi se rugă la Dumnezeu ca vehiculul să fie încă funcţional şi apăsă cu piciorul pe pedala de acceleraţie până la podea.

„Gândacul” demară în trombă, cauciucurile din spate fumegând, aruncând în spate bucăţi din epava elicopterului Nighthawk 2, scoţând scântei la impactul cu podeaua.

Maşina de remorcare rulă cu viteză de-a lungul hangarului cu spatele, trecând la un milimetru pe lângă marginea puţului liftului, îndreptându-se cu mare viteză spre baricada – acum abandonată – aflată la estul acesteia.

Schofield îşi întoarse privirea şi văzu baricada prea târziu.

Apăsă pedala de frână şi vehiculul cu greutatea de trei tone se întoarse nebuneşte la 180 de grade. Capătul din faţă al „gândacului” se roti ca o bâtă de baseball şi şterse uşor baricada, aruncând lăzile şi containerele Samsonite în toate direcţiile.

În cele din urmă, „gândacul” se opri. Scarecrow se balansă puternic înainte. Când ridică ochii pentru a vedea unde se află, fu surprins să vadă, chiar lângă portiera lui, acum la o distanţă de un metru, scaunul pe care era aşezată servieta preşedintelui – „Mingea de fotbal”.

„Drăcia dracului!” îşi zise.

Mânerul servietei era încă fixat de podea printr-o coardă de titan extrem de rezistentă. Dar acum, dat fiind faptul că preşedintele resetase cronometrul, fusese abandonată de soldaţii care o păzeau, presupunând pe bună dreptate că unicul obiectiv al preşedintelui era acum să evadeze.

Aşadar, acum „Mingea de fotbal” stătea acolo pur şi simplu, lăsată la voia întâmplării, nepăzită. Schofield profită imediat de ocazie. Se strecură afară din maşină şi se târî pe podea până la ea. Soldaţii din Unitatea Charlie îşi încărcau armele în partea cealaltă a hangarului, trăgând fără oprire mii de focuri asupra părţii expuse din spatele vehiculului de remorcare.

La adăpostul „gândacului”, Schofield scoase din buzunar unul

dintre explozibilele Lock-Blaster pe care le luase de la soldaţii Detaşamentului 7, îl ataşă de ţăruşul din podea de care era legată coarda de titan, apăsă butonul de activare şi se îndepărtă.

Unu, o mie… Doi, o mie… Trei… Explozia fu scurtă şi puternică. *Trosc!* Ţăruşul se desprinse de podea şi deodată „Mingea de fotbal”- care avea coarda din titan încă ataşată de ea – fu eliberată. Schofield o luă şi se cufundă din nou pe scaunul şoferului din maşină, exact când soldaţii din Detaşamentul 7 sosiră şi ei la faţa locului.

Doi dintre ei săriră pe acoperişul „gândacului” exact în momentul în care Schofield apăsă pedala de acceleraţie şi demară. Mişcarea bruscă a maşinii îl aruncă la pământ pe unul dintre cei doi soldaţi de comando, care căzu rostogolindu-se.

Cel de-al doilea soldat avu reflexe mai bune. Îşi aruncă arma şi astfel, ambele mâini fiindu-i libere, reuşi cumva să se agaţe de acoperişul maşinii care deja înainta.

Schofield întoarse vehiculul de-a lungul părţii sudice a giganticei platforme de lift – cauciucurile scârţâiau, motorul huruia, acum transportând un pasager în plus pe acoperiş.

Văzu elicopterul Marine One sus, în parte de vest a puţului liftului, cu elicea încă învârtindu-se.

Exact acolo voia el să ajungă. Să ajungă lângă Marine One, să intre înăuntru şi apoi să coboare prin trapa din podea şi să scape prin gura de ventilaţie de dedesubt. Dar speranţele îi fură spulberate în momentul în care îi văzu pe cei trei soldaţi din Unitatea Alpha ivindu-se din spatele elicopterului prezidenţial, cu armele pregătite de tragere.

Pregătite pentru el. Dar, nu se ştie din ce motiv, soldaţii rămaseră pe loc. De ce nu trăgeau? Pe neaşteptate, gemuleţul mic din partea posterioară a cabinei şoferului, exact în spatele capului lui Schofield, se sfărâmă în mii de cioburi ce săriră atât în direcţia lui Schofield, cât şi a lui Love Machine. De o parte şi de alta a capului lui Scarecrow apăru o pereche de mănuşi negre, una dintre mâinile pe care le îmbrăcau strângând cu putere un cuţit!

Era soldatul de comando care se agăţase mai devreme de acoperişul „gândacului”. Avea capul deasupra compartimentului, dar încerca să îl ucidă cu mâinile pe Schofield.

Din reflex, Schofield înşfacă dintr-o mişcare cuţitul din mâna

soldatului, în timp ce mâna cealaltă a asasinului se încleştă cu disperare pe osatura feţei sale. Încă se afla pe drum spre Marine One, iar maşina – cu cauciucurile din faţă sparte şi un şofer ce se lupta pentru viaţa lui – aluneca nebuneşte pe podeaua lucioasă a hangarului.

În timp ce se zbătea ca să scape de soldatul din spatele lui, Schofield văzu înaintea lui elicopterul prezidenţial, observă rotorul vertical din coadă învârtindu-se cu repeziciune, apoi un vârtej la aproximativ doi metri sub elicopter, totodată la câţiva centimetri mai sus de acoperişul „gândacului”…

Schofield rula vehiculul în zigzag, făcându-l în cele din urmă să alunece sub elicea din spate a elicopterului Marine One, astfel încât paletele tăioase ale rotorului să treacă la foarte mică distanţă de acoperişul „gândacului”.

Apoi îl auzi brusc pe soldatul de comando din spatele lui urlând de durere. Ţipătul încetă însă repede, în momentul în care elicea elicopterului îi reteză soldatului capul, lăsând să se prelingă un şuvoi tulburător de sânge de pe acoperişul cabinei şoferului.

Cei trei soldaţi din Unitatea Alpha care se aflau în apropiere de Marine One se dădură la o parte din calea vehiculului de remorcare.

Gândacul alunecă până pe partea cealaltă a elicopterului, ajungând chiar în faţa puţului liftului. Schofield văzu gaura ce se profila în faţa ochilor săi, cu vasta platformă hidraulică dinăuntrul ei, aflată încă într-o coborâre plictisitor de înceată. Văzu şi antena rotundă de forma unei farfurii zburătoare a avionului AWACS la aproximativ trei metri mai jos de nivelul podelei hangarului.

Porni din nou motorul. Love Machine îşi dădu seama ce avea în gând.

— Eşti nebun, căpitane!

— Fac ce pot, răspunse Schofield. Ţine-te bine!

Şi porni. Roţile din spate începură să scârţâie şi „gândacul” rulă cu viteză spre marginea puţului liftului.

„Viteza e totul” – gândi Schofield în timp ce conducea. Şi avea nevoie de o viteză cât mai mare pentru ca vehiculul să ajungă… „Gândacul” se îndrepta cu repeziciune spre margine, în timp ce gloanţele cu care era asaltat scânteiau de jur-împrejurul lui. Schofield conducea cu hotărâre înainte.

9

Apoi „gândacul” atinse marginea puţului liftului şi se avântă înăuntru – roţile se învârteau, botul maşinii era îndreptat în sus…

În timpul căderii, bara de protecţie din faţă căzu prima, ca şi cum ar fi reprezentat echivalentul a trei tone de oţel care nu aveau nicicum menirea să zboare vreodată.

Până să aibă loc această cădere, platforma liftului coborâse aproape zece metri sub linia podelei, dar fuzelajul avariat al avionului AWACS – cu antena sa rotundă rămasă intactă – făcuse ca distanţa de la care căzuse „gândacul” să fie de numai trei metri.

Maşina ateriză – *buf!* – chiar pe vârful antenei rotunde a avionului, care era înclinată în jos.

Antena, fabricată din titan foarte rigid, rezistă la impactul cu viteazul „gândac”. Dar nu şi barele care o susţineau. Acestea se curbară pe loc, crăpând ca nişte beţe, la fel ca şi bucăţile din fuzelajul avionului de sub ea.

Fuzelajul cilindric al avionului AWACS se îndoi ca o cutie din aluminiu sub greutatea vehiculului de remorcare, amortizându-i astfel căderea.

Antena rotundă fu înfundată în fuzelaj, creând un efect de rampă, ceea ce îi oferi maşinii lui Schofield ocazia să alunece pe partea cealaltă a avionului şi să ajungă în cele din urmă pe aripa lui stângă.

În interiorul maşinii, Schofield şi Love Machine erau ca nişte păpuşi din cârpă ce erau aruncate în toate direcţiile.

Schofield reuşi cumva să apese pedala de frână, iar „gândacul” alunecă, se învârti, după care se opri brusc, izbindu-se de unul dintre pereţii casei liftului, chiar lângă deschizătura de formă pătrată ce adăpostea în mod obişnuit mini-liftul detaşabil. Până să se oprească de tot maşina, Schofield îl ajuta deja pe Love Machine să iasă afară. Tot atunci se iviră şi primii soldaţi din Detaşamentul 7 din pădurea de oţel contorsionat, care şi începură să tragă focuri spre ei. Dar gloanţele lor nu erau eficiente, veneau prea târziu într-adevăr, tot ce puteau face era

să privească cu uluire cum Schofield îi înmânã lui Love Machine „Mingea de fotbal”, îi aşează braţele rănite pe propriii săi umeri şi, fără nici măcar să clipească, se aruncă împreună cu el în gaura din platformă, făcându-se nevăzuţi în întuneric.

Întocmai ca un cuplu de paraşutişti ce executau un salt în tandem, Schofield şi Love Machine se aflau în cădere liberă pe partea laterală a puţului liftului, eclipsaţi de dimensiunile sale extraordinare.

Conform ordinelor primite, Love Machine se agăţă de umerii lui Schofield cu toată puterea, ţinând bine în acelaşi timp şi „Mingea de fotbal”. Totuşi nu se putu abţine să nu ţipe în timpul căderii. Peretele cenuşiu din beton al puţului liftului trecea cu repeziciune prin faţa ochilor lor. Schofield privi în jos şi văzu un pătrat luminos profilându-se dinspre hangarul de la Nivelul 1 ce îşi arunca razele asupra platformei înguste a mini-liftului oprit acolo – la aproximativ şaizeci de metri mai jos. Scoase din toc noul său Maghook. Nu putea totuşi să lanseze cârligul şi să îl agaţe de partea de jos a platformei liftului. Astfel de cârlige nu lăsau în urmă decât patruzeci şi cinci de metri de funie. Nu era suficient de lungă. Nu, trebuia să aştepte să mai coboare încă cincisprezece metri şi apoi… când trecură pe lângă mini-lift, Schofield agăţă cârligul dispozitivului Maghook de o consolă din metal montată în peretele din beton al puţului liftului.

Aceasta susţinea o serie de cabluri groase ce se întindeau de-a lungul peretelui.

După ce cârligul se agăţă de consolă, Schofield şi Love Machine continuară să cadă, frânghia ataşată de cârlig balansându-se deasupra lor, desfăşurându-se cu repeziciune. Puntea mini-liftului cobora spre ei cu o viteză năucitoare. Repede, mai repede, mai repede… O zdruncinătură. Şi se opriră, la un metru deasupra punţii mini-liftului, în faţa pragului masiv al uşii ce dădea spre hangarul de la Nivelul 1 al complexului.

Schofield apăsă pe butonul negru al dispozitivului Maghook – un trăgaci care lansa un mecanism de prindere a frânghiei. Apăsă pe buton chiar la timp. El şi Love Machine coborâseră ultimul metru. Ghetele lor atinseră solul şi când se întoarseră văzură că se mai afla cineva acolo.

În pragul hangarului îi aşteptau Book II, Juliet şi preşedintele.

Alături de ei erau Mother, Brainiac şi savantul, Herbie Franklin.

— Dacă face cineva vreo glumă cu privire la modul în care am ajuns aici, îi tai gâtul cu mâna mea, ameninţă Mother.

10

— Trebuie să ne mişcăm, zise Schofield după ce îşi puse dispozitivul Maghook în teacă.

Giganticul lift pentru aeronave cobora în continuare cu greu, ducând cu el şi câţiva soldaţi din Detaşamentul 7.

Trupa lui Schofield se îndreptă spre rampa din celălalt capăt al hangarului, şi acesta foarte spaţios, Book II şi Mother sprijinindu-l pe Love Machine, care era rănit. Juliet Janson mergea la pas cu Schofield.

— Şi acum ce facem?

— Îl avem pe preşedinte, răspunse el. Avem şi „Mingea de fotbal”. Şi cum aceasta era singurul lucru care îl lega pe preşedinte de acest loc, eu zic să plecăm de la petrecerea asta. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsim un computer conectat la reţea, îl vom folosi să găsim şi să deschidem o ieşire în următoarea fereastră de o oră şi să ieşim de aici. Doctore Franklin, unde este cel mai apropiat computer de unde am putea face asta? se întoarse el spre savant, în momentul când toţi începură să coboare pe rampa circulară de acces pentru vehicule.

— La acest nivel sunt două – unul în biroul hangarului, iar celălalt în cutia de racord.

— Nu aici, zise Schofield. Băieţii răi vor ajunge din clipă în clipă.

— Atunci cel mai apropiat e la Nivelul 4, în zona de decompresie.

— Atunci mergem într-acolo.

— Scarecrow, aici Fox – se auzi o voce de femeie în căştile lui Schofield. Am ajuns la capătul gurii de aerisire. Ce facem acum?

— Puteţi ajunge în cealaltă parte a puţului liftului pentru aeronave?

— Da, cred că da.

— Atunci ne vedem în laboratorul de la Nivelul 4, spuse Schofield în microfonul de la încheietura mâinii.

— Am înţeles. A, Scarecrow, noi… ăă… am mai colectat nişte

pasageri.

— Minunat, răspunse Schofield. Pe curând!

Coborâră aşadar în grabă pe rampă până la Nivelul 2, unde dădură peste o deschizătură în podea prin care se ajungea la scările de urgenţă. Toţi opt coborâră pe acolo până ajunseră la o uşa masivă, fabricată din material ignifug, ce ducea spre zona de decompresie de la Nivelul 4. Brainiac încercă uşa. Se deschise uşor. Pentru Schofield însă acesta era un motiv de griji. Pentru că aceasta era una dintre uşile pe care ei le încuiaseră mai devreme. Iar acum era descuiată. Le făcu aşadar tuturor un semn cu mâna.

— Deschide cu grijă.

Brainiac încuviinţă din cap. Dădu discret şi repede uşa la o parte, lăsându-i pe Book II şi pe Mother să se strecoare înăuntru, unul având la umăr o puşcă M-19, iar celălalt un P-90. Nu a fost nevoie de niciun foc de armă. Cu excepţia cadavrelor ce zăceau pe jos – rezultate în urma unei confruntări anterioare cu Detaşamentul 7 – zona era liberă.

Juliet şi preşedintele intrară imediat după ei, păşind peste trupurile celor morţi. Urmă Schofield, sprijinindu-l pe umăr pe Love Machine.

La dreapta lor se vedeau câteva calculatoare fixate în perete, parţial ascunse în spatele camerelor de teste de mărimea unor cabine telefonice.

— Doctore Franklin, alege un calculator. Brainiac, mergi cu el. Aflaţi ce trebuie să facem ca să ieşim din această cursă de şobolani. Book, ia-l pe Love Machine. Mother, caută în laboratorul de lângă noi o trusă de prim ajutor.

Mother se îndreptă spre uşa ce ducea spre cealaltă jumătate a etajului.

Book II îl lăsă pe Love Machine jos, apoi merse să închidă uşa pe care intraseră.

— Ce naiba…?! exclamă el uitându-se la uşă.

Schofield se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Uită-te la încuietoare.

Schofield făcu întocmai şi miji ochii. Mecanismul de închidere – porţiunea groasă, de formă rectangulară a încuietorii ce se prelungea în exteriorul uşii şi se bloca în interiorul unei caneluri

săpată în cadrul uşii, în care intra perfect – fusese retezat. Curat. Perfect. Într-adevăr, tăietura era atât de curată încât nu putea fi efectuată decât de vreun tip de laser… Schofield se încruntă. A mai trecut cineva pe aici de la mica noastră confruntare…

— Scarecrow, rosti cineva.

Era Mother, care stătea în pragul uşii săpată în peretele despărţitor de culoare albă, ce ducea spre parte de vest a Nivelului 4. Lângă ea, dar de cealaltă parte a uşii, se afla Libby Gant.

— Scarecrow, vino să vezi ceva, continuă Mother.

Schofield se duse într-acolo. Când ajunse lângă Mother şi Gant verifică încuietoarea. Şi aceea fusese tăiată cu un dispozitiv laser.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ridică privirea şi lângă Libby Gant îi văzu pe colonelul Hot Rod Hagerty şi pe Nicholas Tate III, isteţul consilier pe politici interne al preşedintelui. Noii pasageri ai lui Gant.

Gant îşi îndreptă, printr-o smucitură, degetul mare spre spaţiul din spatele ei – încăperea înaltă ce găzduia cubul imens din sticlă. Schofield privi în interior… şi sângele îi îngheţă în vene. Cubul arăta de parcă ar fi fost lovit de o bombă. Pereţii erau sparţi, sfărâmaţi. Bucăţi mari de sticlă căzuseră în dormitorul din interior, expunându-l la aerul din exterior. Pe jos erau împrăştiate numeroase jucării. Piesele de mobilier, vopsite în culori vii, erau răsturnate, zăceau doborâte la pământ. Nu era nicio urmă de băiat, de Kevin.

— Se pare că au luat multe lucruri şi din laboratorul de sus, zise Gant. Toată camera a fost răvăşită.

Schofield îşi muşcă buza, analizând tot ce vedea în jur. Nu voia să o spună. Nu voia nici măcar să se gândească la aşa ceva. Dar nu mai avea cum să nege acum.

— Mai e cineva aici, zise.

11

Era vorba despre limba afrikaans. Limba oficială a regimului albilor care guvernaseră Africa de Sud până în anul 1994, dar care acum, din motive evidente, nu mai era limba oficială a ţării respective. După ce se consultă cu cei doi specialişti în limbi africane din cadrul Agenţiei de Informaţii a Apărării, Dave Fairfax avea acum toate conversaţiile traduse şi pregătite să fie prezentate Directorului.

Se uită din nou pe text şi zâmbi. Acesta spunea următoarele:

LINIE SECURIZATĂ COMM-SAT E/13A-2
SPAŢIUL DIA DIV-PENT-DC
OPERATOR: T16-009
SURSA: USAF-SA (R)07

29-MAI 22.10.56
AFRIKAANS/*ENGLEZĂ*
VOCEA 1: Kan bevestig dat in-enting plaasvind./*Putem confirma că vaccinul este operaţional.*

13-IUN. 18.01.38
AFRIKAANS/*ENGLEZĂ*
VOCEA 1: Toetse op laaste poging word op die vier-en-twientigste verwag. Wat van die onttrekkings eenheild?/*Test pentru cea de a treia versiune. Ce unitate îl va sustrage?*
VOCEA 2: Reccondo span is alreeds weggestuur. *Echipa Reccondo e pe drum.*

15-IUN. 14.45.46
AFRIKAANS/*ENGLEZĂ*
VOCEA 1: Voorbereidings onderweg. Vroeg oggend. Beste tyd vir onttrekking./*Se fac ultimele pregătiri. Dimineaţă devreme. Momentul optim pentru sustragere.*

16-IUN. 19.56.09

ENGLEZĂ/*ENGLEZĂ*
VOCEA 3: Totul este în regulă. Confirm că este al treilea. *Totul este în regulă. Confirm că este al treilea.*

21-IUN. 07.22.13
AFRIKAANS/*ENGLEZĂ*
VOCEA 1: Ontrekking kan ’n probleem wees. Gestel ons gebrulk die Hoeb land hier naby. Verstaan hy is ’n lid van Die Organisasie. *Sustragerea e marea problemă. Planul este să folosim terenul lui Hoeb din apropiere. Membrii Die Organisasie.*
VOCEA 2: Sal die instruksies oordra. *Vom transmite mai departe instrucţiunile.*

22-IUN. 20.51.59
ENGLEZĂ/*ENGLEZĂ*
VOCEA 3: Misiunea e în curs de îndeplinire. *Misiunea e în curs de îndeplinire.*

23-IUN. 01.18.22
AFRIKAANS/*ENGLEZĂ*
VOCEA 1: Die Reccondos is gereed. Verwagte aankoms by beplande bestemming binne nege dae. *Reccondo sunt pe poziţii. Sosirea estimată la destinaţia ţintă în nouă zile.*

— A naibii de serioasă treaba, prietene, zise unul dintre specialiştii în limbi africane în timp ce îşi punea haina, pregătindu-se să plece.

Era un bărbat scund, cumsecade, pe nume Lew Alvy.

— Mă refer la Unităţile Reccondo. Die Organisasie. Dumnezeule!

— Ce vrei să spui? întrebă Fairfax. Ce sunt ăştia? Alvy îşi roti rapid privirea împrejur.

— Unităţile Reccondo, începu el, sunt ce se poate mai rău când vine vorba despre unităţile de elită. Sunt soldaţii de comando de recunoaştere ai Africii de Sud. Înainte de venirea la putere a lui Mandela reprezentau plutonul de asasini al regimului albilor. Erau specialişti în raiduri peste graniţă şi lucrau sub acoperire – atacând de obicei liderii rezistenţei oamenilor de culoare –,

antrenaţi să fie umbre. Nu lăsau niciodată vreo urmă, dar îţi dădeai seama că au trecut pe acolo când vedeai gâtlejurile retezate. Erau duri, nemiloşi. Am auzit că odată, în Zimbabwe, o trupă Reccondo a pregătit o ambuscadă şi au stat ascunşi timp de nouăsprezece zile – nemişcaţi, ascunşi în savană, înveşmântaţi în noroi care să îi apere de soare, până când a sosit ţinta. Aceasta a venit, gândindu-se că era în siguranţă, şi *bum!* Au prins-o. Unii spun că în anii ’80 şi-au mărit efectivele, înrolând mercenari angolezi. Însă totul s-a sfârşit în 1994, când Mandela a venit la putere şi unitatea a fost dizolvată, date fiind misiunile ei anterioare. Dintr-odată au devenit toţi mercenari de închiriat.

— La naiba… murmură Fairfax. Şi Die Organisasie? Asta ce e?

— Jumătate mit, jumătate realitate, răspunse Alvy. Nimeni nu ştie cu adevărat. Dar cei din MI-6[10] deţin un dosar, la fel ca şi CIA. Este o organizaţie secretă formată din sud-africani albi exilaţi care complotează împotriva guvernului Congresului Naţional African, în speranţa de a readuce Africa la zilele zbuciumate din trecut. Nemernici cu bani – nemernici rasişti cu bani! Sunt cunoscuţi şi sub numele de „A treia forţă” sau „Pânza de păianjen”. La naiba, doar a ajuns pe listele de la Interpol anul trecut ca organizaţie teroristă activă.

Apoi Alvy plecă, lăsându-l pe Fairfax încruntat, cufundat în gânduri.

Ce-ar putea vrea o organizaţie sud-africană de dreapta putred de bogată şi o mică unitate de comando de elită de la o bază izolată a Forţelor Aeriene?

[10] MI-6 – Military Intelligence-6 (Serviciul britanic de informaţii externe) (n. red.)

12

Cum era de aşteptat, Hot Rod Hagerty şi Nicholas Tate se îndreptară direct spre preşedinte. Pe de altă parte, Elvis se grăbi să îşi vadă camaradul rănit, pe Love Machine.

Schofield stătea în mijlocul zonei de decompresie de la Nivelul 4. Alături de el era Gant.

Libby Gant le făcu un semn din cap lui Hagerty şi lui Tate.

— I-am găsit ascunşi la bordul lui Marine One, în trapa de ieşire a preşedintelui. El va prelua comanda, zise Schofield.

— Dar e ofiţer, zise Gant. Nu a participat niciodată la vreo luptă. La naiba!

La câţiva metri spre stânga, lângă camerele de teste, Brainiac şi Franklin stăteau în faţa unui computer. Schofield se opri în spatele lor.

— Deci care-i treaba?

— E foarte ciudat, zise Herbie. Uite, adăugă el, arătând cu degetul spre ecran.

Se puteau citi următoarele:

S.A. (B) 07-A
REGISTRU DE SECURITATE
7-3-010229027

ORA/INIŢIALIZARE COD/OPERATOR/MESAJE DE RĂSPUNS

06.30.00/Verificare status sistem/070-67/Toate sistemele sunt operaţionale
06.58.34/Comandă de dezactivare/105-02/Izolarea finalizată
07.00.00/Verificare status sistem/070-67/Toate sistemele sunt operaţionale
07.30.00/Verificare status sistem/070-67/Toate sistemele sunt operaţionale(procedura de izolare activă)
07.37.56/ATENTIE: DEFECŢIUNE A GENERATORULUI AUXILIAR/Sistem/Defecţiune de sistem localizată în terminalul 1-A2. Niciun răspuns de la sisteme: TRACS; AUX

SYS-1; RAD C0MSPHERE; MBN; EXT FAN
07.38.00/ATENŢIE: Generatorul auxiliar la capacitatea de: 50%/Sistem/Terminal 1-A2 nu răspunde
08.00.15/Comandă de dezactivare a generatorului principal (terminal 3-A1)/008-72/Generatorul principal a fost dezactivat
08.00.18/Generator auxiliar activat/Sistemul Auxiliar/Pornire Sistem auxiliar
08.00.19/ATENŢIE: Generatorul auxiliar este operaţional. Protocolul pentru situaţii de nivel scăzut de energie activat/Sistem Auxiliar/Nivel scăzut de energie: sistemele neesenţiale au fost dezactivate
08.01.02/Procedura specială de izolare iniţializată (terminal 3A1)/008-72/Uşa 003-V deschisă
08.04.34/Procedura specială de izolare iniţializată (terminal 3A1)/008-72/Uşa 062-V deschisă
08.04.55/Procedura specială de izolare iniţializată (terminal 3A1)/008-72/Uşa 100-V deschisă
08.18.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 35%/Sistemul auxiliar/Terminal 1-A2 nu răspunde
08.21.30/Comandă de închidere a sistemului de camere de supraveghere (terminal 1-A1)/008-93/EROARE DE SISTEM: Sistemul de camere de supraveghere a fost deja dezactivat conform protocolului pentru situaţii de urgenţă: nivel scăzut de energie.

— Bine, zise Herbie. E în regulă până aici. Verificări de sistem standard, efectuate de un operator local. Probabil unul dintre operatorii de consolă din hangarul principal. Intervine apoi blocarea LOCKDOWN la 6.58, comandă introdusă de către operatorul cu numărul 105-02. Asta înseamnă că e cineva cu rang înalt. 105 e un prefix ce indică un rang de colonel sau chiar unul superior. E posibil să fie vorba despre colonelul Harper. Dar apoi trebuie să se fi întâmplat ceva la 7.37, la Nivelul 1. La momentul acela, aproape jumătate din rezerva auxiliară de electricitate a complexului a picat.

— Cutia de racord a fost lovită de un proiectil, interveni Schofield, reamintindu-şi confruntarea cu vehiculele Avenger din hangarul de la Nivelul 1 de mai devreme.

Tonul lui te făcea să crezi că astfel de lucruri aveau loc la ordinea zilei.

— Bine… spuse Schofield. Atunci asta e explicaţia. În cutia aceea de racord se aflau generatorii auxiliari. Din păcate însă consecinţa negativă a distrugerii ei s-a făcut simţită aici, zise, arătând cu degetul o altă linie pe ecran.

> 08.00.15/Comandă de închidere sursă principală de curent electric (terminal 3-A1)/008-72/Închidere sursă principală de curent electric

— Cineva a închis generatorul principal, zise Herbie. Iată motivul pentru care nu am putut dezactiva mai devreme camerele de supraveghere. Uitaţi, aici am introdus eu codul la 8.21. Eu sunt operatorul cu indicativul 008-93. Problema e că altcineva – un operator cu numărul 008-72 – dezactivase deja camerele prin deconectarea generatorului principal. Când sursa principală de energie electrică e oprită, sistemul comută automat pe generatorul auxiliar. Dar în acest caz, din pricina impactului cu proiectilul, numai jumătate din rezerva de electricitate e disponibilă. Şi aceasta, din câte putem observa cu toţii, se scurge rapid. Dar… atunci când intră în joc sursa auxiliară de alimentare cu energie, sistemul închide toate dispozitivele consumatoare de electricitate care nu sunt esenţiale – de exemplu iluminatul excesiv şi reţeaua de camere de supraveghere. Asta înseamnă acel „low power protocol” care tot apare din când în când pe ecran.

— Deci când a fost tăiat curentul s-au dezactivat şi camerele… gândi Schofield cu voce tare. Da… pentru că nu voia să fie văzut.

— Ba mai mult decât atât, interveni Herbie. Priveşte ce a făcut după aceea. A introdus trei coduri speciale de deblocare – o dată la 8.01 şi de două ori la 8.04 – prin care a deschis trei uşi de ieşire.

— Fereastra de cinci minute, zise Schofield. Corect! Deci ce uşi a deschis?

— O secundă, aflu imediat.

Herbie apăsă pe nişte taste.

— Aşa, deci prima a fost 003-V.

Pe ecran apăru o diagramă generală a Zonei 7.

— Iat-o. EEV.

— Şi celelalte două?

— 062-V şi 100-V… zise Herbie, scanând cu privirea ecranul. Uşa 062-V e indicativul pentru şaizeci şi doi/vest. Dar asta înseamnă că e…

— Ce? întrebă Schofield.

— 062-V e uşa blindată ce izolează tunelul X-rail din partea de vest de la Nivelul 6.

— Iar cealaltă? 100-V?

— Acolo se termină tunelul, lângă lacul Powell, la aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri vest de aici. 100-V e uşa de siguranţă ce duce spre lac.

— De ce ar deschide toate aceste uşi? întrebă Brainiac.

— Deschizi EEV ca să îţi laşi oamenii să intre. Să te ajute să înşfaci prada.

— Şi celelalte două uşi?

— Le deschizi ca să poată ieşi toţi.

— Şi atunci de ce să opreşti curentul? întrebă Gant.

— Ca să dezactivezi camerele de supraveghere, răspunse Schofield. Oricine a făcut asta nu a vrut ca oamenii Forţelor Aeriene să-l vadă făcând asta.

— Făcând ce? întrebă Brainiac.

Schofield schimbă o privire cu Gant.

— Răpindu-l pe băiat, răspunse el. Repede, i se adresă lui Herbie, poţi afla al cărui operator e numărul 008-72?

— Bineînţeles, zise, începând imediat să tasteze ceva cu rapiditate.

Câteva secunde mai târziu, veni şi răspunsul:

— Gata, l-am găsit.

Pe ecran se afişă o listă. Schofield o scană cu privirea până ajunse la numărul pe care îl căuta:

008-72 BOTHA, Gunther W.

— Cine e Gunther Botha? întrebă Scarecrow.

— Nenorocitul! se auzi o voce de undeva din spatele lor.

Era preşedintele, care veni în spatele lui Schofield.

— Botha, repetă el, scuipând. Trebuia să-mi dau seama. Om de ştiinţă de origine sud-africană. Lucrează aici, la vaccin, completă

preşedintele. Faci o afacere cu diavolul şi apoi el te muşcă pe la spate.

— De ce ar vrea să răpească băiatul?

— Sinovirusul ucide atât oamenii albi, cât şi pe cei de culoare, căpitane, zise preşedintele. Numai cei cu origini asiatice sunt salvaţi. Totuşi, băiatul acela a fost genetic conceput să servească drept vaccin universal, atât pentru oamenii albi, cât şi pentru cei de culoare. Dar dacă numai oamenii albi primesc vaccinul, atunci numai ei vor supravieţui unei epidemii cauzate de Sinovirus. Şi dacă Botha lucrează pentru cine cred eu…

— Şi atunci ce facem? întrebă Herbie.

— Mergem după băiat, veni răspunsul prompt al lui Schofield. Şi atunci noi…

— Voi nimic, căpitane, zise Hot Rod Hagerty, ivindu-se brusc în spatele lui Schofield. Veţi rămâne aici şi îl veţi păzi pe preşedinte.

— Dar..

— În caz că nu aţi ascultat cu atenţie, dacă preşedintele moare, la fel se va întâmpla şi cu America. Băieţelul mai poate să aştepte. Cred că e timpul să îţi stabileşti priorităţile, căpitane Schofield.

— Dar nu putem să îl lăsăm aşa, pur şi simplu…

— Ba da, putem. Şi aşa vom face, zise Hagerty, înroşindu-se la faţă. În caz că ai uitat, căpitane, îţi sunt superior în grad şi acum îţi ordon să te supui. Guvernul Statelor Unite mă plăteşte să gândesc pentru tine. Şi iată ce vei gândi tu: ţara ta e mai importantă decât viaţa unui băieţel.

Schofield rămase nemişcat.

— Nu aş vrea să locuiesc într-o ţară care lasă un băieţel să moară…

Ochii lui Hagerty scăpărau.

— Nu. Din acest moment vei face după cum îţi spun eu, ce îţi spun eu şi când îţi spun eu…

Însuşi preşedintele păru să vrea să intervină, când Schofield făcu un pas înainte, spre Hagerty.

— Nu, domnule, zise el răspicat. Nu vă voi urma. Pentru că dacă binevoiaţi să mă ascultaţi până la capăt, m-aţi fi auzit spunând următoarele: mergem după băiat şi îl luăm pe preşedinte cu noi. Pentru că, dacă nu aţi fost atent, tipul acela pe nume Botha şi oricine mai e cu el au deschis o uşă de ieşire din

acest complex! Ne-au arătat pe unde putem ieşi.

Hagerty rămase fără glas, scrâşnind din dinţi.

— Acum, cu permisiunea dumneavoastră, continuă Schofield, şi dacă nimeni nu are vreo idee mai bună, ce-aţi spune să plecăm naibii cu toţii de aici?

13

Sus, în camera de control cu vedere spre hangarul principal, cei patru operatori radio ai lui Caesar Russell lucrau din greu peste program.

— Generatorul principal a căzut, nu mai funcţionează nicio cameră de supraveghere. Toate sistemele sunt alimentate de generatorul auxiliar…

— Domnule, cineva a introdus codurile de deblocare. Uşa de vest a încăperii X-rail a fost deschisă…

— Cine? întrebă imediat Caesar Russell pe un ton răspicat.

Operatorul se încruntă.

— Se pare că profesoral Botha, domnule.

— Botha, repetă uşor Caesar. Era de aşteptat.

— Domnule, interveni un alt operator, avem mişcare pe sistemul X-rail. Cineva se îndreaptă spre vest, spre canioane…

— Of, Gunther, nu te-ai putut abţine, nu-i aşa? Vrei să înşfaci băiatul… zise Caesar, zâmbind amar. Când ajunge trenul X-rail la lac?

— Şaizeci şi cinci de kilometri de drum la două sute şaptezeci de kilometri pe oră. În jur de paisprezece minute, domnule.

— Trimite Unitatea Bravo la Nivelul 6, pe urmele lui Botha X-rail. Apoi trimite-i pe cei din Unitatea Charlie afară la AH-77 ca să îl oprească când ajunge în zona lacului – îl vom surprinde din ambele părţi, şi din faţă, şi din spate. Acum la treabă! Plecaţi! Deşi Gunther nu ştie, avem nevoie de băiat. Totul ar fi în zadar fără băiatul acela!

Schofield, Mother, Gant şi Book II coborâră scările de incendiu în viteză. Schofield alergă ţinându-şi arma – un Desert Eagle – în faţă. În acest moment, „Mingea de fotbal” se clătina la brâul lui, cu mânerul ataşat cu o clemă de cureaua de la echipamentul lui marca Detaşamentul 7.

În spatele lor veneau preşedintele şi Juliet, apoi Herbie – savantul, Hot Rod Hagerty şi Nicholas Tate. Urmau Elvis şi Brainiac, care îl purtau între ei pe Love Machine.

Ajunseră la uşa de la Nivelul 6. Trupul frânt şi însângerat al lui

Frank Cutler zăcea încă pe podea, lângă uşă.

— Cu grijă, îl atenţionă Juliet pe Schofield în momentul când acesta puse mâna pe mânerul uşii. Aici ne-au surprins data trecută.

Schofield aprobă din cap.

Apoi – repede, discret – deschise uşa şi se adăposti. Nu se auzea niciun sunet. Niciun foc de armă. Niciun glonţ nu brăzda aerul.

— Doamne sfinte! exclamă Mother când privi dincolo de pragul uşii.

14

Imensul lift pentru aeronave cobora huruind. Ducea cu el, pe lângă fragmentele de fuzelaj ale avionului AWACS, şi cei zece soldaţi din Unitatea Bravo, care intenţionau să ajungă la Nivelul 6, pe urmele lui Gunther Botha şi ale băieţelului.

Platforma gigantică cobora hodorogind în puţul liftului, în timp ce pereţii cenuşii şi murdari din beton alunecau pe lângă soldaţii din Unitatea Bravo.

Trecură prin faţa uşii de la Nivelul 3... urmă apoi Nivelul 4... după care platforma liftului se cufundă în apă. Când ajunse la Nivelul 5 – nivelul unde se aflau celulele de detenţie – platforma liftului se scufundă într-o masă mare de apă ce se formase în partea inferioară a puţului liftului. Platforma fu imediat inundată de câteva tone de apă care şerpuiau printre rămăşiţele avionului AWACS.

— La naiba! exclamă Boa McConnell, comandantul Unităţii Bravo, când apa îi ajunse la brâu.

Îşi căută microfonul staţiei radio.

— Unitatea Bravo raportează o inundaţie considerabilă la Nivelul 5. Începe să umple puţul liftului principal. Singura cale de acces spre Nivelul 6 rămâne pe scările de incendiu din partea de est sau gura de aerisire din partea de vest. Bravo se îndreaptă spre gura de aerisire...

— Domnule, imaginea aceea din satelit cu EEV e pe cale să ne parvină chiar acum.

Dintr-o imprimantă din apropiere ieşi o foaie de hârtie lucioasă. Un operator radio o ridică şi verifică codul orar înscris în partea de sus.

— Asta e de acum zece minute. Soseşte imediat încă una. Ce naiba...?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Caesar Russell, luând foaia de hârtie din mâna operatorului.

Russell îşi aminti subiectul scanărilor din satelit: cele douăzeci şi patru de obiecte de forma unor nuiele care fuseseră depistate

de satelitul cu infraroşu mai devreme, cele care erau aşezate în formă de cerc în jurul EEV.

Caesar miji ochii.

Imaginea de la satelit înfăţişa câteva dintre „nuiele” cu mare claritate. Nu erau deloc nişte simple nuiele, ci ghete de luptă ce ieşeau din nişte ascunzători ce blocau căldura. Cea de a doua imagine sosi şi ea. Caesar o ridică. Era mai recentă decât prima. Surprinsă cu numai un minut în urmă.

Reprezentarea era aceeaşi ca la prima scanare: ieşirea de urgenţă şi spaţiul pustiu din jurul ei. Numai că acum grămada de ghete dimprejur era absentă. Dispăruseră.

— Hmm, inteligentă mişcare, Gunther, zise Caesar încet. Ai adus şi trupa Reccondo cu tine.

15

Numeroase cadavre zăceau pretutindeni. „Dumnezeule! gândi Schofield. Pare să se fi purtat un adevărat război aici.” Şi gândul lui nu era foarte departe de adevăr. Nivelul 6 semăna cu o staţie de metrou – avea o platformă din beton ridicată în centru, flancată de o parte şi de alta de şine de tren. Aşa cum se întâmplă în orice astfel de staţie, în ambele extremităţi ale spaţiului extrem de lung se vedeau câte două tuneluri de tren ce se pierdeau în întuneric. Totuşi, spre deosebire de o staţie de metrou obişnuită, trei dintre aceste patru tuneluri erau blocate de uşi blindate, rigide, de culoare cenuşie, din oţel.

Pe platforma din mijloc zăceau nouă cadavre – toţi aceşti oameni fiind îmbrăcaţi în costume. Erau cei nouă membri din principala Echipă de Recunoaştere a Serviciului Secret. Corpurile zăceau în toate unghiurile, scăldate în sânge, cu veşmintele sfâşiate de zeci de gloanţe.

Totuşi, dincolo de ei zăceau alte câteva trupuri – zece în total – ale unor soldaţi din Detaşamentul 7. Toţi morţi. Trei dintre ei stăteau întinşi ca nişte vulturi pe platformă, penetraţi de gloanţe care le lăsaseră nişte găuri imense în formă de stea în piept. Rănile pe unde ieşiseră gloanţele. Se părea că aceşti oameni fuseseră împuşcaţi din spate în momentul în care urcaseră pe platformă dinspre şinele din partea dreaptă. Toracele fiecăruia explodase în urma impactului cu gloanţele cu vârf concav ascuţit.

Alţi soldaţi din Detaşamentul 7 zăceau întinşi chiar pe şine, în diverse stadii de sângerare. Schofield observă că trei dintre ei aveau în frunte găuri de gloanţe trase cu foarte mare precizie. Totuşi, patru dintre soldaţii de comando nu fuseseră împuşcaţi. Se prăbuşiseră lângă o uşă de oţel zidită în peretele din partea dreaptă a şinelor – calea de acces spre EEV. Capetele le fuseseră retezate de la o ureche la cealaltă.

„Ei muriseră primii, se gândi Schofield, când atacatorii se iviseră din spatele uşii dinspre EEV ce se afla în spatele lor.” Schofield păşi pragul, urcând pe platformă. Staţia subterană era pustie. Acela fu momentul în care le văzu. Se aflau de o parte şi

de alta a platformei centrale, câte una pe fiecare linie: locomotive X-rail.

— Uau… murmură el.

Sistemele X-rail sunt sisteme subterane de linii de mare viteză folosite de către armata Statelor Unite pentru furnizarea de echipament şi transport. Locomotivele X-rail – sau „vagoane”, cum sunt ele cunoscute – ating o viteză atât de mare încât au nevoie de patru şine pentru a-şi menţine echilibrul: două la nivelul solului şi două prinse de plafon, deasupra locomotivei.

Fiecare tren X-rail la care se uita acum Schofield avea o lungime de aproape douăzeci de metri – era aproximativ la fel de lung ca un metrou –, dar curbele lor netede şi vârfurile ascuţite erau în mod evident desemnate unui singur scop: să taie aerul şi astfel să atingă viteze impresionante.

Modelul fiecărei garnituri de tren era bazat pe cel după care fusese construit cel mai faimos tren de mare viteză din lume, japonezul Bullet Train. Avea botul înclinat într-un mod abrupt, laterale crestate aerodinamic, ba chiar erau prevăzute şi cu o pereche de aripi portante tip „canard” care ieşeau în relief în partea din faţă a fiecărei garnituri, toate fiind elemente ce ajutau la viteză.

Trenul X-rail din stânga lui Schofield era prevăzut cu două locomotive unite între ele de câte un pasaj în formă de acordeon. Cele două „vagoane” erau poziţionate spate în spate, boturile lor ascuţite aflându-se la extremităţi, îndreptate în direcţii opuse. Ambele erau vopsite într-un alb strălucitor, astfel încât semănau cu nişte navete spaţiale ataşate una de cealaltă coadă în coadă.

Abia când Scarecrow le văzu barele de protecţie îşi dădu seama de ce sistemul era numit „X”-Rail.

Din ambele extremităţi ale locomotivei erau proiectate în afară – ca aripile unei păsări de mare viteză – patru bare lungi care, văzute de sus, formau un „X”. Cele de jos aproape atingeau şinele de sub locomotivă, iar cele de deasupra atingeau două şine identice fixate pe plafonul tunelului. Toate barele, cele de sus şi cele de jos, avea forma unor aripi de avion menite să permită atingerea vitezelor maxime.

Rezemate de uşile blindate din spatele trenului cu două locomotive era cuibărit un alt tip de vehicul X-rail, dar de dimensiuni reduse – un fel de maşină în miniatură care avea o

mărime de trei ori mai mică decât a locomotivelor propriu-zise. Păreau un fel de cabine pentru două persoane urcate pe centrul unui set de patru bare.

— Vehicule de mentenanţă, zise Herbie. Folosite pentru întreţinerea şi curăţarea tunelurilor. Sunt mai rapide decât locomotivele, dar nu sunt proiectate decât pentru două persoane.

— Oare de ce nu avem din astea şi la metroul din New York? întrebă Elvis, cercetând cu privirea trenul prevăzut cu două locomotive X-rail.

— Hei, priviţi acolo, zise Brainiac, arătând cu degetul spre uşa dinspre tunelul deschis din capătul şinelor din stânga.

Era singurul tunel care nu era blocat de vreo uşă blindată.

— Aceea e uşa 62-Vest, zise Herbie Franklin. Pe acolo au ieşit.

— Atunci pe acolo vom merge şi noi, zise Schofield.

Şi se grăbiră cu toţii, de pe platformă spre trenul cu locomotive X-rail gemene.

Schofield ajunse la uşa laterală a locomotivei din faţă şi apăsă pe un buton. Toate cele patru uşi laterale cu care erau prevăzute cele două locomotive – câte două pentru fiecare din ele – scoaseră un şuier uşor şi se deschiseră lunecând.

Schofield se aşeză în pragul uneia dintre uşile de la locomotiva din faţă, cu „Mingea de fotbal” încă prinsă la brâu, făcându-le loc celorlalţi să intre. Book II urcă primul şi se îndreptă direct spre cabina mecanicului, urmat îndeaproape de Herbie.

Urmară preşedintele şi Juliet, care traversară pragul uşii din spate a primei locomotive. De o parte şi de alta a lor se aflau Gant şi Mother, din spatele lor venind Hot Rod Hagerty şi Nick Tate – aceştia din urmă având întotdeauna grijă să stea în preajma preşedintelui.

Din urmă, încă croindu-şi drum pe platformă, venea şi Love Machine, susţinut de umerii lui Elvis şi ai lui Brainiac.

— Elvis! Brainiac! Grăbiţi pasul! Haideţi!

Schofield cercetă cu privirea interiorul locomotivei, care era un fel de amestec între un vagon standard de metrou şi un vagon de marfa. Era prevăzut cu două rânduri de scaune pentru pasageri aşezate undeva spre capătul din spate şi un spaţiu mare, liber, în faţă, pentru depozitarea lăzilor cu marfă. Schofield îl văzu pe preşedinte lângă uşa din spate, la o distanţă de aproximativ zece

metri, prăbuşindu-se extenuat pe un scaun.

Şi apoi începu. Fără nici cel mai mic avertisment. Într-o clipă Schofield examina interiorul vagonului, privindu-l pe preşedinte, iar în următoarea, fiecare geam dinspre platformă explodă, împroşcând interiorul cu cioburi, în urma unei rafale teribile de gloanţe de mitralieră.

Alte gloanţe le urmară imediat – puternice, implacabile, bubuind. Avariaseră grav flancul din partea dreaptă al locomotivei X-rail, atât de grav încât întregul vagon se cutremură violent.

Schofield se lăsă jos, protejându-şi faţa de ploaia de cioburi care zburau peste tot. Apoi reuşi să privească prin fereastra spartă de lângă el şi văzu un grup de soldaţi de comando din Detaşamentul 7 ţâşnind din gura de aerisire situată în extremitatea vestică a platformei, toţi înarmaţi cu puşti P-90 şi două devastatoare mitraliere rotative cu şase ţevi.

Mitralierele zbârnâiau, scuipând afară rafale incredibile de gloanţe ce perforau partea laterală a locomotivei.

— Sunteţi bine? strigă Schofield în direcţia lui Juliet şi a preşedintelui.

Vocea lui abia se auzea în vacarmul ce tocmai se instaurase. Preşedintele, acum întins pe podea, cu faţa în jos, dădu foarte uşor din cap în semn de aprobare. Deodată, locomotiva X-rail în care se aflau prinse viaţă. Schofield se întoarse şi îi văzu pe Book II şi pe Herbie în cabina şoferului cum acţionau comutatoarele şi apăsau acceleraţia. Sistemul energetic al locomotivei fu activat, se auzi un zdrăngănit puternic. Începu să se încălzească.

„La drum, se gândi Schofield. Să mergem…”

Şi apoi, deodată, în casca sa izbucni o voce:

— Hei! Aşteptaţi-ne şi pe noi!

Era Elvis.

Elvis, Brainiac şi Love Machine era încă afară, pe platformă. Târându-se sub greutatea lui Love Machine, cei doi nu reuşiseră încă să ajungă la locomotivă înainte ca soldaţii din Detaşamentul 7 să îşi facă apariţia din celălalt capăt al staţiei subterane.

Acum erau ţintuiţi la pământ în spatele unui pilon din beton, la numai trei metri depărtare de cea mai apropiată uşă ce se deschidea în a doua locomotivă. Gloanţele veneau însă din toate

direcţiile.

— Gata, trebuie să ne mişcăm repede! Pregătiţi-vă! strigă Elvis. Acum!

Şi plecară de pe poziţie. O ploaie de gloanţe se izbea de stâlpii din jur, bucăţi de beton zburau peste tot. Două dintre gloanţe îi străpunseră lui Elvis umărul stâng.

— Hai, Love Machine, hai! strigă el.

Ajunseră la uşa din spate a celei de-a doua locomotive şi începură să se strecoare înăuntru când… *poc!* Capul lui Love Machine primi o lovitură puternică din partea stângă şi se izbi tare de umărul lui Elvis.

— O, Dumnezeule, spuse Brainiac când văzu ce se întâmplase. Nu…

Elvis îşi întoarse privirea. Capul lui Love Machine atârna fără viaţă pe umărul său, iar dintr-o gaură de glonţ ce îl străpunse în spate curgea încet un lichid vâscos din sânge amestecat cu creier. Elvis rămase înmărmurit, insensibil la propriile răni.

— Elvis, hai, du-l înăuntru, zise Brainiac. Trenul e pe cale să plece.

Elvis nu dădu niciun răspuns. Se uita în schimb la trupul lipsit de viaţă al lui Love Machine prăbuşit pe umărul lui.

— Elvis…

— Du-te tu… spuse Elvis cu glas stins, în timp ce gloanţele zburau pretutindeni în jurul său.

Lăsă trupul lui Love Machine la pământ lângă locomotiva X-rail. Apoi îl privi pe Brainiac fix în ochi.

— Urcă. Acum.

— Ce faci? întrebă Brainiac.

— Rămân aici, lângă camaradul meu.

Şi atunci Brainiac îi citi suferinţa în ochi – îl văzu pe Elvis privind cu ochi de moarte soldaţii din Detaşamentul 7 care veneau spre ei. Brainiac încuviinţă din cap.

— Să ai grijă de tine, Elvis.

— Niciodată, răspunse.

16

— Brainiac! strigă Schofield cu arma în mână, încercând să vadă ce se întâmpla în spate fără să rişte să-i zboare capul.

— L-am pierdut pe Love Machine, domnule… se auzi vocea lui Brainiac. Şi Elvis a… oh, la naiba!

Chiar atunci răsunară în toată încăperea două detunături ca de la nişte pene de cauciuc. *Bum! Bum!* Schofield se întoarse exact la timp ca să vadă două grenade negre de mărimea unor mingi de baseball venind răsucindu-se prin aer şi îndreptându-se direct spre el şi locomotiva în care se afla! Fuseseră trase cu ajutorai a două lansatoare de grenade model M-203 pe care le ţineau soldaţii de comando din Detaşamentul 7.

Cele două grenade trecură prin geamurile sparte ale locomotivei din faţă… una aterizând în partea din faţă, chiar lângă Schofield, iar cealaltă intrând prin geamul din spate şi căzând lângă Gant, Mother şi preşedinte.

Grenada din apropierea lui Schofield se izbi de peretele din cealaltă parte în raport cu locul unde stătea Schofield şi se opri pe podea, la câţiva metri depărtare de el. Schofield nu irosi nicio secundă. Se aruncă înainte, spre grenadă, alunecând de-a lungul podelei pe piept şi o împinse cu putere, astfel încât să iasă prin uşa încă deschisă a locomotivei. Grenada şterse podeaua rigidă a locomotivei şi se făcu nevăzută dincolo de uşă. Apoi Schofield se adăposti în spatele peretelui, pentru că grenada explodă afară, trimiţând înapoi o minge nărăvaşă de foc.

În cealaltă extremitate a vagonului, Gant şi Mother nu fură la fel de norocoase.

Grenada lor aterizase undeva printre scaunele pasagerilor ce ocupau jumătatea din spate a vagonului. Nu exista nicio posibilitate ca cineva să ajungă la ea înainte să explodeze.

— Toţi! Pe aici! strigă Gant, ridicându-l pe preşedinte în picioare şi împingându-l spre pasajul în formă de acordeon ce unea cele două locomotive X-rail.

Mother, Juliet, Hot Rod şi Tate îl traversară din spate.

Uşa din sticlă alunecă, închizându-se în urma lor şi o nouă uşă

aflată de cealaltă parte a pasajului se deschise. Prin ea intrară Gant şi preşedintele – pătrunzând astfel în cea de-a doua locomotivă – şi se aruncară imediat la podea, la fel ca ceilalţi ce intrară după ei, exact când grenada din prima locomotivă explodă spectaculos, împrăştiind flăcări în toate direcţiile, spulberând prima uşă a pasajului, în timp ce a doua suferi numai nişte crăpături, ghearele de flăcări zgâriind avide geamul.

Schofield fu aruncat la podea de această a doua explozie. Clătinându-se pe picioare, găsi putere să strige în microfon:

— Fox! Mother! Sunteţi bine?

— Suntem încă în regulă şi încă îl mai avem pe preşedinte cu noi. Ne aflăm în cea de-a doua locomotivă acum, se auzi vocea lui Gant.

— Brainiac! urmă Schofield. Eşti la bord?

— Da, sunt în spatele celui de-al doilea vagon…

— Book! strigă Schofield mai departe. Ai aflat cum se conduce chestia asta?

— Cred că da!

— Atunci dă-i drumul!

O clipă mai târziu, trenul X-rail începu să înainteze pe şine, îndreptându-se spre soldaţii din Detaşamentul 7 care veneau spre ei.

— Domnule, se auzi vocea lui Brainiac. Trebuie să vă spun ceva. L-am pierdut pe Love Machine…

— Ah, la naiba, zise Schofield pe un ton trist.

— … şi suntem pe punctul de a-l pierde şi pe Elvis.

— Poftim?! exclamă căpitanul, rămas perplex şi îngrozit în acelaşi timp.

Dar nu apucă să continue discuţia pentru că în aceeaşi clipă o nouă furtună de gloanţe răsună prin toată staţia subterană.

Bum! Bum! Bum! Trei grenade aruncate de lansatoare traversară în viteză lăţimea sălii, îndreptându-se spre trenul X-rail care se mişca încet, lăsând în urmă trei linii subţiri de fum ce tăiau aerul din spatele lor şi deodată… *Bum! Bum! Bum!* Intrară una după alta prin geamurile sparte ale celei de-a doua locomotive X-rail. Locomotiva X-rail în care se afla preşedintele.

Chiar în acel moment, printr-o ciudată coincidenţă, Schofield auzi vocea lui Mother strigând în căşti:

— Oh, să mă ia naiba!

Trenul prevăzut cu două locomotive X-rail începu să prindă viteză, îndreptându-se spre tunel. Din interiorul celei de-a doua locomotive, lui Gant nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Trei grenade! Toate în vagonul ei. Într-o fracţiune de secundă, vizualiză în minte toate opţiunile: „Dacă rămânem aici, cu siguranţă vom muri. Dacă ieşim, ne asumăm riscurile de rigoare cu Detaşamentul 7. În acest caz, e probabil să murim, dar nu sigur.”

— Nu putem rămâne aici! strigă ea brusc. Afară! Afară!

Ea şi Juliet îl luară imediat pe preşedinte de haină, împingându-l spre uşă. Alunecară afară din trenul aflat în mişcare şi se opriră pe platformă, rostogolindu-se.

Hot Rod Hagerty şi Nicholas Tate săriră agitaţi din tren, aterizând cu stângăcie.

O clipă mai târziu, silueta lui Mother – care, în mod evident, nu avea nicio intenţie să mai stea să aştepte în urma lui Hagerty şi a lui Tate, se aruncă printr-unul dintre geamurile sparte de lângă uşă. Se rostogoli la impactul cu platforma, oprindu-se pe picioare, cu arma la piept.

Apoi, cele trei grenade explodară – trei explozii consecutive răsunară din cea de-a doua locomotivă.

Un trio de mingi de foc se izbi de pereţii interiori ai vagonului, iluminându-l în întregime, ca şi cum ar fi fost un bec alungit cu proprietăţi spectaculoase, umplând fiecare centimetru pătrat de spaţiu.

Flăcări violente se umflară ieşind afară prin geamurile sparte ale vagonului, lovind cadrele lor ca şi cum ar fi fost nişte nuiele, provocând crăpături în pereţii vehiculului.

Mingile de foc se extinseră până afară, pe platformă, încercând să ajungă până la capetele lui Gant şi ale celorlalţi, care încercau să se ascundă în spatele stâlpilor din beton, pentru a evita focurile de armă trase de soldaţii Detaşamentului 7 ce înaintau spre ei.

Trenul X-rail se cutremura cu totul în urma triplei explozii de grenade, dar continua să ruleze, mărindu-şi viteza cu fiecare metru parcurs.

Aflat în partea din faţă a locomotivei, Schofield aproape se

prăbuşi din picioare în urma exploziei. Când reuşi să îşi recapete echilibrul şi privi în spate, simţi fiori de groază.

Îl văzu pe preşedinte – flancat de Gant, Mother şi Juliet – adăpostindu-se pe platformă. „La naiba!” îşi zise. Preşedintele nu se mai afla la bordul trenului, care se apropia acum cu repeziciune de intrarea în tunelul din vest, urmând să treacă pe lângă soldaţii din Detaşamentul 7 poziţionaţi acolo. Schofield îi văzu, însă ei îl ignorară. Nu avea ochi decât pentru preşedinte. Şi, deodată, Scarecrow trebui să ia o decizie. Să sară din tren şi să rămână alături de preşedinte – preşedintele în mâinile căruia stătea soarta ţării – sau să meargă după băiat…

Apoi, într-o clipită, chiar când trenul era pe punctul de a se pierde în tunel, Schofield *îl văzu* şi atunci fu sigur că preşedintele urma să scape – cel puţin din confruntarea de la Nivelul 6. Şi ştiu că Gant şi Mother îl vor vedea şi ele.

Astfel, se hotărî să meargă după Kevin.

O secundă mai târziu, imaginea pe care o avea Schofield asupra staţiei X-rail – cea în care se aflau zece soldaţi de comando din Detaşamentul 7 care îşi croiau drum pe platformă spre preşedintele Statelor Unite ale Americii şi ultimii, şi puţini la număr, protectori ai acestuia – fu înlocuită cu cea a pereţilor negri ai unui tunel impenetrabil.

Gant se ghemui, acoperindu-şi capul, ferindu-se de bucăţile de beton ce cădeau pretutindeni în jurul ei. Erau pierduţi. Detaşamentul 7 îi avea în palmă. Nu aveau încotro să se îndrepte, încotro să alerge. Erau ţintuiţi în mijlocul platformei, depăşiţi numeric, dar şi în privinţa armamentului şi a nenorocitului de noroc. Şi atunci îl văzu pe Elvis. Mergea ca un robot – în plin câmp de luptă – şi se îndrepta spre soldaţii Detaşamentului 7 care înaintau la rândul lor, în pofida furtunii de gloanţe ce zburau pretutindeni în jurul său.

Nu avea nicio armă în mâini; ţinea pumnii încleştaţi ferm. Pe chipul lui nu se citea nicio emoţie – privirea îi era fixă, maxilarul rigid. Elvis părea acum să aibă o misiune cu caracter personal.

— O, Dumnezeule… murmură Gant. Să ai grijă, Elvis, mai adăugă ea, după care se întoarse spre ceilalţi colegi. Pregătiţi-vă, oameni buni. Plecăm.

— Poftim? fu întrebarea care îi scăpă lui Hot Rod Hagerty.

Cum?

— Elvis va câştiga nişte timp pentru noi. Păziţi-vă şi pregătiţi-vă de plecare.

Sergentul de Infanterie Marină Wendall „Elvis” Haynes se îndrepta cu paşi fermi spre soldaţii de comando ai Detaşamentului 7 care înaintau spre el, acţionând în acelaşi timp ca un fel de paravan între ei şi grupul în care se afla preşedintele.

Soldaţii de comando încetiniră uşor pasul, miraţi de comportamentul lui Elvis. Se vedea cu ochiul liber că nu era înarmat şi totuşi îşi continua înaintarea – se afla acum la aproape douăzeci de metri distanţă de ei, la fel şi faţă de preşedinte – într-un calm deplin. Soldaţii nu auziră nicio clipă mantra pe care o repeta încet, ca pentru sine, în timp ce păşea:

— Mi-aţi ucis prietenul… Mi-aţi ucis prietenul… Mi-aţi ucis prietenul…

Cu rapiditate şi eficienţă, unul dintre soldaţii Detaşamentului 7 îşi ridică arma – un P-90 – şi trase un foc scurt. Glonţul îi sfâşie pieptul lui Elvis şi acesta căzu, iar soldaţii îşi reluară înaintarea.

Abia când ajunseră lângă Elvis îl auziră murmurând, bolborosind printre şiroaiele de sânge ce îi curgeau din gură:

— Mi-aţi ucis prietenul…

Şi atunci îi văzură pumnul drept deschizându-se ca o floare şi scoţând la vedere o grenadă foarte puternică de tip RDX.

— Mi-aţi ucis… fură ultimele cuvinte ale lui Elvis înainte să-şi dea ultimul suflu.

Palma i se relaxă în întregime acţionând maneta percutoare şi, spre groaza soldaţilor din Unitatea Bravo care îl înconjurau, grenada RDX explodă puternic.

17

Trenul X-rail înainta cu viteză prin tunel.

Cu structura sa aerodinamică, botul în formă de glonţ şi fuzelajul aplatizat în formă de X, trenul format din două vagoane identice rula cu o viteză de 320 de kilometri pe oră prin tunelul lat, asta în pofida geamurilor sparte şi a pereţilor străpunşi de gloanţe.

Înainta fără să facă prea mult zgomot, cu o uşurinţă surprinzătoare. Iar asta se întâmpla pentru că nu era propulsat de un motor, ci mai curând de către un sistem de propulsie magnetică de ultimă generaţie, care fusese dezvoltat pentru a înlocui vechile sisteme de propulsie cu aburi ale catapultelor de pe portavioane. Propulsia magnetică implica un număr mai redus de elemente mobile, cu toate acestea generând viteze cu adevărat impresionante, asigurându-şi o foarte mare popularitate în rândul inginerilor care trăiau după regula „cu cât mai multe elemente intră în constituţia unei maşinării, cu atât mai multe sunt supuse riscului să se strice”.

— Ah, la naiba! se auzi vocea lui Schofield din spatele lor. La naiba! La naiba! La naiba! repetă el păşind în cabina şoferului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Book II.

— Uite ce, răspunse el, arătându-i servieta argintie Samsonite agăţată de curea.

Era „Mingea de fotbal”.

— La dracu’! Totul s-a întâmplat atât de repede. Nici nu m-am gândit la ea când preşedintele a coborât din tren. Cât e ceasul?

Era 8.55.

— Minunat, continuă el. Din acest moment avem cu puţin peste o oră să ducem această servietă înapoi la preşedinte.

— Să ne întoarcem acum? întrebă Book II.

Schofield făcu o pauză, încercând să gândească repede. Mintea îi era năpădită de mii de gânduri. Dar se hotărî:

— Nu, nu renunţ la băiat. Avem timp să ne întoarcem.

— Ăăă, dar ţara? întrebă Book II.

Schofield îi aruncă un zâmbet forţat:

— Nu am pierdut la nicio numărătoare inversă până acum. Şi nu am de gând să încep azi.

Apoi se întoarse spre Herbie:

— Bine, Herbie. Acum spune-mi pe scurt ce e cu sistemul ăsta X-rail. Unde duce?

— Ei bine, nu intră chiar în aria mea de expertiză, răspunse. Dar am călătorit cu un astfel de tren de câteva ori. Şi, din câte ştiu, este vorba aici despre două sisteme. Unul care se porneşte din Zona 7 şi se îndreaptă spre vest, ducând la lacul Powell. Cealaltă linie are direcţia est, ducând la Zona 8.

Conform explicaţiilor lui Herbie, ei se aflau acum pe linia care se întindea pe şaizeci şi cinci de kilometri spre vest, având ca punct terminal lacul Powell.

Schofield mai auzise despre acest lac Powell. Drept vorbind, nu era chiar lac, ci o vastă reţea labirintică de canioane curbate, umplute cu apă, măsurând în total trei sute cinci kilometri în lungime.

Localizat chiar la graniţa dintre Utah şi Arizona, lacul Powell arăta odată ca Marele Canion de azi – un sistem enorm de defileuri şi canioane care au fost săpate în pământ de maiestuosul râu Colorado, acelaşi râu care a dat naştere şi Marelui Canion mai jos, în aval.

Totuşi, spre deosebire de Marele Canion, în 1963 lacul Powell a fost îndiguit la ordinele guvernului Statelor Unite pentru a genera hidroenergie şi astfel s-a creat lacul, iar ceea ce era odată o privelişte de formaţiuni stâncoase s-a transformat într-un deşert spectaculos traversat de canioane, pe jumătate plin cu apă.

Acum, formaţiuni gigantice de nisip galben se înălţau maiestuos din apele albastre, strălucitoare ale lacului, în timp ce aflorimentele domneau ca nişte temple deasupra întinsului azuriu. Şi, desigur, mai erau şi abisurile şi canioanele, acum cu numeroase canale la bază, în locul potecilor stâncoase.

Era de fapt un fel de amestec între Marele Canion şi Veneţia.

Ca orice proiect grandios, îndiguirea râului Colorado din 1963 s-a lovit de numeroase valuri de proteste. Ecologiştii au susţinut că digul ar ridica nivelul aluviunilor şi ar pune în pericol ecosistemul unor specii de mormoloci. Toate acestea însă nu însemnau nimic pentru proprietarul unei staţii mici de benzină care îşi vedea deja mica afacere înecată sub treizeci de metri de

apă. Acesta a fost însă compensat de guvern.

În orice caz, cu cele nouăzeci şi trei de defileuri cu nume şi Dumnezeu ştie câte pe lângă acestea, timp de câţiva ani lacul Powell a fost o destinaţie turistică populară pentru amatorii de case plutitoare. Dar vremurile s-au schimbat şi fluxul turiştilor s-a diminuat. Acum, lacul zăcea în linişte, în toată vastitatea lui, ca un fel de reţea fantomatică de abisuri întortocheate şi canioane extrem de înguste, unde nu exista pământ plat, ci numai stânci înalte şi apă, apă la nesfârşit.

— La capătul acestui tunel X-rail se află un golf subteran de unde se ajunge la lac, zise Herbie. Sistemul acesta a fost construit din două motive. În primul rând pentru ca executarea construcţiei Zonelor 7 şi 8 să rămână secretă. Materialele au fost transportate cu nişte şalupe şi descărcate apoi undeva la şaizeci şi cinci de kilometri dedesubt, în locurile unde aveau loc construcţiile. Lacul e încă folosit ocazional ca intrare de rezervă pentru aprovizionare şi primirea deţinuţilor.

— Bine. Şi care e cel de-al doilea motiv?

— Pentru a juca rolul de cale de ieşire de rezervă în cazul unei urgenţe, zise Herbie.

Schofield privi înainte. Şinele X-rail dispăreau sub tren, şi deasupra lui, cu o viteză uimitoare. Tunelul mare de formă dreptunghiulară se curba în faţa lor, pierzându-se în întuneric. Brusc, se auzi un zgomot şi Schofield îşi întoarse capul, cu pistolul pregătit. Brainiac înmărmuri în pragul cabinei, cu mâinile ridicate.

— Ho, ho, eu sunt!

Schofield lăsă arma jos.

— Data viitoare să baţi la uşă, ai înţeles?

— Bine, bine, şefu’. Brainiac se aşează apoi pe un scaun.

— Unde ai fost?

— În spatele celei de-a doua locomotive. M-am despărţit de ceilalţi când au pătruns înăuntru grenadele alea. Am găsit o cămăruţă şi m-am ascuns acolo exact când grenadele au explodat.

— Ei bine, ne bucurăm să te avem cu noi, zise Schofield. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi.

Apoi, căpitanul se întoarse spre Herbie:

— Putem folosi telemetrul pentru celelalte trenuri din acest

sistem?

— Cred că da, răspunse Herbie. O secundă... adăugă, după care începu să apese pe nişte butoane ale consolei.

Se aprinse un monitor fixat în bordul locomotivei şi, în câteva secunde, Herbie reuşi să deschidă o imagine reprezentând sistemul X-rail.

Schofield văzu o curbă lungă în formă de S ce se întindea orizontal dinspre Zona 7 spre reţeaua de canioane ce formau lacul Powell. Văzu şi două puncte roşii sclipind intermitent şi deplasându-se de-a lungul şinelor ce duceau spre lac.

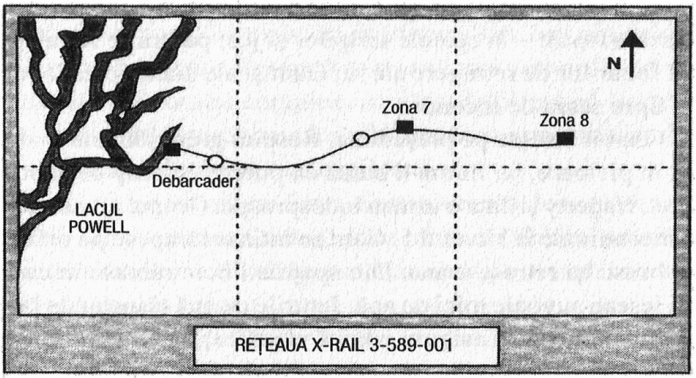

— Punctele reprezintă trenuri X-rail. Aici suntem noi – punctul care e mai aproape de Zona 7. Celălalt tren trebuie să fi plecat cu zece minute înaintea noastră.

Schofield se uită lung la primul punct roşu care clipea pe ecran ajungând la golf şi oprindu-se.

— Deci... Herbie, începu el, cum avem puţin timp în favoarea noastră, zi-mi, te rog... personajul ăsta cu numele de Botha... cine e?

Nici nu explodă bine grenada din mâna lui Elvis că Gant, Mother şi Juliet erau deja în picioare şi trăgeau focuri de armă din greu, protejându-l pe preşedinte, în timp ce alergau înapoi spre scara de incendiu pe unde pătrunseră la Nivelul 6.

Explozia grenadei RDX a lui Elvis omorâse instantaneu cinci dintre soldaţii Detaşamentului 7. Acum mădularele lor însângerate zăceau înşirate de-a lungul liniilor X-rail de ambele părţi ale platformei centrale.

Cei cinci membri ai Unităţii Bravo rămaşi în viaţă se aflaseră la o distanţă mai mare de grenadă când aceasta explodase. Totuşi

fuseseră atinşi de unda de şoc, iar acum se grăbeau să găsească adăpost – în spatele stâlpilor şi jos, pe liniile X-rail – în faţa focurilor de retragere ale lui Gant şi ale coechipierilor ei.

Spre scara de incendiu.

Gant îl însoţea pe preşedinte. Respira greu, sângele îi zvâcnea în picioare, iar inima îi bătea cu putere, în timp ce Mother, Juliet, Hagerty şi Tate o urmau îndeaproape. Grupul ajunse la uşa de incendiu de la Nivelul 5. Gant se întinse să apese pe mânere, dar brusc îşi retrase mâna. Din spaţiile libere rămase în cadrul uşii ieşeau şuvoaie mici de apă. Jeturile de apă ţâşneau de lângă cauciucul menit să asigure o bună etanşare, mai ales din partea de jos a uşii, scăzând în intensitate odată cu înălţimea.

Din partea de sus a cadrului uşii nu ieşea niciun firicel de apă. Era ca şi cum dincolo de uşa de incendiu se afla o masă mare de apă care nu aştepta decât să se reverse.

Şi atunci, Gant auzi venind din spatele uşii cele mai hidoase ţipete din câte auzise vreodată. Era înfiorător – ţipete de durere, de disperare. Gemete de animale închise…

— O, nu… urşii, zise Juliet Janson când ajunse lângă Gant şi văzu starea uşii de incendiu. Nu cred că vrem să intrăm acolo.

— De acord, confirmă Gant.

Alergară aşadar pe scări până ajunseră la următorul etaj, Nivelul 4. După o verificare scurtă a zonei de decompresie ce se întindea în spatele uşii, Gant dădu semnalul *All Clear.* Toţi şase intrară şi se împrăştiară în încăpere.

— Vă salut din nou! răsună deodată o voce de undeva de sus.

Toţi se întoarseră. Gant îşi pregăti rapid arma, dar în vizorul puştii intră un televizor montat undeva sus, pe un perete. Pe ecranul lui era figura lui Caesar, rânjind.

— Cetăţeni ai Americii, acum e ora 9.04, totodată timpul ca voi să aflaţi noutăţile.

Caesar îşi prezenta raportul cu îngâmfare.

— Şi puşcaşii voştri marini, inepţi şi idioţi, nu au reuşit încă să provoace pierderi în rândul oamenilor mei. Nu fac în mare parte decât să fugă. Într-adevăr, înălţimea Sa a fost ultima dată văzut într-o încercare disperată de a se elibera undeva la cel mai de jos nivel al acestui complex. Am fost informat că tocmai a avut loc o confruntare armată acolo, dar încă aştept raportul cu privire la ce

s-a întâmplat cu exactitate…

În ceea ce o privea pe Gant, ea le percepea doar ca pe nişte porcării. Orice spunea Caesar, orice minciuni debita, nu afecta cu nimic situaţia lor. Şi cu siguranţă nu ajuta pe nimeni cu nimic să îl audă lăudându-se.

Aşadar, în timp ce Caesar vorbea la televizor, iar ceilalţi îl urmăreau, Gant cercetă uşa glisantă ce ducea spre Nivelul 5. Auzi venind de acolo nişte strigăte înăbuşite. Oameni strigând. Lovi butonul de deschidere a uşii, după care îşi ridică arma. Uşa orizontală glisă şi se deschise.

Când deţinuţii de la Nivelul 5 auziră uşa deschizându-se, strigătele se transformară în ţipete. Gant se uită în josul rampei.

— Doamne Dumnezeule! murmură ea.

Văzu imediat apa, o auzi clipocind lângă rampa de sub ea. De fapt, rampa dispăru pur şi simplu sub ea.

În timp ce vocea lui Caesar continua să răsune în complex, ea coborî uşor pe pasarela înclinată, până când apa îi ajunse la nivelul gleznelor. Se lăsă în jos, ghemuindu-se, şi examină ceea ce i se înfăţişa ochilor la Nivelul 5. Ceea ce văzu o făcu să se cutremure. Întregul etaj era inundat. Apa era până la piept. Era şi foarte întuneric, ceea ce făcea ca situaţia să pară şi mai înfiorătoare. Lacul negru ca smoala ce umplea încăperea se întindea departe de ea, în capătul celălalt al camerei, forma sa lichidă alunecând printre barele celulelor – în care se aflau fiinţele cele mai deplorabile pe care Gant le văzuse vreodată.

Deţinuţii o văzură şi ei.

Ţipete, urlete, bocete. Zdruncinau barele celulelor, care urmau să se umple de apă în scurt timp dacă nivelul acesteia continua să crească. Asemenea lui Schofield, Gant nu văzuse nici ea încăperea cu celule până atunci. Doar îl auzise pe preşedinte vorbind despre ea atunci când le-a povestit despre Sinovirus şi Kevin.

— Mai bine plecăm, îi spuse Juliet care se ivi lângă ea.

Se părea că transmisiunea lui Caesar se încheiase.

— Se vor îneca… murmură Gant, în timp ce Janson o trăgea uşor înapoi pe rampă, spre Nivelul 4.

— Crede-mă că înecul e chiar o pedeapsă mult prea puţin aspră pentru ei, o linişti agentul Serviciului Secret. Haide. Hai să găsim un loc unde să ne adăpostim. Nu ştiu tu, dar eu am nevoie

de odihnă ca de aer.

Apăsă pe butonul de închidere a uşii, iar aceasta glisă şi se închise la loc, înăbuşind şi ţipetele prizonierilor.

Apoi, împreună cu preşedintele, Mother, Hot Rod şi Tate în urma lor, Gant şi Juliet se îndreptară spre partea de vest a Nivelului 5.

Niciunul dintre ei nu observă lunga camera de decompresie când plecară. Deşi de la distanţă totul părea normal, dacă s-ar fi uitat mai îndeaproape, ar fi observat că încuietoarea cu temporizator de pe uşa sa presurizată se descuiase, deoarece timpul expirase. Nu mai era închisă etanş. Camera de decompresie era acum goală. Era ora 9.06.

18

— Comandant Bravo, raportează… rosti în microfon unul dintre operatorii radio.

— Camera de control, aici comandantul Unităţii Bravo. Am suferit pierderi considerabile pe platforma X-rail. Cinci morţi, doi răniţi. Unul dintre indivizii lor avea o grenadă RDX şi a făcu pe kamikaze, nenorocitul…

— Dar preşedintele? interveni scurt operatorul.

— Preşedintele se află încă în complex. Repet: preşedintele se află încă în complex. Văzut ultima dată urcând înapoi pe scările de incendiu. Totuşi, o parte dintre puşcaşii marini care îl însoţeau au plecat cu cel de-al doilea tren X-rail prin tunel…

— Şi „Mingea de fotbal”?

— Nu se mai află la preşedinte. Unul dintre soldaţii mei jură că l-a văzut pe individul acela, Schofield, cu ea în tren…

— Mulţumesc, comandant Bravo. Adu răniţii pentru a fi îngrijiţi sus, în hangarul principal. Voi trimite acum Unitatea Echo să îl caute pe preşedinte la nivelurile inferioare…

— Gunther Botha a fost colonel în Batalionul Medical al Africii de Sud, spuse Herbie, în timp ce locomotiva în care se aflau cobora prin tunel spre lacul din deşert.

— *The Meds,* zise Schofield pe un ton de dezgust.

— Ai auzit despre ei?

— Da. Nu ai vrea să ai de-a face cu ei. Erau o unitate biomedicală ofensivă, o subdivizie specializată a Reccondo. O unitate de elită care folosea arme biologice pe câmpul de bătălie.

— Aşa e, încuviinţă Herbie. Vedeţi, înainte de ajungerea la putere a lui Mandela, sud-africanii erau lideri în lume la capitolul război bacteriologic. Şi ce iubiţi erau. V-aţi întrebat vreodată de ce nu am luptat prea mult împotriva apartheidului? Ştiţi cine ne-a adus nouă bacteria sovietică „mâncătoare de carne” şi fasceita necrozantă[11]? Sud-africanii. Dar oricât de buni erau, le lipsea

[11] Infecţie bacteriană rară, care poate distruge pielea şi ţesuturile moi, cunoscută şi sub denumirea de gangrenă streptococică (n.tr.)

ceva. Încercaseră de ani de zile să creeze un virus care să îi extermine pe oamenii de culoare, dar să nu aibă niciun efect asupra albilor şi încă nu reuşiseră. Botha era unul dintre capetele lor luminate şi, se pare, era pe punctul de a face marea descoperire când regimul apartheid a fost desfiinţat. Din câte a reieşit, continuă Herbie, cercetările lui Botha puteau fi adaptate pentru a fi folosite la ceva la care lucra de mult timp guvernul american – un vaccin împotriva Sinovirusului, un virus care face diferenţa între rase.

— Aşa că a fost adus aici, completă Schofield.

— Aşa e, confirmă Herbie. Şi acum se pare că descoperim că profesorul Botha nu e tocmai un om de încredere.

— Da, cam aşa e, zise Schofield, după care făcu o scurtă pauză, în care rămase pe gânduri. Şi nu lucrează singur.

— De unde ştii? îl întrebă Herbie.

— Toţi acei soldaţi morţi din Detaşamentul 7 pe care i-am văzut când am ajuns la Nivelul 6... Nu l-am cunoscut personal pe Gunther Botha, dar sunt cât se poate de sigur că nu ar fi fost capabil să cureţe o întreagă unitate a Detaşamentului 7 de unul singur. Să ne amintim că Botha a deschis trei uşi – cele două din zona X-rail şi uşa de ieşire de urgenţă. Pe acolo a intrat o întreagă echipă de soldaţi care i-au ucis pe cei din unitatea Detaşamentului 7 care se aflau la Nivelul 6. Dacă ar fi să judec după rănile de gloanţe de pe spatele lor şi numărul de gâturi rupte, presupun că prietenii lui Botha i-au luat prin surprindere, din spate. Schofield îşi muşcă buzele. Dar asta tot nu îmi spune ce vreau să aflu.

— Ce anume?

Schofield se uită în sus.

— Dacă Botha ne trădează, ce vreau eu să ştiu este cui ne vinde?

— Prezenta un risc de siguranţă de la bun început, dar nu am fi reuşit fără el, zise preşedintele.

El şi ceilalţi stăteau în laboratorul de observaţie cu vedere spre cubul spart de la Nivelul 4, recăpătându-şi răsuflarea.

Când ajunseră acolo, câteva clipe mai devreme, văzură o trapă de formă circulară săpată în podea. Detaşamentul 7 trecuse pe acolo. Ceea ce, cu puţin noroc, însemna că nu aveau să se

întoarcă prea curând. Era un ascunziş bun, cel puţin pentru un timp.

Libby Gant era singura care rămase în picioare, undeva pe marginea trapei, şi se uita lung la cub. Complexul subteran devenise ciudat de tăcut de la cea mai recentă transmisiune a lui Caesar, ca şi cum Detaşamentul 7 nu mai dădea târcoale pe acolo, ca şi cum renunţaseră să-l hărţuiască pe preşedinte, cel puţin pentru moment.

Lui Gant nu îi plăcea asta. Însemna că se pune ceva la cale. De aceea tocmai îl întrebase pe preşedinte cine era acel Gunther Botha, bărbatul care îl răpise pe Kevin.

— Botha ştia mai multe despre virusurile ce acţionau în funcţie de rasă decât toţi oamenii noştri de ştiinţă la un loc, continuă preşedintele. Dar avea şi el un trecut.

— Cu regimul apartheid?

— Da, şi chiar mai mult de atât. Cel mai mult ne era teamă de legăturile lui cu un grup pe nume Die Organisasie, sau Organizaţia. E o reţea secretă din care fac parte foşti miniştri apartheid, proprietari de terenuri foarte bogaţi de origine sud-africană, foşti soldaţi de elită din forţele armate ale Africii de Sud şi lideri militari demişi care au fugit din ţară când apartheidul s-a prăbuşit, temându-se pe bună dreptate că noul guvern va vrea capetele lor pentru crimele comise în trecut. Mai mulţi agenţi ai Serviciului Secret cred că Die Organisasie nu doreşte decât să pună din nou mâna pe Africa de Sud, dar nu suntem foarte siguri.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Gant.

Preşedintele oftă.

— Trebuie să ştim care e miza jocului aici. Armele biologice selective pe criteriu etnic cum e Sinovirusul nu seamănă cu nicio altă armă din istoria umanităţii. Reprezintă instrumentul de negociere suprem, pentru că deţin puterea de a condamna un anumit segment de populaţie la moarte, în acelaşi timp protejând un altul, fără nici cea mai mică îndoială. Temerile noastre privind Die Organisasie nu implică numai ce i-ar face Republicii Africii de Sud, ci întregului continent african.

— Da…

— Die Organisasie este o organizaţie rasistă pur şi simplu. Ei chiar cred că albii sunt superiori din punct de vedere genetic oamenilor de culoare. Sunt de părere că oamenii negri ar trebui

să fie sclavii albilor. Ei nu urăsc numai negrii de origine africană, ci oamenii de culoare din lumea întreagă. Acum, dacă Die Organisasie e în posesia Sinovirusului şi a vaccinului, ar putea să îl răspândească pe teritoriul Africii şi să ofere remediul numai acelor grupuri de albi care i-au susţinut. Africa neagră ar muri, iar restul lumii ar privi neputincioasă, pentru că nu avem vaccinul pentru Sinovirus. Vă amintiţi când Ghaddafi a vorbit, în 1999, despre o unitate a Africii nemaiîntâlnită până atunci? A menţionat ceva despre crearea „Statelor Unite ale Africii”, deşi toţi au privit-o ca pe o glumă. Ghaddafi nu ar fi fost capabil să înfăptuiască acest lucru. Sunt prea multe probleme cu triburile de rezolvat pentru a uni numeroasele şi diferitele naţiuni africane. Dar, continuă preşedintele, o organizaţie care are în posesia ei Sinovirusul şi vaccinul ar putea guverna Africa cu o mână de fier. Ar putea transforma Africa – acest continent bogat în resurse, plus un miliard de sclavi negri viguroşi – în propriul imperiu.

*

Locomotiva avariată în care se afla Schofield înainta prin tunelul subteran tară oprire. Călătoreau deja de zece minute şi căpitanul era din ce în ce mai agitat.

Urma să ajungă la docul de încărcare din vecinătatea lacului în scurt timp şi nu ştia la ce să se aştepte.

Totuşi, era o întrebare despre Zona 7 care încă îl îngrijora:

— Herbie, cum au reuşit Forţele Aeriene să pună mâna pe o mostră de Sinovirus?

— Bună întrebare, zise Herbie, aprobând din cap. Ne-a luat ceva timp, dar în cele din urmă am reuşit să convingem doi laboranţi chinezi care lucrau în cadrul complexului de arme biologice din Changchun. În schimbul unei călătorii în America şi a douăzeci de milioane de dolari americani, fiecare din ei a acceptat să aducă aici câteva fiole cu virusul.

— Băieţii din camera de decompresie, zise Schofield, amintindu-şi chipurile celor doi asiatici pe care îi văzuse la Nivelul 4 mai devreme.

— Da.

— Dar acolo se aflau patru oameni.

— Aşa e, confirmă Herbie. După cum probabil vă daţi seama, laboranţii angajaţi în regim ultrasecret de către guvernul chinez

nu pot părăsi foarte uşor ţara. A trebuit să îi ajutăm. Ceilalţi doi bărbaţi care se aflau în interiorul camerei de carantină erau doi soldaţi din Detaşamentul 7 care i-au ajutat să iasă din China – doi ofiţeri cu dublă cetăţenie, americană şi chineză, pe nume Robert Wu şi Chet Li. Wu şi Li făcuseră parte din Unitatea Echo, una dintre echipele Detaşamentului 7 cu sediul aici, în Zona 7, motiv pentru care au fost aleşi…

Schofield ridică brusc o mână şi se apropie de parbriz.

— Îmi cer scuze, doctore Franklin, începu el, dar cred că e suficient deocamdată. Am un sentiment straniu că lucrurile sunt pe punctul de a se complica şi mai mult acum, zise el, arătând cu un semn al capului tunelul ce se întindea înaintea lor.

În capătul lungului tunel din beton, dincolo de pereţii lui cenuşii ce treceau cu repeziciune prin faţa ochilor pasagerilor trenului, se vedea o pată mică de lumină ce creştea tot mai mult pe măsură ce se apropiau de ea – acea strălucire familiară dată de o lumină fluorescentă artificială. Era docul. Ajunseră la capătul tunelului.

19

— Nu intra în doc, îi spuse Schofield lui Book. Ne-ar putea aştepta înăuntru. Opreşte în tunel. Apoi vom merge pe jos.

Trenul X-rail cu botul de forma unui glonţ încetini şi în cele din urmă se opri la aproape o sută de metri depărtare de doc, în întuneric.

Schofield ieşi într-o clipă – cu pistolul Desert Eagle într-o mână şi „Mingea de fotbal" ce îi stătea agăţată de brâu – sărind pe platforma din beton de lângă linii. Brainiac, Book II şi Herbie îl urmară îndeaproape.

Alergară prin tunel spre pata aceea de lumină, cu armele pregătite. Schofield ajunse primul la capătul tunelului şi se uită după colţ. Ochii lui fură asaltaţi de o lumină albă, strălucitoare. Se trezi holbându-se la o cavernă stâncoasă de dimensiuni colosale ce fusese transformată într-un doc de încărcare modern – un amestec straniu de beton plat şi suprafeţe stâncoase neregulate.

De fiecare parte a unei lungi platforme centrale se aflau două rânduri de linii X-rail. Partea în care se afla Schofield era liberă, iar în partea cealaltă era un tren X-rail… cel al lui Botha.

Stătea în linişte, nemişcat.

Pe pereţi erau montate nişte şine de macara din oţel, de culoare neagră, care veneau în continuarea liniilor X-rail şi duceau spre un bazin mare de apă ce se afla în capătul uriaşei caverne stâncoase.

Apa din bazin strălucea într-un minunat verde-albăstrui, îmbogăţită de mineralele din lacul Powell. Bazinul însuşi se pierdea spre vest, croindu-şi dram într-o peşteră neagră despre care Schofield presupuse că făcea trecerea spre lac. Pe suprafaţa apei pluteau trei case plutitoare cu aspect comun şi două bărci cu motor, de culoarea nisipului, toate legate cu funii de docul din beton.

Schofield mai remarcă ceva cu privire la imensul doc subteran: era gol.

În totalitate gol. Pustiu. Schofield ieşi cu grijă din tunel şi se

urcă pe platforma centrală dintre liniile X-rail, eclipsate de dimensiunile gigantice ale platformei. Şi atunci îl văzu. Era la celălalt capăt al platformei, lângă bazinul cu apă ce ducea spre lac. Părea un ciudat aranjament, ca de supermarket: o piramidă mică, înaltă până al nivelul pieptului, formată din butoiaşe de culoare galbenă – fiecare cu o capacitate de patruzeci de litri – în faţa cărora se afla un cufăr Samsonite, un model modern de culoare neagră şi umplut bine cu ceva. Capacul era ridicat.

În timp ce se apropia de ele, Schofield observă că butoiaşele galbene erau inscripţionate pe părţile laterale.

— O, nu, la naiba… murmură el pe măsură ce citi: AFX-708: CONŢINUT EXPLOZIV.

AFX-708 era un explozibil deosebit de puternic, folosit la fabricarea faimoaselor bombe BLU-109 care distruseseră buncărele lui Saddam Hussein în timpul Războiului din Golf. Vârful extrem de rigid al unei 109 intra într-un buncăr solid din beton, după care focosul AFX-708 din interior exploda – puternic – şi arunca în aer buncărul din interior.

Însoţit de Book II, Brainiac şi Herbie, Schofield privi înăuntru cufărului Samsonite care se afla în faţa grămezii de butoiaşe AFX. Văzu un cronometru.

00:19… 00:18… 00:17

— Doamne, Maica Domnului… murmură el, după care se întoarse spre ceilalţi. Oameni buni, fugiţi!

Şaptesprezece secunde mai târziu, o explozie asurzitoare răsună în interiorul docului. Conţinutul butoiaşelor AFX-708 eliberă mingi fierbinţi de lumină albă ce săreau în toate direcţiile radial.

Pereţii fabricaţi dintr-un amestec de piatră şi beton ai docului se crăpară sub intensitatea exploziei, sfărâmându-se în mii de fragmente periculoase; un întreg perete se dezintegră şi se transformă în pulbere într-o clipită. Trenul X-rail al lui Gunther Botha – care se afla foarte aproape de sursa exploziei – pur şi simplu se evaporă.

Schofield nu mai apucase să vadă explozia.

Pentru că, la momentul exploziei, el şi ceilalţi nu se mai aflau în interiorul docului, ci în afara lui.

A PATRA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 9.12

POWELL, UTAH, SUA

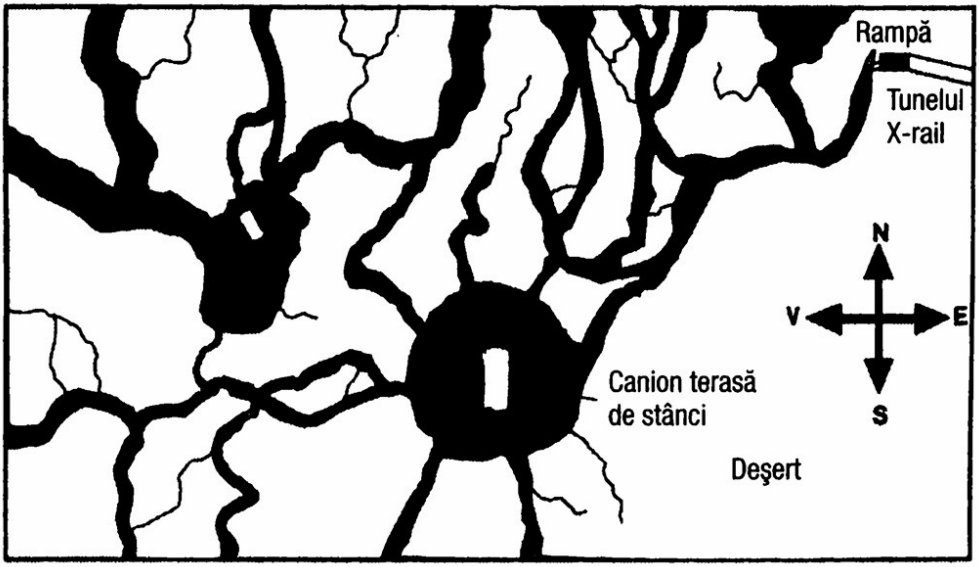

1

Dogoarea îi izbi în faţă. Parcă intraseră într-o turnătorie. Arşiţa insuportabilă a deşertului. Era peste tot. În aer. În pietre. O simţeai pe piele. Te învăluia din toate părţile, te acoperea de parcă erai pus la copt într-un cuptor. Complet diferită faţă de răcoarea din tunelul X-rail şi subteranele Zonei 7.

În acest loc soarele arzător al deşertului era stăpânul suprem.

Shane Schofield se afla la volanul unei şalupe ultrarapide de o formă ciudată care tăia aerul fierbinte zburând pe apele unui canion îngust. Cu el mai era şi Book II, în timp ce în spatele lor, într-o ambarcaţiune similară, erau Brainiac şi Herbie.

Tehnic, şalupa lui Schofield era numită PCR-2 – ambarcaţiune de patrulare fluvială, cu două locuri –, mai cunoscută sub denumirea de „bicarenă”, era o ambarcaţiune de mici dimensiuni cu propulsie cu jet, construită de Lockheed Shipbuilding Company pentru Marina Statelor Unite.

Bicarena era faimoasă pentru designul său unic. De fapt, arăta de parcă cineva ar fi unit două ambarcaţiuni lunguieţe de forma unor gloanţe printr-o traversă subţire de vreo doi metri, creând de fapt un vehicul de tip catamaran cu câte un loc la fiecare capăt al traversei.

Din moment ce fiecare dintre cele două corpuri plutitoare neacoperite din care era alcătuită erau dotate cu motoare Yamaha de câte 200 de cai-putere cuplate la un sistem de propulsie cu jet, ambarcaţiunea era extrem de stabilă şi de rapidă. Bicarena lui Schofield era vopsită în culori de camuflaj tip deşert – pete de un maroniu-deschis pe fond ocru – şi tăia suprafaţa apei cu o viteză incredibilă, aruncând în urmă două jeturi identice de apă de vreo trei metri lungime. Schofield se afla în corpul din stânga, chiar la volan, iar Book II şedea în cel din dreapta, susţinând o puşcă-mitralieră de 7,62 mm montată pe partea din faţă a ambarcaţiunii.

Soarele strălucea orbitor – aerul era încins. Erau deja 38 de grade Celsius la umbră.

— Cum vă descurcaţi acolo? întrebă Schofield în microfonul de la încheietura mâinii întorcând capul spre cealaltă bicarenă din spatele lor.

Brainiac era la volan, iar Herbie stătea în celălalt corp al bicarenei, în locul mitraliorului.

Brainiac îi răspunse:

— Eu sunt bine, dar mi se pare că prietenul nostru cercetător e cam verde la faţă.

Tocmai străbăteau în viteză un canal întortocheat de numai şase metri lăţime săpat în stâncă, îndreptându-se spre sud, spre lacul Powell. Bazinul de la capătul docului de încărcare comunica într-adevăr cu lacul. Trecură printr-o peşteră, o galerie strâmtă, întortocheată şi întunecoasă a cărei ieşire – o poartă din tablă de oţel ingenios camuflată, special proiectată ca să pară doar un perete de stâncă – fusese lăsată deschisă de cei care evadaseră pe acolo. Schofield şi oamenii lui ieşiră din peşteră la capătul canionului şi aruncară în aer peretele de stâncă, care se dezintegră în urma lor într-o explozie monstruoasă.

Cele două ambarcaţiuni se rotiră într-un arc mare de cerc pe suprafaţa apei care umplea canionul.

Văzut de sus, canionul acela părea o pistă pentru maşini de curse urmând o traiectorie sinuoasă formată din curbe largi de până la 180 de grade. Asta nu era atât de rău. Problemele începeau însă în punctul în care canalul comunica şi cu celelalte canioane înguste ale lacului Powell – acolo, reţeaua de canale părea un adevărat labirint gigantic de canioane naturale întrepătrunse, cu pereţi foarte înalţi. Coborând pe cursul apei dinspre nord-est, ajunseră la intersecţia a trei canale. Schofield nu ştia ce să facă. Avea în faţă două canale cu pereţi înalţi şi abrupţi – o bifurcaţie naturală pe cursul apei. Şi nu ştia nici încotro se îndrepta Botha. Probabil că savantul sud-african avea un plan – dar care?

Şi apoi Schofield văzu valurile. Mai precis, văzu o serie de valuri mici izbindu-se de pereţii abrupţi ai ramificaţiei din stânga a canionului – abia perceptibile, dar prezente – valurile provocate de o barcă cu motor. Schofield le observă la timp şi, învârtind volanul spre stânga, porni spre sud. În timp ce treceau printre pereţii canionului, virând ori de câte ori era nevoie, se uita în sus. Pereţii stâncoşi ai acestor canioane se ridicau cu cel puţin şaizeci

de metri mai sus de nivelul apei. Deasupra acestor pereţi, Schofield văzu nori de nisip ridicaţi de vântul dogoritor al deşertului. Pe alocuri, nisipul învolburat împiedica lumina arzătoare a soarelui să mai pătrundă în canion. Era o furtună de nisip. Furtuna care fusese prognozată pentru dimineaţa aceea, dar de care membrii echipei HMX 1 speraseră să scape. Acolo sus, pe culmi, era dezastru, după cum constată Schofield, dar jos, între pereţii înalţi şi abrupţi ai canionului, era destul de bine – un soi de refugiu din punct de vedere meteorologic.

„Relativ calm”, îşi spuse Schofield.

Pentru că în acel moment ambarcaţiunea făcea ultimul viraj după un cot al canionului, iar Schofield se trezi dintr-odată în spaţiu deschis – un enorm crater plin cu apă. Chiar în mijlocul acestui crater, din apă se ridica o stâncă teşită de proporţii gigantice.

Cu toate că era mărginit de magnificii pereţi abrupţi din straturi de roci suprapuse, craterul era prea mare ca să-i protejeze de furtuna sălbatică de nisip care se stârnise pe culmi. Mici tornade de nisip ajungeau pe întinderea enormă, tulburând suprafaţa apei în vârtejul lor nebun. Abia atunci le văzu Schofield prin pâcla deasă de nisip purtat de vânt.

Ocoleau baza stâncii centrale, prin partea dreaptă, îndepărtându-se în mare viteză. Cinci ambarcaţiuni. O barcă mare de culoare albă, cu aripi portante, şi patru şalupe mai mici, tip bicarenă, de culoarea nisipului.

Spre groaza lui Schofield, din craterul circular porneau vreo şase canale mărginite de pereţi înalţi, la fel ca nişte marcaje orare pe cadranul unui ceas, oferind astfel mai multe rute de evadare. Schofield acceleră şi intră în furtuna de nisip, îndreptându-se spre capătul sudic al stâncii teşite. Spera să-i ia prin surprindere pe sud-africani, ieşindu-le în faţă pe cealaltă parte a stâncii. Cu o viteză incredibilă, bicarena sa făcea adevărate salturi pe suprafaţa apei, propulsată de motoarele sale puternice.

Alături de aceasta, bicarena în care se aflau Brainiac şi Herbie sălta cu aceeaşi viteză prin ploaia orizontală de nisip, lăsând în urmă jeturi lungi de apă.

Ocoliră stânca centrală pe partea stângă – şi văzură cele cinci ambarcaţiuni ale sud-africanilor îndreptându-se spre un canion

larg cu pereţi verticali format chiar în peretele vestic al craterului.

Se luară după ei. Probabil că sud-africanii îi văzuseră deja, pentru că în acel moment două dintre bărcile lor bicarenă îşi schimbară direcţia, îndepărtându-se de ambarcaţiunea mai mare cu aripi portante. Ambarcaţiunile sud-africanilor descriseră două semicercuri albe pe suprafaţa apei, îndreptându-se ameninţător spre ambarcaţiunile în care se aflau Schofield şi oamenii lui, în timp ce mitralierele de 7,62 mm ale acestora scuipau foc în direcţia lor.

Apoi dintr-odată – de-a dreptul şocant – bicarena sud-africanilor din partea stângă sări în aer. Explodă pur şi simplu, stârnind o coloană înaltă de apă. Cu o secundă mai devreme ambarcaţiunea era acolo, pe apă, dar acum nu se mai vedea decât un inel de spumă albă şi o ploaie de particule din fibră de sticlă.

Bicarena sud-africanilor din partea dreaptă îşi schimbă imediat direcţia şi făcu cale întoarsă, renunţând la confruntarea directă. Schofield întoarse capul.

„Ce naiba…?”

Vuuuum!

Trei elicoptere negre se iviră pe neaşteptate din norii de nisip de deasupra craterului şi se apropiară în viteză, zburând chiar în spatele lor. Cele trei elicoptere coborâră în adăpostul natural format de pereţii craterului. Se deplasau surprinzător de repede, la fel ca bombardierele din al Doilea Război Mondial care coborau în picaj deasupra ţintei, virând cu o precizie uimitoare fără să reducă viteza. Trecură într-un zgomot asurzitor pe deasupra lui Schofield şi a oamenilor săi, în direcţia bărcilor în care se aflau sud-africanii. Acestea abia se mai zăreau la intrarea în canionul dinspre vest. Elicopterele intrară în viteză între pereţii înalţi ai canionului îngust, pe urmele lor. Schofield rămase cu gura căscată. Într-un cuvânt, cele trei aparate de zbor arătau nemaipomenit. Aveau formă aerodinamică, aveau un aspect fioros şi erau ultrarapide.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Fiecare elicopter avea culoare neagră strălucitoare şi părea o combinaţie între un elicopter de atac şi un avion militar, având rotor portant şi bot ascuţit, dar fiind dotat şi cu nişte aripi teşite fixe orientate în jos.

Acestea erau de fapt aparate de zbor AH-77 Penetrator – elicoptere de atac de mărime medie; un nou tip de elicopter hibrid de luptă care combina mobilitatea unui elicopter cu viteza şi siguranţa unui avion de atac. Acoperite cu vopsea neagră absorbantă a undelor radar, cu aripi orientate înspre coadă şi carlingi cu aspect sever, acestea păreau o haită de rechini zburători. Cele trei aparate Penetrator ţâşniră înainte prin aer, printre pereţii canionului îngust, pe urmele celor patru ambarcaţiuni ale sud-africanilor, ignorând complet echipa lui Schofield.

Şi într-o clipă pe Schofield îl fulgeră un gând ciudat:

„Ce naiba căutau acolo cei din Forţele Aeriene? Nu erau pe urmele preşedintelui? De ce le-ar fi păsat acestora de Kevin?”

Oricum, această urmărire se desfăşura acum pe trei căi.

— Domnule! se auzi vocea lui Brainiac. Ce facem?

Schofield nu răspunse. Trebuia să ia o decizie. Gândurile îl năpădiră, învălmăşindu-se în mintea lui – Kevin, Botha, Forţele Aeriene, Preşedintele şi numărătoarea inversă de pe display-ul „Mingii de fotbal” pe care nu o putea opri şi care într-un moment anume avea să-l determine să renunţe la urmărire şi să-l oblige să se întoarcă…

Stabili legătura şi le spuse celorlalţi:

— Intrăm după ei în canion.

2

Bicarena lui Schofield ţâşni cu un zgomot asurzitor între pereţii canionului, pe urmele sud-africanilor şi a elicopterelor Penetrator. Ambarcaţiunea în care se aflau Brainiac şi Herbie îl urma la mică distanţă.

Canionul în care se aventuraseră era deosebit de sinuos – avea numeroase curbe spre stânga sau dreapta, mai largi sau mai înguste, – dar din fericire îi ferea de furtuna de nisip. După vreo sută de metri pe firul apei, canionul se bifurca din nou în alte două canale, unul spre stânga şi altul spre dreapta. Niciunul dintre ei nu ştia mare lucru despre faptul că acele canale secundare ale lacului Powell descriau traiectorii circulare, ca o reţea complicată de fire, intersectându-se de nenumărate ori…

Schofield văzu cum cele trei elicoptere se despărţiră la prima bifurcaţie, luând-o în direcţii diferite – unul o luă spre stânga şi două spre dreapta. Cele patru ambarcaţiuni ale sud-africanilor, aflate la o distanţă considerabilă în faţa lor, probabil că se despărţiseră deja.

— Brainiac! ţipă în microfon. Luaţi-o pe canalul din stânga! Noi o să mergem pe cel din dreapta! Şi nu uita, îl vrem pe băiat! După ce punem mâna pe el o ştergem de aici, ai înţeles?

— Am înţeles, Scarecrow.

Cele două ambarcaţiuni se despărţiră – Schofield o luă pe canionul din dreapta, iar Brainiac pe cel din stânga.

Lui Schofield i se părea că asistă la un foc de artificii – o reprezentaţie cu adevărat spectaculoasă: aveau de înfruntat o ploaie de gloanţe trasoare, proiectile şi bucăţi de roci sfărâmate de explozii.

Văzu cele două elicoptere negre la vreo şaptezeci de metri în faţă, urmărind barca mare cu aripi portante şi una dintre bicarenele sud-africanilor. Elicopterele de mare viteză zburau la altitudine joasă, sub buza canionului – din cauza furtunii cumplite de nisip nu se puteau înălţa mai sus, deasupra canalelor –, virând de nenumărate ori între pereţii abrupţi ai canionului sinuos în

timp ce paletele rotoarelor enorme făceau un zgomot asurzitor.

Gloanţele trasoare răpăiau la gura mitralierelor rotative Vulcan montate în boturile elicopterelor. Rachete aer-sol lansate de sub aripile aparatelor de zbor tăiau aerul şi explodau la impactul cu pereţii stâncoşi ai canionului, fără a lovi cele două ambarcaţiuni ale sud-africanilor. Cât despre cei urmăriţi, nici aceştia nu îşi nimereau ţintele.

Oamenii din bicarenă veniseră pregătiţi să protejeze nava cu aripi portante din faţă – aveau un lansator portabil de rachete Stinger. În timp ce unul dintre bărbaţi conducea bicarena, trăgătorul îşi fixă lansatorul pe umăr şi trimise o rachetă în direcţia elicopterelor care-i urmăreau. Dar aparatele Penetrator erau probabil dotate cu aceleaşi contramăsuri electronice de înaltă tehnologie ca şi avioanele AWACS din Zona 7, pentru că rachetele se îndreptară în alte direcţii, descriind nişte spirale în aer înainte de a exploda pe rând la impactul cu peretele canionului, provocând o ploaie de pietre şi bolovani de mărimea unor maşini, care se prăbuşiră în apa canalului de dedesubt – bolovani pe care Schofield se străduia cu greu să-i evite, reducând viteza şi virând de mai multe ori.

Şi apoi Schofield văzu un obiect alb şi lung ivindu-se printr-o trapă a fuzelajului unui elicopter Penetrator. Obiectul era agăţat de o paraşută mică de stabilizare. După ce se legănă de câteva ori în cădere, acesta atinse suprafaţa apei, ridicând stropi în toate direcţiile. O secundă mai târziu, apa de sub elicopter se învolbură, de parcă ar fi început să clocotească şi un rând de bule în linie dreaptă păru să prindă dintr-odată viteză, îndreptându-se direct spre bicarena sud-africanilor. Era o torpilă! Cinci secunde mai târziu avu loc o explozie violentă. Bicarena care se îndepărta în viteză sări în aer. Forţa exploziei fu atât de mare încât îl ridică la o înălţime considerabilă. Într-adevăr, din cauza vitezei incredibile, bicarena plonjă în apă şi se rostogoli de câteva ori pe suprafaţa acesteia, haotic, ca o piatră aruncată aiurea, apoi se izbi frontal de peretele canionului şi se făcu bucăţele.

Schofield conducea atent, apropiindu-se de locul exploziei, de care-l despărţeau acum doar vreo cincizeci de metri. Trebuia să-i ajungă din urmă pe cei din prima barcă, dar sud-africanii aveau un avans considerabil în faţa lor. Apoi ambarcaţiunea ajunse într-

un cot al canalului... care se intersecta cu un alt canal la fel de îngust ce venea din stânga – canalul secundar pe care o luaseră Brainiac şi Herbie, pe urmele celorlalte două ambarcaţiuni bicarenă ale sud-africanilor. Văzute de sus, cele două canale formau o joncţiune uriaşă în formă de „X”.

Şi atunci se întâmplă.

Ambarcaţiunea albă cu aripi portante a sud-africanilor ţâşni dinspre dreapta chiar în mijlocul acelui X – exact în acelaşi moment în care una dintre bicarenele sud-africanilor intră în intersecţie de pe un alt canal. Fiecare ambarcaţiune îşi schimbă brusc direcţia. Nava cu aripi portante şi bicarena virară ca să evite impactul. Ambele se înclinară periculos, încercând să se redreseze în timp ce ridicau valuri uriaşe de spumă – şi pierzând astfel din viteză în doar câteva secunde. Cea de-a doua bicarenă a sud-africanilor – cea urmată îndeaproape de bicarena lui Brainiac – nici măcar nu avu când să încetinească. Aceasta ţâşni ca din puşcă direct în mijlocul intersecţiei în formă de „X”, printre cele două ambarcaţiuni care fuseseră nevoite să se oprească, înfruntând valurile de spumă ridicate de acestea – înainte să se îndepărteze în viteză pe canalul care se deschidea în faţă, îndreptându-se spre vest. Cele trei elicoptere Penetrator – două care survolaseră canionul ales de Schofield şi unul care zburase în cealaltă direcţie – erau de asemenea în impas. Unul dintre acestea reuşi să-şi schimbe direcţia şi să încetinească, iar celelalte două tăiară fulgerător aerul de deasupra intersecţiei, trecând foarte aproape, dar evitând impactul la câţiva centimetri, în timp ce mitraliau în continuare ambarcaţiunile care se opriseră pentru moment.

Atât aştepta Schofield. Acum putea să-i ajungă din urmă.

În bicarena sa, Brainiac mai avea încă vreo şaptezeci de metri până la intersecţia în formă de „X“. El văzu bicarena oprită a sud-africanilor şi barca cu aripi portante ale cărei motoare porniseră din nou. Privirea lui se opri asupra bărcii, care începuse să se rotească pe suprafaţa apei, pregătindu-se să-şi reia drumul prin canionul pe care-l avea în faţă. Brainiac dirija bicarena în linie dreaptă, pe urmele sale.

Schofield ajunse la intersecţie chiar în momentul în care ambarcaţiunea ieşea din aceasta îndreptându-se spre sud. Bicarena lui Brainiac trecu pe lângă el în viteză şi intră prin canionul îngust, în urma bărcii.

— Mă duc după ei, domnule!

— Vă văd! strigă Schofield.

Tocmai se pregătea să-i urmeze, când ceva ce se mişca în dreapta lui îi atrase atenţia. Întoarse capul să se uite în direcţia peretelui înalt şi abrupt al canionului dinspre vest. Văzu una dintre bicarenele sud-africanilor dispărând pe acel canal de unul singur. Era cea care ţâşnise în intersecţie dinspre dreapta şi care o luase acum spre stânga. În mod curios, acesta nici măcar nu încercase să se întoarcă pentru a oferi ajutor bărcii mai mari cu aripi portante. Apoi, într-o clipită, mica bicarenă se făcu nevăzută pe un canal îngust, o prelungire a canionului principal.

Şi atunci Schofield înţelese. Băiatul nu era în nava cea mare cu aripi portante. Se afla la bordul bicarenei. *Acea* bicarenă.

— Oh, nu, oftă Schofield în timp ce întorcea capul. Apucă să vadă bicarena iute a lui Brainiac dispărând pe un cot al canionului, pe urmele navei.

— Brainiac…

Bicarena de culoarea nisipului al lui Brainiac se mişca cu viteză mare, cu adevărat incredibilă. Ajunse din urmă nava de mare viteză cu aripi portante a sud-africanilor şi amândouă ambarcaţiunile începură parcă să se ia la întrecere, ca două maşini de curse, pe culoarul îngust mărginit de pereţi stâncoşi, în timp ce două elicoptere Penetrator ale Forţelor Aeriene care zburau deasupra lor le mitraliau sălbatic.

— Brainiac… mă… auzi…?

Tânărul puşcaş marin nu înţelegea însă cuvintele lui Schofield din cauza zgomotului infernal produs de gloanţe, motoare şi rotoarele elicopterelor. Brainiac îi făcu semn lui Herbie să preia comanda bicarenei şi să se apropie mai mult de barca cu aripi portante, iar el se ridică în picioare pe banchetă, aşteptând momentul potrivit. Ajunseră chiar lângă barcă, iar el văzu de aproape prova şi cele două tălpi ca nişte traverse ce porneau chiar din botul acesteia, tăind apa, dar nu reuşi să vadă nimic prin geamurile fumurii ale cabinei centrale. În timp ce amândouă

ambarcaţiunile înaintau cu aceeaşi viteză, aproape lipite una de alta, Brainiac inspiră adânc, făcu un salt peste bordul bărcii cu aripi portante şi ateriză în picioare pe puntea îngustă a acesteia.

— ... ainiac... pleacă... de acolo...! se auzi vocea întretăiată a lui Schofield.

Brainiac se prinse cu mâna de un mâner de pe acoperişul ambarcaţiunii în mişcare. Nu ştia la ce se putea aştepta în continuare. Probabil că avea să întâmpine ceva rezistenţă – poate că în secunda următoare cineva avea să deschidă uşa ca să tragă asupra lui. Dar nu se întâmpla nimic. Nimeni nu trăgea în el.

Lui Brainiac nu-i păsa. Se rostogoli pe punte spre prova şi trase câteva gloanţe în parbrizul ambarcaţiunii. Acesta se făcu ţăndări şi o secundă mai târziu, după ce fumul se împrăştie, Brainiac cercetă prudent interiorul cabinei. Şi se încruntă. Cabina era goală.

Brainiac se strecură înăuntru. Nu era nimeni la volan. Nava era ghidată aşadar printr-un sistem de navigaţie computerizat şi un sistem de detectare a obstacolelor fixe sau mobile, care ţinea ambarcaţiunea la distanţă de toate obiectele fixe sau mobile: pereţi stâncoşi sau alte bărci care se deplasau cu viteză.

Apoi, dintr-odată, în liniştea cabinei, vocea lui Schofield se auzi tare şi clar în casca din urechea lui Brainiac:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brainiac! Ieşi imediat de acolo! Barca cu aripi portante e doar o momeală! E o momeală!

Şi chiar în acel moment, Brainiac auzi cu groază un bip care marca probabil sfârşitul vieţii lui.

O secundă mai târziu, ambarcaţiunea sări în aer, geamurile cabinei dezintegrându-se într-o explozie extrem de puternică. Forţa exploziei zgudui şi bicarena în care se afla Herbie. Mica ambarcaţiune se rostogoli prin aer, apoi ateriză pe apă şi făcu în viteză câteva salturi deasupra valului de spumă pe care pluteau resturile navei înainte de a se izbi violent de peretele canionului.

După impact, bicarena avariată rămase plutind la suprafaţă, în timp ce stropi mari de apă cădeau peste tot în jurul acesteia.

3

În intersecţia în formă de „X”, Schofield era pe punctul de a porni pe urmele bicarenei sud-africanilor, la bordul căreia se afla probabil Kevin, şi care se strecurase abil printre vehiculele implicate în acea confruntare. Chiar în acel moment, de nicăieri, o ploaie de gloanţe îl împresură stârnind stropi de apă peste tot în jurul bicarenei sale. Cei care trăgeau în el erau sud-africanii de pe ultima bicarenă, cea de-a patra. Motoarele acesteia porniseră din nou, propulsând-o spre est, înapoi pe canalul care comunica cu craterul enorm în mijlocul căruia se ridica stânca teşită.

Înainte ca lui Schofield să-i treacă prin minte să riposteze, două linii paralele de gloanţe trase în apă, mult mai mari decât cele din prima serie, trecură pe lângă bicarena sa de culoarea nisipului, stârnind mici gheizere. Gloanţele cădeau atât de aproape încât simţi stropii udându-i faţa.

Acest baraj de foc venea din direcţia celui de-al treilea elicopter care încă zbura deasupra intersecţiei în „X”, survolând zona la altitudine joasă în căutarea lui Kevin. Mitraliera rotativă Vulcan montată pe elicopterul negru răpăia infernal scuipând fără oprire o ploaie de flăcări galbene, ca o limbă de foc.

Schofield porni motoarele bicarenei sale şi întoarse volanul spre stânga, îndepărtându-se de Penetrator şi de barajul de gloanţe – şi, din nefericire, îndepărtându-se totodată şi de bicarena care-i trăsese pe sfoară şi în care el era sigur că se afla de fapt Kevin. În schimb o luă pe urmele celeilalte bicarene a sud-africanilor – cea care se întorcea în direcţia estică, spre craterul cu stânca teşită în mijloc. Elicopterul îşi continuă urmărirea, coborându-şi botul şi pornind în mare viteză ca un T-Rex greoi şi furios, cu palele rotorului său enorm învârtindu-se ameninţător.

Bicarena lui Schofield sălta din nou pe suprafaţa apei, abia atingând valurile pe urmele sud-africanilor, între pereţii canionului sinuos, în timp ce elicopterul Penetrator cu înfăţişare de rechin se apropia din ce în ce mai mult de ei.

— Ai vreo sugestie? îi strigă Book II din celălalt corp al

ambarcaţiunii, pe care era montată mitraliera.

— Da! răspunse strigând Schofield. Să nu mori!

Elicopterul Penetrator deschise focul şi încă două linii de gheizere provocate de gloanţe se formară în jurul bicarenei lor.

Schofield viră brusc spre stânga – atât de brusc încât partea stângă a bărcii se ridică mult în deasupra apei, şi chiar în acel moment un şir de gloanţe răpăi pe suprafaţa văluritã a apei de sub partea stângă a ambarcaţiunii. Şi atunci, exact în momentul acela, elicopterul lansă două torpile. Schofield le văzu şi făcu ochii mari.

— Oh, Doamne.

Una după alta, torpilele căzură în apă şi o secundă mai târziu două dungi albe de spumă începură să se deplaseze în viteză pe urmele celor două ambarcaţiuni.

Una dintre torpile ajunse în câteva secunde în spatele ambarcaţiunii lui Schofield. Acesta viră brusc spre dreapta, îndreptându-se oblic spre un bolovan cu o formă ciudată care ieşea din apă la baza peretelui drept al canionului. Suprafaţa perfect netedă a acestuia semăna cu un plan uşor înclinat, ca o rampă… Torpila se apropia. Bicarena lui Schofield ţâşni cu viteză săltând deasupra apei. Book II înţelese că se îndreptau direct spre bolovan…

Bicarena atinse rampa de piatră în acelaşi moment în care torpila ajunse sub motoarele cu jet. Bicarena ieşi cu viteză din apă, cele două corpuri gemene alunecând pe lungimea pietrei.

Din cauza frecării coca ambarcaţiunii scrâşni, scârţâi şi zgârie bolovanul ud, apoi dintr-odată, *vuum!* La fel ca o maşină care execută cascadorii periculoase, ambarcaţiunea se ridică în aer după ce trecu în viteză pe suprafaţa înclinată a bolovanului, chiar în momentul în care torpila explodă la impactul cu baza rampei de piatră. Bolovanul se sparse în mii de bucăţi care se ridicară în aer într-o formă minunată de floare, fără a atinge însă bicarena zburătoare.

Ambarcaţiunea cu două corpuri ateriză în apă cu un plescăit asurzitor şi îşi continuă drumul cu aceeaşi viteză. Schofield cercetă canalul care i se deschidea în faţă, la timp ca să observe bicarena sud-africanilor virând spre stânga, unde se vedea un tunel semicircular săpat în peretele stâng al canionului. Acceleră pe urmele acestuia în timp ce torpila rămasă îşi făcea drum prin

apă în spatele bicarenei sale ca un crocodil flămând.

Bicarena sud-africanilor dispăru în tunel. O secundă mai târziu, ambarcaţiunea cu două corpuri gemene a lui Schofield intră pe urmele acesteia în întuneric, fără a scăpa de torpila care-i urma îndeaproape.

Cu farurile aprinse, cele două ambarcaţiuni trecură una după alta prin tunelul îngust cu peste 160 de kilometri pe oră, lăsând în urmă pereţii umezi şi întunecaţi ai pasajului, aproape fără să mai vadă nimic, de parcă ar fi participat la o cursă nebună într-un *montagne russe* subteran.

La volanul bărcii sale, Schofield încerca să se concentreze. Mergeau atât de repede! Tunelul avea vreo şase metri lăţime şi formă cilindrică, iar pereţii lui se curbau uşor până la suprafaţa apei. Cam la vreo două sute de metri în faţa lui zări o luminiţă – capătul tunelului.

Deodată, Book II strigă:

— Se apropie!

— Ce?

— A doua torpilă!

Schofield întoarse capul. Torpila din spatele ambarcaţiunii lor se apropia periculos, cu viteză sporită. Privi iar în faţă – văzu jeturile de apă din spatele bicarenei sud-africanilor la vreo cinci metri de el.

„Pe toţi dracii!”

Din moment ce fiecare bicarenă avea patru metri lăţime, tunelul nu era destul de larg ca să-i poată depăşi pe cei din faţa lor. Schofield roti volanul spre stânga, dar bicarena din faţă îi acoperi culoarul. Încercă spre dreapta. Se întâmplă acelaşi lucru.

— Ce facem? îl întrebă Book II.

— Nu şti…

Schofield se opri brusc, apoi spuse:

— Ţine-te bine.

— Cum?

— Ţine-te bine!

Torpila se vedea clar la suprafaţa apei de mică adâncime, ca un şarpe, apropiindu-se ameninţător de ambarcaţiunea lui Schofield. Acesta acţionă propulsoarele şi se apropie în viteză de bicarena sud-africanilor din faţa lor, astfel că cele două

ambarcaţiuni moderne formate din două corpuri identice zburau pe suprafaţa apei cu 160 de kilometri pe oră foarte aproape una de cealaltă, între pereţii apropiaţi ai tunelului. Schofield îl zări pe cel care conducea bicarena sud-africanilor. Acesta se întoarse repede în scaun şi se uită în spate.

— Bună!

Schofield îi făcu acestuia un semn cu mâna, apoi adăugă:

— Cu bine!

Şi, cu aceste cuvinte, chiar în momentul în care torpila începea să dispară sub ambarcaţiunea lui Schofield, acesta acţionă brusc propulsoarele. Bicarena ţâşni înainte, iar Schofield aproape că smulse volanul rotind-o spre dreapta. Ambarcaţiunea sa se îndreptă în viteză spre dreapta şi corpurile sale identice se ridicară complet deasupra apei. Bicarena gonea acum cu o viteză incredibilă pe peretele curbat al tunelului şi la un moment dat ajunse atât de sus, încât făcea un unghi de nouăzeci de grade cu orizontala.

Dar torpila îşi continua drumul. Odată ce-şi pierdu ţinta iniţială, depăşi în viteză ambarcaţiunea lui Schofield care se deplasa acum pe peretele tunelului îndreptându-se spre singurul obiect din imediata apropiere: bicarena sud-africanilor. Explozia care urmă în galeria aceea strâmtă fu devastatoare. Bicarena sud-africanilor se dezintegră în mii de fragmente – fragmente care se împrăştiară peste tot în tunel, urmate de o minge uriaşă de foc şi un bubuit asurzitor care umplură instantaneu pasajul îngust de formă cilindrică.

Cu aceeaşi viteză, ambarcaţiunea cu două corpuri a lui Schofield coborî pe peretele înclinat al tunelului şi plonjă în apă, peste rămăşiţele carbonizate ale bicarenei sud-africanilor. Trecu prin mingea de foc care umplea pasajul, pentru ca în secunda următoare să ţâşnească victorioasă afară din tunel, prin canalul aflat la capătul acestuia.

4

Schofield reduse acceleraţia motorului, iar bicarena sa se opri în mijlocul noului canion. Era ud până la piele. Book II era şi el ud leoarcă. Cercetă cu privirea noul canion cu pereţi înalţi, încercând să-şi dea seama unde se aflau şi realiză că locul acela îi era cunoscut – se aflau pe acelaşi canal secundar pe care porniseră mai devreme, când el şi Book II se despărţiseră de Brainiac. Într-adevăr, din câte vedea acum, el şi Book nu erau prea departe de bifurcaţia în care se despărţiseră de Brainiac.

Schofield tură motorul la maxim şi începu să cerceteze împrejurimile, intenţionând să pornească în urmărirea ultimei bicarene a sud-africanilor, cea care-i trăsese pe sfoară. Deodată un zgomot ciudat şi strident îi atrase atenţia dinspre dreapta. Întoarse capul şi văzu un alt elicopter – al patrulea – pe jumătate ascuns de peretele vertical al canionului, survolând zona la vreo cincisprezece metri deasupra bifurcaţiei celor două canioane. Văzu într-o clipă că nu era vorba de un elicopter Penetrator. Acesta avea o formă bombată şi nu părea prea nou. Când îl văzu clar, rotindu-se în aer la joasă altitudine, Schofield recunoscu tipul acela de elicopter. Era un CH-53E Super Stallion, un aparat de transport greu foarte puternic, la fel ca cele două care însoţeau de obicei elicopterul prezidenţial Marine One. Elicopterul Super Stallion era renumit pentru caracteristicile sale – forţă şi rezistenţă –, fiind folosit mai ales pentru transportul aeropurtat al trupelor: rampa rabatabilă de încărcare din spatele aparatului de zbor putea susţine cincizeci şi cinci de soldaţi complet echipaţi pe care să-i ducă până în iad şi înapoi.

Cei din Forţele Aeriene aduseseră probabil acel Super Stallion ca să asigure transportul băiatului în deplină siguranţă, pentru că elicopterele Penetrator, configurate special pentru atac, nu aveau loc decât pentru trei persoane.

Judecând după felul în care zbura deasupra bifurcaţiei canionului, întorcându-se într-o parte şi-n alta, Schofield se gândi că acel elicopter era probabil ceva mai mult decât un mijloc de transport pentru un prizonier – trebuia să aibă şi un alt rol pe

care el nu-l putea bănui încă.

Schofield întoarse încet bicarena şi o direcţionă spre Super Stallion, pornind cu viteză redusă către acesta.

— Ce faci? îl întrebă Book II. Puştiul e în direcţia aceea.

— Ştiu, zise Schofield, dar, aşa cum văd eu lucrurile, nu o să-l găsim pe băiat plutind pe apă. E timpul să-l căutăm pe calea aerului.

Cei trei soldaţi de comando ai detaşamentului 7 de la bordul elicopterului Super Stallion aveau căşti cu microfon. Unul pilota elicopterul, iar ceilalţi doi vorbeau repede în microfoane în zgomotul asurzitor făcut de rotorul elicopterului. Şi aceştia, ca şi Schofield, căutau bicarena sud-africanilor care se strecurase neatinsă printre ambarcaţiunile care fuseseră la un pas de coliziune când intraseră în intersecţia în formă de „X”.

— Penetrator 1, aici Looking Glass, zise unul dintre aceştia. Este un canion imediat în dreapta ta. S-ar putea să o fi luat pe acolo…

Celălalt operator zise:

— Penetrator 2, ia-o înapoi spre nord şi verifică canionul acela adânc din stânga ta…

O hartă verde a reţelei de canioane pâlpâia pe ecranele computerelor din faţa celor doi.

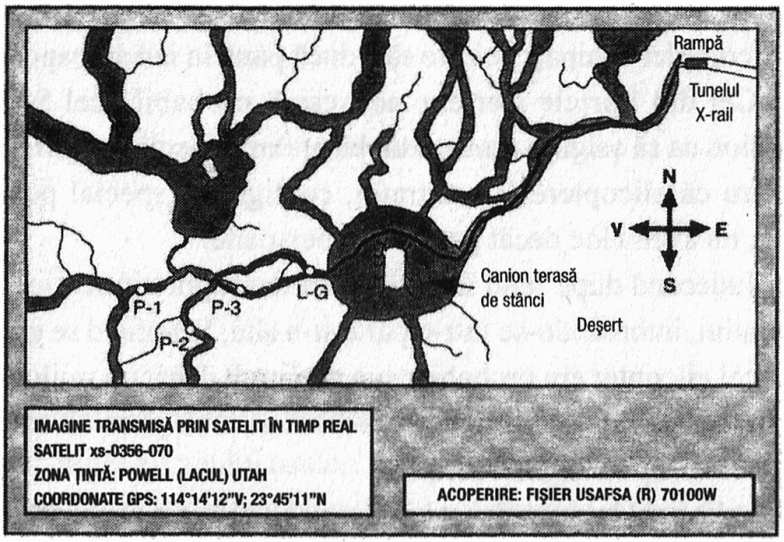

Cele trei puncte luminoase din stânga – P-1, P-2 şi P-3 – indicau

poziţia celor trei elicoptere care survolau zona cercetând toate canioanele în căutarea bicarenei sud-africanilor.

Punctul care staţiona pe ecranul monitorului, chiar lângă stânca teşită din mijlocul craterului, cu indicativul L-G, era elicopterul Super Stallion cu nume de cod Looking Glass.

Linia neagră de pe ecran indica drumul parcurs pe urmele fugarilor până în acel moment.

În timp ce operatorii radio continuau să dea instrucţiuni, pilotul scruta zona prin cupola carlingii asemănătoare cu o bulă de aer. Ochii lui cercetau canionul pe deasupra căruia zburau.

În mijlocul vuietului infernal făcut de paletele rotorului, combinat cu propriile voci şi cu ceea ce auzeau în căşti, niciunul dintre membrii echipajului nu auzi bubuitul înfundat al unui Maghook care lovi fuzelajul masivului elicopter.

Bicarena lui Schofield plutea chiar sub Super Stallion – balansându-se la suprafaţa apei învolburate de curentul de aer produs de elice –, după ce se apropiaseră de aparatul de zbor prin spate. O funie subţire lega acum bicarena de partea inferioară a fuzelajului elicopterului aflat la cincisprezece metri deasupra – funia neagră din fibre Kevlar a dispozitivului Maghook al lui Schofield.

Apoi o siluetă subţire se ridică în aer spre elicopter, trasă automat de dispozitivul Maghook. O secundă mai târziu, Schofield era agăţat sub burta elicopterului la cincisprezece metri deasupra apei, chiar lângă trapa de acces din podeaua aparatului de zbor folosită pentru cazuri de urgenţă.

Se ţinea bine de Maghook în timp ce stătea suspendat sub elicopter. Dispozitivul era lipit de burta aparatului de zbor prin capul său magnetic de formă cilindrică.

Zgomotul era de-a dreptul asurzitor acolo sus. Din cauza curentului de aer produs de rotoarele elicopterului, uniforma Detaşamentului pe care o purta Schofield se lipise de pielea acestuia, iar „Mingea de fotbal” se clătina sălbatic dintr-o parte în alta spânzurată de centura lui.

Elicopterul Super Stallion avea trenul de aterizare complet retractabil, aşa că Schofield se prinse de o bucată de cablu gros pe care-l folosi în loc de mâner. Apoi apăsă un buton al dispozitivului Maghook, ca acesta să coboare la Book. În doar

câteva secunde Book II fu lângă el, agăţat de Maghook sub burta elicopterului. Schofield apucă mânerul trapei de acces.

— Eşti gata? îi strigă el lui Book II.

Acesta încuviinţă scurt din cap. Apoi, cu o mişcare fermă, Schofield roti mânerul şi trapa de urgenţă se deschise deasupra capetelor lor.

Oamenii din carlinga elicopterului simţiră mai întâi curentul puternic de aer, care intra prin cabina din spate, o secundă înainte ca Schofield să-şi ia avânt şi să se strecoare prin trapă în interiorul aparatului de zbor, urmat îndeaproape de Book II.

Intrară în compartimentul din spate, cel pentru transportul trupelor, un spaţiu vast pentru mărfuri separat de carlingă printr-o uşă mică din tablă de oţel. Cei doi operatori radio din carlingă se întoarseră într-o clipă, privind în spate. Se ridicară să-şi ia armele.

Dar Schofield şi Book II se deplasau deja cu iuţeală, cu armele ridicate, urmărindu-şi reciproc mişcările şi acoperindu-se pe rând. Schofield trase un foc de armă şi primul operator fu doborât. Urmă un alt glonţ, tras de Book II şi cel de-al doilea operator era deja istorie.

Pilotul elicopterului văzu ce se petrecea în interior şi realiză într-o clipă că o confruntare cu arma nu ar fi fost cea mai potrivită ca să poată ieşi din această situaţie. El acţionă în faţă manşa elicopterului, iar acesta se zgâlţâi din toate încheieturile.

Book II îşi pierdu imediat echilibrul şi căzu. Schofield, alergând în direcţia carlingii, se rostogoli pe podea şi se lăsă apoi să alunece în faţă, pe burtă, până la uşa deschisă a carlingii. Pilotul încercă să închidă uşa şi să blocheze astfel accesul în interior, dar Schofield i-o luă înainte. Se aruncă cu capul în faţă, se rostogoli şi alunecă pe podea oprindu-se chiar în pragul carlingii – cu o mână ţinând uşa deschisă şi cu cealaltă, în care avea pistolul său Desert Eagle de calibru 44, îndreptat în sus, spre fruntea pilotului.

— Nu mă obliga să trag, zise el fără să se ridice de pe podea, privindu-l fix pe pilot, cu degetul pe trăgaci.

Pilotul rămăsese perplex, cu gura căscată. Stătea nemişcat şi se uita în jos la Schofield, care stătea întins pe spate pe podea, cu pistolul îndreptat ferm spre capul pilotului în poziţie de

tragere.

— Nu mă obliga, repetă Schofield.

Pilotul duse fulgerător mâna spre tocul său de umăr, unde avea un pistol Glock. *Bum!* Schofield îi găuri creierul cu un glonţ.

— La naiba! zise el în timp ce-l dădea la o parte pe pilotul mort, din scaunul său, ca să preia comenzile elicopterului. Doar ţi-am spus, idiotule.

5

Cu un zgomot infernal, elicopterul Super Stallion avându-i acum la bord pe Schofield şi Book II porni pe deasupra canionului îngust, virând la fiecare cot al canalului, în direcţia intersecţiei în formă de „X”, acolo unde toate ambarcaţiunile fuseseră cât pe ce să se ciocnească ceva mai devreme.

Cu ochii minţii, Schofield revăzu bicarena care le scăpase. Aceasta se strecurase printre ambarcaţiuni intrând pe ramura vestică a intersecţiei şi dispăruse după ce o luase apoi la dreapta, între pereţii unui canion îngust. Cu ajutorul hărţii reţelei de canioane pe care o găsi în elicopter, el identifică acel canal pe care dispăruse bicarena – acesta şerpuia către nord deschizându-se într-un alt crater larg plin cu apă, şi acesta având o stâncă în mijloc.

Acela era locul spre care se îndrepta bicarena sud-africanilor.

„Dar ce anume vor să găsească în craterul acela? se întrebă Schofield. De ce se îndreaptă sud-africanii într-acolo?”

Elicopterul Super Stallion se deplasa huruind asurzitor între pereţii canionului îngust, îndreptându-se către intersecţia în „X”, şi execută un viraj după un cot al canionului şi se trezi faţă în faţă cu unul dintre elicopterele Penetrator ale Forţelor Aeriene. Schofield trase de manşă, reuşind în cele din urmă să controleze masivul aparat de zbor, care se balansă câteva secunde înainte să se oprească în aer.

Elicopterul Penetrator survola intersecţia, întorcându-se lateral în aer fără să înainteze şi cercetând fiecare dintre cele patru pasaje cu pereţi abrupţi care porneau din acel loc. Elicopterul părea un gigantic rechin zburător căutându-şi prada. Şi atunci îi văzu.

— Looking Glass, aici Penetrator 3, se auzi o voce groasă la staţia din carlinga în care se afla Schofield. Aveţi imagini în timp real de la satelit?

Schofield îngheţă.

„La naiba!”

— Book, repede. Verifică armele şi muniţia.

Elicopterul Penetrator se întoarse în aer cu botul spre Super Stallion.

— Looking Glass? Mă auzi?

Book II îi spuse:

— Avem o mitralieră Gatling montată în botul elicopterului. Atât.

— Nimic altceva?

Cele două elicoptere erau acum faţă-n faţă, la aceeaşi altitudine deasupra intersecţiei, ca doi vulturi care se înfruntau plutind în aer la o sută de metri distanţă unul de celălalt.

— Nimic.

— Looking Glass, se auzi din nou vocea în staţie. Operatorul părea suspicios. Looking Glass, răspunde imediat. Solicit codul de autentificare.

Schofield văzu aripile orientate în jos ale elicopterului Penetrator şi zări rachetele montate sub acestea. Păreau rachete Sidewinder.

„Sidewinder…” se gândi Schofield.

Apoi, brusc, apăsă butonul de pe pupitrul de comandă din faţa lui, pentru a vorbi cu cei din elicopterul militar.

— Penetrator, aici căpitanul Shane Schofield din Infanteria Marină a Statelor Unite, Detaşamentul Prezidenţial. Eu sunt acum la comanda acestui elicopter. Vreau să vă spun doar un lucru.

— Şi care ar fi acela?

— Trageţi, zise Schofield fără să şovăie.

Nu primi niciun răspuns. Apoi, după câteva secunde, auzi:

— În regulă…

— Ce naiba faci? îl întrebă surprins Book II.

Schofield nu răspunse. Stătea doar şi privea fără să clipească aripile elicopterului Penetrator. O clipă mai târziu, de sub aripa stângă a acestuia, o rachetă AIM-9M Sidewinder porni ca un fulger în direcţia elicopterului inamic.

— Oh, la naiba… murmură Book II.

Schofield văzu racheta care pornise frontal – îi zări capul bombat, conturul aripilor stabilizatoare dispuse cruciform pe fuzelaj şi dâra albă în formă de spirală lăsată în aer în timp ce se îndrepta direct spre ei!

— Ce faci? exclamă Book II. Ai de gând să stai să te uiţi…?

Apoi Schofield făcu cel mai ciudat lucru posibil. Apăsă trăgaciul

manetei de control. În timp ce racheta Sidewinder se îndrepta ca fulgerul spre ei – abia dacă mai rămăsese o secundă până la impact – mitraliera Gatling montată în botul elicopterului Super Stallion prinse viaţă, începând să scuipe o linie portocalie strălucitoare de gloanţe trasoare în direcţia rachetei care se apropia. Schofield orientă linia de foc a gloanţelor la fel ca pe o rază laser, încercând să nimerească proiectilul în mişcare şi chiar în momentul în care acesta ajunse la mai puţin de douăzeci de metri de elicopter – *bum!* – gloanţele atinseră capul bombat al rachetei, care explodă în aer la vreo cincisprezece metri de Super Stallion.

— Ce nai...? începu Book II.

Dar Schofield nu terminase încă. Acum că racheta Sidewinder nu mai era o ameninţare, el orientă tirul gloanţelor trasoare către Penetrator. De la distanţa aceea îi putea vedea pe cei doi piloţi ai elicopterului bâjbâind după comenzi ca să lanseze o nouă rachetă, dar era prea târziu.

Gloanţele trasoare ale lui Schofield ciuruiră cupola elicopterului Penetrator – unul după altul, într-o fracţiune de secundă –, precum şi fuzelajul. Elicopterul de atac începu să se balanseze haotic în aer. Probabil că piloţii pierduseră controlul.

Tirul necruţător şi precis al lui Schofield lovise probabil decisiv carlinga celuilalt elicopter, pentru că o secundă mai târziu unul dintre rezervoarele de combustibil ale acestuia luă foc şi elicopterul explodă, transformându-se brusc într-o minge uriaşă de foc. Aparatul cuprins de flăcări îşi începu căderea spre sol ca să se prăbuşească în final în apa de dedesubt.

După ce scăpă şi de Penetrator, Schofield dirijă elicopterul Super Stallion de-a lungul canionului vestic, îndreptându-se către canalul îngust pe care dispăruse bicarena sud-africanilor.

— Ce naiba ai făcut acolo? îl întrebă Book II.

— Cum?

— Nu ştiam că poţi doborî o rachetă Sidewinder cu gloanţe trasoare.

— E posibil numai pentru Sidewinder. Rachetele astea sunt detectoare de căldură – folosesc un senzor cu infraroşu pentru a-şi localiza ţinta. Dar ca să poată avea loc acest proces, capul de luptă al rachetei, cel care caută căldura, trebuie să permită

radiaţiei infraroşii să treacă prin el. Asta înseamnă că nu au capul din oţel. Capul bombat al unei rachete Sidewinder e confecţionat de fapt dintr-un material plastic foarte fragil şi transparent. Este punctul slab al acestui tip de proiectil.

— Vrei să spui că ai nimerit racheta chiar în punctul ei slab?

— Da, chiar aşa.

— O strategie destul de riscantă, după părerea mea.

— Am văzut-o cum se apropia. Nu foarte mulţi oameni au şansa să vadă capul bombat al unei astfel de rachete atât de aproape. A meritat din plin.

— Faci des aşa ceva? îl întrebă candid Book II.

Schofield întoarse capul şi-i aruncă o privire sergentului care stătea lângă el înainte de a răspunde:

— Încerc pe cât posibil să nu o fac prea des, zise el. Dar uneori… e inevitabil.

Ajunseră la canionul îngust cu pereţi abrupţi prin care fugiseră sud-africanii. Pasajul era învăluit în umbră, fiind mult mai îngust decât crezuse el. Rotorul în mişcare al elicopterului Super Stallion abia încăpea între pereţii canionului. Giganticul elicopter survola cu un zgomot infernal pasajul întunecat înainte să fie întâmpinat dintr-odată de lumina orbitoare a soarelui, deasupra unui lac întins format într-un crater, mărginit de pereţi verticali de stâncă de vreo sută de metri înălţime. În capătul nordic al lacului se vedea o stâncă teşită de dimensiuni reduse.

La fel ca şi în cazul celuilalt crater, furtuna de nisip de deasupra reţelei de canioane invada această întindere de apă. Particule de nisip ridicate în aer de vânt cădeau oblic, ca o ploaie, în valuri succesive. Masa de particule îi asaltă izbind parbrizul elicopterului, acoperindu-l aproape complet şi reducând vizibilitatea.

— Vezi ceva? strigă Schofield.

— Acolo! răspunse Book II cu arătătorul aţintit spre stânga, în direcţia unuia dintre pereţii craterului, faţă în faţă cu stânca din nordul lacului, mai precis spre punctul în care cel mai lat canion se ramifica spre vest, mai departe de micul lac circular.

Când se uită într-acolo, Schofield văzu o ambarcaţiune mică ce plutea pe suprafaţa apei luptându-se cu valurile destul de mari generate de furtuna de nisip. Era bicarena sud-africanilor, iar în preajmă nu se mai vedea niciun alt vas sau aparat de zbor.

Schofield reduse altitudinea elicopterului deasupra apei care umplea craterul, înaintând cu viteză. Paletele rotorului făceau un zgomot asurzitor.

Schofield nu scăpa din ochi ambarcaţiunea în timp ce se apropiau tot mai mult de aceasta. Fără să înainteze, bicarena plutea ca şi cum ar fi fost ancorată, la vreo douăzeci de metri de locul în care peretele abrupt al craterului dispărea în apă.

Schofield opri elicopterul Super Stallion când mai avea de parcurs vreo treizeci de metri până la bicarena, la doar trei metri deasupra apei. Nisipul purtat de vânt lovea cu putere parbrizul aparatului de zbor.

Se uită de aproape la bicarenă – o funie agăţată de bord intra în apă. Era ancorată... Apoi, brusc, văzu mişcare. Pe bicarenă. Prin perdeaua de nisip zburător, el zări în corpul stâng al ambarcaţiunii – corpul pilotului – un bărbat chel, mic şi îndesat, îmbrăcat doar în cămaşă, stând în picioare – Gunther Botha. Acesta stătea încovoiat pe banchetă atunci când elicopterul lui Schofield se apropia camuflat de norii de nisip stârniţi de furtuna îngrozitoare.

În corpul din dreapta al ambarcaţiunii, Schofield mai descoperi însă o persoană. Era silueta micuţă a lui Kevin. Acesta părea foarte mic şi lipsit de apărare în corpul copilotului mitralior, care era echipat cu mai multe dispozitive de luptă.

Schofield simţi un val de uşurare. Îl găsiseră.

Din difuzoarele elicopterului se făcu auzită vocea lui Schofield:

— Doctore Gunther Botha, suntem din Infanteria Marină a Statelor Unite. Sunteţi arestat! Aşteptăm să ne încredinţaţi în siguranţă băiatul. Predaţi-vă acum!

Botha nu părea să se sinchisească prea mult la auzul somaţiei. Se grăbi în schimb să arunce un obiect metalic cu formă paralelipipedică peste bord. Acesta căzu cu un plescăit în apă şi se scufundă repede.

„Ce naiba face acolo?” se întrebă Schofield.

Se întoarse spre Book:

— Deschide rampa de încărcare. Apoi coboară elicopterul cât mai aproape de ambarcaţiune, cu spatele la ea.

Elicopterul se întoarse într-o parte, rotindu-se în aer, în vreme

ce rampa de încărcare din spate începea să se deschidă, lăsându-se în jos. Partea din spate a giganticului elicopter se apropia acum de bicarena care staţiona plutind pe apă, la trei metri deasupra acesteia. Schofield stătea pe rampa care ajunsese în poziţie orizontală, având într-o mână pistolul său Desert Eagle, iar în cealaltă un microfon portabil, în timp ce nisipul stârnit de vânt îi biciuia faţa zburând sălbatic în jurul lui. Apropie microfonul de buze:

— Băiatul, Botha, bubui vocea lui amplificată de difuzoare.

Botha nu părea nici de această dată prea impresionat de avertisment. În schimb, Kevin se întoarse în scaun şi ridică ochii. Îl zări pe Schofield în deschizătura rampei elicopterului şi atunci un zâmbet larg lumină faţa micului băiat. El îi făcu semn cu mâna – un salut copilăros –, fluturându-şi energic braţul dintr-o parte în alta. Schofield îi răspunse, făcându-i un semn scurt cu mâna. Pentru moment, ceea ce-l preocupa mai mult erau intenţiile lui Botha. Nu ştia ce punea acesta la cale. Acum putea însă să-l vadă mai bine pe virusologul sud-african.

Botha avea pe spate o butelie de oxigen, pusă peste cămaşa sa albă. El îi aruncă repede lui Kevin o mască pentru scufundări şi îi explică prin gesturi cum să şi-o pună pe faţă. Schofield se încruntă. Echipament special pentru scufundări? Orice ar fi avut de gând Botha, mai avea încă timp să-l oprească.

Schofield ridică pistolul pregătindu-se să tragă în direcţia provei ambarcaţiunii lui Botha ca să-i atragă acestuia atenţia, când fu surprins să audă un zgomot ca de tunet venind de undeva din apropiere şi, brusc, rotorul din coada elicopterului explodă în mii de bucăţi, separându-se complet de restul fuzelajului. Trosnind ameninţător, precum creanga unui copac uriaş, o bucată din coada elicopterului se rupse şi căzu în apă. Elicopterul începu să zboare haotic şi îşi schimbă direcţia îndepărtându-se de bicarenă.

Fără rotorul din coadă, elicopterul Super Stallion se mai roti de câteva ori deasupra apei, apoi se îndreptă periculos către suprafaţa vălurită. Book II manevra disperat maneta de control, dar elicopterul nu mai putea fi redresat. După un ultim balans, aparatul de zbor se îndreptă spre apă ca un bolid, cu botul în jos. Aflat pe rampa de încărcare din spate, Schofield se izbi de câteva ori de peretele lateral al incintei, reuşind să se prindă de prelata

unei banchete fixată pe acest perete.

Elicopterul lovi suprafaţa apei.

Un val uriaş de apă învolburată se ridică în urma impactului. Botul mare al elicopterului se scufundă în apă pentru vreo zece secunde înainte ca flotabilitatea sa să-l ridice din nou la suprafaţă. Masivul aparat de zbor rămase plutind pe valuri. Book II opri toate motoarele. Zgomotul acestora se stinse imediat. Paletele rotorului său începură să încetinească. Apa năvăli în incinta de transport din spate.

Aceasta nu pătrundea prin deschiderea rampei de acces – rampa fiind proiectată să rămână la suprafaţă în eventualitatea unei amerizări –, ci intra prin toate spărturile provocate de prăbuşire şi prin mica trapă pe care o folosiseră Schofield şi Book II ceva mai devreme pentru a ajunge în carlingă.

Un elicopter Super Stallion este proiectat astfel încât să plutească pentru un timp în cazul unei prăbuşiri în apă, dar din moment ce Schofield şi Book deschiseseră trapa de acces de sub aparatul de zbor atunci când intraseră, acest lucru nu mai era posibil. Se scufundau. Şi se scufundau repede. Schofield se repezi în carlingă.

— Ce naiba a fost asta? Am fost loviţi!

— Ştiu, îi răspunse Book II. Făcu apoi un semn cu capul spre parbriz. Cred că e vorba de ei.

Schofield aruncă o privire prin parbrizul frontal. Deasupra apei, în faţa elicopterului care se scufunda, parţial acoperite de pâcla de nisip ridicat de vânt, zburau cele două elicoptere Penetrator ale Forţelor Aeriene, flancând bicarena sud-africanilor ancorată.

6

Elicopterul Super Stallion se scufunda îngrozitor de repede. Apa năvălea gâlgâind prin trapa de acces din podeaua aparatului, inundând incinta de transport. Nivelul apei creştea ameninţător, făcând ca partea din spate a elicopterului să se scufunde în lac. Pe măsură ce apa intra în incintă, aparatul se afunda tot mai mult. În mai puţin de un minut, rampa de încărcare din spate coborî sub suprafaţa apei şi, din acel moment, apa începu să năvălească în valuri prin deschiderea largă.

Sus, în carlingă, Schofield şi Book II stăteau în apă până la glezne când elicopterul se zgudui brusc, răsturnându-se înspre partea din spate.

— Mai ai vreo idee riscantă şi acum? îl întrebă Book II încercând să se prindă de ceva.

— Nici măcar una.

Elicopterul se scufunda încet, partea din spate fiind mai grea decât botul.

Cu „Mingea de fotbal” agăţată încă de centură, Schofield aruncă o privire prin parbrizul frontal al carlingii. Văzu că unul dintre elicopterele Penetrator se apropiase mult de bicarena lui Gunther Botha. Acesta zbura chiar în faţa micuţei ambarcaţiuni, ca un gigantic vultur ameninţător.

Schofield îl văzu pe Botha stând în compartimentul pilotului cu faţa spre elicopterul negru al Forţelor Aeriene şi făcând semn cu mâna. Aşa cum îşi mişca braţele părea o mică fiinţă patetică cerând îndurare unui zeu malefic cu chip de pasăre. Apoi, fără vreun avertisment, o rachetă Stinger ţâşni de sub aripa dreaptă a elicopterului Penetrator, lăsând în urmă o dâră albă de fum.

Racheta lovi corpul de ambarcaţiune în care stătea Botha, care sări în aer. Mai devreme cu o secundă Botha era acolo, în următoarea însă dispăruse, în locul său rămânând doar nişte cercuri de spumă pe suprafaţa apei învolburate.

Corpul de barcă în care se afla Kevin însă rămase intact, separat complet de cel al lui Botha în urma impactului.

Compartimentul în care se afla, precum şi rămăşiţele distruse ale traversei bicarenei pluteau pe suprafaţa apei sub privirea aspră de oţel a elicopterului Penetrator.

Aflat în interiorul masivului elicopter pe cale să se scufunde complet, Schofield păli. Tocmai îl omorâseră pe Botha! Dumnezeule! Elicopterul său era acum pe trei sferturi inundat, cu partea din spate afundată complet sub apă.

Numai parbrizul bombat din sticlă şi vârful uneia dintre paletele rotorului mai rămăseseră la suprafaţă. Apa se învolbură deasupra fuzelajului scufundat ameninţând să înghită şi ultimele părţi ale aparatului de zbor. Toată incinta de transport din spate era plină acum cu lichid verde-închis – apa care năvălea fără oprire în interiorul carlingii devorându-şi treptat întreaga pradă. Elicopterul se scufunda. Printre valurile verzi care izbeau parbrizul, Schofield văzu elicopterul Forţelor Aeriene zburând la punct fix deasupra bicarenei pe jumătate distrusă, în timp ce echipamentul de salvare cu centură de siguranţă şi hamuri era coborât către Kevin.

— Ah, pe toţi dracii, zise tare.

Dar elicopterul Super Stallion îşi continua scufundarea – se afunda din ce în ce mai mult în lichidul verde – şi ultimul lucru pe care Schofield îl văzu înainte ca parbrizul elicopterului să fie acoperit complet de apa învolburată fu imaginea lui Kevin suspendat de cablu, tras în sus de cei din elicopterul Penetrator, în partea din spate a carlingii cu capacitate maximă de trei persoane.

Apoi cupola elicopterului fu înghiţită de apă şi Schofield nu mai văzu decât lichid verde.

Echipajele celor două elicoptere Penetrator ale Forţelor Aeriene ştiau foarte bine cine se afla în interiorul elicopterului scufundat. Încercările lor de a lua legătura cu echipajul de pe Looking Glass în ultimele minute – pe frecvenţa alternativă, aşa cum era consemnul – eşuaseră.

Într-adevăr, dispozitivul radio de emisie-recepţie al elicopterului Super Stallion fusese cel care îi ghidase până la craterul plin cu apă – unde îl găsiseră pe Botha şi pe băiat.

Cele două aparate de zbor Penetrator mai rămaseră un timp

deasupra elicopterului care se scufunda, până ce acesta fu complet înghiţit de ape.

În carlinga unuia dintre cele două elicoptere Penetrator se afla Python Willis, comandantul Unităţii Charlie. El privea cu atenţie giganticul Super Stallion acoperit de apă de parcă ar fi vrut să se asigure că acesta avea să dispară sub valuri. Carlinga acestuia se afundă într-un final, urmată de vârful uneia din paletele rotorului – partea din elicopter care mai rămăsese deasupra apei. O mulţime de bule de aer se ridicară într-o clipă la suprafaţă atunci când fiecare strop de aer din interiorul elicopterului scufundat fu înlocuit de apă. Cele două elicoptere de atac aşteptau încă. Elicopterul Super Stallion dispăru în adâncurile verzi-albăstrui ale lacului, ridicând mai multe rânduri de bule de aer la suprafaţa apei.

Şi totuşi, Python Willis nu se îndura să plece şi aşteptă până ce nu mai văzu nicio bulă de aer la suprafaţă, ca să fie sigur că nu mai era nici urmă de aer în interiorul elicopterului înghiţit de ape.

După câteva minute, suprafaţa apei deveni lină. Dar elicopterele de atac aşteptau. Zăboviră încă zece minute deasupra acelui loc doar ca să se asigure pe deplin că nimeni nu scăpase cu viaţă. Oricine ar fi ieşit la suprafaţă în acele zece minute ar fi fost eliminat cu uşurinţă.

Dar nimeni nu ieşi.

În cele din urmă, Python se decise să plece, iar cele două elicoptere se întoarseră în aer şi porniră înapoi către Zona 7. Nimeni nu ar fi putut rezista atâta timp sub apă, nici măcar într-o pungă de aer. Până în acel moment aerul dintr-o asemenea pungă ar fi devenit toxic. Era exclus. Shane Schofield şi oricine ar mai fi fost cu el în carlinga elicopterului Super Stallion erau acum cu siguranţă morţi.

7

Gant, Mother, Juliet şi preşedintele erau tot la Nivelul 4, în laboratorul de observaţii. Stăteau în semiîntuneric. Hot Rod Hagerty şi Nicholas Tate erau de asemenea cu ei.

— Ar trebui să o luăm din loc, zise Gant.

— La ce te gândeşti? întrebă Mother.

— Nu, nu. Ce tot vorbeşti, sergent Gant? întrebă Hot Rod.

— Nu ar trebui să rămânem aici, insistă Gant.

— Dar acesta e un loc perfect ca să ne ascundem.

— Ar trebui să plecăm. Dacă ei ne caută şi noi rămânem aici, sunt mai multe şanse să ne găsească. Nu e bine să stăm în acelaşi loc mai mult de douăzeci de minute.

— Şi mai exact, cine te-a învăţat aşa ceva? întrebă Hagerty.

— Scrie în manualul de pregătire pentru cei care se înscriu la Şcoala de Ofiţeri, zise Gant.

— Tehnici standard destul de vagi. Cu siguranţă le-ai citit la un moment dat în cariera ta. În plus, aş mai vrea să clarific ceva… Hagerty se făcu roşu la faţă. Nu am să accept ca un sergent să-mi vorbească astfel…

— Ba da, o să acceptaţi, zise Mother făcând un pas spre Hagerty. Îl privi apoi de sus, făcând un semn cu capul în direcţia lui Gant. Şi ştiţi de ce? Pentru că într-o situaţie critică micuţa asta e mai deşteaptă şi mai calculată decât o să fiţi dumneavoastră vreodată. Şi dacă vreţi să ştiţi, nu o să mai fie multă vreme sergent. În curând va deveni ofiţer. Şi o să vă mai spun ceva.

Mi-aş încredinţa mai liniştită viaţa în mâinile ei decât în mâinile dumneavoastră.

Hagerty îşi strânse buzele înciudat.

— Aşa. Asta e…

— Colonele Hagerty, zise preşedintele făcând un pas în faţă. Sergentul Gant mi-a salvat de două ori viaţa în dimineaţa asta – mai întâi în tren, acolo jos, apoi pe platformă. În ambele cazuri ea a acţionat ferm şi calculat, făcând faţă unor situaţii în care mulţi alţii s-ar fi blocat. Sunt fericit să-mi încredinţez viaţa în mâinile unui om cu o astfel de judecată.

— E al naibii de adevărat, zise Mother. Puterea estrogenului, oameni buni.

— Sergent Gant, i se adresă preşedintele acesteia. Ce crezi? Gant afişă un zâmbet larg, iar ochii ei albaştri sclipiră fermecător.

— Cred că ar trebui să facem ceva cu transmiţătorul ataşat inimii dumneavoastră, domnule.

8

În încăperea sterilă fără ferestre, la cel de-al doilea nivel de la subsolul clădirii Pentagonului – biroul său –, David Fairfax lucra foarte preocupat, încercând să decodeze nişte conversaţii telefonice interceptate în Zona specială cu acces restricţionat a Forţelor Aeriene SUA 7.

Fairfax era foarte mulţumit de sine. Reuşise să decripteze atât mesajele primite, cât şi cele trimise în limba afrikaans. Mai era însă un lucru care-l frământa. Cele două mesaje în limba engleză pe care le descoperise printre cele în afrikaans, începu să asculte din nou cele două mesaje, de această dată cu foarte mare atenţie.

16-IUN. 19.56.09
ENGLEZĂ/*ENGLEZĂ*
VOCEA 3: Totul este în regulă. Confirm că este al treilea.
Totul este în regulă. Confirm că este al treilea.

22-IUN. 20.51.59
ENGLEZĂ/*ENGLEZĂ*
VOCEA 3: Misiunea e în curs de îndeplinire. *Misiunea e în curs de îndeplinire.*

De un lucru era sigur. Era aceeaşi voce în ambele cazuri. O voce de bărbat. Un american. Accent sudic. Rostea cuvintele clar, cu grijă. Fairfax îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi începu să tasteze. Voia să folosească un program de analiză a vocii. Compară semnătura digitală a vocii înregistrate – amprenta vocală – cu amprenta vocală a fiecărei voci din computerul Agenţiei de Informaţii a Apărării, voci înregistrate în secret de către Agenţie. Pe ecranul din faţa lui se afişară o serie de linii şi vârfuri, o reprezentare grafică ce se schimba de fiecare dată când programul accesa enorma bază de date cu amprente vocale.

Apoi se auzi semnalul de avertizare al computerului:

6 REZULTATE POZITIVE
AFIŞEZ ACESTE REZULTATE?

— Da, te rog, zise Fairfax în timp ce apăsa tasta „Y” a computerului.

Şase rezultate se afişară pe ecran:

Nr./ DATA/ DIVIZIA/ SURSĂ FIŞIER

1./29 MAI/DIVIZIA SPAŢIALĂ-01/SUP.SAT.(FIŞIER 034-77A)

2./07 IUN./DIVIZIA SPAŢIALĂ-01/SUP.SAT.(FIŞIER 034-77A)

3./16 IUN./DIVIZIA SPAŢIALĂ-02/USAF-SA(R)07 (FIŞIER 009-21D)

4./22 IUN./DIVIZIA SPAŢIALĂ-02/USAF-SA(R)07 (FIŞIER 009-21D)

5./02 IUL./DIVIZIA SPAŢIALĂ-01/SUP.SAT.(FIŞIER 034-77A)

6./03 IUL./DIVIZIA SPAŢIALĂ-01SUP.SAT.(FIŞIER 034-77A)

„În regulă”, se gândi Fairfax.

Renunţă la cel de-al treilea şi cel de-al patrulea rezultat – acestea erau cele două mesaje pe care tocmai le ascultase. Indicatorul diviziei, Divizia Spaţială-02 se referea chiar la sectorul său, adică Sectorul 2. Oricum, celelalte patru mesaje erau proprietatea Sectorului 1, unitatea principală a Diviziei Spaţiale, al cărui sediu era chiar în celălalt capăt al holului. Sursa fişierului pentru mesajele Sectorului 1, şi anume SUP SAT, era prescurtarea pentru „Supraveghere prin satelit”.

După toate indiciile, Sectorul 1 fusese folosit recent pentru interceptarea transmisiunilor străine prin satelit. Fairfax selectă prima poziţie de pe ecran.

29 MAI/13.12.00/INTERCEPTARE TRANSMISIE SATELIT (ENGLEZĂ)

VOCEA 1: **Au făcut testul în această dimineaţă. Vaccinul este eficient pentru toate tulpinile testate anterior. Tot ce le mai trebuie acum este o mostră din ultima versiune a acestuia.**

Fairfax se încruntă. Mesajele în limba afrikaans menţionaseră

de asemenea un vaccin. Şi reuşita unui test. Selectă următorul rezultat de pe ecran.

7 IUN./23.47.33/INTERCEPTARE TRANSMISIE SATELIT (ENGLEZĂ)

VOCEA 1: **Echipa care trebuie să sustragă virusul este pe drum spre Changchun. Numele celor din echipă sunt: CĂPITANUL ROBERT WU şi LOCOTENENTUL CHET LI. Amândoi sunt oameni de încredere. Aşa cum am mai discutat, preţul livrării vaccinului va fi de o sută douăzeci de milioane de dolari, câte zece milioane pentru fiecare persoană implicată în această operaţiune.**

„Changchun”, se gândi Fairfax. Instalaţiile chinezeşti de producţie de arme biologice. Şi o sută douăzeci de milioane de dolari care să fie împărţiţi la doisprezece oameni. Devenea chiar interesant. Accesă următorul rezultat.

2 IUL./02.21.57/INTERCEPTARE TRANSMISIE SATELIT (CHINEZĂ – ENGLEZĂ)

VOCEA 1: **Am recepţionat, Yellow Star. Vom fi acolo.**

„Ce-o fi asta…? se gândi Fairfax. Yellow Star?”

Dar asta a fost… Deschise şi ultimul mesaj:

3 IUL./04.04.42/INTERCEPTARE TRANSMISIE SATELIT (ENGLEZĂ)

VOCEA 1: **WU şi LI au sosit cu virusul înapoi în Zona 7. Oamenii voştri sunt cu ei. Banii au fost număraţi. Iată numele oamenilor selectaţi: BENNETT, CALVERT, COLEMAN, DAYTON, FR0MMER, GRAYSON, LITTLETON, MESSICK, OLIVER şi eu, bineînţeles.**

Fairfax analiza numele din ultimul mesaj, când, deodată, uşa biroului său subteran se trânti de perete şi şeful său – un birocrat înalt şi chel pe nume Eugene Wisher – se năpusti în încăpere, urmat de trei soldaţi ai Poliţiei Militare înarmaţi până-n dinţi.

Wisher conducea operaţiunea care se desfăşura în celălalt capăt al holului – urmărirea navetei spaţiale chinezeşti care abia fusese lansată.

— Fairfax! se răsti el. Ce naiba faci aici?

Fairfax înghiţi în sec privind îngrozit către armele Poliţiei Militare.

— Cum, despre… despre ce vorbeşti?

— De ce accesezi transmisiunile interceptate din informaţiile stocate pentru operaţiunea noastră?

— Operaţiunea voastră? întrebă candid Fairfax.

— Da. Operaţiunea noastră. De ce descarci informaţii care aparţin strict operaţiunii clasificate din Sectorul 1?

Fairfax nu mai spuse nimic, adâncit în gânduri, în timp ce şeful său continua să ţipe la el. Şi, dintr-odată, în mintea lui totul deveni clar, foarte clar.

— Oh, Dumnezeule, şopti el.

9

Urmară câteva explicaţii – sub ameninţarea armelor –, dar după cinci minute, Dave Fairfax se trezi brusc stând în picioare în faţa a doi dintre directorii adjuncţi ai Agenţiei de Informaţii a Apărării, în camera de operaţiuni din celălalt capăt al holului, departe de biroul său fără ferestre.

Monitoarele pâlpâiau de jur-împrejurul camerei, în timp ce o mulţime de tehnicieni lucrau la peste o duzină de pupitre de comandă – toate acestea urmărind nou-lansata navetă spaţială a chinezilor, Yellow Star.

— Am nevoie de o listă cu personalul Zonei 7, le spuse tânărul de douăzeci şi cinci de ani pe nume Fairfax celor doi importanţi şefi ai Agenţiei din faţa lui.

Lista apăru.

Fairfax aruncă o privire pe aceasta. Citi:

FORŢELE AERIENE ALE STATELOR UNITE ALE AMERICII
ZONA SPECIALĂ 07 (ACCES RESTRICŢIONAT)
PERSONAL PREZENT LA BAZĂ
CLASIFICARE: ULTRASECRET

NUME/UNITATE/NUME/UNITATE

COMANDANT UNITATE
Harper, J.T. (CO)

DETAŞAMENTUL 7

Alvarez, M.J./A/Golding, D.K./D
Arthurs, R.T./C/Goldman, W.E./A
Atlock, F.D./B/Grayson, S.R./E
Baines, A.W./A/Hughes, R./A
Bennett, B./E/Ingliss, W.A./B
Biggs, N.M./C/Johnson, S.W./D

Boland, C.S./B/Jones, M./D
Boyce, L.W./D/Kincaid, R./B
Calvert, E.T./E/Littleton, S.O./E
Carney, L.E./E/Logan, K.W. (MAJ)/A
Christian, F.C./A/McConnell, B.A./B
Coleman, G.K./E/Messick, K./E
Coles, M./B/Milbourn, S.K./D
Crick, D.T./D/Morton, I.N./C
Criece, T.W./A/Nance, G.F./D
Davis, L.R./C/Nystrom, J.J./D
Dayton, A.M./E/Oliver, P.K./E
Dillan, S.T./D/Price, A.L./C
Doheny, F.G./A/Rawson, M.J./C
Egan, R.R./B/Sayles, M.T./B
Fraser, M.S./C/Sommers, S.R./C
Fredericks, G.H./A/Stone, J.K./C
Frommer, S.N./E/Taylor, A.S./B
Gale, A./D/Willis, L.S./C
Giggs, R.E./B/Wolfson, H.T./A

PERSONAL CIVIL

Botha, G.W./MED
Franklin, H.S./MED
Shaw, D.E./MED

Fairfax înşfacă o copie a ultimului mesaj descărcat mai devreme.

3 IUL./04.04.42/INTERCEPTARE TRANSMISIE SATELIT (ENGLEZĂ)

VOCEA 1: **WU şi LI au sosit cu virusul înapoi în Zona 7. Oamenii voştri sunt cu ei. Banii au fost număraţi. Iată numele oamenilor selectaţi: BENNETT, CALVERT, COLEMAN, DAYTON, FR0MMER, GRAYSON, LITTLETON, MESSICK, OLIVER şi eu, bineînţeles.**

— OK, zise Fairfax scoţând o cariocă roz din buzunar. Bennett,

Calvert, Coleman… începu să sublinieze unele nume de pe listă. Când termină, lista arăta astfel:

FORŢELE AERIENE ALE STATELOR UNITE ALE AMERICII
ZONA SPECIALĂ 07 (ACCES RESTRICŢIONAT)
PERSONAL PREZENT LA BAZĂ
CLASIFICARE: ULTRASECRET

NUME/UNITATE/NUME/UNITATE

COMANDANT UNITATE
Harper, J.T. (CO)

DETAŞAMENTUL 7

Alvarez, M.J./A/Golding, D.K./D
Arthurs, R.T./C/Goldman, W.E./A
Atlock, F.D./B/***Grayson, S.R./E***
Baines, A.W./A/Hughes, R./A
Bennett, B./E/Ingliss, W.A./B
Biggs, N.M./C/Johnson, S.W./D
Boland, C.S./B/Jones, M./D
Boyce, L.W./D/Kincaid, R./B
Calvert, E.T./E/***Littleton, S.O./E***
Carney, L.E./E/Logan, K.W. (MAJ)/A
Christian, F.C./A/McConnell, B.A./B
Coleman, G.K./E/***Messick, K./E***
Coles, M./B/Milbourn, S.K./D
Crick, D.T./D/Morton, I.N./C
Criece, T.W./A/Nance, G.F./D
Davis, L.R./C/Nystrom, J.J./D
Dayton, A.M./E/***Oliver, P.K./E***
Dillan, S.T./D/Price, A.L./C
Doheny, F.G./A/Rawson, M.J./C
Egan, R.R./B/Sayles, M.T./B
Fraser, M.S./C/Sommers, S.R./C
Fredericks, G.H./A/Stone, J.K./C
Frommer, S.N./E/Taylor, A.S./B

Gale, A./D/Willis, L.S./C
Giggs, R.E./B/Wolfson, H.T./A

PERSONAL CIVIL

Botha, G.W./MED
Franklin, H.S./MED
Shaw, D.E./MED

— Înţelege cineva despre ce e vorba aici? Nu remarcaţi nimic ciudat? întrebă Fairfax.

Toţi oamenii numiţi în transmisia interceptată făceau parte din unitatea cu indicativul E, sau Echo în limbaj militar.

Fairfax spuse:

— Singurul care nu a fost menţionat şi care face parte din aceeaşi unitate E este acesta: Carney, L.E. Pot să presupun doar că el este cel care vorbeşte şi a cărei voce e înregistrată pe bandă.

Fairfax se întoarse spre cei doi şefi ai DIA care stăteau lângă el şi continuă:

— La baza aceea este o unitate de tâlhari. O unitate de tâlhari care a ţinut permanent legătura cu guvernul chinez şi cu noua lor navetă spaţială. Este vorba despre toţi oamenii unităţii Echo.

10

— Unitatea Echo. Raportează…

— Aici comandantul Unităţii Echo, se auzi de cealaltă parte vocea căpitanului Lee „Cobra” Carney. Cobra vorbea tărăgănat, cu un uşor accent sudic – după voce părea un om periculos, rece şi calculat. Ne aflăm la Nivelul 3, în zona de locuit. Tocmai am cercetat cele două nivele ale hangarului subteran. Nu e nimic acolo. Ne croim drum să coborâm în complex acum şi o să cercetăm pe drum şi casa scării.

— Recepţionat, comandant Echo…

— Domnule, se adresă un alt operator radio întorcându-se către Caesar Russell. Unitatea Charlie tocmai s-a întors de pe lac. Sunt afară şi băiatul este cu ei.

— Bine. Ceva pierderi?

— Cinci.

— Acceptabil. Şi Botha?

— E mort.

— Mai bine. Spune-le să intre pe uşa de sus.

Gant şi ceilalţi se îndreptară către casa scărilor de incendiu din capătul estic al Nivelului 4.

— Ştiu că nu e tocmai potrivit având în vedere situaţia de faţă, îi zise Mother lui Gant în timp ce mergeau una lângă alta, dar nu am avut ocazia să te întreb nimic despre mica ta întâlnire cu Scarecrow de sâmbăta trecută. Nu ai pomenit nimic despre asta.

Gant îi aruncă o privire şi zâmbi strâmb.

— Doar nu ai chef să stăm acum la taclale, nu-i aşa, Mother?

— De ce nu aş avea chef? Este exact ce aşteaptă toate babornițele măritate şi curioase, aşa ca mine. Toate ard de nerăbdare să audă noutăţi despre fanteziile sexuale ale tinerelor drăguţe ca tine. Iar eu eram doar, ştii tu… interesată.

Gant afişă un zâmbet trist.

— Nu a mers aşa cum mi-aş fi dorit.

— Ce vrei să spui?

Gant ridică din umeri continuând să păşească cu arma în

mână.

— El nu m-a sărutat. Am avut parte de o cină grozavă la restaurantul acela liniştit, apoi am mers pe malul Potomacului şi am vorbit vrute şi nevrute. Doamne, am vorbit o seară întreagă. Apoi, după ce m-a condus acasă, am sperat că mă va săruta. Dar el… pur şi simplu… nu a făcut-o. Şi am stat un timp aşa, uitându-ne prosteşte unul la altul după ce am stabilit să ne mai întâlnim, şi asta… a fost tot.

Ochii lui Mother se îngustară.

— Oooh, Scarecrow. Am să-ţi tăbăcesc fundul…

— Te rog, nu, spuse Gant oprindu-se în faţa uşii de la casa scărilor. Şi să nu-i spui cumva că ţi-am povestit.

Mother scrâşni din dinţi.

— Hm, bine…

— În orice caz, aş prefera să nu mă gândesc acum la aceste lucruri, spuse Gant. Avem treabă.

Deschise foarte puţin uşa de incendiu şi aruncă o privire prin deschizătură, cu pistolul ridicat pe lângă faţă. Casa scării era întunecată şi nu se auzea niciun zgomot. Nu era nimeni.

— Casa scării e în regulă, şopti ea.

Deschise apoi larg uşa şi urcă câteva trepte. Mother îi acoperea spatele, ambele cu pistoalele pregătite să tragă. Ajunseră pe platforma de la Nivelul 3 şi văzură uşa către spaţiile de locuit ale complexului. Nu era nimeni acolo.

„Ciudat”, se gândi Gant.

Nu se vedeau soldaţi pe platformă, nu era acolo nici măcar o santinelă care să blocheze accesul lor prin complex la nivelele superioare.

„Foarte ciudat”, se gândi ea.

Dacă ar fi fost la comanda forţelor inamice, ar fi spălat fiecare platformă în căutarea preşedintelui şi ar fi avut grijă să blocheze casa scării în timp ce proceda astfel.

Era însă evident că Detaşamentul 7 opera în alt mod. Datorită faptului că scările nu erau păzite, Gant şi echipa ei ajunseră repede la nivelul superior, mai exact la platforma hangarului de la Nivelul 2. Hangarul – care scăpase neatins, la prima vedere, de masacrul din ziua aceea – era practic identic cu cel de deasupra lui, singura diferenţă constând în faptul că totuşi colecţia de avioane din interior era mai puţin exotică. În timp ce hangarul de

la Nivelul 1 conţinea perechea de bombardiere invizibile şi SR-71 Blackbird, acest hangar adăpostea doar două avioane AWACS pentru misiuni de supraveghere.

Ceea ce era chiar pe placul lui Gant.

Două minute mai târziu, ea era în cala unuia dintre cele două avioane, deşurubând o placă grea de plumb din partea inferioară a fuzelajului. Placa se desprinse în cele din urmă dezvăluind un compartiment cu cabluri şi dispozitive electronice şi în mijlocul acelui compartiment, fixat bine, se vedea un element cu aspect rigid, colorat într-o nuanţă aprinsă de portocaliu, de mărimea unei cutii mici de pantofi. Cutia portocalie părea a fi confecţionată dintr-un material ultrarezistent.

— Ce-i asta? întrebă Juliet Janson din spatele lui Gant.

Preşedintele răspunse în locul acesteia:

— E unitatea care înregistrează toate datele de zbor. E cutia neagră a avionului.

— Nu pare foarte neagră, remarcă acru Hagerty.

— Nu sunt niciodată negre, spuse Gant în timp ce extrase mica unitate portocalie din locaşul ei. Aceasta e doar denumirea lor. Cutiile negre sunt aproape întotdeauna vopsite într-un portocaliu strident pentru a fi recuperate cu uşurinţă în cazul unei prăbuşiri. Oricum, acestea sunt găsite de obicei pe alte căi…

— Oh, da, foarte bine… exclamă preşedintele.

— Ce? întrebă surprins Hagerty. Despre ce este vorba?

— V-aţi întrebat vreodată cum de sunt găsite atât de repede după prăbuşirea avionului? întrebă Gant. Atunci când un avion se prăbuşeşte, resturile acestuia se împrăştie pe o rază destul de mare, şi totuşi se găseşte foarte repede înregistrarea datelor de zbor, de obicei în câteva ore.

— Aşa e…

Gant continuă:

— Şi asta pentru că toate cutiile negre au în interior un dispozitiv de transmisie automată cu baterie. Acest dispozitiv emite un semnal puternic pe ultrascurte, dezvăluind astfel celor care investighează prăbuşirea avionului locaţia exactă a cutiei negre.

— Şi ce ai de gând să faci cu ea? întrebă Hagerty.

În loc de răspuns, Gant strigă prin trapa de deasupra ei:

— Mother!

— Da? se auzi de sus vocea femeii.

— Ai identificat semnalul?

— O să-l prind în două secunde!

Gant îi aruncă o privire lui Hagerty.

— Vreau să încerc să imit semnalul emis de inima preşedintelui.

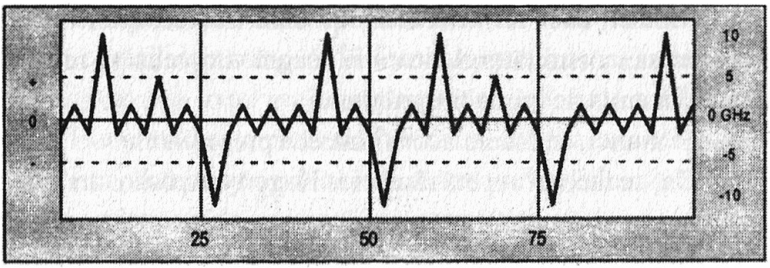

În cabina principală a avionului AWACS, Mother stătea în faţa pupitrului de comandă. Se aşezase în faţa ecranului pe care apărea semnalul emis pe unde ultrascurte către Zona 7 de la satelitul aflat în spaţiul suborbital. Era acelaşi ecran pe care Brainiac îl găsise la bordul celuilalt avion AWACS ceva mai devreme, când descoperise semnalul de retur care se repeta la douăzeci şi cinci de secunde.

Gant părăsi cala avionului şi urcă în cabina principală ţinând în mâini cutia de culoare portocalie. Introduse un cablu de alimentare într-o priză de lângă scaun şi se conectă la terminalul lui Mother. Imediat, imaginea grafică cu vârfuri în sus apăru pe micul ecran LED de pe cutia neagră.

— Bun, îi spuse Gant lui Mother. Vezi semnalul acesta de căutare, cel cu vârfurile în sus? Vreau să setezi acest semnal ca frecvenţă de „localizare” a cutiei negre.

Atunci când specialiştii care investighează o catastrofă aviatică caută cutia neagră a aparatului de zbor, ei folosesc un transmiţător radio care emite un semnal de frecvenţă prestabilită numită frecvenţă de „localizare”. Când dispozitivul de transmisie al cutiei negre detectează semnalul, acesta emite un semnal de retur şi astfel se descoperă locaţia acesteia.

— În regulă, zise Mother. Executat.

— Perfect, spuse Gant. Acum stabileşte frecvenţa semnalului de retur – cu vârfurile în jos – ca semnal al cutiei negre.

— Bine, lasă-mă doar o clipă.

— Oare semnalul emis de cutia neagră va fi destul de puternic ca să ajungă până la satelit? întrebă preşedintele.

— Eu cred că va merge. S-au folosit emisiile pe ultrascurte ca să se vorbească cu Armstrong pe Lună, iar SETI foloseşte astfel de semnale ca să trimită mesaje în spaţiul cosmic. Gant zâmbi, apoi continuă: Nu mărimea contează, ci calitatea semnalului.

— Totul e în regulă, am rezolvat, spuse Mother întorcându-se către Gant. Deci, Neînfricat Lider, vrei să mă lămureşti acum? Ce am creat, mai exact?

— Mother, dacă ai făcut totul aşa cum trebuie, atunci când vom activa transmiţătorul din cutia neagră vom reuşi să imităm semnalul emis de inima preşedintelui.

— Şi atunci, ce facem acum? întrebă preşedintele.

— Da, ce facem? repetă răutăcios Hagerty. Apăsăm un întrerupător, pur şi simplu?

— În niciun caz. Dacă vom apăsa pe întrerupător, satelitul va capta două semnale identice şi acest lucru ar putea declanşa exploziile. Nu putem risca să se întâmple asta. Nu, noi doar am pregătit terenul. Abia acum urmează partea mai grea. Acum va trebui să substituim cumva semnalul emis de cutia neagră cu cel emis de transmiţătorul implantat preşedintelui.

— Şi cum vom face asta? întrebă Hagerty. Te rog, nu-mi spune că ai de gând să faci o operaţie pe cord deschis preşedintelui Statelor Unite având la dispoziţie doar un briceag.

— Doar nu sunt MacGyver, răspunse Gant. Nu, teoria mea este asta: Caesar Russell a făcut în aşa fel încât transmiţătorul să fie conectat la inima preşedintelui…

— Aşa este. A făcut asta în timpul unei operaţii pe care am făcut-o cu câţiva ani în urmă, zise preşedintele.

— Dar eu bănuiesc că nu l-a activat până astăzi, spuse Gant. Scanerele de la Casa Albă ar fi recepţionat un semnal neautorizat imediat ce acesta ar fi fost activat.

— Da, şi asta înseamnă că… începu nerăbdător Hagerty.

— Înseamnă, spuse Gant, că undeva în acest complex, Caesar Russell are o unitate care activează sau dezactivează la comandă transmiţătorul preşedintelui. Bănuiesc că acea unitate – probabil că e vorba doar de o unitate portabilă cu două poziţii: iniţiat/terminat – se află chiar în aceeaşi încăpere cu Caesar.

— E adevărat, spuse preşedintele amintindu-şi mica unitate a

lui Caesar Russell care semăna cu o telecomandă, cea al cărei întrerupător fusese acţionat chiar de la începutul confruntării. El avea această unitate cu el încă de la început, când apăruse pe monitoare. E portabilă, roşie şi are o antenă scurtă, neagră.

— În regulă, zise Gant. Atunci, tot ce avem de făcut este să-i găsim centrul de comandă. Se întoarse spre Juliet. Oamenii tăi au verificat deja locul acesta. Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Hangarul principal, zise Juliet. În clădirea cu vedere spre platformă. Acolo este o încăpere dotată cu tot felul de echipamente sofisticate de comandă şi control.

— Atunci acolo ar trebui să mergem, spuse Gant. Deci ceea ce avem de făcut acum e simplu: mai întâi ocupăm centrul de comandă al lui Caesar Russell. Apoi, în intervalele de timp în care semnalele de căutare sunt emise de către satelit, vom folosi unitatea portabilă cu cele două poziţii – iniţiat/terminat – ca să dezactivăm transmiţătorul ataşat inimii preşedintelui în vreme ce, o secundă mai târziu, vom activa cutia neagră. Îl privi pe preşedinte şi zâmbi forţat, apoi adăugă: Aşa cum am spus. E simplu.

11

Cei cinci membri ai Unităţii Charlie care scăpaseră cu viaţă străbăteau încovoiaţi un tunel cu pereţi de beton şi plafonul foarte jos, alergând. Alături de ei – fără a fi nevoit să meargă încovoiat din cauza înălţimii sale – alerga Kevin. Cei din Unitatea Charlie abia reveniseră din misiunea de pe lacul Powell după ce-l omorâseră pe Botha, îl capturaseră pe Kevin şi urmăriseră elicopterul lui Schofield scufundându-se.

Îşi garaseră elicopterele Penetrator afară, iar acum intenţionau să intre din nou în complex folosind o intrare care făcea legătura între edificiul principal şi unul dintre hangarele exterioare, o intrare cunoscută sub denumirea de „uşa de sus”.

Tunelul care pornea de la uşa de sus se deschidea în partea din spate a puţului liftului pentru personal, la nivelul solului, accesul făcându-se printr-o uşă din titan de treizeci de centimetri grosime.

Unitatea Charlie ajunse în faţa uşii masive de culoare argintie. Python Willis tastă codul suplimentar de acces. Uşa de sus era o intrare specială în Zona 7 – dacă erai o persoană destul de importantă ca să cunoşti codul suplimentar de acces o puteai deschide oricând, chiar şi atunci când era blocată pentru situaţii de urgenţă.

Uşa groasă din titan se deschise larg, iar Python încremeni. Văzu acoperişul liftului destinat personalului staţionând mai jos de tălpile lui, chiar în faţă. Şi deasupra acestuia se afla Cobra Carney şi patru membri ai Unităţii Echo. Cealaltă jumătate a unităţii Echo era în lift. Python apucase să-i vadă prin trapa din acoperişul acestuia.

— Iisuse, Cobra, exclamă Python, m-ai speriat al naibii. Nu mă aşteptam să vă întâlnesc aici, băieţi…

— Caesar ne-a spus să venim să vă luăm, spuse Cobra tărăgănat. Ca să ne asigurăm că nu veţi avea probleme la intrare.

Python îl împinse pe Kevin în faţă, pe acoperişul liftului oprit.

— Am pierdut cinci oameni, dar am pus mâna pe el în cele din

urmă.

— Bine, zise Cobra. Foarte bine.

Abia atunci Python zări prin trapa din acoperişul cabinei încă patru bărbaţi printre membrii Unităţii Echo, care-i atraseră atenţia în mod deosebit. Patru bărbaţi de origine asiatică.

Python se încruntă. Aceştia erau cei patru care fuseseră mai devreme în dimineaţa aceea în camera de decompresie – căpitanul Robert Wu şi locotenentul Chet Li, precum şi doi laboranţi chinezi.

Aceştia erau oamenii care aduseseră ultima variantă a Sinovirusului înapoi în Zona 7.

— Cobra, ce se petrece de fapt? întrebă alarmat Python privind în sus.

— Îmi pare rău, Python, zise Cobra.

Iar după ce rosti aceste cuvinte făcu un semn scurt din cap către oamenii lui. Într-o secundă, cei patru membri ai Unităţii Echo de pe acoperişul liftului ridicară armele lor P-90 declanşând o devastatoare ploaie de foc asupra Unităţii Charlie. Python Willis fu ciuruit de gloanţe. Faţa şi pieptul său se transformară pe loc într-o masă vâscoasă. Cei patru soldaţi ai Unităţii Charlie din spatele lui căzură de asemenea ca nişte marionete mecanice, unul după altul, până ce o singură fiinţă mai rămase în picioare pe acea parte din acoperişul liftului – Kevin, cu ochii măriţi de groază.

Cobra Carney făcu doi paşi şi-l apucă brutal de braţ pe băiat.

— Zâmbeşte, puştiule. Acum vii cu mine.

12

Camera de control cu vedere spre hangarul principal era cufundată în linişte. Boa McConnell şi alţi patru membri supravieţuitori ai Unităţii Bravo se prăbuşiseră epuizaţi într-un colţ, murdari de noroi şi de sânge. Doi dintre oamenii lui Boa erau răniţi grav. Colonelul Jerome T. Harper – aparent comandant al Zonei 7, care era în realitate favoritul lui Caesar Russell – avea grijă de rănile acestora.

În încăpere mai era o persoană, care stătea retrasă în umbra unui colţ îndepărtat – era un bărbat care rămăsese în camera de control toată dimineaţa fără să scoată vreun cuvânt. Acesta stătea pe un scaun şi privea tăcut în jur.

Maiorul Kurt Logan şi cei care mai rămăsese din Unitatea Alpha erau de asemenea în camera de control. Logan vorbea acum în şoaptă cu Caesar. Unitatea sa, Alpha, se descurcase ceva mai bine decât Unitatea Bravo: din echipa formată iniţial din zece oameni cu tot cu el, mai rămăseseră doar patru. Cu toate astea, Caesar părea complet indiferent când era vorba despre pierderile suferite.

— Mai ai vreo veste de la Unitatea Echo?

— Cobra a raportat că unitatea se află acum la Nivelul 4. Nici urmă de preşedinte până acum…

— La naiba, pe toţi dracii!

Vorbise unul dintre operatorii radio. Imaginea de pe monitorul computerului său dispăruse brusc, de parcă ar fi avut loc o pană de curent. Nu se auzise niciun semnal de avertizare. Niciun vaiet de agonie.

— Ce este? întrebă operatorul-şef.

— Drace! strigă un alt operator.

Şi monitorul acestuia se stinsese brusc, la fel ca primul. Fenomenul părea să se răspândească de jur-împrejurul camerei, ca un virus. Pe rând, toate monitoarele din centrul de comandă se stinseră.

— Sistemele de aer condiţionat nu mai funcţionează…

— Sistemul de răcire al apei s-a oprit…

— Ce se petrece? întrebă calm Caesar Russell.

— Nivelul de energie scade rapid... Rezerva de energie a întregului complex se epuizează, îi zise operatorul-şef lui Russell. Dar nu înţeleg de ce... continuă el.

Operatorul se uită apoi pe un ecran.

S.A. (R) 07-A
REGISTRU DE SECURITATE
ISTORIC SURSĂ ENERGIE (3 IUL.)
7-3-010223077

ORA/INIŢIALIZARE COD/OPERATOR/RĂSPUNS SISTEM

06.30.00/Verificare status sistem/070-67/Toate sistemele sunt operaţionale
06.58.34/Comandă de dezactivare/105-02/Izolarea finalizată
07.00.00/Verificare status sistem/070-67/Toate sistemele sunt operaţionale
07.30.00/Verificare status sistem/070-67/Toate sistemele sunt operaţionale (procedura de izolare activă)
07.37.56/ATENŢIE: Defecţiunea generatorului auxiliar/Sistem/Defecţiune de sistem localizată în terminalul 1-A2
Niciun răspuns de la sisteme: TRACS; AUX SYS-1; RAD C0MSPHERE; MBN; EXT FAN
07.38.00/ATENŢIE: Generatorul auxiliar Sistem la capacitatea de 50%/Terminal 1-A2 nu răspunde
08.00.15/Comandă de dezactivare a generatorului principal (terminal 3-A1)/008-72/Generatorul principal a fost dezactivat
08.00.18/Generator auxiliar activat/Sistemul auxiliar/Pornire sistem auxiliar
08.00.19/ATENŢIE: Generatorul auxiliar este operaţional. Protocolul pentru situaţii de nivel scăzut de energie activat/Sistemul auxiliar/ Aplicare protocol situaţii de urgenţă: dezactivare sisteme
08.01.02/Procedura specială de izolare iniţializată (terminal 3)/008-72/ Uşa 003-V deschisă
08.04.34/Procedura specială de izolare iniţializată (terminal 3 A1)/008-72/Uşa 062-V deschisă
08.04.55/Procedura specială de izolare iniţializată (terminai 3A1)/008-72/Uşa 100-V deschisă

08.18.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 35%/Sistemul auxiliar/Terminal 1-A2 nu răspunde
08.21.30/Comandă de închidere a sistemului de camere de supraveghere (terminal 1-A1)/008-93/EROARE DE SISTEM: Sistemul de camere de supraveghere a fost deja dezactivat conform protocolului pentru situaţii de urgenţă: consum minim de energie
08.38.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 25%/Sistemul auxiliar/Terminal 1-A2 nu răspunde
08.58.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 15%/Sistemul auxiliar/Terminal 1-A2 nu răspunde
09.04.43/Procedură specială de izolare iniţializată (terminal 3A2)/077-01E/Uşa 62-E deschisă
09.08.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 10%/Sistemul auxiliar/Iniţializare repornire sistem?
09.18.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 5%/Sistemul auxiliar/Iniţializare repornire sistem?
09.28.00/ATENŢIE: Capacitate generator auxiliar 0%/Sistemul auxiliar/Începe procedura de închidere

— Iisuse, mergem pe energie auxiliară de la ora opt! exclamă operatorul-şef de la pupitrul de comandă.

Colonelul Harper făcu un pas înainte.

— Dar asta înseamnă că ar fi trebuit să mai avem destulă energie pentru cel puţin trei ore de acum încolo, destul timp ca să putem porni din nou generatorul principal.

În timp ce vorbeau, Caesar se uita atent pe ecranul computerului.

09.04.43/Procedură specială de izolare iniţializată (terminal 3A2)/077-01E/Uşa 62-E deschisă

Prefixul 077 indica un membru al Detaşamentului 7, E simboliza Unitatea Echo, iar 01 era indicativul comandantului, Cobra Carney.

Ochii lui Caesar se îngustară. Din câte îşi dădea seama, în perioada în care sistemul de camere de supraveghere fusese dezactivat, Cobra Carney deschisese uşa 62-E, uşa din capătul estic al tunelului X-rail, aruncată în aer în drum spre Nivelul 6…

Jerome Harper şi operatorul radio încă discutau despre situaţia

energiei.

— Aşa ar fi trebuit, sunt de acord, zise operatorul radio. Dar se pare că sistemul funcţiona la doar jumătate din rezerva iniţială. Astfel, curentul s-a întrerupt după o oră şi jumătate…

Monitorul operatorului-şef se opri. Era ultimul care rămăsese fără curent electric. Apoi, brusc, luminile de pe tavanul camerei de control se stinseră.

Caesar şi operatorii de la pupitrul de comandă rămaseră în întuneric. Caesar se întoarse să privească în direcţia geamurilor cu vedere spre hangarul enorm de la nivelul solului. Văzu luminile strălucitoare provenind de la becurile cu halogen dispuse pe părţile laterale ale hangarului. Becurile începură să se stingă unul câte unul.

Hangarul – şi tot ce era în interiorul acestuia, Marine One, vehiculele de remorcare distruse, aparatul de zbor Nighthawk 2 avariat în urma exploziei şi sistemul de macarale suspendate – se adânciră într-un întuneric total.

— Toate sistemele au căzut, se auzi o voce în beznă. Întregul complex a rămas fără energie electrică.

În interiorul avionului AWACS de la Nivelul 2, Libby Gant şi ceilalţi se pregăteau să pornească la drum. Aveau de gând să cerceteze baza subterană pentru a localiza şi prelua comanda camerei de control a lui Caesar Russell. Pe neaşteptate, toate luminile din hangarul subteran se stinseră.

Giganticul hangar se cufundă în întuneric. Într-un întuneric ca smoala.

Gant aprinse lanterna de mărimea unui creion ataşată de ţeava pistolului-mitralieră MP-10.

Raza subţire a acesteia îi lumină faţa.

— Curentul electric, şopti Mother. De ce ar vrea cineva să taie curentul?

— Da, chiar aşa, aprobă Juliet. Sigur că în acest fel le-ar fi şi mai greu să ne găsească.

— Poate că nu au avut încotro, zise Gant.

— Ce înseamnă asta pentru noi? întrebă preşedintele venind alături de ei.

— Asta nu schimbă cu nimic planul iniţial, întări Gant. Ne îndreptăm în acelaşi loc spre care am pornit: centrul de

comandă. Cu toate că acum trebuie să ne dăm seama cum afectează această pană de curent sistemele de menţinere a vieţii.

În acel moment, de la un nivel inferior al complexului se auzi un ţipăt – un ţipăt sălbatic care le îngheţă sângele în vene; un strigăt de om, dar în acelaşi timp cumva animalic; era urletul unui individ cu serioase probleme psihice, care îi îngrozi.

— Oh, Iisuse, murmură Gant. Deţinuţii. Sunt liberi.

A CINCEA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 9.30

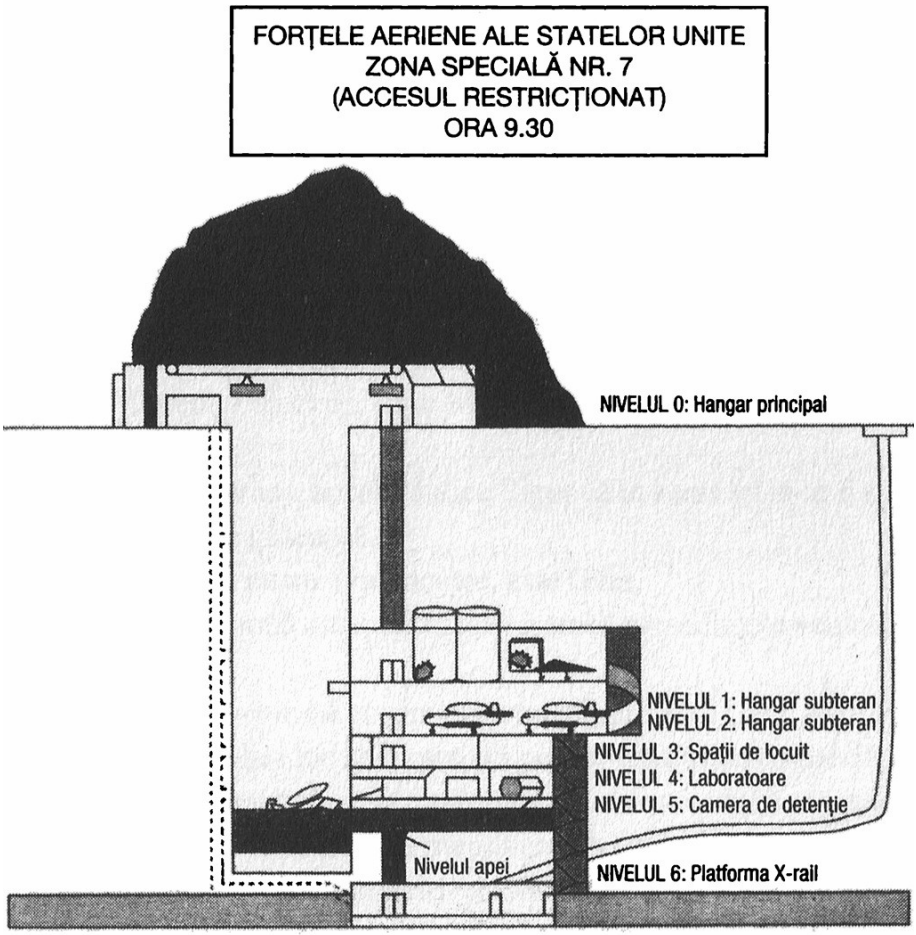

1

Cu vreo zece minute înainte de întreruperea curentului în interiorul Zonei 7, un elicopter masiv de transport Super Stallion CH-53E se scufunda încet în apa verde a lacului Powell.

Acesta oferea o privelişte neobişnuită. Din moment ce rămăsese fără coadă, aparatul de zbor se scufunda înclinat pe partea din spate, aproape vertical. Rampa de încărcare rămăsese deschisă larg, iar spaţiul destinat transportului înghiţea tone de apă.

Elicopterul părea într-o continuă cădere liberă ce se desfăşura cu încetinitorul pe fundalul verde şi tulbure al adâncurilor. Se scufunda încetul cu încetul.

Spiralele de bule de aer indicau drumul spre suprafaţa apei – aceleaşi bule de aer pe care le văzuseră cei din elicopterele Penetrator ce survolau apa lacului.

Shane Schofield şi Buck Riley Jr. se uitau în sus prin parbrizul Lexan al elicopterului scufundat.

Văzură suprafaţa apei. Era mult deasupra lor, vălurită şi limpede ca o oglindă. Se aflau la cincisprezece metri adâncime şi coborau din ce în ce mai mult. Deasupra apei, ca printr-o lentilă, se puteau distinge imaginile gemene şi distorsionate ale elicopterelor de atac Penetrator.

Acestea nu părăsiseră încă zona, aşteptându-i să iasă la suprafaţă – dacă ar fi îndrăznit.

În adâncuri descoperiră o privelişte bizară, cu totul extraordinară. Pe fundul apei erau bolovani uriaşi, şanţuri adânci şi întortocheate – urme ale deşertului care fusese pe vremuri în acele locuri –, până şi o stâncă subacvatică uriaşă care se înălţa cutezătoare până deasupra apei. Lumea stranie a deşertului scufundat li se dezvăluia verde şi fantomatică.

Book II se întoarse spre Schofield:

— Dacă mai ai ceva planuri magice de salvare, acum ar fi momentul să le foloseşti.

— Îmi pare rău, spuse Schofield. Am rămas fără inspiraţie.

În spatele lor – sau, mai bine spus, sub ei – apa inunda din ce

în ce mai repede incinta de transport. Intra năvalnic prin cala elicopterului, în special prin deschiderea largă a rampei de încărcare şi prin oricare alt orificiu din fuzelaj.

Din fericire, carlinga era etanşă, astfel că la douăzeci de metri sub apă, elicopterul care se scufunda îşi găsi echilibrul – şi aerul se adună în partea de sus a carlingii răsturnate formând o pungă de aer, la fel cum într-o cană de băut scufundată cu fundul în sus într-o cadă cu apă se formează o bulă de aer. La aproape treizeci de metri adâncime, elicopterul atinse fundul apei.

Un val de mâl se ridică în jurul elicopterului Super Stallion când coada distrusă a acestuia se izbi de fundul lacului, oprindu-se în cele din urmă în aceeaşi poziţie, cu coada în jos, deasupra unui enorm bolovan subacvatic.

— Nu avem prea mult timp, zise Schofield. Aerul ăsta va deveni toxic în câteva secunde.

— Ce putem face? întrebă Book II. Dacă rămânem aici, murim. Dacă înotăm până la suprafaţă, murim.

— Trebuie să fie ceva… zise Schofield, de parcă ar fi vorbit mai mult cu sine.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să fie un motiv…

— Despre ce vorbeşti? întrebă agitat Book II. Un motiv pentru ce?

Schofield întoarse capul spre el:

— Un motiv pentru care Botha s-a oprit aici. În acest loc. Nu s-a oprit degeaba aici. Avea un motiv să arunce ancora în locul acesta…

Şi atunci Schofield o văzu.

— Oh, ticălos viclean… şopti el cu respiraţia tăiată.

Se uita peste umărul lui Book II la întinderea tulbure şi verde din lumea adâncurilor.

Book II se întoarse şi o văzu, la rândul lui.

— Oh, Dumnezeule… şopti el.

Acolo, parţial acoperită de pâcla verde a apei, era o structură – şi nu un bolovan sau o stâncă, ci o structură construită de mâna omului –, o structură care părea complet străină de lumea subacvatică de culoare verde a lacului Powell.

Schofield şi Book văzură un acoperiş mare şi plat, un birou mic cu geamuri de sticlă şi o uşă mare de garaj. Iar sub acoperiş

două pompe de benzină cu aspect învechit. Era o benzinărie. O benzinărie subacvatică.

2

Aceasta era adăpostită la baza unei stânci, în punctul în care giganticul crater circular ce conţinea formaţiunea mai mică din piatră întâlnea un canion larg ce se întindea spre vest, chiar la primul cot al acestuia.

Abia atunci îşi aminti Schofield ce era cu benzinăria aceea. Era de fapt staţia de alimentare a unui popas din zonă care fusese inundată atunci când lacul Powell fusese creat în 1963 prin îndiguirea râului Colorado; în perioada anilor ’50 staţia de alimentare fusese construită pe locul unui vechi târg.

— Să mergem, zise el. Înainte să consumăm tot oxigenul.

— Unde? întrebă nedumerit Book II. La benzinărie?

— Da, spuse Schofield uitându-se la ceas.

Era 9.26. Mai aveau treizeci şi patru de minute ca să ducă „Mingea de fotbal” înapoi preşedintelui.

— Staţiile de alimentare au compresoare de aer, îl lămuri el pe Book. Pentru anvelope dezumflate. Aer pe care noi am putea să-l respirăm până când elicopterele Penetrator vor pleca mai departe. Poate că atunci când guvernul i-a oferit o compensaţie grasă, proprietarul acestei staţii a plecat pur şi simplu şi a lăsat totul aşa cum era.

— Ăsta e planul tău magic de salvare? Chiar dacă a rămas ceva aer în compresoarele alea, trebuie să aibă vreo patruzeci de ani vechime. Aerul ar putea fi acru sau contaminat cu Dumnezeu ştie ce.

— Dacă este închis ermetic, zise Schofield, o parte din el s-ar putea să mai fie bun. Iar în momentul de faţă nici nu avem alte opţiuni. Mă duc eu primul. Dacă găsesc un furtun, îţi fac semn să vii.

— Şi dacă nu găseşti?

Schofield îşi desprinse „Mingea de fotbal” de la centură şi i-o înmână lui Book II.

— Atunci va trebui să pui în aplicare un plan magic conceput chiar de tine.

Elicopterul zăcea pe fundul lacului, în lumea tăcută a adâncurilor. Dintr-odată, un rând de bule de aer se ivi prin deschiderea din spatele aparatului de zbor – în urma siluetei lui Shane Schofield, care încă purta uniforma neagră de luptă a Detaşamentului 7, ce părăsea înot elicopterul scufundat. Schofield se ridică deasupra elicopterului în câteva secunde, cercetând cu atenţie zona. Văzu benzinăria, dar imediat atenţia îi fu atrasă de un alt obiect care se afla pe fundul lacului, chiar la un metru sub el. Era o valiză Samsonite mică şi plată, dintr-un material dur de culoare argintie, special proiectată pentru a proteja conţinutul în cazul unui impact puternic, cam de mărimea a două casete video puse una lângă alta. Valiza stătea în mâlul de pe fundul lacului, perfect nemişcată, legată de o ancoră mică. Acesta era obiectul pe care Gunther Botha îl aruncase peste bord atunci când fusese surprins de Schofield şi Book.

Schofield se îndreptă spre ancoră, o tăie repede cu un cuţit, apoi legă mânerul valizei argintii de centura uniformei sale. Avea de gând să se uite mai târziu ce conţinea aceasta. În momentul acela avea alte lucruri mai importante de făcut. Se îndreptă spre staţia de alimentare subacvatică executând mişcări ample şi propulsive. Parcurse rapid distanţa dintre Super Stallion şi benzinărie şi se trezi imediat deasupra unei structuri fantomatice scufundate. Plămânii începeau să-l doară.

Trebuia să găsească cât mai curând o butelie de aer comprimat cu furtun de aducţiune… Acolo.

Lângă uşa deschisă de la biroul benzinăriei. Un furtun negru flexibil conectat la o butelie de mare presiune. Schofield înotă până acolo, apucă furtunul şi apăsă supapa de refulare.

Duza furtunului se trezi la viaţă, scuipând patetic şi necontrolat câteva bule mici de aer.

Nu era semn bun, se gândi Schofield. Apoi, o spirală năvalnică de bule mai mari se ivi pe neaşteptate, bolborosind la capătul furtunului. Schofield duse repede furtunul la gură şi fără să mai stea pe gânduri trase adânc în piept aerul vechi de patruzeci de ani.

La început simţi că se sufocă şi tuşi violent. Aerul acela avea un gust amar, stătut şi mirosea groaznic. După un timp, aerul îmbuteliat deveni mai curat, iar el începu să respire normal. Nu

mai era niciun pericol. Începu să gesticuleze în direcţia elicopterului, către Book, ţinând degetul mare în sus – semn că totul era în regulă. În timp ce Book ieşea cu „Mingea de fotbal” din elicopter ca să înoate până la staţia subacvatică, Schofield trase furtunul de aer până în micul birou aşa încât bulele de aer care ar fi scăpat pe gura acestuia să rămână pe tavanul încăperii în loc să se ridice la suprafaţă. Acest lucru i-ar fi alertat pe cei din elicopterele Penetrator, care şi-ar fi dat seama că ei aveau o nouă sursă de aer. În timp ce întindea furtunul, Schofield cerceta cu atenţie încăperea scufundată. Se gândea la Botha. Planul de scăpare al savantului nu putea fi atât de simplu. Acesta nu intenţionase doar să ajungă la benzinăria subacvatică. Trebuia să mai fie ceva…

Schofield se uită cu atenţie în jurul său, studiind biroul şi garajul lipit de acesta. Întreaga structură fusese ridicată la baza unei stânci scufundate. Când întoarse capul către fereastra din spate a micului birou, Schofield zări ceva care-i atrase atenţia: la baza stâncii din spatele staţiei era o uşă mare, blocată cu scânduri bătute în cuie. Uşa era construită din bârne groase de lemn şi părea scobită în peretele stâncii. Pe sub scândurile care blocau intrarea săpată în stâncă dispăreau nişte şine pentru vagonete de mină. Era intrarea într-o mină.

Planul lui Botha începea să prindă contur în mintea lui Schofield. Treizeci de secunde mai târziu, Book II ajunse la rândul său în birou şi trase cu nesaţ câteva guri de aer din furtun. Un minut mai târziu, Schofield ieşi din birou şi reuşi să distingă prin apa tulbure şi vălurită umbrele celor două elicoptere Penetrator ale Forţelor Aeriene care făceau un ultim tur deasupra apei înainte să-şi schimbe direcţia pentru a se întoarce în Zona 7.

Imediat ce elicopterele de atac părăsiră zona, Schofield îi atrase atenţia lui Book, făcându-i semn către intrarea în mina din spatele benzinăriei. Îi ceru acestuia prin gesturi să-l aştepte, pentru că el avea de gând să intre în mină. Book încuviinţă din cap. Schofield aprinse apoi mica lanternă montată pe ţeava pistolului său Desert Eagle şi ieşi înot pe geamul din spatele biroului, îndreptându-se către intrarea de la baza peretelui stâncos.

Ajunse la uşă şi constată că unele dintre scândurile putrede

care o blocau fuseseră înlăturate probabil recent. Se aventură înăuntru.

Întunericul îl întâmpină. Întunericul impenetrabil al adâncurilor. Raza subţire a lanternei sale îi dezvălui nişte pereţi stâncoşi cu suprafaţa neregulată susţinuţi de nişte bârne lungi şi groase şi, bineînţeles, şinele pentru vagonete de mină de pe fundul lacului, care se pierdeau în întuneric.

Schofield începu să străbată iute tunelul minei, ghidat de raza lanternei sale. Trebuia să fie foarte atent în jur, ca să-şi dea seama cât de departe ajunsese. Era conştient că se apropia momentul în care avea să aleagă: să se întoarcă înapoi la Book şi să mai tragă ceva aer prin furtun, sau să meargă mai departe prin tunel sperând doar să ajungă la o vreo peşteră din interiorul minei care să nu fie plină cu apă. Singurul lucra care-l asigura că avea să găsească o sursă de aer era ipoteticul plan al lui Botha.

Savantul sud-african nu ar fi avut niciun motiv să ajungă acolo dacă nu ar fi putut să…

Şi dintr-odată, Schofield văzu o ramificaţie a tunelului pe verticală, un puţ îngust pe care era montată o scară lungă, mobilă. Înotă până în dreptul acestui puţ şi îl cercetă cu lanterna. Puţul mergea pe verticală în ambele direcţii, în sus şi în jos, capetele acestuia fiind cufundate în întuneric. Era un vechi puţ minier de acces, care făcea posibilă deplasarea rapidă în toate direcţiile, la toate nivelele minei.

Schofield rămânea fără aer. Făcu un calcul rapid. Lacul avea vreo treizeci de metri adâncime în locul acela. Prin urmare, dacă scara aceea avea mai mult de treizeci de metri ar fi trebuit să ajungă la un nivel deasupra apei. La naiba. Era singura opţiune. Făcu cale întoarsă ca să-l aducă pe Book.

Două minute mai târziu, Schofield se întorcea în tunelul minei, de această dată însoţit de Book II – şi bineînţeles, cu „Mingea de fotbal” la centură – după ce trăsese mai întâi câteva guri bune de aer. Se îndreptară direct către puţul vertical de acces şi folosiră scara mobilă pentru a urca. Puţul era un cilindru îngust cu câte o deschidere din trei în trei metri pe verticală, la fiecare nivel al minei. Să urce pe scară în interiorul acelui puţ era ca şi cum ar fi urcat printr-o conductă foarte îngustă de canalizare. Schofield deschidea drumul mişcându-se cu iuţeală în timp ce număra

treptele, calculând câte treizeci de centimetri la fiecare treaptă. După cincizeci de trepte plămânii începură să-l usture. La şaptezeci îşi simţea bila în gât. La nouăzeci nu vedea încă niciun semn că s-ar fi apropiat de suprafaţa apei şi începu să-şi facă griji că socotise totul eronat, că făcuse o greşeală fatală. Se gândi că acesta era sfârşitul, că era la un pas de moarte…

Apoi, brusc, capul său ţâşni triumfător deasupra apei ca să respire cu nesaţ aerul proaspăt de la suprafaţa apei. Se trase imediat într-o parte pentru a-i face loc lui Book. Acesta ieşi din apă chiar lângă Schofield şi amândoi îşi umplură plămânii cu aerul răcoros de deasupra în timp ce stăteau agăţaţi de scară. Puţul acela strâmt nu se sfârşea acolo, ci continua în întunericul de deasupra lor, numai că la acea înălţime nu mai era plin cu apă.

Odată ce-şi recăpătă răsuflarea, Schofield se căţără pe scară şi ieşi din apă, strecurându-se prin galeria din dreptul deschizăturii puţului. Ajunse într-o cavernă mare cu podeaua plană, o veche încăpere a administraţiei minei.

Ceea ce văzu în camera aceea îl făcu să se oprească din tremurat. Camera era plină de cutii mari cu provizii – mâncare, apă, maşini de gătit cu gaz, lapte praf – sute de astfel de cutii. O duzină de paturi pliante nedesfăcute stăteau aliniate de-a lungul pereţilor. Într-un colţ al încăperii era o masă plină cu paşapoarte false şi permise de conducere.

„E o tabără, se gândi Schofield. O tabără militară.”

Cu destule provizii pentru câteva săptămâni, chiar luni de zile – oricât le-ar fi luat celor din guvernul Statelor Unite până să renunţe să scotocească toate ungherele lacului Powell în căutarea oamenilor care furaseră Sinovirusul şi valoroasa sursă a vaccinului: Kevin. Apoi, odată ce zona ar fi fost sigură, Botha şi oamenii lui ar fi plecat nestingheriţi de acolo pentru a se întoarce pe meleagurile lor în tihnă. Schofield privi teancurile de cutii. Oricine s-ar fi ocupat cu aprovizionarea, probabil că făcea asta de multă vreme. Marfa fusese adusă treptat şi depozitată acolo.

— Măiculiţă, exclamă Book II când intră în cameră după Schofield. Cineva s-a pregătit, nu glumă.

Schofield îşi consultă ceasul.

9.31

— Haide. Mai avem doar douăzeci şi nouă de minute ca să ajungem cu „Mingea de fotbal” la preşedinte, spuse Schofield. Eu aş zice să ne căţărăm până la suprafaţă şi să căutăm o cale mai rapidă de a ajunge înapoi în Zona 7.

3

Schofield şi Book II începură ascensiunea. Se căţărau iute pe scara puţului de acces. Schofield avea prinsă de centură mica valiză Samsonite, iar Book II ţinea „Mingea de fotbal”. În mai puţin de un minut, ajunseră la capătul scării şi păşiră într-o încăpere spaţioasă cu pereţi din aluminiu, un soi de hală supradimensionată. Un rând de şine pentru vagonete de mină porneau din capătul cel mai îndepărtat al halei şi dispăreau sub pământ. Peste tot se vedeau o mulţime de cuve ruginite de încărcare şi benzi transportoare uzate, acoperite de praf şi pânze de păianjen.

Schofield şi Book se repeziră către uşa care făcea legătura cu exteriorul şi o deschiseră cu câteva lovituri de picior. Lumina puternică a soarelui îi orbi, iar nisipul purtat de vânt îi izbi în faţă. Furtuna de nisip nu se oprise încă. Schofield şi Book II ieşiră în fugă din enorma hală a minei... şi se treziră pe o peninsulă gigantică şi aridă, perfect plană, care pătrundea adânc în mijlocul lacului Powell. Păreau nişte furnici în magnificul cadru natural oferit de zona deşertică a statului Utah. În comparaţie cu dimensiunile gigantice ale formelor de relief din jurul lor, până şi construcţia gigantică cu pereţi de aluminiu din care tocmai ieşiseră părea o casă de pitici.

Şi deşi părea un lucru surprinzător, mai exista o construcţie pe acea peninsulă vastă şi plată. Aceasta se ridica la mai puţin de cincizeci de metri de hala minei: era o fermă.

O casă mică şi un hambar. Schofield şi Book se îndreptară în fugă către aceasta printre norii de nisip stârniţi de furtună.

Pe cutia de scrisori de la poartă scria: Hoeg. Schofield trecu în goană de poartă şi intră în curtea din faţa casei. Se adăposti apoi după unul dintre pereţii casei, ghemuindu-se sub pervazul unei ferestre. Ridică încet capul şi se uită pe fereastră, chiar înainte ca peretele casei să fie ciuruit de gloanţe. Se întoarse la timp ca să vadă un bărbat îmbrăcat într-o salopetă din denim cu o puşcă de asalt AK-47. Acesta se opri pentru câteva clipe şi se ascunse după colţul casei ca să-şi încarce din nou arma. Bum!

Încă un foc de armă răsună acoperind vuietul furtunii de nisip, iar fermierul căzu fulgerat de glonţ pe pământul arid. Era mort. Book II apăru lângă Schofield. Pistolul său M9 fumega.

— Ce naiba se petrece aici? strigă el.

— Bănuiesc că, zise Schofield – asta în cazul în care vom scăpa cu viaţă –, vom afla că domnul Hoeg este un prieten de-a lui Gunther Botha. Să mergem.

Schofield se îndreptă în fugă către hambar. Deschise uşile acestuia sperând mai presus de toate să găsească un mijloc de transport în interior…

— Ei, era şi timpul să avem un dram de noroc, spuse el. Îţi mulţumesc, Doamne. Meritam şi noi o pauză.

Chiar în faţa lui – strălucind mai ceva ca o maşină nouă într-un showroom – era un aparat de zbor specific fermelor din zona aceea: un minunat biplan de culoare verde-gălbui, un avion utilitar pentru stropirea culturilor.

Trei minute mai târziu, Schofield şi Book străbăteau văzduhul avântându-se tot mai sus deasupra canioanelor întortocheate ale lacului Powell.

Era 9.38.

„O să ajungem la timp”, se gândi Schofield.

Avionul era un Tiger Moth – un vechi biplan de tipul celor întâlnite în timpul celui de al Doilea Război Mondial, unul dintre avioanele frecvent folosite pentru stropirea culturilor agricole în regiunile aride din sud-vest. Acesta avea două aripi mari, paralele, una deasupra fuzelajului şi alta dedesubt, unite prin intermediul unor montanţi şi cabluri încrucişate. Trenul de aterizare nu era retractabil, fiind alcătuit din două roţi pe structuri fusiforme din oţel prinse sub fuzelaj, ca nişte picioare lungi şi subţiri de ţânţar. Un rezervor cu insecticid era ataşat de coada avionului.

La fel ca majoritatea biplanelor, acesta avea două locuri: bancheta din spate era a pilotului, cea din faţă fiind ocupată de copilot. Aparatul era de altfel în stare foarte bună. Fusese întreţinut cu mare grijă. Se părea că domnul Hoeg, pe lângă faptul că fusese un spion nenorocit, se dovedise de asemenea pasionat de aeroplane.

— Ce crezi că ar trebui să facem? îl întrebă Book II pe Schofield

folosind microfonul ataşat căştii sale de zbor. Mergem spre tunelul X-rail?

— Nu acum, răspunse Schofield. Nu avem destul timp. Mergem direct spre Zona 7. Mai precis, ne îndreptăm către EEV din Zona 7.

4

Inima lui Dave Fairfax bătea nebuneşte. Ziua aceea fusese plină de evenimente neaşteptate.

După ce auzise declaraţia lui Dave asupra situaţiei din Zona 7 în legătură cu unitatea de trădători de acolo, directorul adjunct al Agenţiei, cel însărcinat cu supravegherea navetei spaţiale chinezeşti, ordonase interceptarea tuturor transmisiunilor pe o rază de peste 160 de kilometri în jurul Zonelor 7 şi 8. Acum, orice semnal emis din ambele zone ar fi fost interceptat imediat de sateliţii de supraveghere ai Agenţiei. Impresionat de descoperirea lui Fairfax, directorul adjunct îi dădu tânărului criptanalist mână liberă să ia orice decizie ar fi crezut de cuviinţă în privinţa cazului.

— Fă ce crezi că e mai bine, tinere, îi spusese el. Mie îmi vei raporta de acum totul.

Cu toate astea, Fairfax era tulburat. Poate că era doar emoţionat, dar un gând nu-i dădea deloc pace. Piesele puzzle-ului încă nu se potriveau perfect.

Chinezii lansaseră o navetă în spaţiu, comunicând cu o unitate de tâlhari de la una dintre bazele Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. În regulă. Deci era ceva anume la baza aceea, ceva pe care chinezi ţineau morţiş să pună mâna. Fairfax bănuia că era vorba de vaccinul contra virusului menţionat de atâtea ori în mesajele pe care le decodase. În regulă… Iar naveta era cel mai sigur mod de a comunica direct cu cei de la sol. Nu. Asta nu era în regulă. Chinezii ar fi putut folosi oricare dintre duzinile lor de sateliţi ca să comunice cu oamenii de la sol. Nu ar fi avut nevoie de o navetă special pentru asta. Dar dacă naveta mai avea şi alt scop…

Fairfax se întoarse către unul dintre oamenii lor de legătură de la Forţele Aeriene pe care Agenţia de Informaţii a Apărării îl convocase de urgenţă.

— Care sunt dotările celor de la Forţele Aeriene în Zona 7?

Bărbatul ridică din umeri:

— Două bombardiere invizibile, un SR-71 Blackbird, câteva

AWACS. În afară de asta, baza dispune de laboratoare pentru teste biologice.

— Dar celălalt complex? Ce poţi să-mi spui despre Zona 8?

Ochii bărbatului de la Forţele Aeriene se îngustară.

— Asta e deja altă poveste.

— Hei! Trebuie să aflăm. Crede-mă, e foarte important să aflăm despre ce este vorba.

Bărbatul ezită un moment, apoi spuse:

— Zona 8 conţine două prototipuri funcţionale de navete spaţiale X-38. Este un tip de navetă concepută special pentru a distruge sateliţi – o versiune mai mică şi mai fiabilă a navetei standard care se lansează de pe spatele unui Boeing 747.

— O navetă distrugătoare de sateliţi?

— Aceasta poartă pe aripile ei nişte rachete speciale AMRAAM[12] de gravitaţie zero. Este proiectată pentru lansare rapidă în cazul zborurilor suborbitale şi bineînţeles pentru distrugerea sateliţilor spion sau a staţiilor spaţiale, după care se întoarce înapoi de unde a plecat.

— Ce capacitate are? întrebă Fairfax.

Cel de la Forţele Aeriene se încruntă:

— Trei oameni în cabina de comandă. Poate zece sau doisprezece cel mult în compartimentul pentru armament. De ce?

Acum, Fairfax îşi făcea rapid o mulţime de calcule.

— Oh, în niciun caz... murmură el. Nici vorbă!

Se întinse după o foaie cu nişte date. Era copia ultimului mesaj pe care-l decodase, aceeaşi foaie pe care o folosise ca să-i demaşte pe trădătorii din Unitatea Echo. El citi:

3 IUL./04.04.42/INTERCEPTARE TRANSMISIE SATELIT (ENGLEZĂ)

VOCEA 1: **WU şi LI au sosit cu virusul înapoi în Zona 7. Oamenii voştri sunt cu ei. Banii au fost număraţi. Iată numele oamenilor selectaţi: BENNETT, CALVERT, COLEMAN, DAYTON, FR0MMER, GRAYSON, LITTLETON, MESSICK, OLIVER şi eu, bineînţeles.**

[12] AMRAAM – Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile (Rachetă aer-aer ultramodernă cu rază medie de acţiune) (n. red.)

Fairfax citi din nou: „... numele oamenilor selectaţi”.

— Selectaţi... zise el cu voce tare.

— La ce te gândeşti? îl întrebă omul de legătură din Forţele Aeriene.

Fairfax era însă în lumea lui. Vedea totul foarte clar acum.

— Dacă ai vrea să scoţi un vaccin ultrasecret dintr-o bază ultrasecretă a Forţelor Aeriene aflată în mijlocul deşertului Statelor Unite, cum ai face-o? Nu ai putea să ieşi de acolo cu un aparat de zbor pentru că distanţa ar fi prea mare. Ai fi doborât înainte de a ajunge în California. La fel şi în cazul unei evadări pe uscat. Ai fi prins înainte să ajungi la graniţă. Şi pe mare? Aceeaşi problemă. Dar ticăloşii aceştia chinezi şi-au dat seama care ar fi cea mai bună soluţie.

— Ce vrei să spui?

— Simplu, nu poţi scoate nimic din America dacă mergi spre nord, sud, est sau vest, zise Fairfax. În schimb o poţi face dacă mergi în sus. În spaţiu.

5

Schofield se uită la ceas.

9.47.

Mai aveau treisprezece minute ca să ajungă cu „Mingea de fotbal” la preşedinte. El şi Book II zburau de ceva timp, avântându-se cu 300 de kilometri pe oră deasupra deşertului cu biplanul lor ţipător de culoarea lămâii.

La distanţă, în faţa lor – ridicându-se drept deasupra câmpiei aride –, puteau distinge muntele nu prea înalt, pista şi micul grup de clădiri din Zona 7. Imediat ce decolaseră, Schofield profitase de micul răgaz ca să deschidă valiza argintie Samsonite pe care o găsise pe fundul lacului. În interiorul acesteia găsi douăsprezece fiole lucioase de sticlă în nişte compartimente căptuşite cu burete. Fiecare fiolă mică şi bombată era plină cu un lichid ciudat de culoare albastră. Pe fiole erau lipite etichete albe. Pe una dintre acestea Schofield citi:

FIOLĂ VACCIN I.V.
Doză: 55 ml
Testat împotriva SV tulpina V.9.1
Verificat: 3/7 05.24.33

Schofield tăcu ochii mari. Aceasta era un set de vaccinare testat – doze de vaccin provenite din sângele creat genetic al lui Kevin, doze care puteau fi administrate cu seringa. Acestea fuseseră create chiar în dimineaţa aceea. Era cea mai mare realizare a lui Gunther Botha. Antidotul pentru ultima tulpină a Sinovirusului. Schofield îngrămădi şase fiole în buzunarul de pe coapsă al uniformei de camuflaj a Detaşamentului 7 cu care era îmbrăcat. Era posibil ca fiolele să-i fie folositoare mai târziu. Îl bătu pe umăr pe Book II şi îi întinse celelalte şase fiole.

— Doar în caz că te prinde vreo răceală, îi spuse el.

Stând pe locul din faţă al biplanului pe tot timpul călătoriei, Book II nu făcuse altceva decât să privească tăcut înainte. El luă fiolele pe care i le oferea Schofield, le vârî în buzunarul uniformei

furate, apoi îşi reluă expresia meditativă, privind înainte.

— De ce nu mă placi? îl întrebă dintr-odată Schofield prin microfonul căştii sale.

Capul lui Book II se aplecă într-o parte. Un minut mai târziu, vocea tânărului sergent se auzi în casca lui Schofield:

— De multă vreme vreau să te întreb ceva, căpitane.

Tânărul părea rezervat. Tonul lui era glacial.

— Ce anume?

— Tatăl meu a fost cu tine în misiunea aceea din Antarctica. Dar nu s-a mai întors înapoi. Cum a murit?

Schofield rămase tăcut. Tatăl lui Book II – Buck Riley Sr., primul „Book" Riley – avusese parte de o moarte groaznică în timpul acelei teribile misiuni la Staţia polară Wilkes. Un comandant crud şi sângeros din trupele britanice de elită SAS[13] pe nume Trevor Barnaby îl oferise ca hrană, acesta fiind încă în viaţă, unor balene ucigaşe.

— A fost capturat de inamici. Iar ei l-au omorât.

— Cum?

— Nu vrei să ştii, crede-mă.

— Cum? insistă Book II.

Schofield închise ochii.

— L-au spânzurat cu capul în jos deasupra unui bazin cu balene ucigaşe şi l-au scufundat în apă.

— Cei din Infanteria Marină nu-ţi explică niciodată cum au murit soldaţii lor, zise încet Book II. Vocea lui abia se mai auzea prin radio. Îţi trimit doar o scrisoare în care îţi spun ce patriot de seamă a fost tatăl tău şi te informează că a fost ucis în misiune. Căpitane, ştii ce s-a întâmplat în familia mea după moartea tatălui meu?

Schofield îşi muşcă buza.

— Nu, nu ştiu.

— Mama mea locuia la baza militară Camp Lejeune din Carolina de Nord. Eu eram la Parris Island, la instrucţie. Ştii ce se întâmplă cu soţia unui militar când acesta este ucis în misiune, căpitane?

Schofield ştia. Dar nu spuse nimic.

— Trebuie să se mute de acolo. Se pare că soţiilor celor rămaşi în viaţă nu le place să aibă în preajmă o văduvă la baza militară –

[13] SAS – Special Air Service (Serviciile Aeriene Speciale) (n.tr.)

văduvele le-ar putea fura bărbaţii. Aşa că mama mea, după ce şi-a pierdut soţul, a plecat de acolo. A fost nevoită să-şi părăsească căminul şi s-a mutat în altă parte. A încercat să o ia de la capăt, a încercat să fie puternică, dar nu a mers. La trei luni după ce s-a mutat de la baza militară au găsit-o în baia noului ei apartament de mărimea unei cutii de pantofi. Înghiţise o cutie întreagă de somnifere.

Book II se întoarse în scaun şi-l privi pe Schofield în ochi.

— De aceea te tot întrebam dacă ai mai folosit şi înainte strategii atât de riscante. Ştii, acesta nu este un joc. Când cineva moare, sunt consecinţe. Tatăl meu e mort, iar mama s-a sinucis pentru că nu a putut trăi fără el. Am vrut doar să mă asigur că tatăl meu nu a murit din cauza unor manevre tactice de mare risc cu care eşti atât de obişnuit.

Schofield nu spuse nimic. Nu o cunoscuse niciodată pe mama lui Book II. Book Sr. nu socializase niciodată cu ceilalţi puşcaşi marini, preferând să-şi petreacă timpul liber cu familia. Desigur, Schofield o întâlnise uneori pe Paula Riley la câte un prânz sau la vreo cină, dar nu ajunsese să o cunoască cu adevărat. Auzise despre moartea ei – şi la momentul respectiv regretase nespus că nu făcuse mai mult pentru ea.

— Tatăl tău a fost cel mai curajos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise Schofield. A murit salvând viaţa altei persoane. O fetiţă a căzut dintr-o ambarcaţiune pe pernă de aer, iar tatăl tău a sărit în apă să o salveze. Aşa l-au prins de fapt. Apoi l-au dus înapoi la staţia polară şi l-au ucis. Eu am încercat să ajung la timp, dar… nu am reuşit.

— Am crezut că nu ai pierdut niciodată bătălia cu numărătoarea inversă, cel puţin aşa te-am auzit spunând.

Schofield nu răspunse.

— Ştii, el vorbea mult despre tine, continuă Book II. Spunea că eşti unul dintre cei mai grozavi comandanţi pe care i-a cunoscut. Spunea că ţinea mult la tine – ca la propriul său fiu, acela fiind eu. Nu-mi cer scuze că mă port atât de rece cu tine, căpitane. Doar că trebuia să îţi înţeleg comportamentul, ca să-mi formez o părere.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Încă nu m-am hotărât. Trebuie să mă mai gândesc.

Avionul coborî în picaj deasupra deşertului.

6

Era ora 9.51 când avionul Tiger Moth de culoarea lămâii ateriză pe câmpia aridă şi nisipoasă, ridicând în urma lui un nor mare de praf, însoţit de vuietul furtunii de nisip.

Imediat după ce biplanul frână şi se opri, Schofield şi Book II coborâră grăbiţi – Schofield ţinând „Mingea de fotbal” şi pistolul său Desert Eagle, iar Book având în fiecare mână câte un pistol M9 placat cu nichel. Amândoi se îndreptară către şanţul adânc săpat în pământ care adăpostea uşa de la EEV. Peste tot erau împrăştiate cadavre, pe jumătate acoperite de nisip. Nouă agenţi ai Serviciului Secret, toţi în costume. Şi toţi morţi. Membri ai Unităţii de Recunoaştere 2. Patru puşcaşi marini zăceau de asemenea la pământ. Morţi şi aceştia. Toţi în uniformă. Colt Hendricks şi oamenii de pe Nighthawk 3 care se deplasaseră acolo ca să verifice ieşirea de urgenţă.

„Iisuse, se gândea Schofield în timp ce el şi Book II încercau să mute cadavrele din drum, ca să poată ajunge la intrarea în baza militară. Toţi aceşti oameni muriseră... şi toate aceste morţi urmau să aibă anumite consecinţe.”

Era ora 9.52.

Schofield şi Book ajunseră în sfârşit la EEV – uşa rămăsese deschisă de la intrarea celor din trupa Reccondo ceva mai devreme. Se strecurară prin tunelul îngust din beton şi simţiră uşuraţi răcoarea specifică complexului din Zona 7. Ajunseră la o scară mobilă care cobora în întuneric – se prinseră de aceasta şi se lăsară să alunece pe ea vreo sută cincizeci de metri în jos.

Nu era nicio lumină acolo, aşa că se ghidau doar după raza micii lanterne montate pe ţeava pistolului lui Schofield.

Înarmat cu cele două pistoale nichelate, Book II nu avea nicio lanternă.

9.53.

Ajunseră la capătul tunelului vertical şi văzură o galerie lungă din beton pe care putea să încapă doar un om. Această galerie se întindea până departe în faţa lor, coborând treptat în pantă – nici aici nu erau lumini. Începură să coboare prin galerie, alergând

cât puteau de repede. Schofield vorbi în microfonul pe care-l avea la încheietura mâinii în timp ce fugea:

— Fox! Fox! Mă auzi? Suntem aici. Ne-am întors în complex!

Casca din urechea lui începu să pârâie şi să ţiuie. Niciun răspuns. Poate că staţiile radio ale celor de la Serviciul Secret nu erau concepute ca să reziste timp îndelungat sub apă.

9.54.

După câteva sute de metri de alergat prin pasajul înclinat şi extrem de îngust, ajunseră la ieşirea de urgenţă de la Nivelul 6 şi se treziră pe liniile staţiei X-rail din capătul nordic al bazei. Staţia subterană era învăluită complet în întuneric. Întuneric total. Înfricoşător. La lumina micii sale lanterne, Schofield reuşi să distingă vreo douăzeci de cadavre împrăştiate peste tot în jur, precum şi o secţiune cu margini carbonizate, mai exact o gaură provocată de o explozie, în mijlocul platformei centrale – locul în care grenada RDX a lui Elvis explodase ceva mai devreme.

— Scările, zise el îndreptând raza lanternei către uşa ce ducea la scara de incendiu din stânga lor.

Făcură un salt peste gaura din platformă şi se îndreptară spre uşă.

— Fox! Fox! încercă din nou Schofield. Mă auzi?

Pârâituri. Pocnituri. Ajunseră la uşa de la casa scării.

Schofield o deschise repede şi imediat auzi o duzină de perechi de paşi: *clang-clang-clang* – bocanci grei, milităreşti, coborând scările… şi apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Repede. Pe aici, zise grăbit, coborând între liniile X-rail pe partea dinspre sud a platformei, pentru a se ascunde sub traversele micului vehicul de mentenanţă X-rail care se afla acolo.

Schofield îşi stinse lanterna în momentul în care Book II ateriza lângă el, între linii şi în aceeaşi secundă uşa de la casa scărilor se izbi de perete şi Cobra Carney însoţit de membrii Unităţii Echo năvăliră pe platformă, în vreme ce o mulţime de raze luminoase provenite de la lanternele acestora se încrucişau iute în întuneric.

Schofield îl zări imediat pe Kevin printre soldaţi, înconjurat de patru bărbaţi de origine asiatică.

— Ce-i asta? îl întrebă Book II în şoaptă.

Schofield rămase cu privirea aţintită asupra celor patru care îl flancau pe Kevin. Aceştia erau oamenii pe care-i văzuse mai

devreme în camera de decompresie, cei care aduseseră Sinovirusul înapoi din China. Gândurile începură să i se învălmăşească în minte.

„Ce se petrece acolo? Kevin tocmai fusese adus înapoi în Zona 7 de către cele două echipaje ale elicopterelor Penetrator. Cu toate astea, se părea că intenţionau să-l mute din nou pe băiat. Să le fi dat Caesar instrucţiuni celor din echipa de comando să-l ducă pe Kevin într-o altă locaţie mult mai sigură decât aceasta?”

Şi o altă întrebare încolţi în mintea lui Schofield:

„De ce i-ar păsa lui Caesar Russell atât de mult de Kevin? Acesta nu e de fapt pe urmele preşedintelui?”

Cobra şi oamenii săi săriră pe liniile din celălalt capăt al platformei. Aceştia păreau foarte grăbiţi, îndreptându-se toţi în aceeaşi direcţie. Şi abia în acel moment – la lumina lanternelor Unităţii Echo – Schofield văzu că uşile deteriorate de explozie care blocau tunelul X-rail de la celălalt capăt al platformei erau acum deschise. Acestea erau de fapt uşile care izolau complet tunelul de legătură cu Zona 8. Cobra şi oamenii lui, împreună cu Kevin şi cei patru bărbaţi de origine asiatică, dispărură în tunelul estic privind în urmă îngrijoraţi.

„Privind în urmă…” îşi spuse Schofield.

Şi atunci îl văzu pe Cobra Carney aruncând o ultimă privire peste umăr înainte de a păşi în tunel. Acesta părea neliniştit. Şi atunci Schofield înţelese. Aceşti oameni îl răpeau pe Kevin… de sub nasul lui Caesar.

Sus, în hangarul cufundat în beznă de la Nivelul 2, Gant îşi consulta îngrijorată ceasul.

Era ora 9.55.

Mai erau cinci minute până la momentul în care preşedintele trebuia să-şi aşeze palma pe analizorul „Mingiei de fotbal”. Şi nu aveau încă nicio veste de la Scarecrow.

„La naiba! Dacă nu se întoarce la timp va fi sfârşitul.”

Gant şi cu Mother, împreună cu Juliet, preşedintele, Hagerty şi Tate, părăsiseră avionul AWACS la Nivelul 2 şi, ghidându-se după lanternele ataşate pistoalelor cu care erau dotaţi, îşi croiseră drum prin hangarul subteran îndreptându-se către puţul liftului mare pentru aeronave.

Ţinând încă în mână cutia neagră pe care o demontase la

bordul avionului AWACS, Gant intenţiona să ajungă sus, la central de comandă al lui Caesar Russell care se afla la nivelul solului, ca să-şi ducă la îndeplinire planul. Dar dacă Schofield nu se întorcea la timp cu „Mingea de fotbal”, orice plan ar fi avut ea ar fi rămas la stadiul de teorie.

În complex era o linişte stranie, nefirească.

Combinată cu întunericul profund care învăluia edificiul subteran, această linişte crea o atmosferă apăsătoare, de coşmar. Pentru o clipă, lui Gant i se păru că auzise un pârâit în casca din ureche. Apoi:

— … ox?… auzi?

Juliet auzi şi ea.

— Aţi auzit asta…?

Apoi, atât de brusc încât îi făcu pe toţi să tresară, din puţul liftului răsună înfricoşător un foc de armă. Un bubuit puternic, rezultatul unei arme automate. Dar ceea ce urmă după focul de armă fu mult mai înspăimântător. Un hohot de râs ascuţit ce le îngheţă măduva în oase. Un râs de om nebun care urca până la urechile lor prin puţul liftului, spintecând parcă aerul ca o coasă.

— Ha-ha-haaaaaa! Salutaaaaare tuturor! Venim după voi!

După aceste cuvinte, un bărbat începu să urle ca un lup:

— Auuuu!

Până şi Mother înghiţi în sec.

— Deţinuţii…

— Probabil că au găsit dulapul cu arme de la nivelul camerelor de detenţie, spuse Juliet.

Deodată, un sunet metalic răsună strident la nivelele inferioare, urcând până la ei ca un vaiet. Un *clanc!* asurzitor. Gant aruncă o privire în puţul liftului. Platforma giganticului ascensor pentru aeronave se afla la baza puţului, la Nivelul 5. Pe platformă se puteau vedea rămăşiţele avionului AWACS parţial acoperite de apă. Nivelul apei părea considerabil de la distanţa aceea. Pe platforma liftului se vedeau din loc în loc torţe aprinse – în jur de douăzeci –, mişcându-se în toate direcţiile, sclipind în întuneric.

Torţele erau ţinute de nişte bărbaţi. Deţinuţii care evadaseră.

— Câţi sunt? Îi poţi vedea? întrebă Juliet.

— Nu ştiu, răspunse Gant. Vreo treizeci şi cinci, poate patruzeci. De ce? Câţi sunt în total?

— Patruzeci şi doi.

— Oh, perfect.

Apoi, brusc, cu un muget îngrozitor, platforma se zgudui şi se urni din loc ridicându-se deasupra apei care o acoperise complet. Şuvoaie de apă se scurgeau în continuare de pe platforma care începuse să urce.

— Credeam că energia… începu Mother.

Juliet clătină din cap.

— Liftul are un motor hidraulic cu funcţionare autonomă, special pentru situaţii ca aceasta când are loc o pană de curent.

Liftul urca hodorogind, forma sa masivă ridicându-se tot mai sus în întuneric.

— Repede! Îndepărtaţi-vă cât mai mult de margine.

Gant îl împinse pe preşedinte în spatele trenului de aterizare al unui avion AWACS de pe platformă. Ea, Mother şi Juliet îşi aprinseră imediat lanternele mici montate pe ţevile armelor. Giganticul lift pentru aeronave trecu huruind monstruos prin dreptul uşii deschise de la Nivelul 2 continuându-şi încet ascensiunea. Când ascensorul ajunse în dreptul uşii, Gant aruncă o privire din spatele trenului de aterizare al avionului AWACS. Priveliştea care i se înfăţişa părea desprinsă dintr-un film de groază. Bărbaţii aceia stăteau pe platforma liftului, ţinând torţe aprinse deasupra capetelor, puşti şi pistoale, chiuind şi urlând ca animalele. Ţipetele lor ascuţite sfâşiau liniştea profundă din complexul întunecat la fel ca nişte gheare care zgârie o tablă de scris.

Deţinuţii din blocul de detenţie de la Nivelul 5. O parte dintre aceştia nu aveau cămăşi – piepturile lor goale luceau sinistru la lumina torţelor. Alţii purtau bandane legate în jurul frunţilor sau bicepşilor. Toţi aveau pantalonii uzi din cauza apei care inundase Nivelul 5.

În câteva secunde liftul se ridică la nivelul următor şi Gant nu mai văzu nimic. Ieşi repede din ascunzătoare şi urmări cu privirea platforma cabinei liftului până ce acesta ajunse la hangarul principal, unde se opri cu un bubuit ameninţător ca de tunet.

Caesar Russell păşea preocupat prin camera de control cu vedere la hangarul principal. Tocmai văzuse platforma liftului

pentru aeronave care se ridica împreună cu toţi prizonierii de la nivelul inferior. Aceştia urlau şi trăgeau cu armele ca nişte descreieraţi. Imediat ce platforma ajunse la nivelul solului, prizonierii ieşiră din lift ca din puşcă împrăştiindu-se în toate direcţiile.

— Luaţi toate computerele portabile, ordonă Caesar printre dinţi. Spune-le celor din Unitatea Charlie să aştepte la ieşirea de sus şi să pregătească evacuarea la postul de comandă secundar. Ne îndreptăm spre ei. Unde e Unitatea Echo?

— Nu reuşesc să dau de ei, domnule, veni răspunsul celui mai apropiat operator radio.

— Las-o baltă. O să-i contactăm mai târziu. Să mergem acum.

O luară din loc cu toţii. Logan şi cei trei oameni ai Unităţii Alpha pe care o comanda. Boa McConnell şi cei patru oameni ai săi din Unitatea Bravo.

Caesar folosi un dispozitiv cu taste ca să deblocheze sistemul de deschidere sub presiune al uşii din peretele nordic al camerei de control. Uşa se deschise imediat. O galerie cu podeaua şi pereţii din beton se deschidea în faţa lui continuând cu o pantă descendentă spre stânga, unde se întâlnea cu un alt pasaj subteran care ducea direct la uşa de sus. Cei trei membri ai Unităţii Alpha deschideau drumul. Porniră prin galerie cu armele pregătite. În spatele celor trei mergea Caesar în persoană, urmat de Logan. Colonelul Jerome Harper ar fi trebuit să fie următorul care să intre în galerie, dar nu mai apucă să o facă. Şi asta pentru că imediat ce Logan dispăru în galerie, uşa principală din partea opusă a camerei de control se izbi de perete. Cinci deţinuţi înarmaţi cu arme automate năvăliră în încăpere. *Bum!* Un pupitru de comandă se făcu bucăţi.

Logan se întoarse şi îi văzu pe intruşi. Înţelese pe loc că ceilalţi nu mai aveau nicio şansă să ajungă în galerie, aşa că după ce-i aruncă o ultimă privire lui Harper, închise repede uşa în urma lui, blocând pasajul şi abandonându-i pe toţi cei din Forţele Aeriene în camera de control.

Unsprezece oameni rămăseseră în urmă: Harper, Boa McConnell, toţi cei patru membri ai Unităţii Bravo conduse de Boa, patru operatori radio şi bărbatul care trecuse neobservat şi care urmărise din umbră toate evenimentele din dimineaţa aceea.

Toţi aceştia fuseseră abandonaţi în camera de control, la mila sângeroşilor criminali.

7

Jos, în staţia X-rail de la Nivelul 6, Schofield şi Book II ieşiră grăbiţi de sub vehiculul compact de mentenanţă care le servise drept ascunzătoare. Se căţărară înapoi pe platformă, îndreptându-se grăbiţi către uşa de la ieşirea de incendiu.

Era ora 9.56.

Schofield trase de mânerul uşii şi în aceeaşi clipă auzi nişte focuri de armă al căror ecou se pierdu pe scări în jos, urmat de un urlet înfiorător:

— Auuuu!

închise repede uşa.

— Ei bine, e oficial, zise el. Tocmai am ajuns în iad.

— Mai avem patru minute să-l găsim pe preşedinte, îi aminti Book II.

— Ştiu, ştiu, făcu Schofield uitându-se în jur. Dar ca să putem face asta trebuie să urcăm în complex cumva.

Încercă să distingă ceva în întunericul care învăluia complet staţia subterană, apoi se hotărî:

— Repede, pe aici, îi spuse lui Book, apoi începu să alerge pe platformă.

— Cum? strigă acesta alergând după el.

— Putem urca în complex şi pe o altă cale. Băieţii din Detaşamentul 7 au mai folosit-o şi înainte – e vorba de gura de ventilaţie din celălalt capăt al platformei!

9.57

Ajunseră în dreptul gurii de ventilaţie. Schofield îşi verifică din nou microfonul, sperând că mai era funcţional în urma scufundării în apele lacului Powell.

— Fox! Fox! Mă auzi?

Un pocnet urmat de un foşnet scurt. Apoi nimic. Cei doi se strecurară prin gura de ventilaţie şi începură să străbată în fugă galeria îngustă. Bocancii lor răsunau pe podeaua de tablă a galeriei. Ajunseră la baza puţului de aerisire vertical înalt de peste o sută douăzeci de metri.

— Uau! exclamă Book II privind în sus.

Capătul puţului dispărea în întuneric.

9.58

— Repede, trebuie să urcăm, zise Schofield. Vom folosi canalele transversale de ventilaţie ca să ajungem la puţul liftului pentru aeronave, apoi vom traversa platforma, ca să vedem dacă-i putem găsi.

Schofield îşi lansă cârligul Maghook în întunericul de deasupra lor, întârziind activarea magnetului acestuia. Ancora de fixare ţâşni fulgerător în puţul vertical, înainte ca Schofield să activeze magnetul dispozitivului, şi imediat – *vump!* – ancora ţâşni în stânga, atrasă într-o parte din cauza puternicei atracţii magnetice şi se fixă de peretele vertical al canalului de ventilaţie. Schofield se ridică primul în puţul vertical pe cablul rezistent al dispozitivului Maghook. Book II se ridică şi el în urma acestuia.

9.58.40

Porniră apoi în fugă pe cea mai apropiată galerie orizontală a sistemului de ventilaţie pe care o străbătură rapid. „Mingea de fotbal” era agăţată de mâna lui Schofield.

9.58.50

Ajunseră la puţul enorm al liftului pentru aeronave. Acesta se căsca în faţa lor ca un abis întunecat. Singura lumină care se zărea în beznă era o flacără portocalie la capătul de sus al puţului pâlpâind prin mica deschizătură pătrată a cadrului metalic în care se afla de obicei mini-liftul.

Platforma principală – din câte puteau să-şi dea seama – era chiar la ultimul nivel de sus, în hangarul principal de la suprafaţă. Schofield şi Book II rămaseră în capătul galeriei orizontale. Se aflau la Nivelul 3. Schofield duse din nou microfonul la gură:

— Fox! Fox! Unde eşti?

— Hei! se auzi o voce cunoscută de femeie venind de undeva de sus, prin puţul liftului.

Schofield ridică iute capul şi privi în sus, luminând spaţiul întunecat cu lanterna pistolului său.

Şi văzu o pată mică, albă – lumina unei alte lanterne montate pe ţeava unei arme – pâlpâind în direcţia lui de la un nivel superior, din celălalt capăt al puţului, la intrarea hangarului enorm de la Nivelul 2. Şi deasupra lanternei, la lumina razei acesteia, Schofield zări chipul îngrijorat al lui Libby Gant.

9.59.00

— Fox!

— Scarecrow!

Acum Schofield auzea perfect în cască vocea lui Libby Gant. Microfonul lui funcţiona încă, chiar dacă fusese scufundat atâta vreme în apă. Nu se modificase decât raza de acţiune a acestuia.

— Fir-ar să fie! spuse Schofield. Am crezut că platforma liftului va fi aici!

— Deţinuţii au urcat cu liftul până în hangarul principal, îl lămuri Gant.

9.59.05

9.59.06

— Doamne, Scarecrow! Ce facem acum? Mai avem un minut…

Schofield se gândea la acelaşi lucru. Şaizeci de secunde.

Nu era timp destul ca să coboare până la fundul puţului, să-l traverseze înot până la peretele opus şi să urce din nou. Şi nici să străbată în cerc pereţii puţului, oricât de repede s-ar fi mişcat. Pur şi simplu, nu puteau să se balanseze la capătul cablului unui Maghook. Acesta era prea scurt şi nu putea ajunge prea departe.

„Drace! se gândi. Drace, drace, drace, drace, drace!”

Schofield auzi apoi în cască vocea lui Mother:

— Dar dacă încerci „podul portului”?

„Podul portului” era un truc legendar. Doi oameni lansau câte un Maghook în asemenea fel încât cele două ancore cu mai multe braţe se întâlneau în aer şi se agăţau ferm una de alta. Această denumire provenea de la faimosul pod Sydney Harbour, o atracţie emblematică a oraşului australian.

Podul fusese construit pe malurile opuse ale portului Sydney şi era alcătuit din două arce distincte care se întâlneau la mijloc. Schofield văzuse mai mulţi puşcaşi marini care încercaseră acest truc. Niciunul dintre aceştia însă nu reuşise.

— Nu, zise el. „Podul portului” e ceva imposibil. Nu am cunoscut pe nimeni care să poată nimeri un alt Maghook în zbor. Dar poate…

9.59.09

9.59.10

Se uită către intrarea Nivelului 2, acolo unde stăteau preşedintele şi Gant, şi măsură din ochi distanţa până acolo. Apoi privi în sus şi văzu partea întunecată de sub platforma liftului

pentru aeronave, în capătul de sus al puţului. La sugestia lui Mother îi veni totuşi o idee. Poate că folosind două dispozitive Maghook aveau să...

— Fox! Repede! zise el. Unde este mini-liftul?

— Acolo unde l-am lăsat, la Nivelul 1, răspunse Gant.

— Mergeţi înapoi la Nivelul 1 şi luaţi mini-liftul. Urcaţi cu el până ce ajungeţi la vreo treizeci de metri sub platforma liftului principal. Acolo opriţi-vă. Plecaţi! Acum!

Gant ştia foarte bine că nu avea rost să-l contrazică. Nu era timp de aşa ceva. Îl prinse de braţ pe preşedinte şi porniră spre Nivelul 1.

9.59.14

Schofield ţâşni pe lângă Book II, pe galeria orizontală a sistemului de ventilaţie, îndreptându-se înapoi către puţul vertical al sistemului. Ajunse la acesta şi fără să clipească îşi lansă din nou cârligul Maghook în sus. De această dată aşteptă până ce cablul de patruzeci şi cinci de metri al acestuia se derulă complet înainte să activeze dispozitivul magnetic al ancorei de prindere. Ca şi înainte, puternica încărcătură magnetică aruncă pieziş ancora dispozitivului, care se prinse cu un zgomot înfundat de peretele metalic al conductei de ventilaţie şi rămase fixată ferm pe poziţie.

9.59.22

9.59.23

Schofield se ridică în puţul vertical tras de cablul dispozitivului Maghook, care se rula rapid, bâzâind. De această dată Book II nu-l mai însoţea. Schofield nu mai avea timp să trimită cablul înapoi după el. Trebuia să facă asta singur, şi pe lângă toate astea, avea nevoie de Maghook...

Schofield urca în viteză suspendat de cablu. Trecea iute pe lângă pereţii metalici înguşti ai puţului de ventilaţie. Opri mecanismul de rulare al cablului cârligului în momentul în care ajunse în dreptul unei alte galerii orizontale de ventilaţie, cu trei nivele mai sus, şi constată că mai avea încă vreo treizeci de metri până la hangarul principal de la nivelul solului. Se aruncă repede în galeria orizontală de ventilaţie.

9.59.29

9.59.30

Ajunse din nou la puţul liftului pentru aeronave. Partea de

dedesubt a giganticei platforme a liftului se desluşea mai bine acum, la doar treizeci de metri deasupra lui. Putea auzi focurile de armă şi huiduielile deţinuţilor care erau acum în hangar şi se întrebă ce naiba făceau acolo sus oamenii aceia.

9.59.34

9.59.35

Şi în acel moment, la lumina lanternei montate pe ţeava pistolului său, văzu mini-liftul care urca bâzâind de-a lungul peretelui de beton de pe partea opusă a puţului pentru aeronave. Schofield distinse micile siluete din interiorul cabinei: Gant, Mother, Juliet şi preşedintele.

9.59.37

9.59.38

Atunci când mini-liftul ajunse la acelaşi nivel cu el, Schofield spuse:

— OK! Opriţi-vă!

Mini-liftul se zdruncină din cauza opririi bruşte în dreptul lui Schofield, pe diagonală. Îi despărţea acum doar un abis cu pereţi verticali din beton de câte şaizeci de metri lăţime. Cei din lift erau acum faţă-n faţă cu Schofield, pe pereţii opuşi ai hăului.

9.59.40

— În regulă, Fox, spuse Schofield în microfon. Acum vreau să lansezi cârligul Maghook spre fundul platformei liftului.

— Dar cablul nu e destul de lung ca să ajungă la peretele opus…

— Ştiu. În schimb, două cârlige rezolvă problema, zise Schofield. Încearcă să atingi platforma aproximativ la un sfert din diagonală. Eu am să fac acelaşi lucru de pe partea asta.

9.59.42

Schofield îşi lansă cârligul Maghook. Cu un vâjâit puternic, ancora zbură prin aer îndreptându-se pe diagonală în sus între pereţii puţului. Şi imediat – *bang!* – capul magnetic al ancorei se fixă pe partea inferioară a platformei.

9.59.43

Bang! Un zgomot similar se auzi din cealaltă parte a puţului. Gant făcuse acelaşi lucru cu cârligul ei.

9.59.45

9.59.46

Schofield se ţinea de Maghook cu o singură mână. Deschise

„Mingea de fotbal” şi descoperi afişajul cronometrului din interiorul acesteia. Numărătoarea inversă continua: 00:00:14… 00:00:13. Lăsă „Mingea de fotbal” deschisă şi o apucă de mâner.

— OK, Fox! rosti el în microfon. Acum dă-i preşedintelui cablul. Au mai rămas douăsprezece secunde, aşa că avem o singură încercare.

— Oh, nu, probabil că glumeşti, se auzi vocea lui Mother.

Pe cealaltă parte a puţului, Gant îi întinse preşedintelui Statelor Unite lansatorul cârligului Maghook.

— Mult noroc, domnule.

Acum, Schofield şi preşedintele se aflau pe pereţii opuşi ai puţului enorm cu pereţi de beton, ţinându-se strâns de cablurile întinse diagonal până la platforma de sus a liftului. Păreau doi acrobaţi care se pregăteau să execute un număr la trapez.

9.59.49

9.59.50

— Acum! spuse scurt Schofield.

Şi atunci se avântară unul spre celălalt deasupra abisului. Păreau două siluete subţiri suspendate de capetele unor cabluri la fel de subţiri, balansându-se în aer. Într-adevăr, în timp ce amândoi se avântau unul spre celălalt executând câte o mişcare amplă de pendul, descriind prin aer nişte arce de cerc imaginare, păreau nişte artişti de circ evoluând la trapez, zburând unul spre celălalt într-o sincronizare perfectă ca să se întâlnească la mijlocul distanţei care-i despărţea. Schofield ţinea într-o mână servieta deschisă, iar preşedintele stătea cu mâna întinsă în faţă.

9.59.52

9.59.53

Schofield ajunse la baza traiectoriei sale imaginare în formă de arc de cerc şi începu să se ridice. În lumina obscură, el îl zări pe preşedinte apropiindu-se rapid de el. Pe faţa acestuia era întipărită o expresie îngrozită. Dar şeful executivului american se descurca destul de bine. Ţinea strâns în mâna stângă cablul, cealaltă mână fiindu-i întinsă în faţă.

9.59.54

9.59.55

Şi ajunseră aproape, chiar atunci când începeau să se ridice, ajungând la extremităţile traiectoriilor în formă de arce…

9.59.56
9.59.57

Şi, la o sută douăzeci de metri deasupra bazei abisului cu pereţi de beton, balansându-se în întuneric, se întâlniră în aer, iar preşedintele îşi puse palma deschisă pe placa dispozitivului de identificare din mâna lui Schofield. *Bip!* Cronometrul din interiorul „Mingii de fotbal“ se resetă imediat.

00:00:02 deveni 90:00:00, iar ceasul cu afişaj electronic începu din nou numărătoarea inversă.

Iar Schofield şi preşedintele, după ce împărţiseră pentru o clipă acelaşi spaţiu aerian la o sută douăzeci de metri deasupra lumii, se despărţiră din nou suspendaţi de cabluri, zburând înapoi către punctele iniţiale de decolare. Preşedintele ajunse înapoi pe platforma mini-liftului, unde era aşteptat de Gant, Mother şi Juliet, care-l prinseră.

Pe cealaltă parte a puţului, Schofield ajunse înapoi la galeria orizontală de ventilaţie de la care pornise. Ateriză fără dificultate la marginea tunelului şi trase adânc aer în piept. Se simţea uşurat.

Servieta din oţel inoxidabil, „Mingea de fotbal”, atârna deschisă în mâna lui. Reuşiseră.

Cel puţin amânaseră totul cu nouăzeci de minute. Acum tot ce avea de făcut era să ajungă împreună cu Book înapoi la preşedinte. Apoi, totul ar fi revenit la normal. Schofield lăsă cablul dispozitivului Maghook să se ruleze, apoi porni prin galeria orizontală de ventilaţie să-l găsească pe Book.

Trei bărbaţi îi blocară brusc accesul – aceştia purtau doar nişte blugi, fiind dezbrăcaţi până la mijloc. Toţi trei fluturau deasupra capetelor nişte carabine Remington, expunându-şi pectoralii tatuaţi, bicepşii umflaţi sau rânjetele fără dinţii din faţă.

— Îndreaptă-te spre cer, prietene, îi spuse unul dintre deţinuţii înarmaţi.

8

Caesar Russell gonea prin tunelul cu plafon jos care ducea la ieşirea de urgenţă. Cei trei membri ai Unităţii Alpha alergau în faţa acestuia, iar Kurt Logan încheia coloana. Tocmai îi lăsaseră pe Harper şi pe ceilalţi în camera de control să fie capturaţi de către deţinuţii care evadaseră, iar acum străbăteau tunelul de rezervă, grăbindu-se să ajungă la ieşirea de sus.

După un cot al tunelului ajunseră la o uşă masivă din oţel cu cadrul din beton. Introduseră codul de acces şi uşa se deschise. În faţa lor se vedea tunelul care ducea la uşa de sus. Acesta se bifurca în două galerii: una spre dreapta şi alta spre stânga. În dreapta... îi aştepta libertatea, prin uşa care se deschidea în interiorul unui hangar de la suprafaţă al Zonei 7. Spre stânga, după încă un cot al tunelului, îi aştepta puţul liftului principal şi... altceva. Caesar îngheţă. De după colţ, pe culoarul care ducea la liftul principal, ieşea un bocanc milităresc. Era unul dintre bocancii negri ai unui soldat de comando mort. Caesar se apropie cu grijă. Şi constată că bocancul aparţinea trupului însângerat al lui Python Willis – comandantul Unităţii Charlie, aceeaşi unitate a Detaşamentului 7 care-l adusese pe Kevin înapoi în Zona 7. Faţa lui Caesar se înnegri de supărare.

Toţi cei din Unitatea Charlie zăceau morţi în faţa lui. Iar Kevin nu se vedea nicăieri. Apoi Caesar văzu semnul de pe perete, alături de degetele înţepenite ale lui Python Willis – un simbol mâzgălit cu sânge înainte de a muri, un gest final al comandantului Unităţii Charlie. Un singur E. Caesar se holbă nedumerit la litera însângerată, cu buzele strânse. Logan veni lângă el.

— Ce este?

— Să mergem mai repede la postul secundar de comandă, rosti cu fermitate Caesar. Şi când vom ajunge acolo, vreau să afli ce s-a întâmplat cu Unitatea Echo.

Shane Schofield ieşi pe gura canalului de ventilaţie care se deschidea chiar sub Marine One. Era flancat de patru deţinuţi

înarmaţi până-n dinţi. De această dată nu mai avea „Mingea de fotbal” asupra lui. Unul dintre bărbaţii care-l capturaseră ţinea acum servieta ca pe o jucărie nouă. În timp ce ieşea sub elicopterul prezidenţial, i se păru că aude aplauze şi strigăte... apoi, brusc – *bum!* – un foc de armă. Focul de armă fu imediat urmat de ovaţii asurzitoare. Apoi încă un foc – şi iar aplauze şi ovaţii. Schofield simţi că-i îngheaţă sângele. Unde naiba nimerise?

După ce ieşi de sub burta elicopterului Marine One, văzu vreo treizeci de deţinuţi care stăteau cu spatele la el, adunaţi în jurul platformei centrale a liftului pentru aeronave.

În răstimpul în care fusese capturat la nivelul inferior, masiva platformă – care încă mai conţinea rămăşiţele amestecate ale avionului AWACS – fusese coborâtă ceva mai jos, cam la trei metri de podea, şi blocată în poziţia aceea, aşa încât forma acum o groapă gigantică cu laturi pătrate chiar în centrul hangarului.

Deţinuţii se îmbulzeau în jurul gropii improvizate, privind entuziasmaţi în jos, la fel ca spectatorii unei lupte de cocoşi. Aceştia îşi fluturau pumnii deasupra capetelor, strigau şi fluierau ieşiţi parcă din minţi. Un individ lăţos urla de mama focului:

— Haide, fugi, omuleţule! Fugi! Ha-haaaaa!

Aceştia formau cea mai pestriţă adunătură pe care o văzuse Schofield vreodată. Feţele lor fioroase erau brăzdate de cicatrici sau acoperite cu tot felul de tatuaje. Fiecare uniformă a acestora fusese croită după gusturile personale ale fiecăruia – unii îşi sfâşiaseră mânecile cămăşilor şi le transformaseră în bandane, alţii purtau cămăşile descheiate până la brâu, iar câţiva dintre ei nu aveau cămăşi deloc. Schofield fu împins de către cei care-l escortau către marginea gropii. Se uită în jos. Printre rămăşiţele împrăştiate ale avionului AWACS care acopereau fundul găurii cu pereţi de beton văzu doi bărbaţi în uniformele albastre ale Forţelor Aeriene – doi tineri. Judecând după uniformele impecabile, aceştia erau doar nişte şoareci de birou, probabil doi operatori radio. Bărbaţii fugeau de colo-colo ca nişte animale speriate.

În groapa improvizată mai erau şi nişte deţinuţi mătăhăloşi – toţi înarmaţi cu puşti – care-i fugăreau pe cei doi nefericiţi printre piesele avionului distrus. Schofield văzu trupurile altor doi operatori radio zăcând în câte o baltă de sânge în colţurile opuse

ale gropii: motivul ovaţiilor pe care le auzise ceva mai devreme.

Şi atunci, spre groaza lui Schofield, un mic grup de deţinuţi se ivi din cealaltă parte a hangarului. În mijlocul acestui nou grup de oameni Schofield le văzu pe Gant, Mother, Juliet… şi, de asemenea, pe preşedintele Statelor Unite.

— Nu poate fi adevărat, murmură el.

9

Jos, în întunericul de nepătruns din hangarul de la Nivelul 1, Nicholas Tate III, consilierul prezidenţial pe probleme de afaceri interne, se uita nervos în sus, în puţul liftului. Preşedintele şi cele trei femei care-l protejau încă nu se întorseseră din mica lor călătorie cu mini-liftul detaşabil, iar acum Tate era îngrijorat.

— Crezi că deţinuţii au pus mâna pe ei? îl întrebă el pe Hot Rod Hagerty.

Focurile de armă şi strigătele celor din hangarul principal se auzeau până la Nivelul 1. Se simţeau ca nişte trecători aflaţi în apropierea unui stadion în timpul unui meci de fotbal.

— Sper să nu se fi întâmplat asta, şopti Hagerty.

Tate continua să privească în sus. În mintea lui se învălmăşeau mii de gânduri, majoritatea legate de propria siguranţă. Trecu un minut.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă în cele din urmă, fără să se întoarcă spre Hagerty.

Nu primi niciun răspuns. Tate se încruntă, apoi se întoarse, pierzându-şi răbdarea.

— Am întrebat… începu el.

Tate îngheţă. Hagerty nu era nicăieri. Hangarul de la Nivelul 1 se căsca în faţa lui, învăluit în întuneric. Şi totuşi nu era singur. Alături de el rămăseseră umbrele avioanelor gigantice pe care le adăpostea hangarul. Tate se albi la faţă. Hagerty plecase. Dispăruse… în linişte, foarte repede… în mai puţin de un minut. Dispăruse de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Frica îl săgetă ca un fulger pe Nicholas Tate. Acum era singur acolo jos, într-un edificiu subteran plin de trupe de elită ale Forţelor Aeriene ai căror membri erau trădători, la dispoziţia celor mai periculoşi criminali pe care-i cunoscuse vreodată omenirea.

Şi atunci îl văzu. Văzu obiectul strălucitor de pe podea, la câţiva metri de el, acolo unde îl văzuse ultima dată pe Hagerty.

Făcu câţiva paşi şi se aplecă să-l ridice. Era un inel. Un inel de aur, aşa cum au ofiţerii. Era inelul pe care-l primise Hagerty la absolvirea Academiei Navale din Annapolis.

Ultimii doi operatori radio nu rezistaseră prea mult. După focurile finale de armă trase în groapa improvizată, Schofield şi Gant fură îmbrânciţi înăuntru, alături de ceilalţi.

— Bună, zise Gant.

— Salut! îi răspunse Schofield.

După numărul îndrăzneţ la trapez executat de preşedinte, lui Gant şi celor din echipa ei nu le mersese mai bine decât lui Schofield. Imediat ce preşedintele ajunsese balansându-se înapoi în mini-lift, mica platformă o luase brusc din loc şi începuse să urce bâzâind înfundat de-a lungul peretelui de beton. Mini-liftul fusese chemat de cineva din hangarul principal de la nivelul solului. Ajunseseră apoi în hangar, în mijlocul unui nou coşmar.

Deţinuţii – foştii subiecţi pentru testarea vaccinului creat de Gunther Botha – preluaseră controlul Zonei 7. Chiar dacă nu avusese nicio şansă să ascundă cele câteva arme de foc aflate în posesia lor, Gant reuşi totuşi să-şi ascundă dispozitivul Maghook în timpul scurtei lor călătorii cu mini-liftul. Acesta atârna acum lipit de platforma inferioară a mini-liftului detaşabil.

Din păcate, atunci când mica platformă ajunsese sus, în hangarul de la suprafaţă – intrând în gaura paralelipipedică din colţul platformei principale –, cutia neagră de la bordul avionului AWACS era încă în posesia lui Gant.

Dar ea nu intenţiona să-i alerteze pe deţinuţi, care poate nu ar fi înţeles utilitatea acesteia, aşa că o aşezase pe podeaua mini-liftului şi imediat ce platforma ajunse în dreptul hangarului principal, îi trase „accidental” un şut, aruncând-o pe podeaua hangarului, la mică distanţă de puţul liftului.

Cum vânătoarea de pe platforma scufundată a liftului se sfârşise, toţi deţinuţii adunaţi în jurul platformei îşi îndreptară atenţia asupra preşedintelui şi a celor care-l însoţeau.

Un prizonier mai în vârstă făcu un pas în faţă, ieşind din grupul mare de deţinuţi. Acesta ţinea degajat o puşcă în mână, foarte sigur pe el. Individul era diferit de ceilalţi. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani şi, judecând după felul în care păşea, era clar că se bucura de încrederea grupului. Deşi era chel în creştetul capului, şuviţe lungi de păr sur îi cădeau până mai jos de umeri. Un nas lung şi ascuţit, o piele de o paloare cadaverică şi nişte pomeţi proeminenţi completau înfăţişarea sa gotică.

— Vino în pânza mea, o invită păianjenul pe muscă, zise bărbatul cu plete păşind în faţa preşedintelui.

Bărbatul avea o voce mieroasă şi articula rar cuvintele, cu subînţeles, dar tonul său era ameninţător.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, îl salută vesel. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi alături de noi. Vă mai amintiţi de mine?

Preşedintele nu spuse nimic.

— Dar bineînţeles că vă amintiţi, continuă bărbatul. Eu sunt unul dintre cei cu 18-84. Într-un fel sau altul, i-aţi cunoscut pe toţi cei nouă oameni care în timpul mandatului dumneavoastră au fost condamnaţi conform Secţiunii 18, Partea I, Capitolul 84 din Codul de procedură penală al Statelor Unite. Este vorba de partea aceea din Cod care interzice cetăţenilor americani obişnuiţi să atenteze la viaţa preşedintelui. Grimshaw, Seth Grimshaw, se prezentă prizonierul cu plete în timp ce-i întindea mâna preşedintelui. Ne-am întâlnit în februarie, la doar câteva săptămâni după ce aţi devenit preşedinte, chiar atunci când părăseaţi hotelul Bonaventure din L.A. Prin bucătăria de la subsolul acestuia. Eu am fost acela care am încercat să vă trag un glonţ în cap.

Preşedintele nu spuse nimic. Şi nici nu strânse mâna întinsă de Grimshaw.

— Aţi reuşit să ţineţi secret întregul incident, remarcă Grimshaw. Impresionant, într-adevăr. Mai ales când cineva ca mine nu vrea decât publicitate. În afară de asta, nu e înţelept să speriaţi o naţiune întreagă, nu-i aşa? E mai bine ca masele ignorante să nu ştie nimic despre micile atentate împotriva preşedintelui ţării. Ar fi nişte veşti deranjante. Aşa cum se spune, ignoranţa este mama fericirii.

Nici de această dată preşedintele nu spuse nimic. Grimshaw îl măsură cu o privire obraznică de sus până jos, căscând ochii intrigat la vederea echipamentului negru de luptă pe care îl purta acum şeful executivului american. Preşedintele, Juliet şi Schofield erau îmbrăcaţi în uniforma neagră a Detaşamentului 7. Spre deosebire de ei, Gant şi Mother purtau vechile lor uniforme – foarte murdare de altfel –, uniformele puşcaşilor marini.

Grimshaw abia schiţă un zâmbet satisfăcut. Apoi se îndreptă cu paşi mari spre deţinutul care ţinea în mână „Mingea de fotbal”

şi îi smulse acestuia servieta argintie. O deschise şi văzu pe ecranul display-ului numărătoarea inversă, apoi îi aruncă o privire preşedintelui.

— S-ar părea că eu şi amicii mei recent eliberaţi am întrerupt o poveste destul de interesantă. Un joc de-a şoarecele şi pisica după toate indiciile, judecând mai ales după hainele voastre şi după modul în care aţi trecut valvârtej, fără nicio ceremonie, prin blocul meu de detenţie ceva mai devreme.

Bărbatul ţâţâi dezaprobator.

— Vă rog, domnule preşedinte, trebuie să recunoaşteţi că nu e deloc potrivit ca un şef de stat să se comporte astfel. În niciun caz. Ochii lui Grimshaw se îngustară, apoi continuă pe acelaşi ton ironic: Dar cine sunt eu ca să opresc un asemenea spectacol plin de fantezie? Preşedintele şi loialii săi bodyguarzi versus acest complex militar-industrial plin de capcane. Grimshaw se întoarse către grupul de deţinuţi şi strigă: Goliath! Adu-i aici şi pe ceilalţi.

În acel moment, un prizonier foarte înalt şi masiv – Goliath, se gândi Schofield – păşi în faţă şi se îndreptă către anexa interioară a hangarului.

Acesta era un uriaş în adevăratul sens al cuvântului. Bicepşii lui erau enormi, fiecare de grosimea unui trunchi de copac, iar capul său pătrat amintea de monstrul lui Frankenstein. Uriaşul avea fruntea pătrată şi ieşită în afară – un semn distinctiv al celor care aveau o placă metalică ce înlocuia partea frontală a craniului.

Goliath ţinea în mâna sa enormă o puşcă de asalt P-90, iar în cealaltă mână avea cârligul Maghook al lui Schofield.

Se întoarse câteva minute mai târziu. În spatele lui veneau cei din Forţele Aeriene, care – alături de cei patru nefericiţi operatori radio – fuseseră capturaţi în camera de control ceva mai devreme: colonelul Jerome T. Harper, Boa McConnell şi cei patru oameni ai acestuia din Unitatea Bravo, dintre care doi grav răniţi. Printre aceştia se afla şi individul care urmărise toate evenimentele dimineţii din întunericul camerei de control a lui Caesar Russell. Schofield îl recunoscu imediat.

La fel şi preşedintele:

— Webster… zise el încetişor.

Plutonierul Carl Webster, paznicul oficial al „Mingii de fotbal”, stătea în picioare lângă cei din Forţele Aeriene. Părea foarte

stânjenit. Pe sub sprâncenele groase şi dese, ochii lui priveau neliniştiţi în stânga şi-n dreapta, căutând parcă scăpare.

— Tu, ticălos nenorocit ce eşti, zise Mother. Tu i-ai dat „Mingea de fotbal” lui Russell. L-ai trădat pe preşedinte.

Webster nu spunea nimic. Schofield îl privi. Se întrebase de mai multe ori dacă Webster fusese răpit de cei din Detaşamentul 7 mai devreme în dimineaţa aceea. Mai mult decât orice, Caesar Russell avusese nevoie de „Mingea de fotbal” ca să-şi ducă la bun sfârşit planul împotriva preşedintelui, iar Schofield speculase în privinţa modalităţii în care reuşise acesta să obţină servieta de la Webster.

Era cât se poate de clar, nu fusese nevoie de forţă ca să pună mâna pe ea – sângele de pe cătuşele servietei fusese cu siguranţă doar un şiretlic. Se părea că Webster fusese adus acolo cu mult înainte ca preşedintele să ajungă în Zona 7.

— Staţi liniştiţi, copii, zise Seth Grimshaw fluturând „Mingea de fotbal”. Păstraţi-vă forţele pentru mai târziu. Veţi putea să vă reglaţi conturile în câteva momente. Dar înainte – se întoarse către colonelul Harper din Forţele Aeriene –, am o întrebare la care aştept răspuns. Ieşirea din complex. Unde este?

— Nu există nicio ieşire, minţi Harper. În întreg complexul toate ieşirile au fost blocate. Nu puteţi ieşi.

Grimshaw ridică fulgerător puşca îndreptând-o către obrazul lui Harper, armând-o cu un gest hotărât.

— Poate că nu am fost destul de explicit.

Se întoarse brusc şi îi împuşcă pe cei doi oameni răniţi ai Unităţii Bravo care stăteau lângă Harper. Aceştia căzură la pământ. Grimshaw îndreptă din nou ţeava armei spre Harper, ridicând nerăbdător din sprâncene. Faţa lui Harper se albi. Făcu un semn din cap spre liftul principal.

— Există o uşă la care se poate ajunge prin puţul liftului pentru personal. Noi îi spunem uşa de sus. Aceea este ieşirea. Codul de acces este 5564771.

— Îşi mulţumesc, colonele, eşti nespus de amabil, zise Grimshaw. Acum trebuie să vă lăsăm, dragi copii, să terminaţi ceea ce aţi început. Aşa cum sunt sigur că veţi înţelege, noi trebuie să părăsim acest loc îngrozitor şi nu putem permite ca vreunul dintre voi să scape viu de aici. Dar ca un ultim gest de bunăvoinţă, am de gând să vă ofer tuturor încă o şansă – chiar

dacă acest lucru mă va distra mai mult pe mine decât pe voi. Am de gând să vă fac o favoare: o să vă dau voie să vă omorâţi între voi. Cinci la cinci. În groapa morţii. În acest fel, cel care va câştiga va muri ştiind cine a fost mai puternic în acest inedit război civil.

Se întoarse spre Goliath:

— Du-i pe cei de la Forţele Aeriene în groapă. Şi lasă-i în faţa celor din mica gardă a preşedintelui.

Schofield şi ceilalţi fură siliţi să se deplaseze sub ameninţarea armelor către capătul cel mai îndepărtat al arenei improvizate – capătul estic – şi rămaseră pe marginea gropii.

Cei cinci bărbaţi din cadrul Forţelor Aeriene care mai rămăseseră în viaţă – Jerome Harper, Boa McConnell, ultimii doi soldaţi din Unitatea Bravo şi trădătorul, plutonierul Webster – stăteau chiar în faţa lor, pe marginea opusă a gropii, separaţi fiind de cei şaizeci de metri, cât măsura lăţimea platformei scufundate a liftului pentru aeronave.

— Să înceapă lupta, zise Seth Grimshaw dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet. Până la moarte.

10

Schofield sări în groapă şi se trezi imediat într-un labirint de fiare contorsionate – bucăţile enorme deteriorate ale avionului AWACS distrus. Bucăţi din aripile Boeingului 707 erau împrăştiate peste tot, în toate poziţiile, rupte sau strivite. Apa se prelingea încă de pe toate piesele distruse.

Giganticele motoare cu reacţie păreau nişte butoaie enorme răsturnate, iar în centrul „arenei” – de departe cea mai mare piesă componentă a avionului distrus – zăcea fuzelajul, deteriorat în ultimul hal. Lung şi cilindric, acesta era întins în diagonală pe platforma liftului, cu botul în jos, ca o imensă pasăre moartă.

Bezna din hangarul principal nu ajuta deloc lucrurile. Singura lumină din interior era cea provenită de la torţele deţinuţilor – flăcările aruncau umbre lungi în labirintul din arena improvizată, transformându-l într-o pădure întunecată de metal contorsionat unde nu puteai vedea la un metru în faţă.

„Cum naiba am intrat în toată afacerea asta?” se întrebă Schofield.

El şi cu ceilalţi oameni ai preşedintelui aşteptau pe partea estică a gropii, lângă pereţii solizi de beton ai acesteia. Nu erau siguri ce ar fi trebuit să facă. Brusc, un foc de armă răsună şi un glonţ găuri peretele chiar deasupra capului lui Schofield. Seth Grimshaw strigă:

— Cele două echipe se vor confrunta imediat! Dacă nu începeţi să vă eliminaţi curând unii pe alţii, vă vom elimina noi de aici de sus!

— Iisuse… oftă Juliet Janson.

Schofield se întoarse spre cei din grupul său:

— OK, nu avem prea mult timp, aşa că ascultaţi ce vă spun. Nu numai că va trebui să supravieţuim, dar dacă vom reuşi o să fim nevoiţi să găsim o cale de ieşire.

— Mini-liftul, spuse Gant făcând un semn din cap către dreapta, spre colţul nord-vestic al puţului, unde platforma detaşabilă a mini-liftului stătea lipită de fundul gropii.

Deocamdată nu aveau cum să ajungă acolo, pentru că

deasupra platformei se aflau cinci deţinuţi înarmaţi.

— Ne trebuie o diversiune, zise Schofield, ceva ca să…

O piesă metalică zburătoare aproape că-l lovi în cap. Schofield o zări însă în ultima secundă şi se aplecă din reflex, chiar în momentul în care piesa de oţel, cu zimţi, se înfipse ca un topor în zidul de beton din spatele lui.

Se întoarse ca să descopere sursa proiectilului – şi o văzu: erau cei doi soldaţi de comando ai Unităţii Bravo, care tocmai se iviseră din întuneric. Aceştia se apropiau în fugă de grupul lui Schofield, înarmaţi cu nişte piese din avionul distrus. Fiecare avea în mână câte o rangă cu muchii zimţate pe post de sabie.

— Împrăştiaţi-vă! strigă Schofield în momentul în care primul soldat se repezi la el, învârtind ameninţător deasupra capului „sabia” sa.

Schofield reuşi să pareze lovitura imobilizându-i bărbatului încheietura braţului în care acesta ţinea arma, în timp ce Gant îl lua în primire pe celălalt soldat.

— Plecaţi acum! strigă Schofield către ceilalţi. Repede!

Juliet şi preşedintele se afundară imediat în întuneric, dar Mother ezita. Schofield o văzu şi-i strigă:

— Du-te! Stai lângă preşedinte!

Deţinuţii scoteau încântaţi chiote de bucurie, în timp ce lângă peretele estic al gropii Schofield se lupta cu soldatul de comando al Detaşamentului 7, iar în spatele lui Gant îşi întrecea forţele cu celălalt soldat al Unităţii Bravo. Preşedintele şi Juliet, urmaţi la scurtă distanţă de Mother străbăteau spre nord labirintul întunecat de fiare, îndreptându-se spre mini-liftul din capătul nord-estic al platformei.

De deasupra lor, deţinuţii care ovaţionau entuziasmaţi vedeau însă ceea ce Juliet, preşedintele şi Mother nu puteau să vadă: trei siluete care se apropiau din stânga, mişcându-se iute de-a lungul peretelui nordic al gropii – Jerome Harper, Carl Webster şi cel care coordona atacul, căpitanul Boa McConnell în persoană.

Schofield şi Gant stăteau spate în spate, fiecare dintre ei luptându-se cu alt adversar. Gant se înarmase cu o bucată de ţeavă de pe podea, iar acum o ridicase ca pe o bâtă, cu ambele mâini, ca să pareze loviturile inamicului ei din Unitatea Bravo.

Soldatul roti periculos prin aer ranga de oţel, ţinând-o cu ambele mâini, dar Gant îi blocă la timp atacul, orientând bâta metalică de-a curmezişul, deasupra capului.

— Cum te descurci acolo, în spate? întrebă Schofield între două lovituri date adversarului său.

— Doar... încerc să i-o trag acestui... filfizon, răspunse Gant printre dinţi.

— Trebuie să ajungem la preşedinte.

— Ştiu, spuse Gant, dar mai întâi... trebuie să... îţi salvez fundul.

Îi aruncă o privire peste umăr şi zâmbi, apoi, în aceeaşi secundă, îl văzu pe adversarul lui Schofield pregătindu-se să atace şi strigă:

— Scarecrow! Capul jos!

Schofield se aplecă fulgerător. „Sabia” oponentului său îi şuieră pe deasupra capului, iar bărbatul îşi pierdu echilibrul şi se împletici, ajungând în faţa lui Gant. Fata era pregătită. Abătându-şi atenţia pentru o fracţiune de secundă de la propriul ei adversar, Gant roti bâta prin aer ca la baseball şi-l lovi pe soldat drept în moalele capului.

Trosc! Sunetul bâtei metalice a lui Gant lovind capul celui din Unitatea Bravo fusese absolut dezgustător.

Soldatul căzu într-o parte chiar în momentul în care Gant se roti din nou – cu o piruetă demnă de o balerină –, la timp ca să pareze următoarea lovitură a propriului ei adversar.

— Scarecrow! Du-te! strigă ea. Ai grijă de preşedinte!

După ce-i aruncă o ultimă privire, Scarecrow se afundă în întuneric, printre rămăşiţele avionului.

La vreo douăzeci de metri de Schofield şi Gant, spre nord, Juliet Janson şi preşedintele fugeau spre colţul nord-estic al platformei, croindu-şi drum prin labirintul de fiare, fără să-i observe pe cei trei bărbaţi care se apropiau de ei din partea stângă. Mai întâi o luară în primire pe Juliet.

Aceasta se trezi cu doi bărbaţi care apărură brusc din spatele cozii avionului AWACS – Boa McConnell şi plutonierul Carl Webster. Cei doi se năpustiră asupra femeii şi o trântiră la pământ. Preşedintele se întoarse şi o văzu pe Juliet ţintuită la podea de către Boa şi Webster.

Apoi întoarse capul în direcţia opusă şi îl văzu pe colonelul Jerome Harper care rămăsese pe loc în mijlocul resturilor contorsionate de tablă şi privea de la distanţă.

Preşedintele se îndreptă în fugă spre Juliet, ca să o salveze, când – *vâjjj!* – o siluetă mătăhăloasă ateriză cu zgomot de pe resturile de fuzelaj din apropiere, la câţiva centimetri de el. Mother. Aceasta plonjase pur şi simplu prin aer, ca un fundaş la un meci de fotbal american, ivindu-se brusc din întuneric. *Crac!*

Mother se izbi cu toată puterea în umărul lui Boa McConnell, aproape să-i rupă gâtul. Comandantul Detaşamentului 7 căzu lângă trupul lui Juliet, vizibil ameţit.

Carl Webster, care fusese luat prin surprindere de pierderea bruscă a partenerului său de atac, întoarse capul ca să vadă ce se întâmpla – la timp ca să primească un pumn straşnic de la Mother.

Cu toate că era un bărbat masiv, Webster fu aruncat de forţa pumnului ceva mai departe de trupul lui Juliet şi se prăbuşi zgomotos peste o serie de piese dezmembrate de avion.

Fără întârziere, acesta apucă din grămada de fiare o rangă metalică lungă de vreun metru şi jumătate şi o atacă pe Mother.

Femeia scoase un mârâit ameninţător. Webster lovi din nou. Lupta se încinse, pe viaţă şi pe moarte. Cei doi adversari erau cât se poate de potriviţi – amândoi erau experimentaţi în lupte corp la corp, fiecare dintre ei avea peste 1,82 metri înălţime şi cântărea peste nouăzeci de kilograme.

Webster mugea ca un taur în timp ce rotea prin aer sabia improvizată. Mother se apără aplecându-se iute, apoi apucă repede o bucată din flapsul deteriorat al unei aripi ca să o folosească drept scut. Loviturile lui Webster răsunau pe tabla scutului improvizat al lui Mother, înteţindu-se şi făcând-o pe femeie să se retragă spre aripa distrusă a avionului.

În timp ce făcea salturi retrăgându-se, cu scutul ridicat pentru a para atacurile lui Webster, la un moment dat Mother se aplecă şi ridică fulgerător o bucată lungă de metal cu muchia crestată. Ea încercă să atace, la rândul ei, dar Webster îşi luase deja avânt.

Bărbatul roti din nou sabia improvizată, mai sălbatic decât înainte şi reuşi să o rănească pe Mother în zona umărului. Tăietura era adâncă. Prin materialul sfâşiat al uniformei se vedea

sângele care începuse să curgă.

— Aaah! ţipă Mother scăpând scutul din mână, în timp ce para următoarele trei lovituri ale adversarului său cu arma ei crestată.

„La naiba”, se gândi ea. Nu avea nevoie decât de o şansă cât de mică…

— De ce l-ai trădat pe preşedinte? strigă ea ca să-i distragă atenţia lui Webster, în timp ce se dădea înapoi, împleticindu-se.

— Vine o vreme când un adevărat bărbat trebuie să ia o decizie, Mother! îi răspunse plutonierul, urlând victorios între două lovituri. O vreme când trebuie să aleagă de partea cui ar fi mai bine să fie! Am luptat atât de mult pentru ţara asta! Am avut prieteni care şi-au dat viaţa pentru ea, doar ca totul să se ducă de râpă din cauza unor politicieni ca el! Aşa că, atunci când s-a ivit ocazia, am decis că nu mai merita să stau deoparte şi să privesc inofensiv cum încă un curvar de doi bani, un civil nenorocit care se eschivează de la serviciul militar duce toată ţara asta de râpă!

Webster ridică din nou sabia sa improvizată încercând o lovitură puternică dintr-o parte. Mother făcu un salt înapoi, reuşind să se ferească.

Ajunse la aripa avionului şi sări deasupra acesteia, astfel încât acum se afla la un metru deasupra platformei. Dar aripa începu să scârţâie şi să se mişte periculos sub greutatea ei, iar femeia îşi pierdu echilibrul preţ de o secundă.

Profitând de şovăiala ei, Webster lovi cu putere – din nou o lovitură laterală – ţintind de această dată gleznele ei expuse, mult prea repede pentru ca Mother să aibă timp să se apere. Şi lovitura neaşteptată îşi atinse ţinta – *bang!*

Arma lui Webster vibră monstruos în mâna acestuia imediat ce izbi cu putere piciorul lui Mother – acoperit de pantalonide – chiar mai jos de genunchi. Webster se albi la faţă.

— Cum?…

Mother zâmbi. Bărbatul îi lovise proteza de gambă – proteza ei performantă din aliaj de titan!

Văzând nedumerirea oponentului său, Mother profită de această unică şansă şi roti cu toată puterea deasupra capului sabia improvizat. *Hărşti!*

Un şuvoi de sânge ţâşni din gâtul lui Webster în momentul în care arma cu muchii tăioase îi spintecă artera carotidă.

Bărbatul scăpă ranga din mână şi căzu în genunchi, acoperindu-şi cu mâinile rana de la gât. Întinse în faţă palmele înroşite şi le privi de parcă nu-i venea să creadă ce i se întâmpla, apoi îi aruncă o ultimă privire îngrozită lui Mother, înainte de a se prăbuşi cu faţa în jos într-o băltoacă de sânge.

11

Toţi prizonierii urlau în extaz. Până în acel moment, grupul de deţinuţi – inclusiv Seth Grimshaw – se deplasase treptat către marginea nordică a arenei improvizate pentru a putea urmări îndeaproape lupta. Câţiva dintre ei începură să-l ovaţioneze pe preşedinte, scandând în cor ca nişte descreieraţi:

— S-U-A! S-U-A!

Păreau nişte suporteri entuziasmaţi ai sportivilor olimpici americani.

Pe partea estică a platformei, Gant îi ţinea încă piept adversarului ei.

Ranga de oţel a oponentului său se ciocnea zgomotos de bâta ei metalică. Se luptau în mijlocul dezastrului, schimbând nenumărate lovituri periculoase. Soldatul Unităţii Bravo câştiga teren, făcând-o pe Gant să se retragă cu câte un pas.

Văzând acest lucru, bărbatul începu să zâmbească foarte sigur pe el. Zâmbetul lui se lăţea cu fiecare lovitură. Avantajul bărbatului era evident. Şi începu să lovească tot mai puternic.

Gant îşi dădea seama însă că puterile lui slăbeau. Aşa că se prefăcu epuizată şi începu să se clatine pe picioare, retrăgându-se treptat în timp ce para „disperată” loviturile bărbatului. Epuizat, adversarul se năpusti asupra ei făcând o fandare destul de nesigură, cu un ultim efort. Iute ca fulgerul, Gant se aplecă, ferindu-se de arma acestuia, apoi ţâşni imediat în picioare, lovindu-l pe bărbat cu capătul mai gros al bâtei sale metalice.

Capătul solid al armei lui Gant sfărâmă pur şi simplu gâtul bărbatului. Mărul lui Adam se afundă cu vreo cinci centimetri în traheea acestuia. Lovitura fusese mortală.

Bărbatul avea ochii holbaţi, de parcă ar fi fost uimit, şi horcăia înfiorător în timp ce trupul său era scuturat de spasme.

Deşi mai rămase câteva secunde în picioare, soldatul era mort. Holbându-se prosteşte la Gant, acesta se prăbuşi la pământ. Contrar aşteptărilor, urmă o linişte stranie. Deznodământul luptei îi luase prin surprindere pe spectatori. Dar imediat mulţimea izbucni în urale. Cei mai mulţi deţinuţi fluierau admirativ

felicitând-o pe Gant. Aplauze şi ovaţii.

— Uau, păpuşă!

— Iată ce înseamnă o femeie adevărată!

La capătul nordic al platformei, preşedintele se ghemui alături de Juliet Janson, încercând să o ridice de jos. După mari sforţări Juliet reuşi să se ridice, susţinută de preşedinte, dar când priviră în faţă înlemniră.

În faţa lor, alături de unul dintre motoarele răsturnate ale avionului AWACS – singur, dar foarte aproape de ei – stătea colonelul Jerome T. Harper. Pe podea, în stânga lui Harper, zăcea Boa McConnell. Acesta gemea chinuit de durere în urma intervenţiei violente a lui Mother.

Huiduielile şi răcnetele prizonierilor atinseseră apogeul.

— Haide, curaj, domnule preşedinte! Murdăreşte-ţi mâinile cu nişte sânge! Omoară-l pe nenorocit!

— Mănâncă rahat, Harper!

— S-U-A! S-U-A!

Harper îşi dădea seama care era scorul. Oamenii lui erau fie morţi, fie scoşi din luptă. Şi totuşi el părea ciudat de sigur pe sine… în momentele următoare însă înţeleseră cu toţii cărui fapt se datora acest lucru. Harper scoase un obiect din buzunar.

Acesta arăta ca o grenadă de ultimă generaţie – un soi de butoiaş etanş cu un tub mai lung în vârf şi un gemuleţ transparent pe partea laterală. Prin gemuleţul de sticlă preşedintele putea vedea foarte clar conţinutul lichid al grenadei. Recipientul cilindric era plin cu o soluţie de culoarea muştarului.

— Oh, Iisuse… murmură el.

Era o grenadă biologică. Mai exact, o grenadă biologică de producţie chinezească. Un recipient etanş plin cu explozibil care conţinea Sinovirus.

Un rânjet mefistofelic schimonosi faţa lui Harper.

— Speram să nu fie nevoie de aşa ceva, declară el. Dar, din fericire, la fel ca fiecare membru al Forţelor Aeriene din acest complex, am fost deja imunizat împotriva Sinovirusului. Ceea ce nu se poate spune însă despre dumneavoastră, domnule preşedinte, sau despre bravii puşcaşi marini care vă asigură protecţia.

Apoi, într-o clipă, Harper smulse cuiul grenadei cu Sinovirus pe care o avea în mână.

12

Nu îl observă pe bărbatul care apăruse lângă el. Când îl zări era deja prea târziu.

În timp ce trăgea cuiul grenadei, sesiză doar o mişcare rapidă în bezna cu fiare contorsionate din stânga lui. Următorul lucru pe care-l văzu fu Shane Schofield, ivit pe neaşteptate din întuneric. Acesta era înarmat cu o rangă, pe care o învârtea prin aer ca pe o bâtă de baseball.

Ranga lovi încheietura lui Harper, iar grenada cu Sinovirus îi zbură din mână, rotindu-se prin aer.

Proiectilul cu încărcătură biologică avea o traiectorie bizară, zburând parcă cu încetinitorul, rostogolindu-se de nenumărate ori deasupra capătului nordic al platformei. Schofield urmărea grenada morţii cu ochii mari de groază. Şi deţinuţii îi urmăreau traiectoria, cu gurile căscate de uimire. Preşedintele o urmărea, de asemenea, perplex. Harper privea zborul grenadei cu un rânjet malefic.

Unu… Doi… Trei… în momentul acela, la capătul arcului ascendent descris în aer, la vreo zece metri deasupra capătului nordic al platformei, grenada cu Sinovirus explodă.

La lumina torţelor ţinute de deţinuţi, explozia toxică a grenadei în interiorul întunecat al hangarului era pur şi simplu spectaculoasă. Parcă explodase o torpilă la suprafaţa unei ape şi se formă o stea gigantică formată din particule pulverizate în aer, o stea cu multiple raze gălbui formate din particule lichide, raze care se împrăştiau ireal în toate direcţiile pornind dintr-un punct central.

În secundele care urmară, tentaculele gălbui descriseră câte o curbă descendentă în aer, ramificându-se ca o umbrelă uriaşă deasupra platformei inundate a liftului pentru aeronave. Miliardele de particule lichide străluceau în aer la lumina roşiatică a limbilor de foc.

Apoi, într-un *slow motion* fantomatic, masa de vapori începu să

se destrame, mai întâi la extremităţi, apoi în centru.

Picăturile de Sinovirus cădeau pe rând deasupra arenei improvizate precum fulgii de nea.

Din moment ce grenada fusese detonată deasupra pardoselii hangarului, aerosolul galben atinse mai întâi prizonierii care stăteau pe marginea gropii. Reacţia acestora fu violentă. Cei mai mulţi se încovoiară ţinându-se de burtă şi începură să vomite, horcăind chinuiţi de durere.

Unii căzură în genunchi scăpând din mâini torţele aprinse, alţii se prăbuşiră la pământ, cuprinşi de convulsii.

În mai puţin de un minut, cu excepţia a doi oameni, toţi erau la pământ zvârcolindu-se în agonie şi ţipând îngroziţi în timp ce intestinele începeau să li se lichefieze. Seth Grimshaw era una din cele două excepţii.

Împreună cu Goliath, rămase în picioare, neafectat de ploaia de particule galbene, în vreme ce în jurul lui tovarăşii săi de suferinţă îşi dădeau duhul.

Numai cei doi şi răposatul Gunther Botha ştiau secretul imunităţii lor. Grimshaw şi Goliath fuseseră primii subiecţi pe care se testase vaccinul împotriva Sinovirusului în după-amiaza zilei anterioare. Spre deosebire de ceilalţi, acestora le curgea prin vene sângele modificat genetic al lui Kevin. Cei doi erau imuni.

Ploaia galbenă cădea încet în întuneric. Acum particulele se aflau la mai puţin de cinci metri deasupra platformei coborâte a liftului – la doar un metru şi jumătate de podeaua hangarului – şi îşi continuau coborârea.

Singură pe partea estică a platformei, Libby Gant văzuse grenada explodând în aer şi urmărise împrăştierea spectaculoasă a particulelor de aerosol la înălţime, deasupra arenei improvizate.

Nu era nevoie să fie om de ştiinţă ca să-şi dea seama despre ce era vorba. Un agent biologic. Sinovirus. Nu avea timp de pierdut! Gant se întoarse.

Se afla chiar lângă peretele estic al gropii, la trei metri sub nivelul platformei hangarului. Sus, pe margine, nu se mai vedea nimeni, pentru că toţi deţinuţii se mutaseră către marginea de nord a gropii ceva mai devreme.

Gant nu voia să irosească nici măcar o secundă. Ea purta încă

uniforma ei completă, ceea ce însemna că nu avea la dispoziţie mască de gaze – aşa că în mod clar nu trebuia să mai rămână în acel loc până la coborârea particulelor de Sinovirus.

Particulele erau acum la patru metri de fundul gropii, şi continuau să coboare…

Gant împinse unul dintre cauciucurile mari şi negre ale aeronavei AWACS până lângă peretele de beton şi se urcă pe acesta, după care îşi luă avânt şi se căţără până deasupra, ieşind din groapa de trei metri adâncime.

Se rostogoli pe podeaua hangarului, având grijă să rămână sub stratul de particule cu Sinovirus care coborau încetul cu încetul. Văzu clădirea interioară a hangarului cam la douăzeci de metri distanţă de ea şi cercetă cu privirea ferestrele de observaţie de la nivelul superior al construcţiei.

„Acolo trebuie să fie camera de control”, se gândi ea.

Centrul de comandă al lui Caesar. Mişcându-se repede cu capul la cutie, Gant se îndreptă spre intrarea de la baza clădirii interioare.

Pâcla gălbuie continua să se lase în jos.

După ce eliminase toţi deţinuţii din partea nordică a gropii, particulele de aerosoli coborâră sub nivelul platformei hangarului, plutind încet între cei patru pereţi ai puţului.

Schofield se uită neliniştit în jur. În calvarul acela provocat de explozia grenadei se auzeau vaietele şi urletele prelungi ale deţinuţilor care agonizau – aceştia scăpaseră torţele din mâini şi din această cauză groapa se cufundă şi mai mult în întuneric.

Schofield îl pierduse din ochi pe Jerome Harper. După explozie, acesta se făcuse nevăzut în întunericul pădurii de fiare contorsionate. Schofield nu era deloc liniştit la gândul că acesta putea să le urmărească mişcările pândindu-i de undeva din apropiere.

Dar în acel moment avea alte lucruri mai importante la care să se gândească.

Pelicula de particule era acum în interiorul gropii – la vreo doi metri şi jumătate deasupra platformei – şi cobora în continuare.

Schofield analiză din ochi uniformele celor doi: preşedintele şi Juliet. La fel ca el, aceştia purtau încă uniformele furate de la membrii Detaşamentului 7 – echipate complet, cu măşti de gaze ERG-6 cu care îşi puteau acoperi jumătate de faţă, măşti care le

atârnau acum la gât.

— Căpitane! Masca ta de gaze! Pune-o imediat! îi strigă preşedintele pregătindu-se să-şi acopere gura cu propria lui mască. Dacă virusul îţi intră direct în plămâni te va ucide în câteva secunde! Dacă ai masca la gură însă, procesul e mult mai lent!

Schofield îşi acoperi faţa cu masca de gaze. În schimb, Juliet îşi trase masca peste cap şi i-o aruncă lui Mother, care tocmai revenise lângă ei după lupta cu Webster. Spre deosebire de cei trei, Mother purta încă uniforma puşcaşilor marini care nu era dotată cu mască de gaze.

— Dar tu...? întrebă ea.

Juliet o linişti însă. Fizionomia ei eurasiatică dovedea faptul că era imună.

— Am sânge asiatic, îţi aminteşti? Nu o să aibă efect asupra mea. Dar pe tine te va ucide dacă nu o pui mai repede pe faţă!

— Mulţumesc! zise Mother în timp ce îşi acoperea cu masca nasul şi gura.

— Repede! strigă Schofield. Pe aici!

Cu masca pusă pe faţă, el porni primul prin labirintul întunecat de resturi metalice, îndreptându-se în fugă către colţul nord-estic al gropii, spre mini-liftul care staţiona în acel loc. Ceilalţi porniră în urma lui, gonind în beznă.

După câteva secunde, Schofield ajunse la mini-lift, care rămăsese lipit deasupra platformei liftului mare, chiar în colţul gropii improvizate. O torţă aprinsă căzuse pe fundul mini-liftului. Unul dintre deţinuţii în agonie o scăpase probabil în groapă după ce virusul îl doborâse la pământ. Schofield ridică torţa de jos şi se întoarse să vadă dacă preşedintele şi Mother îl ajunseseră din urmă.

Abia atunci observară toţi trei absenţa lui Juliet.

Juliet Janson zăcea ameţită la pământ, în spatele fuzelajului avionului AWACS. Chiar în momentul în care intenţiona să ţâşnească după Schofield şi ceilalţi printre fiarele contorsionate, o mână puternică apăru de nicăieri şi o prinse de gleznă, făcând-o să se clatine şi să cadă.

Mâna îi aparţinea lui Boa McConnell, care rămăsese la pământ cu braţele şi picioarele depărtate, încă ameţit după lovitura lui

Mother, dar destul de vigilent ca să-şi recunoască unul dintre adversari.

Acum ţinea strâns glezna lui Juliet, refuzând să-i dea dramul. Juliet se împotrivi scuturându-şi piciorul. Boa îşi scoase dintr-unul din bocancii săi milităreşti un cuţit lung K-Bar şi îl ridică pregătindu-se să lovească. Juliet făcu ochii mari în timp ce braţul care ţinea cuţitul începea să coboare spre glezna ei…

Bang! Capul lui McConnell explodă ca un balon spart. Glonţul venise de undeva de sus. Bărbatul se prăbuşi la pământ, mort. Juliet se îndepărtă târâş de corpul lui. Se uită apoi în sus, încercând să distingă sursa focului de armă şi o descoperi. O torţă aprinsă era fluturată dintr-o parte în alta în partea sudică a puţului, în timp ce o voce striga:

— Janson! Agent Janson!

Juliet miji ochii ca să-l vadă pe cel care ţinea torţa. La lumina tremurătoare a flăcărilor, ea reuşi să vadă că purtătorul torţei era un bărbat – un bărbat care purta uniforma Detaşamentului 7 şi care ţinea în cealaltă mână un pistol placat cu nichel.

Era Book II.

— Janson! Unde eşti? zise Schofield în microfonul de la încheietură, aşteptând nerăbdător lângă mini-liftul detaşabil.

Auzi însă vocea lui Book II:

— Scarecrow, sunt Book. Janson e cu mine. Pleacă de aici.

— Mulţumesc, Book. Fox, eşti în viaţă?

Nu-i răspunse nimeni. Schofield simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Apoi auzi:

— Sunt aici, Scarecrow.

Răsuflă uşurat.

— Unde eşti?

— Mă aflu în interiorul clădirii din capătul estic al hangarului. Scoate-l de aici pe preşedinte. Nu-ţi face griji pentru mine.

— În regulă, zise Schofield. Ascultă, trebuie să ajung în Zona 8. Băieţii răi l-au dus acolo pe Kevin. Vreau să-l iau cu mine pe preşedinte. O să ne întâlnim mai târziu, când – oh, la naiba!

— Ce e?

— „Mingea de fotbal.” A rămas sus în hangar pe undeva. E la Grimshaw.

— Lasă asta în seama mea, îl linişti Gant. Tu ai grijă de

preşedinte. Scoate-l de aici. O să ne întâlnim în Zona 8, imediat ce voi putea pleca de aici.

— Mulţumesc, îi zise Schofield. Ăăă, şi… Fox?

— Da?

— Ai grijă de tine.

Nu se auzi nimic de cealaltă parte. Iar după câteva secunde:

— Şi tu la fel, Scarecrow.

Acestea fiind spuse, Schofield apăsă un buton şi mini-liftul porni bâzâind în jos, ducându-i în cea mai mare viteză pe el, Mother şi preşedintele la nivelele inferioare ale bazei.

În timpul coborârii, Mother îl atinse pe Schofield pe umăr şi-i vorbi prin masca de gaze.

— Zona 8?

Schofield se întoarse spre ea:

— Aşa cum ai auzit.

Chiar dacă încerca să se gândească la altceva, mintea lui se întorcea mereu la aceeaşi imagine: membrii Detaşamentului 7 pe platforma de la Nivelul 6, escortându-l pe Kevin în tunelul X-rail, în drum spre Zona 8. Kevin… Băieţelul era la mijloc.

— Vreau să aflu ce se întâmplă de fapt, adăugă Schofield. Dar pentru asta am nevoie de două lucruri.

— Care?

El făcu un semn spre preşedinte.

— În primul rând am nevoie de preşedinte.

— Şi în al doilea?

— De Kevin, spuse ferm Schofield. Şi de aceea trebuie să ajungem cât mai repede în Zona 8.

13

În lumina incandescentă, sub soarele dogoritor al deşertului, Caesar Russell, Kurt Logan şi cei trei soldaţi supravieţuitori ai Unităţii Alpha traversau în fugă pista Zonei 7. Aceştia urcară apoi în tumul de control al aerodromului, o clădire cu patru nivele situată la vreo sută de metri de complexul principal. După ce ieşiseră pe uşa de sus a bazei în interiorul unui mic hangar secundar, reuşiră să ajungă la turn, care servea totodată drept cameră de control secundară.

Se repeziră în central de comandă al turnului – o replică a celui din interiorul complexului – şi începură să apese tot felul de butoane şi comutatoare.

Monitoarele începură să pâlpâie. Beculeţele pupitrului de comandă se aprinseră pe rând.

Caesar spuse:

— Vreau să găsiţi imediat pe ecranul radiolocatorului locul exact în care se află Unitatea Echo. Îi puteţi localiza după cipurile implantate.

Nu trecu prea mult timp până ce Logan îi descoperi pe ecranul radiolocatorului pe toţi membrii Unităţii Echo. Fiecare soldat din Detaşamentul 7 avea implantat un cip electronic chiar la încheietură, sub piele.

— Sunt în tunelul X-rail. Au ajuns chiar acum în Zona 8.

— Pregătiţi elicopterele Penetrator, zise Caesar. Mergem în Zona 8.

La Nivelul 1 al complexului subteran, Nicholas Tate mergea năuc de colo-colo. Era de-a dreptul îngrozit. După dispariţia bruscă şi misterioasă a lui Hot Rod Hagerty, Tate nu ştia încotro s-o apuce. Cu lanterna în mână, străbătu absent hangarul până la capătul întunecat al acestuia, căutându-l pe Hagerty. Dar se opri la vreo douăzeci de metri de rampă când zări pe cineva năpustindu-se spre el. Deja tulburată, mintea lui îi juca acum feste.

Ceea ce vedea nu putea fi adevărat. Da, da, era de-a dreptul

ireal. O familie de urşi – da, urşi – se ivi pe rampa de la Nivelul 1. Un mascul gigantic, o femelă ceva mai mică şi doi pui cu aspect ciudat înaintau agale pe platforma hangarului.

Animalele mergeau cu capetele plecate adulmecând de zor aerul impregnat cu miros de carburant.

Tate simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Se clătină nedumerit câteva secunde, apoi se întoarse şi o rupse la fugă spre puţul liftului principal.

Mini-liftul detaşabil cobora în viteză de-a lungul peretelui puţului în semiîntuneric, ducându-i pe Schofield, Mother şi pe preşedinte la nivelele inferioare. Torţa pe care o ţinea Schofield era singura sursă de lumină în bezna aceea totală.

În timpul coborârii, Schofield scoase câteva fiole mici de sticlă din buzunarul vertical de pe coapsă. Erau fiolele lui Gunther Botha, cele care conţineau antidotul Sinovirusului. Se întoarse spre preşedinte. Prin masca de gaze vocea lui se auzi distorsionat când întrebă:

— Cât timp mai avem la dispoziţie?

— O jumătate de oră până la instalarea primelor simptome, îi răspunse preşedintele, după ce virusul invadează organismul prin piele. Prin piele virusul pătrunde mai lent decât prin inhalare directă. Oricum, acest antidot va neutraliza virusul pe parcurs.

Schofield le întinse câte o fiolă lui Mother şi preşedintelui, apoi scoase o fiolă şi pentru el.

— Trebuie să găsim urgent nişte ace hipodermice înainte să plecăm spre Zona 8, spuse el.

Opriră mini-liftul la Nivelul 1. Din întuneric, Nicholas Tate se ivi pe neaşteptate în faţa lor. Era agitat şi avea ochii măriţi de groază. Sări imediat pe platforma mini-liftului, bolborosind îngrozit:

— Eu… ăăă… nu cred că e bine să o luaţi pe aici.

— De ce nu? întrebă Schofield.

— Urşii, reuşi el să îngaime.

Schofield se încruntă şi-i aruncă o privire preşedintelui. Era clar, Tate o luase razna.

— Unde e Ramrod? întrebă Mother.

— A dispărut, îi răspunse Tate. Pur şi simplu – *puf!* – s-a evaporat. La un moment dat stătea lângă mine şi un minut mai

târziu ia-l de unde nu-i. Tot ce a rămas în urma lui e inelul acesta.

Tate le arătă inelul de absolvire al lui Hagerty de la Academia Navală Annapolis. Schofield nu pricepea nimic, în schimb preşedintele înţelese imediat despre ce era vorba.

— Oh, Iisuse, exclamă el. Înseamnă că e liber.

— Cine e liber? întrebă nedumerită Mother.

— Este o singură persoană în complexul acesta care lasă de obicei o bijuterie de-a victimei sale la locul răpirii, îi lămuri preşedintele. E vorba de criminalul în serie Lucifer Leary.

— Chirurgul din Phoenix… murmură Schofield, amintindu-şi numele şi ororile la care erau supuse victimele acestuia.

— Oh, minunat, rosti apăsat Mother. Asta ne mai lipsea. Încă un ţicnit nenorocit care bântuie pe aici.

Preşedintele se întoarse către Schofield:

— Căpitane, nu avem timp de aşa ceva. Dacă Caesar Russell a pus mâna pe băiat…

Schofield îşi muşcă buza de jos. Nu-i plăcea deloc să lase în urmă pe cineva, chiar dacă era vorba de Ramrod Hagerty.

— Căpitane, începu solemn preşedintele. Aşa cum ţi-am spus în dimineaţa asta, în această meserie eşti nevoit uneori să iei decizii extrem de grele – iar eu voi lua acum o astfel de decizie, în cazul în care colonelul Hagerty mai este în viaţă, va trebui să-şi poarte singur de grijă. Nu putem pierde minute întregi scotocind complexul în căutarea lui. Avem de rezolvat probleme mult mai grave care nu suportă amânare. Nici nu poate fi vorba. Trebuie să-l aducem înapoi pe băiat.

Porniră din nou mini-liftul şi coborâră la Nivelul 2, însoţiţi de această dată de Nicholas Tate care nu-şi revenise încă din sperietură.

Din fericire nu era niciun urs în hangarul de la Nivelul 2. Ajunseră alergând la scara de incendiu şi începură să coboare treptele, la lumina torţei aprinse ţinută de Schofield. Din moment ce veniseră direct din arena improvizată nu aveau asupra lor nici arme, nici lanterne – nu aveau nimic.

Ajunseră la ultima treaptă a scării de incendiu, în faţa uşii de la Nivelul 6. Schofield o deschise prudent. Platforma X-rail de la Nivelul 6 era cufundată în beznă. Nu se auzea niciun zgomot.

Schofield se strecură pe marginea platformei. Peste tot în jur

se vedeau forme întunecate – cadavrele celor care muriseră în urma celor trei lupte consecutive din cursul dimineţii, precum şi rămăşiţele carbonizate ale victimelor grenadei RDX a lui Elvis.

Schofield şi Mother se îndreptară în fugă spre trupurile câtorva soldaţi ai Unităţii Bravo. Ridicară de jos câteva puşti de asalt P-90 şi nişte pistoale SIG-Sauer. Schofield găsi şi o trusă de prim ajutor care conţinea patru ace hipodermice sigilate.

„Perfect”, îşi spuse el.

Îi aruncă apoi preşedintelui un pistol, dar evită să-i dea vreo armă lui Tate.

— Pe aici, le spuse apoi Schofield.

Se îndreptă în fugă către locomotiva X-rail care staţiona pe linie la capătul nordic al staţiei subterane, cu botul în direcţia gurii tunelului de legătură dintre Zona 7 şi Zona 8.

14

Sus, în hangarul principal, Book II se chinuia să o tragă afară pe Juliet Janson din puţul adânc de trei metri format de platforma scufundată a liftului pentru aeronave. Book II purta masca ERG-6 cu care era dotată uniforma sa. O pâclă reziduală subţire acoperea toată zona de deasupra găurii – norul persistent format din particulele Sinovirusului.

Juliet reuşi să iasă din groapă şi slobozi un ţipăt la vederea celor doi. Seth Grimshaw şi uriaşul său amic, Goliath, tocmai intrau în liftul destinat personalului. Iar Grimshaw ţinea încă în mână „Mingea de fotbal”.

— Acolo! îi arătă ea lui Book încotro o luaseră cei doi. Se îndreaptă spre ieşirea din puţul liftului. Individul acela din Forţele Aeriene i-a dat lui Grimshaw codul de acces.

— Tu ştii codul? o întrebă Book II.

— Bineînţeles, zise Juliet sărind în picioare. Am fost de faţă când i l-a spus Harper. Vino.

Libby Gant era acum pe cont propriu. Se afla pe un coridor întunecos în interiorul clădirii de comandă din capătul estic al hangarului, la baza unui şir de trepte. Nu era înarmată, dar stătea cu urechile ciulite, în stare de alertă maximă. Particulele de Sinovirus nu pătrunseseră în clădire, iar Gant nu purta mască de gaze.

„Bine, se gândi ea încercând să se liniştească, într-o clădire de acest fel trebuie să fie pe undeva nişte…”

Le găsi într-un dulap aflat sub scări: costume de protecţie biologică. Nişte costume complete Chemturion de culoare galbenă, compuse din căşti mari de protecţie cu vizoare verticale din plastic, salopete etanşe gonflabile şi rezerve individuale de aer. În acelaşi dulap, Gant găsi de asemenea şi o lanternă mare şi groasă Maglite. Tocmai ce-i trebuia. Se strecură repede într-unul din costumele Chemturion şi închise apoi fermoarul Ziploc care etanşa costumul, pornind instalaţia de alimentare cu aer. Costumul se umflă imediat şi începu să-şi audă propria respiraţie,

la fel ca a lui Darth Vader.

Acum că scăpase de ameninţarea Sinovirusului avea de gând să facă altceva. Îşi aminti planul anterior: să găsească centrul de comandă al lui Caesar Russell – pentru a localiza unitatea cu două comenzi – I/T, adică iniţiat/terminat – pe care acesta o folosise ca să pornească transmiţătorul ataşat inimii preşedintelui şi apoi să folosească cutia neagră a avionului AWACS pe care o demontase ceva mai devreme pentru a imita semnalul radio emis de transmiţătorul preşedintelui. Cutia neagră.

Din câte îşi amintea, aceasta rămăsese pe podeaua hangarului principal, acolo unde o aruncase ea cu piciorul, ceva mai departe de mini-lift.

Decise să caute mai întâi unitatea I/T în centrul de comandă. Apoi avea să se întoarcă după cutia neagră. Ghidată de raza luminoasă a lanternei masive pe care tocmai o găsise, Gant urcă scările şi ajunse la uşa camerei de comandă. Uşa era întredeschisă. Gant o împinse uşor. La lumina lanternei descoperi o încăpere devastată, de parcă un adevărat război fusese dus înăuntru.

Tencuiala de pe pereţi era ciuruită de gloanţe.

Ferestrele înclinate cu vedere spre hangarul principal erau sparte. Câteva computere aveau monitoarele găurite, iar altele zăceau dezmembrate sau complet distruse. Îmbrăcată în costumul galben de protecţie biologică, Gant intră în cameră păşind cu grijă peste doi soldaţi ai Detaşamentului 7 care zăceau pe podea. Aceştia erau ciuruiţi de gloanţe, iar în jurul lor nu se vedea nicio armă. Probabil că deţinuţii care dăduseră buzna acolo luaseră toate armele pe care le găsiseră.

Prin viziera de plastic a costumului gonflabil, Gant cercetă repede încăperea, căutând… Da. Obiectul se afla pe unul dintre monitoarele pupitrului de comandă şi era exact aşa cum îi fusese descris de către preşedinte: o unitate mică de culoare roşie cu o antenă neagră la unul din capete. Unitatea cu două comenzi: iniţiat/terminat.

Gant o luă în mână şi o examină cu atenţie. Arăta exact ca un telefon mobil în miniatură, doar că pe una dintre feţe avea două întrerupătoare.

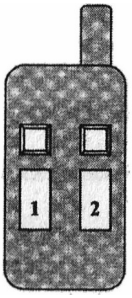

Sub fiecare întrerupător era lipită grosolan câte o bucată de bandă adezivă pe care era scris de mână: 1 şi 2. Gant se încruntă.

„De ce ar fi avut nevoie Caesar de…?”

Alungă repede acest gând şi vârî unitatea în buzunarul de la piept al costumului ei de protecţie. În timp ce făcea acest lucru cerceta cu privirea hangarul întunecos încercând să localizeze cutia neagră. Platforma vastă a hangarului se întindea în faţa ei, învăluită în ceaţa stranie formată din particule de Sinovirus.

Cu excepţia câtorva flăcări firave provenite de la torţele căzute la pământ, nu se vedea nicio mişcare în zonă. Pe platformă nu se zăreau decât forme neregulate: corpuri chircite, elicopterul Marine One, resturile unui vehicul „gândac”, un elicopter avariat şi chiar baricada distrusă a Unităţii Bravo formată din cutii şi lăzi mari puse unele peste altele.

Lanterna lui Gant avea o rază puternică. După mai multe căutări, între cadavre şi resturi metalice, aproape de marginea gropii, Gant descoperi cutia portocalie pe care o căuta. Era chiar cutia neagră a avionului AWACS.

„Excelent”, se felicită ea în gând.

Gant dădu să iasă din camera de control, când, brusc, o lumină albăstruie îi atrase atenţia. Se opri. Din câte putea să-şi dea seama, nu toate monitoarele rămăseseră fără curent electric. Ascuns sub o bucată de tencuială căzută de pe perete, un singur ecran mai pâlpâia încă. Gant se încruntă.

Rezerva de energie din complex se epuizase, ceea ce însemna că acel sistem avea o sursă independentă de energie electrică. Ceea ce însemna că era vorba despre un lucru deosebit de important…

Gant ridică bucata de tencuială de pe ecran şi citi:

PROTOCOL PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ S.A. (R) 7-A
ISTORIC SISTEM
REGISTRU DE SECURITATE
COD AUTORIZARE 7-3-468201103

ORA/INIŢIALIZARE COD/RĂSPUNS SISTEM
06.58/INIŢIALIZARE COD SISTEM OPERARE/COD INIŢIALIZARE
08.01/PROCEDURĂ IZOLARE AUTORIZATĂ/COD AUXILIAR ACCEPTAT
09.00/PROCEDURĂ IZOLARE AUTORIZATĂ/COD AUXILIAR ACCEPTAT
10.05/COD INIŢIALIZARE NEAUTORIZAT/SECVENŢĂ DE AUTODISTRUGERE ACTIVATĂ
10:05/
****ATENŢIE****
INIŢIALIZARE PROTOCOL SITUAŢII DE URGENŢĂ.
DACĂ NU INTRODUCEŢI UN COD AUXILIAR AUTORIZAT SAU UN COD DE ANULARE AL CELUI PRECEDENT PÂNĂ LA ORA 11.05, VA FI INIŢIALIZATĂ SECVENŢA DE AUTODISTRUGERE A COMPLEXULUI.
DURATA SECVENŢEI DE AUTODISTRUGERE: 10:00 MINUTE
****ATENŢIE****

Gant făcu ochii mari.

„Secvenţă de autodistrugere a complexului…”

Nu era de mirare că acest sistem avea o sursă de alimentare independentă. Dar dintr-un anume motiv – cel mai probabil din cauza atacului neaşteptat al deţinuţilor – oamenii lui Caesar Russell nu reuşiseră să introducă la timp codul auxiliar, adică în fereastra de după ora 10.00.

Aşa că situaţia nu era deloc bună. Dacă nimeni nu introducea codul auxiliar sau codul de anulare al celui anterior înainte de ora 11.05, secvenţa de autodistrugere a Zonei 7 ar fi fost activată – o procedură de zece minute care ar fi culminat cu detonarea focosului termonuclear de o sută de megatone îngropat sub complex.

— Doamne, Maica Domnului… murmură Gant.

Se uită la ceas.

Era ora 10.15.

Se întoarse să plece, în acelaşi moment în care o rangă de oţel

o lovi cu toată puterea în ceafă. Gant se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă. Nici măcar nu-şi văzuse agresorul. Nu simţi când acesta o puse pe umăr ca să o scoată din camera de control.

15

Trenul X-rail străbătea sistemul subteran de tuneluri ca o rachetă pe şine, cu o viteză fantastică, în drum spre Zona 8. Nu aveau mult de mers. La 320 de kilometri pe oră aveau să parcurgă cei peste treizeci de kilometri în aproximativ şase minute. Deşi nu ştia cu exactitate unde îl duceau pe Kevin cei din Unitatea Echo, Schofield era sigur că aceştia urmaseră acelaşi drum.

Era totuşi ceva mai mult decât nimic. După ce lăsă trenul pe pilot automat se întoarse în cabina principală şi se aşeză alături de Mother şi de preşedinte. Nick Tate era ceva mai departe de ei, la celălalt capăt al vagonului. Acesta părea încă tulburat şi privea foarte concentrat tastatura telefonului său mobil.

După ce se aşeză, Schofield îşi scoase din buzunar seringile şi antidotul Sinovirusului şi începu să tragă serul din fiolă ca să-şi injecteze mai repede antidotul. Mother şi preşedintele îi urmară exemplul. Schofield îşi introduse acul în braţ, apoi ridică privirea şi-l întrebă pe preşedinte:

— Acum, domnule, vă rog să-mi spuneţi sincer ce naiba se petrece la baza asta.

Preşedintele îl privi cu buzele strânse.

— Aţi putea începe, continuă Schofield, cu începutul. De ce un general-locotenent al Forţelor Aeriene Americane ar vrea să vă ucidă în faţa întregii naţiuni? Apoi aş vrea să mă lămuriţi de ce ţine acesta morţiş să pună mâna pe un băiat creat artificial prin inginerie genetică, un băiat care reprezintă de fapt vaccinul contra unei arme biologice la care sunt imune doar anumite rase de oameni.

Preşedintele îşi plecă fruntea, apoi încuviinţă obosit, spunând:

— Tehnic, Caesar Russell nu mai este general-locotenent în cadrul Forţelor Aeriene. În mod oficial el este mort. Pe douăzeci ianuarie – anul acesta – ziua învestirii mele în funcţia de preşedinte, Charles Samson Russell a fost executat prin injecţie letală la Penitenciarul Federal Terre Haute sub acuzaţia de crimă de înaltă trădare. Ceea ce vrea el, continuă preşedintele, este

acelaşi lucru pentru care milita înainte de a fi executat. Să schimbe radical faţa acestei ţări. Pentru totdeauna. Şi cele două lucruri de care trebuie să se ocupe ca să poată duce la bun sfârşit acest lucru sunt: primul – să mă omoare pe mine, cât mai vizibil şi mai umilitor cu putinţă, şi al doilea – să păstreze controlul asupra vaccinului Sinovirus. În orice caz, ca să înţelegi mai bine de ce face asta, ar trebui să cunoşti şi să înţelegi trecutul lui Russell, în special legăturile sale cu o societate secretă din cadrul Forţelor Aeriene cunoscută sub numele de Brotherhood[14].

— Înţeleg… zise prudent Schofield.

Preşedintele se aplecă înspre el şi-i spuse:

— În ultimii treizeci de ani, mai multe comisii pentru serviciile militare din cadrul Congresului american au auzit de existenţa unor anumite societăţi indezirabile în interiorul forţelor noastre armate – diverse organizaţii subterane neoficiale cu interese comune inacceptabile. Adevărate societăţi ale discriminării.

— Ca de exemplu?

— În anii ’80 exista un grup de bărbaţi chiar în cadrul armatei americane, grup cunoscut sub denumirea de Bitch Killers[15]. Aceştia se opuneau prezenţei femeilor în Armată, aşa că recurgeau la tot felul de acţiuni menite să le determine pe acestea să renunţe la serviciul militar. Cel puţin optsprezece violuri care au avut loc în cadrul Armatei au fost atribuite membrilor acestui grup, chiar dacă nu existau dovezi concrete împotriva lor. Numărul membrilor acestui grup nu a fost niciodată confirmat, deci iată care este problema în legătură cu acest tip de organizaţii: nu apar niciodată dovezi concludente despre existenţa lor. Sunt ca nişte fantome – există, dar nu le poţi atinge de fapt – certitudinea existenţei lor se rezumă doar la câte o privire cu subînţeles în timpul unui salut, un semn scurt din cap la o întâlnire pe coridor sau vreo promovare subtilă a unei persoane care nu face încă parte din grup.

Schofield nu spunea nimic.

Pe tot parcursul carierei sale, deşi nu cunoscuse pe nimeni afiliat unor astfel de grupări, auzise de ele. Acestea erau la fel de solide ca frăţiile din colegiile americane: grupuri mici şi închegate

[14] Brotherhood – Frăţia (n.tr.)

[15] Bitch Killers – Ucigaşii de târfe (n.tr.)

cu o mulţime de secrete bine păzite, cu propriile lor „coduri” şi strângeri de mână şi bineînţeles, cu nelipsitele şi dezgustătoarele ceremonii de iniţiere. În cazul ofiţerilor, aceste grupări luau fiinţă la West Point sau Annapolis, iar pentru cei care se înrolau în Armată în taberele de instrucţie militară de pe teritoriul ţării.

Preşedintele adăugă:

— Aceste organizaţii iau fiinţă din diverse motive – de exemplu, grupurile antisemite precum vechea organizaţie Jewboy League din cadrul Marinei. Sau cele sexiste, precum Bitch Killers. Formarea unor astfel de societăţi în cazul unor profesii cu risc ridicat este foarte bine gândită – există membri de organizaţii secrete până şi în forţele de poliţie precum LAPD[16].

Dar când vorbim despre violenţă în adevăratul sens al cuvântului, cele mai de temut societăţi sunt cele rasiste. De obicei există câte una în fiecare instituţie. În Marină, de exemplu, există Ordinul Albilor din America. În Armată există Black Death[17]. În cadrul Forţelor Aeriene însă a existat doar gruparea Brotherhood. Toate cele trei grupări au manifestat o deosebită ostilitate faţă de gradaţii americani de culoare. Dar este cert un lucru, continuă preşedintele. Toţi au crezut că aceste organizaţii s-au desfiinţat în urma verificărilor iniţiate de către Departamentul Apărării, la sfârşitul anilor ’80. Şi deşi nu am mai auzit nimic de atâta timp despre o revenire a elementelor rasiste în cadrul Armatei sau Marinei, s-a descoperit recent că Brotherhood e încă activă şi are destui membri de vază, dintre care îl pot menţiona bineînţeles chiar pe generalul Charles „Caesar” Russell.

Schofield nu spuse nimic nici de această dată. Preşedintele se foi în scaun şi adăugă:

— Charles Russell a fost judecat şi condamnat pentru comandarea a două asasinate. Doi amirali din cadrul Marinei au fost ucişi. Aceştia erau consilieri ai Şefilor de Stat-Major. După cum s-a dovedit, Russell s-a apropiat de ei la scurt timp după ce mi-am anunţat candidatura la preşedinţie şi le-a cerut să-şi unească forţele cu el într-un soi de conspiraţie care avea să schimbe pentru totdeauna faţa Americii. Singurele detalii pe care

[16] LAPD – Los Angeles Police Department (Departamentul de Poliţie Los Angeles) (n.tr.)

[17] Black Death – Moartea neagră (n.tr.)

le-a divulgat celor doi au fost următoarele: printre altele, planul său avea să includă înlăturarea preşedintelui Americii, fiind conceput ca să scape ţara de „gunoaiele umane”. Cei doi amirali i-au refuzat oferta, aşa că Caesar i-a eliminat. Dar el nu a aflat niciodată că unul dintre amirali a înregistrat în secret oferta lui şi a trimis-o celor de la FBI şi Serviciului Secret. Russell a fost arestat şi judecat pentru crimă şi înaltă trădare. Din moment ce era o procedură militară, procesul s-a ţinut pe loc, cu uşile închise. În timpul dezbaterilor asupra cazului, s-a ridicat întrebarea la care „gunoaie umane” ale Americii se referise. S-a dovedit fără echivoc că Russell făcea parte din Brotherhood – o grupare secretă formată din politicieni şi ofiţeri de cel mai înalt rang, majoritatea sudişti din „vechea gardă”, care împiedicau intenţionat promovarea americanilor de culoare în cadrul Forţelor Aeriene. Nu a folosit la nimic faptul că procurorul militar era de culoare, dar oricum, disputa nu a fost soluţionată. Pe baza înregistrării amiralului, Russell a fost găsit vinovat şi condamnat la moarte.

Din moment ce a decis să nu facă apel, s-a stabilit ca execuţia sa să aibă loc cât mai repede şi, după cum ţi-am spus, a fost „executat” în ianuarie anul acesta. Şi cu asta s-a terminat totul. Sau, cel puţin, aşa am crezut noi.

— Am senzaţia că dumneavoastră ştiaţi ce plănuia Caesar, chiar dacă nu s-a vorbit despre asta în timpul procesului.

Preşedintele încuviinţă cu un semn din cap.

— În ultimii zece ani, Caesar Russell a controlat activitatea bazelor militare de importanţă majoră ale Forţelor Aeriene ale Statelor Unite din Florida până în Nevada. Baza aeriană F.E. Warren din Wyoming care deserveşte rezerva de rachete balistice intercontinentale. Centrul Space Warfare de la baza militară Falcon, Colorado, care controlează activitatea sateliţilor de apărare şi misiunile spaţiale. Şi desigur Zona 7. La naiba, chiar a petrecut un an la AFSOC[18], Hurlbut Field, în Florida, pentru a supraveghea activitatea echipelor speciale pentru operaţiuni antiteroriste, inclusiv Detaşamentul 7. A avut oameni loiali la fiecare dintre aceste baze, ofiţeri care îi datorau multe, o mică dar puternică clică formată din comandanţi de baze militare pe

[18] AFSOC – Air Force Special Operations Command (Centrul de comandă al Forţelor Aeriene pentru operaţiuni speciale) (n.tr.)

care noi îi suspectăm acum că fac parte de asemenea din organizaţia Brotherhood. Russell ştie şi ce se află în fiecare dintre bazele noastre militare de maximă securitate. El aflase de Sinovirus încă de când era testat şi cunoştea foarte bine utilitatea acestuia. Ştia, de asemenea şi replica noastră la crearea acestui vaccin, încă de la bun început – o fiinţă umană rezistentă la acest virus –, fiinţă creată folosind tehnicile ingineriei genetice. Problema este că Charles Russell e inteligent, foarte inteligent. El are în vedere toate posibilităţile pe care le-ar avea singura persoană din lume aflată în posesia acestei arme biologice care ucide în funcţie de rasă – ultima descoperire în acest domeniu – şi a antidotului său.

Judecând după acest transmiţător ataşat inimii mele se pare că a pregătit de ceva vreme o adevărată revoluţie, dar numai Sinovirusul ar face ca succesul său să fie deplin.

— De ce?

— Pentru că Caesar Russell vrea să aducă America în stadiul în care se afla înainte de Războiul Civil, spuse simplu preşedintele.

Schofield nu spuse nimic.

— Nu ai reţinut numele oraşelor în care a pus bombe cu plasmă. Paisprezece dispozitive explozive în paisprezece aeroporturi, pe tot cuprinsul ţării? Nici vorbă. Nu erau pe tot cuprinsul ţării, ci numai în oraşele din nord: New York, Washington D.C., Chicago, LA, San Francisco, Seattle.

Cel mai sudic oraş de pe lista lui a fost St. Louis şi nu Atlanta sau Houston, nici măcar Miami. Nicio localitate aflată sub linia de frontieră a statelor Tennessee – Kentucky.

— Şi de ce a ales tocmai oraşele acelea? întrebă încet Schofield.

— Pentru că aceste oraşe reprezintă Nordul, liberalii, filfizonii şi spilcuiţii Americii care vorbesc prea mult şi nu fac nimic, dar care consumă exagerat. Iar Caesar vrea o Americă fără Nord, răspunse preşedintele. Şi el crede că având în posesia lui Sinovirusul şi antidotul acestuia tot restul naţiunii va rămâne la mila lui. Consideră că toţi bărbaţii, femeile şi copiii – şi albi, şi negri deopotrivă – îi vor datora viaţa, pentru că el deţine acest vaccin preţios.

Preşedintele se cutremură.

— Îmi imaginez că populaţia de culoare va fi prima eliminată

dacă Caesar va administra antidotul doar albilor. Ţinând cont de pornirile lui rasiste, bănuiesc că se referea la cei de culoare atunci când vorbea despre „gunoaiele umane”. Dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus mai devreme: mai are de făcut două lucruri ca să obţină ceea ce vrea: trebuie să pună mâna pe Kevin şi, de asemenea, trebuie să mă ucidă pe mine. Pentru că nicio revoluţie – mă refer la o revoluţie adevărată, de amploare – nu poate avea loc fără distrugerea publică, totală şi umilitoare a regimului anterior. Execuţia lui Ludovic al XVI-lea şi a Mariei Antoaneta în Franţa; întemniţarea Ţarului în Rusia în anul 1918; „nazificarea” completă a Germaniei de către Hitler în anii ’30. Oricine poate ucide un preşedinte dacă este destul de hotărât să o facă. Oricum, un revoluţionar adevărat trebuie să facă asta în faţa naţiunii pe care vrea să o conducă – demonstrându-le astfel oamenilor că vechiul sistem de guvernare nu mai merită respectul lor. Şi să nu crezi că Caesar Russell va face asta în faţa Americii. El are de gând să facă acest lucru în faţa celor mai extremiste elemente din America – acei Timothy McVeigh[19] ai ţării; nemulţumiţii, furioşii, cei privaţi de drepturi, susţinătorii supremaţiei albilor, gunoaiele albe, grupările antifederaliste – în special părţi ale populaţiei din statele sudice, oameni cărora nu le-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă liberalii băutori de *cappuccino* din New York, Chicago şi San Francisco ar fi şterşi complet de pe faţa pământului.

— Dar ţara ar fi pur şi simplu decimată… zise Schofield. De ce şi-ar dori acest om să conducă o ţară distrusă?

— Trebuie să înţelegi că Caesar vede cu totul altfel lucrurile, îi explică preşedintele. În mintea lui, ţara nu ar fi distrusă, ci mai degrabă purificată, ar renaşte din propria cenuşă mult mai curată decât înainte. Ar avea şansa unui nou început. Majoritatea oraşelor din Sud ar rămâne intacte. Şi zona centrală ar rămâne în mare parte neatinsă, capabilă să producă mijloacele de subzistenţă necesare.

Schofield întrebă:

— Dar restul forţelor armate? Cum ar proceda în privinţa lor?

— Căpitane, aşa cum bine ştii, Forţele Aeriene ale Statelor

[19] Timothy McVeigh – veteran al Războiului din Golf care a detonat un camion în faţa clădirii federale din Oklahoma City, omorând 168 de persoane, dintre care 19 copii. McVeigh a fost executat în 2001. (n.tr.)

Unite primesc mai multe fonduri decât toate celelalte servicii armate laolaltă… Desigur, poate că au un efectiv destul de redus – de numai 385.000 de oameni –, dar deţin mai multe rachete de ultimă generaţie şi capacităţi operaţionale mult mai deosebite decât toate celelalte forţe armate la un loc. Dacă, folosindu-se – să spunem – de influenţa sa în cadrul organizaţiei Brotherhood sau de relaţiile pe care şi le-a făcut atunci când se afla la comanda bazelor militare, Caesar ar avea de partea lui măcar a cincizecea parte din efectivul Forţelor Aeriene, şi-ar putea trimite bombardierele ca să distrugă toate punctele-cheie ale Armatei şi Marinei americane – şi în plus, fiecare bază a Forţelor Aeriene care nu ar fi de partea lui –, înainte ca aceştia să se poată opune. Lucrurile ar sta la fel şi în cazul confruntării cu forţe străine. Cu bombardierele sale invizibile, avioanele de luptă şi un număr impresionant de rachete nucleare – mai mare decât al oricărei ţări din lume –, noile Forţe Aeriene ale lui Caesar acţionând independent ar fi mai mult decât capabile să ţină piept oricărei invazii străine. Căpitane, poţi să fii sigur că în mintea bolnavă a lui Caesar acest scenariu ar fi perfect: America ar fi din nou o ţară izolaţionistă, complet independentă şi guvernată de un regim în totalitate alb, precum crinii imaculaţi. La fel ca în trecut, înainte de Războiul Civil.

— Ticălos nenorocit… spuse printre dinţi Mother.

Schofield se încruntă.

— Bine, începu el, dar dacă Russell nu poate să-şi realizeze totuşi planul? Dacă dă greş? Cu siguranţă, el nu este omul care să accepte înfrângerea şi să renunţe. Nu mi-l imaginez plecând capul resemnat şi renunţând să mai detoneze bombele în caz de eşec. Nu este omul care să spună simplu: „În regulă, mă retrag. Voi aţi câştigat.”

— Sigur că nu, rosti grav preşedintele. Asta mă îngrijorează şi pe mine. În cazul în care vom supravieţui prin nu ştiu ce miracol acestor încercări, se pune problema: ce surpriză ne-a mai pregătit Caesar în continuare?

16

După ce deschiseră cu o rangă uşile exterioare ale liftului pentru personal, Book II şi Juliet ajunseră la „uşa de sus”. Juliet formă codul de acces pe care-l auzise de la Harper ceva mai devreme: 5564771.

Cu un scârţâit înfiorător, uşa masivă de titan se deschise. Cei doi se năpustiră apoi pe coridorul cu pereţi de beton din spatele uşii, fiecare ţinând în mână câte un pistol de-al lui Book. Alergară vreo patruzeci de metri înainte să ajungă la următoarea ieşire. Se treziră în interiorul unui hangar obişnuit. Razele soarelui strălucitor pătrundeau pieziş pe uşile larg deschise ale hangarului gol. Înăuntru nu se vedeau nici avioane, nici maşini, nici…

Probabil că Goliath aşteptase în spatele uşii, pentru că în momentul în care Juliet ieşi prima afară simţi în ceafa ţeava unei puşti.

— Bang, bang, te-am omorât, râse prosteşte Goliath.

Cu aceste cuvinte dădu să apese pe trăgaci, chiar în momentul în care Book II – pe care Goliath nu-l văzuse încă – făcu o fandare şi trase fulgerător înapoi închizătorul puştii P-90 a uriaşului, aruncând cartuşul din camera cartuşului. *Clic!* Puşca pironită în ceafa lui Juliet nu mai trase niciun foc.

— Ceee…?

Goliath se întoarse şi-l văzu pe Book II. Iar apoi totul se petrecu foarte repede.

Cu o singură mişcare, Juliet apucă ţeava puştii P-90 a lui Goliath şi ridică pistolul pe care-l avea în mână, chiar în momentul în care celălalt pumn enorm al uriaşului – care încă ţinea strâns dispozitivul Maghook al lui Schofield – se îndrepta periculos spre faţa ei.

Cârligul Maghook o lovi în tâmplă pe Juliet, apoi atât ea, cât şi puşca P-90 căzură pe podeaua hangarului. Juliet ateriză pe pardoseală cu un zgomot înăbuşit. Puşca P-90 căzu zdrăngănind ceva mai departe de ea.

Book II ridică pistolul său Beretta – dar nu destul de repede. Goliath puse iute mâna pe pistolul lui Book… şi mârâi

ameninţător. Acum cei doi bărbaţi se luptau pentru aceeaşi armă.

Goliath îşi apropie bărbia enormă care amintea de monstrul lui Frankenstein de faţa lui Book II, încercând să-i înlăture degetul de pe trăgaci. *Bum! Bum! Bum! Bum! Bum! Bum! Bum! Bum!* în timp ce arma trăgea foc după foc, Goliath se lupta cu Book II, reuşind să îndrepte ţeava puştii de câteva ori către capul acestuia. Era o adevărată luptă corp la corp. Book II încerca cu toate forţele să oprească mişcarea ţevii, dar Goliath era mult prea puternic.

Bum! Bum! Bum! Arma era acum îndreptată către braţul stâng al lui Book II. *Bum!* Bicepsul stâng al lui Book explodă. Sângele îi împroşcase faţa. Gemu de durere. Apoi, înainte să-şi dea seama, gura ţevii se îndreptă direct spre faţa lui, şi… *clic!* Nimic. Goliath rămăsese fără muniţie.

— Mai bine, rânji Goliath. Luptă dreaptă.

Aruncă puşca şi – cu o singură mână – îl apucă de gât pe Book şi îl ridică, ţintuindu-l de perete. Picioarele lui Book se bălăngăneau prin aer la vreo treizeci de centimetri deasupra pământului.

Se zbătea neputincios în strânsoarea de fier a lui Goliath. Rana din braţ îl ardea înfiorător. Sleit de puteri, îi trase lui Goliath un pumn drept în frunte. Uriaşul însă părea că nici nu simţise lovitura. Într-adevăr, pumnul lui Book parcă ricoşase din capul lui Goliath, lovind o suprafaţă extrem de dură. Goliath chicoti prosteşte.

— Placă de oţel, îi explică el satisfăcut lui Book. Nu mă face prea deştept, dar pot să spun că am capul tare, nu glumă.

Goliath apropie cârligul Maghook pe care-l ţinea cu cealaltă mână de ochii lui Book II şi-l întrebă:

— Dar tu, soldăţelule? Cât de tare e capul tău? Crezi că această armă cu cârlig ar putea să-l găurească? Ce-ai zice să facem o încercare…

Apăsă capul magnetic şi rece al armei pe fruntea lui Book. Acesta, ţinut doar de gât, apucă dispozitivul Maghook cu ambele mâini şi în ciuda braţului său rănit începu să-l împingă spre Goliath.

Cârligul ajunse în poziţie verticală, dar imediat, spre disperarea lui Book, arma începu să se apropie din nou de faţa lui, ghidată

de mâna uriaşului. Goliath părea să câştige lupta corp la corp şi de această dată. Lui Book îi veni însă o idee.

— Aaa, ce naiba, murmură el.

Întinse mâna în faţă şi apucă dispozitivul Maghook, apoi apăsă butonul marcat cu M, iniţiind activarea magnetului deosebit de puternic. Luminiţele capului magnetic cu cârlige începură să pâlpâie, semnalând încărcarea, şi imediat acesta începu să caute cel mai apropiat obiect metalic, care se dovedi a fi plăcuţa de oţel din capul lui Goliath.

Capul metalic al cârligului se orientă spre fruntea acestuia şi cu un zgomot răsunător se înfipse zdravăn în ea. Cârligul rămase înţepenit în capul uriaşului, de parcă ar fi fost supt pur şi simplu de pielea acestuia.

Goliath răcni furios şi îi dădu drumul lui Book. Începu apoi să se zbată în încercarea de a-şi scoate cârligul din frunte. Book căzu la pământ cu respiraţia tăiată. Îşi acoperi cu mâna gaura sângerândă din braţ în timp ce Goliath se învârtea de colo-colo luptându-se ca un idiot cu cârligul care-i intrase în frunte. Book II păstră un timp distanţa, ferindu-se de Goliath, dar numai până ce uriaşul ajunse cu spatele la perete. La momentul potrivit, Book II făcu un pas în faţă, apucă mânerul cârligului cu mâna liberă şi apăsă pe trăgaci fără să mai stea pe gânduri. Acesta se descărcă subit cu un vâjâit, ca aburul sub presiune.

Capul lui Goliath zbură cu tot cu corp în peretele din spate. Gâtul său pârâi la un unghi de aproape nouăzeci de grade orientat într-o direcţie nefirească, în timp ce capul i se izbea zgomotos de peretele din spatele său creând în beton un crater de mărimea unei mingi de baschet.

Cât despre Book II, acesta fusese azvârlit la vreo doi metri în direcţie opusă graţie celei de-a treia legi a lui Newton. Şi totuşi, Book II o ducea mult mai bine decât Goliath.

Gigantul alunecă încet pe perete până ce se prăbuşi pe podeaua hangarului cu ochii larg deschişi din cauza şocului. Capul său era crăpat ca un ou spart, iar din creştet i se prelingea un amestec dezgustător de creier amestecat cu sânge.

În timp ce Book II era ocupat cu Goliath, Juliet îşi căuta pe jos pistolul, ameţită încă de lovitura uriaşului. Îl găsi în cele din urmă şi se ridică în picioare, dar încremeni când îl văzu. Era chiar

acolo, în faţa ei, la vreo douăzeci de metri distanţă, în celălalt capăt la hangarului. Seth Grimshaw.

— Îmi amintesc de tine, zise Grimshaw păşind spre ea.

Janson nu răspunse nimic. Rămase în picioare, fără să-şi ia ochii de la el. Văzuse că bărbatul avea într-o mână „Mingea de fotbal”… iar în cealaltă o puşcă de asalt P-90 îndreptată direct spre ea.

— Tu erai acolo, la Bonaventure, când am încercat să-l asasinez pe Majestatea Sa, zise Grimshaw. Tu faci parte din USSS[20]. Eşti una dintre acele puicuţe proaste care crede că a acoperi un preşedinte corupt cu propriul corp ca să oprească un glonţ este un lucru extrem de onorabil.

Janson nu spuse nimic. Îşi ţinea pistolul Beretta placat cu nichel pe lângă coapsă. Grimshaw o ameninţa în continuare cu puşca lui. Bărbatul zâmbi, apoi spuse:

— Încearcă să opreşti şi glonţul ăsta.

Dădu să apese pe trăgaci. Janson încremenise. Ştia că are doar o singură şansă. La fel ca toţi agenţii Serviciului Secret, ea ţintea excelent, fiind o adevărată expertă în mânuirea pistolului.

Pe de altă parte, Grimshaw – ca de altfel toţi criminalii – putea să tragă perfect ţinând puşca la nivelul şoldului.

De fapt, cei din Serviciul Secret făcuseră adevărate statistici în legătură cu probabilităţile de a nimeri o ţintă în astfel de condiţii. Probabilitatea ca Grimshaw să-şi nimerească ţinta din primele trei încercări era foarte mică.

„Am totuşi o şansă”, îşi spuse Janson.

Exista o şansă.

Atunci când Grimshaw apăsă pe trăgaci, ea ridică brusc pistolul şi trase. Se mişcase cu o iuţeală greu de imaginat, iar glonţul ei fusese tras în răstimpul celor trei runde scurte trase de Grimshaw.

Calculele pe care şi le făcuse Janson fuseseră probabil greşite.

Soarta nu favoriza pe niciunul din ei, pentru că amândoi căzură la pământ – ca nişte imagini identice în oglindă –, aruncaţi în direcţii opuse de forţa împuşcăturilor.

Se prăbuşiră la pământ în câte o baltă de sânge la fel de mare.

---

[20] USSS – United States Secret Service (Serviciul Secret al Statelor Unite) (n.tr.)

Janson rămase cu privirea în tavan, întinsă pe podeaua lucioasă a hangarului. Respira sacadat, cu dificultate, încercând să-şi revină din şoc. Avea o gaură mare şi roşie în umăr.

Spre deosebire de ea, Grimshaw nu mişca deloc. Era ţeapăn. Rămăsese complet nemişcat, întins pe spate. Cu toate că Janson nu avea încă de unde să ştie, singurul glonţ pe care ea îl trăsese în direcţia bărbatului îi perforase acestuia fruntea, lăsându-i ditamai gaura în faţa plină de sânge.

Glonţul îi ieşise prin ceafă, unde avea un crater de două ori mai mare. Seth Grimshaw era mort.

Iar „Mingea de fotbal” rămăsese lângă el.

17

Trenul X-rail îşi continua scurta călătorie prin tunel cu o viteză infernală. După discuţia cu preşedintele, Schofield se întorsese în locomotivă. Mai aveau vreo două minute de mers până în Zona 8 şi voia doar un moment de linişte. Cu un foşnet uşor, uşa glisantă dintre compartimente se deschise şi Mother se strecură înăuntru.

— Ce faci? îl întrebă ea în timp ce se aşeza alături de el.

— Sincer, răspunse el, când m-am trezit în dimineaţa asta nu mi-a trecut prin cap că ziua se va dovedi atât de încărcată.

— Scarecrow, de ce nu ai sărutat-o? îl întrebă dintr-odată Mother.

— Cum? Pe cine să sărut?

— Pe Fox. Atunci când aţi ieşit împreună să luaţi cina şi ai condus-o apoi acasă. De ce nu ai sărutat-o?

Schofield oftă.

— Nu ai putea face parte în veci din corpul diplomatic, Mother.

— Puţin îmi pasă, zise Mother. Dacă e să mor astăzi, vreau să mă asigur că nu voi muri întrebându-mă acest lucru. Aşa că, spune-mi te rog: de ce n-ai sărutat-o? Ei i-ar fi plăcut să faci asta.

— Ţi-a spus ţie că i-ar fi plăcut? La naiba!

— De ce nu ai făcut-o?

— Pentru că eu… se opri brusc. Cred că mi-a fost frică.

— Scarecrow! Despre ce naiba vorbeşti? De ce să-ţi fie frică? Fata e nebună după tine.

— Şi eu sunt nebun după ea, şi încă de multă vreme. Îţi aminteşti când a venit prima dată la noi în unitate, atunci când comitetul de selecţie a organizat petrecerea aceea cu grătar la baza din Hawaii? Am ştiut de atunci – de când am văzut-o –, dar mai târziu m-am gândit că nu ar putea fi niciodată interesată de mine, ţinând cont că sunt… aşa.

Schofield îşi atinse cicatricile verticale de pe pleoape. Pufni amuzat, apoi continuă:

— Nici măcar nu am vorbit prea mult la petrecerea aceea. Am impresia că m-a prins uitându-mă fix într-un punct la un moment dat. Mă întreb dacă i-a trecut vreodată prin minte că mă

gândeam la ea.

— Scarecrow, îl întrerupse Mother cu o voce gravă. Ştim amândoi că Fox vede ceea ce este dincolo de ochii tăi.

— Tocmai despre asta e vorba, zise Schofield. Ştiu foarte bine acest lucru, dar pur şi simplu nu-mi amintesc ce a fost în capul meu săptămâna trecută. Am ieşit în sfârşit împreună în seara aceea. A fost prima noastră întâlnire adevărată. Ne-am distrat de minune o seară întreagă. Totul mergea perfect, până am ajuns amândoi în faţa uşii ei şi dintr-odată am simţit că aş fi stricat totul dacă făceam ceva nepotrivit… şi… ei bine… bănuiesc… bănuiesc că am îngheţat pur şi simplu de frică.

Mother încuviinţă de câteva ori din cap cu o expresie gravă, apoi izbucni în râs.

— Mă bucur că găseşti amuzant acest lucru, zise morocănos Schofield.

Mother continua să râdă şi-l pocni cu palma peste umăr.

— Scarecrow, ştii, din când în când e plăcut să constat că eşti şi tu om. Poţi să escaladezi stânci îngheţate şi să te balansezi deasupra unui abis suspendat de un cablu, dar paralizezi de frică atunci când vine vorba să săruţi o fată. Eşti grozav.

— Mulţumesc, zise simplu Schofield.

Mother se ridică.

— Vreau doar să-mi promiţi un lucru, spuse ea cu blândeţe. Când te vezi cu Fox data viitoare, sărut-o naibii, nu mai pierde vremea!

18

În timp ce Schofield, Mother şi preşedintele străbăteau tunelul X-rail de sub deşert, în drum spre Zona 8, Caesar Russell şi cei patru supravieţuitori ai Detaşamentului 7 zburau la bordul celor două elicoptere de atac Penetrator deasupra aceluiaşi deşert, îndreptându-se în aceeaşi direcţie, având doar câteva minute în avans faţă de trenul X-rail.

Micul grup de clădiri din Zona 8 se ivi în mijlocul deşertului în faţa celor două elicoptere.

De fapt, Zona 8 era o versiune de dimensiuni mai mici a Zonei 7: două hangare de forme paralelipipedice şi un aerodrom al cărui turn de control avea trei nivele.

Turnul se ridica lângă pista neagră din bitum asfaltic completată cu încă trei extensii acoperite de nisip pe care Schofield le observase ceva mai devreme în ziua aceea. În timp ce elicopterele Penetrator se apropiau de bază, Caesar zări uşile gigantice ale unuia dintre hangarele complexului care începeau să se deschidă în părţi. Dură un timp până ce uşile se deschiseră complet, dar odată ce se deschiseră larg, Caesar rămase cu gura căscată.

Unul dintre cele mai deosebite şi mai ciudate aparate de zbor cunoscute vreodată de om ieşi încet din hangar. Ceea ce vedea de fapt Caesar erau două aparate de zbor. Primul, un Boeing 747 masiv Jumbo Jet de culoare argintie. Avionul imens, cu botul său impresionant şi aripile perfect întinse în părţi, ca o lebădă, ieşi în toată splendoarea din întunericul hangarului. Oricum, aeronava montată pe spatele Boeingului 747 fu cea care atrase atenţia lui Caesar. Aceasta arăta incredibil.

Culoarea fuzelajului era la fel ca a navetelor spaţiale ale NASA: predominant albă, având scris pe ea United States cu litere groase şi steagul Americii pe părţile laterale. Botul navetei era vopsit în negru, la fel şi partea inferioară. Dar aceasta nu era o navetă obişnuită. Era X-38. Una dintre cele două mini-navete spaţiale de ultimă generaţie construite de Forţele Aeriene ale Statelor Unite pentru misiuni speciale de distrugere a sateliţilor

sau, în anumite situaţii, pentru abordarea, ocuparea sau distrugerea staţiilor spaţiale străine.

Din punctul de vedere al formei, aeronava nu se deosebea prea mult de navetele spaţiale obişnuite – platformă delta, aripi plate triunghiulare, o coadă cu formă aerodinamică şi trei propulsoare conice în partea din spate –, dar era mai mică şi mult mai compactă.

În timp ce Atlantis şi celelalte navete de acest fel erau vehicule spaţiale masive, de cursă lungă, destinate transportului sateliţilor în spaţiu, aceasta era o versiune „sport”, proiectată pentru distrugerea definitivă a acestora.

Sub aripile navetei se vedeau patru rachete AMRAAM, special proiectate pentru gravitaţie zero, încadrând două boostere[21] enorme Pegasus II de formă cilindrică, pline ochi cu oxigen lichid, de pe partea inferioară a navetei.

Ceea ce nu realizează majoritatea oamenilor este că multe din zborurile actuale în spaţiu folosesc în mare parte tehnologia anilor ’60-’70. Motoarele rachetelor Saturn V şi Titan II au fost folosite în cursa spaţială dominată de fosta Uniune Sovietică în anii ’60.

X-38 însă, cu platforma ei de lansare de pe spatele Boeingului 747 şi cu extraordinarele boostere Pegasus, era cu siguranţă prima navetă orbitală a secolului XXI.

Platforma de lansare de pe Boeingul 747 special configurat – dotat cu nişte motoare turboreactoare Pratt & Whitney ultraputernice de ultimă generaţie, cu sisteme de presurizare moderne şi protecţie performantă contra radiaţiilor – poate transporta de obicei naveta X-38 până la altitudinea de douăzeci de kilometri, cu şapte kilometri mai sus decât un avion comercial de tip Jumbo Jet.

Lansarea navetei de pe spatele avionului economiseşte de fapt o treime din raţia de energie necesară propulsiei acesteia în prima fază. Apoi boosterele Pegasus II intră în funcţiune. Mult mai puternice decât motoarele Titan III din punct de vedere al mărimii, boosterele produc suficientă energie după lansare pentru a putea transporta naveta în spaţiul suborbital. Odată folosite, aceste rachete auxiliare se desprind de naveta X-38,

[21] Booster – Rachetă auxiliară acceleratoare, folosită pentru a spori forţa de propulsie a navetei (n.tr.)

care, aflată pe orbita terestră, la circa 340 de kilometri deasupra pământului, se poate mişca fără restricţii în spaţiu, distrugând în voie toţi sateliţii inamici şi îşi poate stabili independent coordonatele aterizării, folosindu-se de energia de care dispune.

Caesar Russell nu-şi putea lua ochii de la această mini-navetă spaţială. Era absolut magnifică.

Se întoarse spre Kurt Logan:

— Nu putem permite ca această navetă să decoleze de pe…

Nu apucă să termine propoziţia pentru că în acel moment – fără niciun fel de avertisment – cinci rachete Stinger se iviră fulgerător din întunericul hangarului, în spatele avionului argintiu. Rachetele descriseră un arc mare de cerc ocolind aripile avionului, apoi se ridicară brusc spre cer, îndreptându-se direct către cele două elicoptere Penetrator ale lui Caesar. Cei din Unitatea Echo îi văzuseră.

Staţia subterană X-rail a Zonei 8 era identică cu cea din Zona 7: câte două linii de o parte şi de cealaltă a platformei lungi centrale şi un ascensor în peretele nordic al bazei. După vreo şapte minute de drum cu o viteză infernală, trenul lui Schofield se opri huruind în staţie, în lumina de un alb fluorescent a Zonei 8.

Locomotiva în formă de glonţ frână brusc, oprindu-se în dreptul platformei. Uşile se deschiseră cu un bâzâit, iar Schofield, Mother şi preşedintele Statelor Unite coborâră în grabă pe platformă, îndreptându-se către ascensorul din peretele nordic. În urma lor – complet dezorientat, cu telefonul mobil la ureche – venea Nicholas Tate.

Schofield apăsă butonul liftului. În timp ce aşteptau liftul, Schofield observă cât de ciudat arăta Tate: costumul de protocol al acestuia era distrus complet din cauza evenimentelor din cursul dimineţii. Abia atunci realiză căpitanul că Tate vorbea la telefonul său mobil.

— Nu, se răsti acesta la telefon. Vreau să ştiu cine eşti! Mi-ai întrerupt convorbirea telefonică cu brokerul meu. Insist să te identifici.

— Ce naiba faci? îl întrebă Schofield.

Tate se încruntă şi răspunse foarte serios – semn că-şi pierduse complet minţile:

— Ei bine, l-am sunat pe brokerul meu. M-am gândit că, aşa cum merg lucrurile, ar fi mai bine să-mi lichidez depozitele în dolari americani. După ce am ieşit din tunel l-am sunat şi imediat ce a răspuns, legătura a fost întreruptă de tâmpitul ăsta.

Schofield îi smulse lui Tate telefonul.

— Hei, ce faci? protestă acesta.

Schofield puse telefonul la ureche şi începu să vorbească:

— Sunt căpitanul Shane Schofield din Infanteria Marină a Statelor Unite, Detaşamentul Prezidenţial, număr de identificare 358-6279. Cu cine vorbesc?

O voce îi răspunse prompt:

— Mă numesc David Fairfax. Sunt de la Agenţia de Informaţii a Apărării. Mă aflu într-o cameră de supraveghere şi control din Washington. Am interceptat toate transmisiunile de la două baze ale Forţelor Aeriene din deşertul Utah. Noi credem că există o unitate de trădători la una din cele două baze şi că viaţa preşedintelui ar putea fi în pericol. Am întrerupt convorbirea telefonică a prietenului tău tocmai pentru că este vorba de o urgenţă.

— Crede-mă, domnule Fairfax, nu bănuieşti nici măcar pe jumătate tot ce s-a întâmplat astăzi, îi răspunse Schofield.

— Preşedintele e teafăr, este în siguranţă?

— E chiar aici.

Cu aceste cuvinte îi întinse telefonul preşedintelui.

— Sunt preşedintele Statelor Unite. Căpitanul Schofield e cu mine.

Schofield duse apoi telefonul la ureche şi adăugă:

— Suntem pe urmele unităţii pe care tocmai aţi menţionat-o. Vă rog să-mi spuneţi tot ce aţi aflat în legătură cu unitatea asta…

Chiar în acel moment se auzi bâzâitul ascensorului.

— O clipă, zise Schofield în timp ce îşi îndrepta puşca P-90 către uşile ascensorului.

Uşile se deschiseră… Priveliştea era absolut dezgustătoare. Pereţii cabinei erau plini de sânge, iar pe podeaua ascensorului zăceau trei cadavre. Erau trei soldaţi din cadrul Forţelor Aeriene, ciuruiţi de gloanţe – probabil membrii echipei de securitate din Zona 8.

— Cred că am dat de o urmă proaspătă, spuse Mother.

Se urcară iute în lift. Tate urcă ultimul, hotărât parcă să evite

eventualele surprize neplăcute.

Spre deosebire de el, preşedintele insistă să-i însoţească pe Schofield şi Mother.

— Dar, domnule… începu Schofield.

— Căpitane, dacă e să mor astăzi ca prim reprezentant al acestei ţări nu am de gând să o fac stând ascuns în vreun colţ şi aşteptând să fiu găsit. E timpul să acţionăm. Oricum, mă bazez pe vigilenţa voastră.

Schofield făcu un semn de încuviinţare.

— Cum credeţi, domnule. Fiţi prudent şi ţineţi aproape. Trageţi în plin, fără să mai staţi pe gânduri.

Uşile ascensorului se închiseră, iar Schofield apăsă primul buton de sus, corespunzător hangarului de la suprafaţă, apoi duse din nou telefonul lui Tate la ureche.

— În regulă, domnule Fairfax. În doar câteva cuvinte, explică-mi te rog totul despre această unitate de trădători de la Forţele Aeriene.

19

În camera sa de la subsolul Pentagonului, David Fairfax stătea la biroul. Îşi îndreptă spatele. Lucrurile începeau să se limpezească. Mai întâi detectase apelul telefonic din Zona 8. Apoi intrase pe fir – întrerupând un cretin –, iar acum stătea de vorbă cu acel Schofield din corpul de elită al Infanteriei Marine care-l însoţea pe preşedinte. Imediat ce îi auzise numele, Fairfax căutase în baza de date numărul de identificare al acestuia, iar acum avea în faţa lui pe ecranul monitorului dosarul complet al lui Schofield – inclusiv poziţia ocupată în prezent în cadrul detaşamentului prezidenţial la bordul elicopterului Marine One.

— De acord, răspunse Fairfax în microfonul său. Aşa cum am spus, sunt de la Agenţia de Informaţii a Apărării şi am decodat de curând o serie de transmisiuni neautorizate de la cele două baze militare. Înainte de toate, vrem să vă punem în gardă. Noi credem că o echipă Reccondo sud-africană se îndreaptă într-acolo…

— Nu vă mai faceţi griji. I-am eliminat deja, se auzi vocea lui Schofield. Unitatea de trădători. Asta e ceea ce mă interesează.

— Aăă… înţeleg, zise Fairfax. După calculele noastre, unitatea de trădători face parte din Detaşamentul 7. E una dintre unităţile care asigură paza Zonei 7, mai precis unitatea cu indicativul Echo…

Ascensorul din Zona 8 bâzâia urcând la nivelele superioare. Vocea lui Fairfax se auzi din nou:

— … Credem că unitatea asta îi ajută pe agenţii chinezi să fure un vaccin, o armă biologică, produsă şi testată în Zona 7.

Schofield îl întrebă:

— Ai cumva idee cum se gândesc să scoată vaccinul din America?

— O, da… sigur că am, răspunse Fairfax. Dar mă tem că nu o să-ţi vină să crezi…

— Acum cred orice, domnule Fairfax. Pune-mă la încercare.

— În regulă… Eu cred că au intenţia să încarce vaccinul pe o

navetă spaţială distrugătoare de sateliţi din Zona 8, cu care să zboare până în spaţiul suborbital, unde se vor întâlni cu naveta spaţială a chinezilor, ca să aterizeze apoi pe teritoriul Chinei unde nu-i vom mai putea prinde…

— Ticăloşii, spuse Schofield printre dinţi. Ştiu că sună nebuneşte, dar… la naiba, asta ar fi singura cale ca vaccinul să fie sustras din Statele Unite. Am putea să-i oprim dacă ar folosi orice altă cale de transport: maşină, avion, vapor, dar dacă zboară în spaţiu nu avem cum să-i urmărim. Până să trimitem în urmărirea lor o altă navetă de pe rampa de la Cape Canaveral ei ar fi deja acasă.

— Exact.

— Mulţumesc, domnule Fairfax. Sună-i pe cei de la Infanteria Marină şi de la Armată şi spune-le să trimită cât mai urgent aici toate unităţile aeriene disponibile: avioane cargo, elicoptere, orice. Spune-le să vină direct în Zonele 7 şi 8. Nu-i implicaţi pe cei din Forţele Aeriene. Repet: nu-i implicaţi pe cei din Forţele Aeriene. Până la noi ordine, toţi cei din Forţele Aeriene sunt suspecţi.

În timp ce vorbea, Schofield urmărea cu privirea butoanele ascensorului care se luminau pe rând, indicând numerele nivelelor: Nivelul 3… Nivelul 2.

— Noi trebuie să plecăm acum, zise Schofield.

— Ce aveţi de gând? Şi preşedintele?

Nivelul 1… Parter.

Din spatele uşilor ascensorului se auzeau focuri de armă trase de undeva din apropiere. *Bang!* Ascensorul ajunse la ultimul nivel de sus. Erau la suprafaţă.

— Ne ducem după vaccin, adăugă Schofield. Te sun mai târziu.

Şi închise telefonul. O secundă mai târziu uşile ascensorului se deschiseră…

A ŞASEA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 10.23

1

Schofield şi ceilalţi se treziră în toiul unui nou joc. În hangarul principal al Zonei 8 începuse deja o confruntare crâncenă. Gloanţele şuierau în toate direcţiile, exploziile răsunau. Soarele îşi trimitea razele prin uşile gigantice, larg deschise, ale hangarului. La vreo patruzeci şi cinci de metri de lift, în pragul uşii deschise – blocând parţial lumina soarelui – se afla partea din spate a unui Boeing 747 argintiu.

— Nenorocitul, spuse printre dinţi Schofield la vederea navetei spaţiale cu formă aerodinamică montată pe spatele Boeingului 747.

De afară se trăgea în direcţia hangarului. Gloanţele răsunau în interior. Cinci soldaţi de comando îmbrăcaţi în uniformele negre ale Detaşamentului 7 – trădătorii din Unitatea Echo, bănuia Schofield – se adăposteau în spatele uşilor, trăgând cu puştile lor P-90 spre ceva ce se afla în afara hangarului.

— Pe aici, spuse Schofield ieşind în fugă din lift.

Toţi trei ocoliră grăbiţi un Humvee şi două vehicule de remorcare. Din poziţia aceea puteau vedea ce era afară, dincolo de uşile deschise ale hangarului: două elicoptere negre Penetrator ce zburau la altitudine joasă deasupra pistei asfaltate, blocând calea Boeingului 747 care transporta naveta spaţială.

Mitralierele rotative Vulcan cu şase ţevi montate sub boturile celor două elicoptere Penetrator începură să scuipe o ploaie de gloanţe asupra soldaţilor din Unitatea Echo care se ascundeau în hangar, secerându-i pe rând, împiedicându-i să parcurgă cei douăzeci de metri care-i despărţeau de scările mobile de îmbarcare în Boeingul 747.

Rachetele lansate de elicopterele Penetrator se îndreptau spre avion, dar acesta era dotat probabil cu un sistem de apărare electromagnetică de ultimă generaţie, pentru că rachetele nu se puteau apropia de fuzelajul său – traiectoria acestora era deviată imediat ce se apropiau de avion. Rachetele se rostogoleau haotic prin aer, îndepărtându-se, apoi se izbeau de pământ şi explodau, ridicând nori de nisip sau aruncând bucăţi de beton în toate

direcţiile.

Până şi cartuşele trasoare de culoare portocalie trase de elicopterele Penetrator erau deviate departe de fuzelajul giganticului avion, ca şi cum acesta ar fi fost protejat de un scut magnetic invizibil care nu le lăsa să se apropie.

Aşa cum stătea în spatele „gândacului”, Schofield recunoscu doi bărbaţi care se aflau în carlinga unui elicopter Penetrator: Caesar Russell şi Kurt Logan.

„Pun pariu că Caesar nu e prea mulţumit de Unitatea Echo”, se gândi el.

Probabil că Caesar şi Logan sosiseră cu doar câteva minute înaintea lor, chiar atunci când soldaţii Unităţii Echo îşi puneau în aplicare planul de evadare.

Elicopterele lui Caesar – potrivit aparenţelor – deschiseseră focul înainte ca soldaţii Unităţii Echo să apuce să se îmbarce împreună cu Kevin.

„Kevin…”

Schofield scană cu privirea câmpul de luptă. Băieţelul nu se vedea nicăieri.

„Probabil că se află deja la bordul avionului…”

Apoi, pe neaşteptate, toate cele patru motoare uriaşe ale avionului porniră, provocând un curent puternic de aer. Toate obiectele uşoare din hangar începură să se rostogolească în toate direcţiile.

Avionul începu să înainteze – ieşind din hangar – direct pe pistă, spre cele două elicoptere Penetrator. Scara mobilă cu roţi zdrăngănea pe asfalt în urma avionului. Era o tactică bună.

Cei din elicoptere ştiau că nu aveau nicio şansă în faţa greutăţii masivului aparat de zbor 747, aşa că se separară ca doi porumbei speriaţi în faţa unei păsări uriaşe, îndreptându-se în direcţii diferite.

În acelaşi moment, Schofield văzu un soldat al Unităţii Echo în pragul uşii Boeingului 747. Acesta le făcea din mână camarazilor săi rămaşi în hangar. Aşa cum stătea în uşa avionului, soldatul aruncă în jos o scară subţire din sfoară. Scara din sfoară atârna pe uşa mică din stânga, legănându-se pe sub burta avionului aflat în mişcare. În aceeaşi clipă, Schofield prinse cu coada ochiului o mişcare în apropierea intrării în hangar.

Întoarse capul şi văzu cinci soldaţi ai Unităţii Echo îndreptându-

se în fugă spre vehiculul Humvee parcat în apropierea „gândacului” său. Aceştia intenţionau probabil să urce la bordul avionului Boeing 747… din mers!

Imediat ce soldaţii Echo o luară din loc, o rafală de cartuşe trasoare din direcţia elicopterelor Penetrator găuri podeaua hangarului, chiar la picioarele lor. Doi dintre bărbaţi căzură seceraţi, plini de sânge. Ceilalţi trei reuşiră să ajungă la Humvee, se urcară în maşină şi porniră motorul.

Vehiculul enorm demară în trombă, descriind un cerc amplu – *vuuuum!*

Printre uşile deschise ale hangarului intră o rachetă, îndreptându-se ţintă spre Humveeul în mişcare. Viaţa vehiculului fix scurtă. Racheta îl lovi frontal. Impactul fu atât de puternic încât masivul vehicul fu aruncat în spate pe podeaua alunecoasă a hangarului, după care se izbi de un perete şi explodă într-o ploaie de foc şi resturi metalice.

— Ce mai explozie, Batman! exclamă Mother.

— Repede, zise Schofield. Pe aici!

— Ce facem? întrebă preşedintele.

Schofield îi făcu semn spre avionul de afară, aflat în mişcare.

— Ne urcăm în avionul acela.

La fel ca multe alte baze militare din deşert, pista lungă a Zonei 8 avea formă de „L”. Braţul mai scurt al său pornea de la uşa hangarului principal al complexului.

Aeronavele decolau şi aterizau pe braţul mai lung al pistei, dar ca să ajungă pe acesta avioanele trebuiau mai întâi să ruleze pe partea mai scurtă a pistei după ce ieşeau din hangar. În timp ce pista lungă avea o lungime de patru kilometri şi jumătate, cea scurtă – sau pista de rulare – avea doar patru sute de metri.

Boeingul argintiu – având montată deasupra naveta spaţială albă X-38 – se afla pe această pistă de rulare, flancat de cele două elicoptere negre Penetrator ale Forţelor Aeriene. Vântul ridica mici tornade de nisip de o parte şi de alta a căii de rulare, iar soarele mistuitor al deşertului se oglindea în ambele părţi ale fuzelajului. Uriaşul 747 ajunsese pe la jumătatea pistei de rulare când un vehicul ţâşni în viteză printre uşile deschise ale hangarului, îndreptându-se spre avion.

Era un „gândac”. Unul dintre vehiculele albe de remorcare

care fuseseră parcate în interiorul hangarului. Arătând ca o cărămidă pe roţi, maşina hodorogea de-a lungul pistei de rulare, ţinându-se după avion.

În compartimentul din faţă, Mother conducea. Schofield şi preşedintele împărţeau locul pasagerului.

— Mother, grăbeşte-te! o zori Schofield. Trebuie să-l prindem înainte să ajungă pe pista principală! Dacă ajunge acolo şi începe decolarea, suntem pierduţi.

Mother schimbă viteza într-a treia, care era de altfel şi ultima. Motorul V8 al vehiculului de remorcare începu să huruie puternic în timp ce maşina ţâşnea înainte, accelerând printre valurile de căldură ale deşertului. „Gândacul” gonea de-a lungul pistei de rulare apropiindu-se de Boeingului 747 ce transporta naveta spaţială.

Elicopterele Penetrator deschiseră focul asupra lor, dar Schofield lăsă în jos geamul din partea pasagerului şi începu să tragă simultan cu două puşti de asalt P-90 – a lui şi a lui Mother – asupra acestora.

Reuşi să nimerească una dintre mitralierele Vulcan montate sub botul unui elicopter Penetrator, care tăcu brusc, dar celălalt elicopter îşi continua tirul susţinut. Peste tot în jurul „gândacului” care înainta în viteză săreau scântei provocate de gloanţe.

— Mother! Du-ne sub avion! Avem nevoie de protecţia electromagnetică a acestuia.

Mother acceleră din nou, iar „gândacul” ţâşni înainte cu viteză maximă. Maşina se apropia legănându-se de greoiul 747, până ce ajunse în cele din urmă sub coada giganticului avion argintiu. Parcă intraseră într-o bulă de aer.

Gloanţele trase de cel de-al doilea elicopter Penetrator nu mai loveau pista în jurul lor. Focul de artificii provocat de impactul gloanţelor luă sfârşit.

„Gândacul” continua să înainteze, acum în umbra Boeingului ce căra naveta spaţială, ţinându-se departe de trenul de aterizare al avionului, dar rămânând sub protecţia corpului masiv al acestuia.

Maşina se mută apoi sub aripa stângă a avionului, huruind în continuare pe asfaltul pistei, încercând să ajungă la scara din sfoară care atârna în dreptul uşii de pe partea stângă a fuzelajului, uşă care rămăsese deschisă.

Vehiculul de remorcare ajunse în dreptul scării chiar în momentul în care avionul viră pe neaşteptate spre dreapta.

— La naiba! strigă Mother.

„Gândacul” ieşi de sub aripa protectoare a avionului în soarele orbitor.

— Virează pe pista principală! strigă Schofield.

Ca o pasăre uriaşă, greoaie, Boeingul argintiu – cu tot cu naveta X-38 de deasupra lui – viră pe pista lungă de decolare a Zonei 8.

— Du-te la scară, Mother! strigă Schofield.

Mother întoarse cu toate puterile volanul spre dreapta direcţionând „gândacul” – lipsit temporar de protecţia electromagnetică a avionului – spre scara din sfoară care flutura acum în aer, însă unul dintre cele două elicoptere Penetrator viră imediat şi deschise focul.

O rafală devastatoare de gloanţe trasoare ciurui asfaltul din faţa „gândacului”, iar scânteile începură să sară peste tot în jur. Câteva gloanţe loviră parbrizul maşinii, crăpându-l.

O sumedenie de gloanţe ricoşară sub bara de protecţie a vehiculului şi loviră şasiul, iar trei dintre ele loviră caseta de direcţie.

Răspunsul fir instantaneu. Volanul din mâinile lui Mother o luă razna. „Gândacul” gonea în zigzag de la stânga la dreapta, balansându-se periculos în timp ce rula în viteză pe pistă, menţinându-se sub aripa avionului.

Mother stătea cu mâinile încleştate pe volan, străduindu-se din toate puterile să ţină vehiculul sub control. Boeingul 747 îşi termină virajul, pregătindu-se să ruleze pe pista de decolare, care se întindea în faţa aparatului de zbor ca o panglică dreaptă de culoare neagră, pierzându-se undeva în orizontul orbitor al deşertului.

— Mother…! strigă Schofield.

— Ştiu! îi răspunse Mother. Du-te tu! Urcă pe acoperiş! O să încerc să duc maşina sub scară! Şi ia-l şi pe preşedinte cu tine!

— Dar tu…?

— Scarecrow! în douăsprezece secunde avionul va decola, şi dacă nu reuşiţi să vă urcaţi în el o să-l pierdem pe puşti! Eu trebuie să ţin bine volanul drăciei ăsteia, altfel va derapa!

— Dar cei din elicoptere te vor ucide imediat ce vom decola…!

— De aceea trebuie să-l iei cu tine! îi strigă Mother făcându-i un semn din cap spre preşedinte. Nu-ţi face griji pentru mine, Scarecrow. Ştii prea bine că e nevoie de mai mult decât o mână de fraieri de la Forţele Aeriene ca să scape cineva de mine.

Schofield nu era prea sigur. Dar văzu privirea ei şi înţelese că era pregătită să conducă în continuare „gândacul” – chiar dacă ştia că avea foarte puţine şanse să scape cu viaţă –, atâta timp cât el şi preşedintele mai aveau o şansă să ajungă la bordul acelui avion.

Schofield se întoarse spre preşedinte:

— Haideţi. Mergeţi cu mine.

„Gândacul” acceleră pe lângă Boeingul 747, protejat din nou de contramăsurile electronice ale acestuia şi se strecură sub uşa de acces din stânga care rămăsese deschisă – uşa din pragul căreia atârna scara din sfoară.

Cele două siluete subţiri, Schofield şi preşedintele, îmbrăcaţi încă în uniformele negre de luptă, urcară pe acoperişul vehiculului în mişcare. Lucru destul de avantajos, uniformele Detaşamentului 7 pe care le purtau amândoi erau dotate cu ochelari de protecţie, aşa că profitară de acest lucru şi îşi acoperiră ochii cu acei ochelari pentru a se apăra de nisipul stârnit de vânt.

Jos, în compartimentul şoferului, Mother se lupta în continuare cu volanul „gândacului”, încercând din răsputeri să ţină vehiculul dezlănţuit pe linie dreaptă.

Pe acoperişul vehiculului – ţinând piept vântului puternic – Schofield întinse mâna spre scara din sfoară. Aceasta flutura şi se legăna atât de tare încât îi venea greu să o prindă… Apoi, brusc, un zgomot infernal îl asurzi de-a binelea.

Cele patru motoare montate pe aripile Boeingului 747 se treziseră la viaţă. Schofield înlemni. Avionul se pregătea să ruleze pentru decolare. Acesta începea să accelereze pentru a se putea desprinde de sol şi în orice moment avea să se îndepărteze de „gândac”.

Scara din sfoară flutura în vânt la numai un metru în faţa vehiculului. Nori de nisip stârnit de vânt se ridicau peste tot în jur. Schofield se întoarse spre preşedinte şi strigă:

— OK! Eu prind scara, iar dumneavoastră vă ţineţi de mine!

— Cum?

— O să vedeţi!

Şi cu aceste cuvinte, Schofield îşi luă avânt şi se aruncă de pe acoperişul plat al vehiculului… sări prin aer cu braţele întinse… şi se prinse de capătul scării care flutura în faţa lor. Îi făcu semn apoi preşedintelui să-l urmeze.

— Trebuie să vă prindeţi de mine!

Preşedintele clătină din cap, neîncrezător, dar spuse:

— Bine…

Îşi luă avânt şi sări – chiar înainte ca avionul să ţâşnească în faţă cu viteză mărită, turându-şi puternic motoarele. Preşedintele zbură pe distanţa scurtă dintre „gândac” şi aeronavă aruncându-şi braţele în jurul taliei tânărului căpitan şi lipindu-se strâns de acesta în timp ce Schofield se ţinea ferm de scară cu ambele mâini.

„Gândacul” condus de Mother rămase departe în spatele lor, incapabil să atingă viteza avionului care se pregătea să-şi ia zborul. Cele două elicoptere Penetrator renunţară de asemenea la urmărire şi rămaseră în spatele avionului, menţinându-se în aer deasupra pistei.

Suspendat de scara din sfoară – la o viteză de aproape 160 de kilometri pe oră, cu trupul biciuit de vânt şi preşedintele Statelor Unite ale Americii agăţat de talia sa – Schofield se înfioră la vederea unei rachete lansate de unul dintre cele două elicoptere Penetrator către „gândacul” lui Mother lipsit acum de protecţia avionului.

Racheta lovi partea din spate a vehiculului aflat încă în mişcare şi explodă, ridicând-o la vreo doi metri deasupra pistei.

Din cauza impactului, „gândacul” derapă şi se învârti de câteva ori, apoi părăsi în viteză pista aterizând în nisip şi ridicând în urmă o coloană mare de praf, ca în cele din urmă să se răstoarne – o dată, de două ori, de trei ori –, oprindu-se aproape dezmembrat, cu roţile în sus, în mijlocul unui nor de nisip.

Aşa cum stătea suspendat de scara agăţată de pragul uşii avionului care accelera pe pistă, Schofield privea neputincios rămăşiţele vehiculului acoperit de nisip, rugându-se doar ca Mother să fi avut parte de o moarte rapidă.

2

În momentul acela trebuia să se gândească la altele. Aeronava continua să înainteze în viteză pe pistă. În acest timp, două siluete mici – Schofield şi preşedintele – atârnau suspendate de uşa din partea stângă faţă. Viteza Boeingului 747 crescu.

Greutatea suplimentară a navetei X-38 din spatele aeronavei impunea parcurgerea unei porţiuni mai mari de pistă pentru decolare.

Schofield şi preşedintele atârnau agăţaţi de scara din sfoară, iar vântul le şfichiuia aspru trupurile.

— Intraţi dumneavoastră primul! strigă Schofield. Suiţi-vă mai întâi în spatele meu, apoi urcaţi pe scară!

Preşedintele se conformă imediat. Pista fugea din ce în ce mai tare sub ei. Preşedintele se căţără mai întâi pe umerii lui Schofield folosindu-se de cureluşele cu care era dotată uniforma de luptă a căpitanului, ca puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, apoi ajunse la scară, pe care începu să urce. Imediat ce preşedintele ajunse pe scară, Schofield începu să se înalţe, la rândul lui, folosindu-se numai de braţe.

Pista de asfalt dispărea sub ei cu o viteză ameţitoare, iar ei urcau în continuare treptele scării, făcând cu greu faţă vântului necruţător.

Şi dintr-odată, chiar în momentul în care ajunseră în pragul uşii, pista se îndepărtă brusc, rămase în urmă şi dispăru repede în obscuritate.

Schofield simţi un nod în gât. Acum erau în aer.

Elicopterul lui Caesar Russell ateriza uşor pe pistă, acum la mare depărtare de avionul care tocmai îşi lua zborul, la vreo douăzeci de metri de vehiculul distrus al lui Mother.

Caesar coborî şi privi lung în urma avionului. Kurt Logan păşi în direcţia „gândacului” distrus. Acum „gândacul” era doar un morman de fiare contorsionate. Bucăţi de oţel se vedeau peste tot în jur.

Cabina şoferului era complet aplatizată, iar parbrizul şi bara

care susţinea acoperişul erau acum afundate în interior. Maşina semăna cu o cutie turtită din aluminiu.

Şi atunci zări corpul. Zăcea cu faţa în jos în nisip, chiar în faţa vehiculului de remorcare – cu membrele răsucite, frânte. Doar trunchiul şi membrele erau vizibile, capul însă nu.

Capul lui Mother era undeva sub bara de protecţie din faţă, strivit. Cracul stâng al pantalonului se termina brusc la genunchi – gamba îi fusese smulsă sub forţa impactului.

Logan se întoarse lângă Russell. Acesta nu-şi luase încă ochii de la avionul argintiu care se pierdea în zare.

— Echo a pus mâna pe băiat, zise Logan. Iar puşcaşii marini îl au pe preşedinte.

— Da, confirmă Caesar privind îndelung spre avion. Din păcate, acum va trebui să trecem la planul de rezervă. Ceea ce înseamnă că ne întoarcem în Zona 7.

Cu o bufnitură, Preşedintele se prăbuşi peste pragul uşii deschise a avionului. Abia mai putea să respire. Schofield îl urmă câteva secunde mai târziu. Şi el respira cu dificultate. Reuşi să se ridice în genunchi şi trase uşa după el. Aceasta se închise etanş cu un zgomot puternic.

Amândoi zăceau epuizaţi pe podea, purtând încă ochelarii de protecţie, când unul dintre piloţii Boeingului 747, un soldat de comando din Unitatea Echo, apăru pe scara de acces, coborând de pe puntea superioară. Pilotul purta un costum mare şi larg, de un portocaliu aprins, pe care Schofield îl recunoscu imediat ca fiind un costum presurizat.

Costumele presurizate erau obligatorii pentru toate zborurile la altitudini mari sau suborbitale. Deşi păreau destul de umflate la exterior, la interior erau de fapt mulate pe corp, având la încheieturile mâinilor şi la glezne manşete elastice.

Acestea erau fixate strâns pe membrele celui care purta costumul reglând circulaţia sanguină şi împiedicând coagularea sângelui de la nivelul capului. Costumul bărbatului era prevăzut şi cu un inel din metal în jurul gâtului – inel pe care putea fi montată o cască de cosmonaut – şi un cablu de alimentare cu fişă legat de talie, de care putea fi ataşată o unitate de menţinere a vieţii.

— Hei, aţi reuşit, zise pilotul în timp ce se apropia de ei.

Acesta nu avea cum să-şi dea seama cine se ascundea sub uniformele Detaşamentului 7, în spatele ochelarilor de protecţie murdari de nisip.

— Îmi cer scuze, dar nu vă mai puteam aştepta. Cobra a dat ordinul de decolare. Haideţi, am rămas doar doi în avion. Eu şi Coleman. Toţi ceilalţi sunt deja la bordul nave...

Poc! Schofield se ridică fulgerător şi îi aplică un pumn în faţă, doborându-l dintr-o singură lovitură.

— Scuzele nu au fost acceptate, spuse ironic Schofield. Se întoarse spre preşedinte: Aşteptaţi-mă aici.

— Bine, veni rapid răspunsul şefului executivului american.

Avionul se ridica tot mai sus. Din interiorul aparatului de zbor suprafaţa pământului părea înclinată la aproape patruzeci şi cinci de grade. Schofield urcă repede scările care duceau la puntea de sus şi carlingă, căutându-l pe cel de-al doilea pilot, Coleman.

Îşi ţinea în faţă puşca de asalt P-90, pregătit de atac. Îl întâlni pe Coleman chiar atunci când acesta ieşea din carlingă, încă o lovitură aprigă a lui Schofield – de această dată cu patul puştii – şi Coleman se prăbuşi inconştient la pământ.

Schofield se năpusti în carlingă. Aceasta era goală. Scană totul dintr-o privire.

Sperase să poată prelua comanda avionului şi să-l ducă înapoi pe pământ... Nicio şansă. Ecranul din tabloul de bord îl informă că pilotul automat era activat, iar avionul urma să atingă altitudinea de 20.000 de metri – înălţime la care avionul putea lansa naveta pe care o transporta deasupra. În partea de jos a ecranului citi:

PILOT AUTOMAT ACTIVAT
PENTRU A DEZACTIVA PILOTUL AUTOMAT SAU PENTRU A SCHIMBA CURSUL DE ZBOR INTRODUCEŢI CODUL DE AUTORIZARE

„Codul de autorizare?” Schofield rămase pe gânduri. La naiba! Nu putea dezactiva pilotul automat.

Ceea ce însemna că era imposibil ca avionul să aterizeze... Şi ce era de făcut în acest caz? Se uită repede în jur, văzu norii de afară, apoi privirea i se opri asupra trupului inert al pilotului pe nume Coleman căzut în faţa uşii de la carlingă. Şi atunci îi veni o idee.

Schofield se întoarse la preşedinte ducându-l pe umăr pe Coleman. Făcu un semn din cap înspre celălalt pilot căzut la picioarele preşedintelui.

— Puneţi-vă repede costumul lui, îi spuse Schofield în timp ce-l lăsa jos pe Coleman.

Începu apoi să-l dezbrace şi, în câteva minute, Schofield şi preşedintele erau îmbrăcaţi în cele două costume presurizate de culoare portocaliu-deschis. Spre surpriza lor, descoperiră în buzunarele pe coapsă câte un pistol SIG-Sauer.

— Acum unde mergem? întrebă preşedintele.

Schofield îi aruncă o privire gravă.

— Acolo unde nu a păşit încă picior de om.

Naveta spaţială X-38 comunica cu avionul lansator printr-un tub cilindric ombilical prevăzut cu şase lonjeroane din aliaj de titan, care fixau de fapt naveta pe spatele Boeingului 747. Tubul ombilical asigura şi accesul oamenilor în navetă.

În linii mari, acest tub arăta ca un burlan vertical care intra de pe spatele avionului în partea de jos a navetei. Tubul pornea de undeva de la mijlocul avionului, la jumătatea culoarului ce traversa puntea inferioară. Schofield şi preşedintele se îndreptară în grabă către această intrare.

În drumul lor găsiră nişte piese de echipament destinate probabil celor doi piloţi ai Unităţii Echo: două unităţi ca nişte valize albe – sisteme de susţinere a vieţii –, unităţi autonome de aer condiţionat aşa cum poartă în spate cosmonauţii în zborurile spaţiale şi două căşti sferice, aurii, pe care şi le montară în inelele de prindere ale costumelor presurizate pe care le purtau.

Vizierele boltite ale căştilor aurii erau puternic reflectorizante – o caracteristică menită să protejeze purtătorul de cantităţile imense de radiaţii ultraviolete întâlnite la altitudini extreme. Aceste căşti le ascundeau complet feţele.

Ajunseră la intrarea în tubul ombilical: tunelul vertical dispărea în plafon. O scară subţire de oţel era montată în interiorul tubului. Complet echipat în costumul spaţial, cu faţa ascunsă de viziera aurie reflectorizantă, Schofield privi în sus.

La capătul tubului, la vreo treizeci de metri deasupra, se vedea lumină – probabil interiorul navetei X-38. Se întoarse spre

preşedinte şi îi făcu semn cu degetul în sus.

Începură să urce încet pe scară, împovăraţi de greutatea costumelor mari presurizate şi de unităţile de susţinere a vieţii.

După aproximativ un minut, casca aurie a lui Schofield se strecură prin trapa circulară din podeaua navetei.

Căpitanul îngheţă. Compartimentul cargo din spatele navetei spaţiale semăna cu interiorul unui autobuz de ultimă generaţie. Era doar un spaţiu compact, strâmt, destinat transportului. Putea adăposti orice, de la oameni până la arme şi sateliţi. Pereţii din interior erau de un alb imaculat, fiind prevăzuţi cu unităţi de alimentare pentru unităţile de susţinere a vieţii, tablouri de comandă şi echipamente de siguranţă.

În acel moment cabina era aranjată în modul de transport pasageri: înăuntru erau aproximativ o duzină de scaune mari şi robuste, grupate câte două şi orientate spre partea din faţă a navetei. Pe acele scaune, fixaţi în centurile de siguranţă, căpitanul îi recunoscu pe soldaţii Unităţii Echo şi conspiratorii chinezi.

Cinci dintre aceştia se aflau în cabina cargo, purtând echipamente identice – căşti aurii şi costume largi, presurizate, de culoare portocalie, cu steagul Americii în miniatură cusut pe umeri.

„Ce ironie”, se gândi Schofield.

Erau fixaţi în curele de scaune, pregătiţi pentru tranzitul în zona lipsită de gravitaţie. Prin uşa deschisă a carlingii care comunica cu compartimentul cargo, Schofield zări încă trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume presurizate – echipa de comandă a navetei spaţiale. Dincolo de cei trei se vedea cerul.

Aşa cum stătea acolo, pe jumătate deasupra trapei din podea, Schofield simţi un flux de adrenalină. El ştia foarte bine că acele căşti aurii reflectorizante îl protejau atât pe el, cât şi pe preşedinte, deci nu puteau fi recunoscuţi. Dar nu se simţea totuşi în largul lui, de parcă ar fi fost un impostor călcând pe un teritoriu inamic. În capătul opus al compartimentului navetei erau câteva locuri libere, aşteptându-i probabil pe cei doi piloţi ai avionului şi pe cei cinci soldaţi de comando ai Unităţii Echo care fuseseră doborâţi în hangar.

Schofield ieşi încet din trapa care comunica cu tunelul

ombilical. Nimeni nu părea uimit de prezenţa lui acolo. Cercetă cu privirea cabina sperând să-l zărească pe Kevin şi, spre groaza lui, nu-l văzu nicăieri.

„Nu…”

Şi apoi observă că unul dintre cei cinci oameni îmbrăcaţi în costume presurizate care şedeau în interiorul cabinei nu părea să umple costumul exagerat de mare. De fapt, acesta arăta aproape comic. Braţele înmănuşate ale costumului atârnau inert, iar bocancii cu jambiere de deasupra pantalonilor se legănau pe podea. Se părea că purtătorul costumului era prea mic pentru mărimea acestuia…

Trebuia să fie.

Decât să suflece mânecile costumului ca să-i permită lui Kevin să-şi bage mâinile în mănuşi, soldaţii Unităţii Echo se asiguraseră ca băieţelul să primească beneficiile complete ale manşetelor costumului presurizat care asigurau circulaţia normală a sângelui, chiar dacă băiatul arăta ca Charlie Chaplin îmbrăcat într-un costum exagerat de mare.

„Bine, se gândi Schofield în timp ce ieşea pe gura tubului ombilical, cum o să procedez în continuare?”

Ce-ar fi dacă l-ar înşfăca pur şi simplu pe Kevin înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să-şi desfacă curelele, apoi să intre repede în tubul ombilical şi de acolo în Boeingul 747 şi…

Chiar atunci o mână apucă braţul lui Schofield şi o voce îi explodă în ureche:

— Hei, Coleman!

Era unul dintre piloţii navetei, căruia nu i se vedea faţa în spatele vizierei aurii. Acesta intrase în cabina personalului şi îl apucase de braţ pe Schofield. Vocea lui metalică răsună în casca lui Schofield:

— Sunteţi doar voi doi? Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Schofield clătină încet din cap.

— Ah, înţeleg, spuse astronautul fără faţă. Acesta aţinti apoi două degete în direcţia unei perechi de scaune de lângă uşa carlingii şi adăugă: Aşezaţi-vă în scaune şi puneţi-vă centurile de siguranţă.

Apoi, mişcându-se destul de firesc în costumul greoi de astronaut, bărbatul se aplecă şi-l ajută pe preşedinte să iasă pe gura tubului ombilical, apoi închise trapa în urma lui. Se îndreptă

cu paşi mari către carlingă vorbind în microfonul din cască:

— Tot personalul să se pregătească pentru desprinderea de vehiculul lansator în treizeci de secunde.

Uşa carlingii se izbi ferm în spatele pilotului, izolându-i de aceasta, iar Schofield rămase în picioare în mijlocul cabinei, holbându-se la trapa închisă de presiune din podeaua de sub picioarele lui.

„Sfinte Sisoe…”

Erau pe cale să intre pe orbită.

3

Cu preşedintele în spatele lui, Schofield înaintă către cele două scaune goale de lângă uşa carlingii. În timp ce făcea acest lucru, observă cum soldaţii Unităţii Echo îşi conectaseră costumele la sistemul centralizat de menţinerea vieţii al navetei, fixaţi în centurile de pe scaune.

Ajunse în faţa locului său şi trase de un cablu suplimentar al unităţii lui de menţinere a vieţii pe care îl conectă la dispozitivul special de cuplare cu care era prevăzut braţul scaunului său. Apoi se aşeză şi începu să-şi strângă bine în jurul corpului curelele cu care era prevăzut scaunul.

Preşedintele, care nu-l scăpa din ochi, făcu şi el întocmai, prinzându-şi bine curelele scaunului său care se afla de cealaltă parte a micului culoar al cabinei. Odată prins bine de scaun, Schofield începu să privească în jur. Pe un scaun de pe celălalt rând, chiar în spatele preşedintelui, el îl văzu pe Kevin, răsturnat parcă într-o parte, arătând foarte ciudat în costumul spaţial supradimensionat.

În acel moment se petrecu un lucru foarte straniu. Kevin îi făcu din mână. Fu un gest scurt şi rapid, din cauza căruia mâneca prea lungă a copilului flutură caraghios în aer.

Schofield se încruntă şi rămase cu privirea aţintită asupra băiatului, de parcă nu-i venea să creadă. El purta pe cap casca opacă a costumului spaţial. Kevin nu avea cum să-i vadă faţa. Să fi ştiut Kevin cine era? Dar cum ar fi putut Kevin să-şi dea seama? Schofield alungă imediat acest gând prostesc. Probabil că Kevin făcea din mână tuturor astronauţilor pe care-i vedea.

Întoarse capul spre preşedinte – şi văzu cum acesta îşi trăgea centura de-a curmezişul peste trup. Preşedintele trase adânc aer în piept, de parcă voia să se liniştească. Schofield îşi închipuia ce simţea acesta. Deodată, nişte voci se auziră în căştile lor:

— Motorul principal pregătit… altitudinea de lansare atinsă… desprinderea de tubul ombilical va avea loc în trei… doi… unu… finalizat.

De undeva de sub podea se auzi un zgomot puternic şi brusc,

naveta spaţială se desprinse de avion, ridicându-se imediat, mult mai uşoară acum.

— Tubul ombilical a rămas în urmă... ne-am separat de vehiculul de lansare..

Se auzi un chicotit uşurel, apoi vocea lui Cobra Carney:

— Dă-i foc!

— Desigur, domnule. Boosterele Pegasus sunt pregătite... Aprinderea în trei...

Sub picioarele lui Schofield, podeaua navetei începu să huruie ameninţător.

— Doi...

Aştepta tensionat deznodământul.

— Unu... finalizat.

Naveta părea acum un enorm aruncător de flăcări.

Atunci când boosterele Pegasus se aprinseră, naveta spaţială X-38 era la mică distanţă deasupra aparatului de lansare 747 pe care tocmai îl abandonase – acceleratoarele sale gigantice fiind îndreptate chiar spre avionul argintiu de dedesubt. Boosterele se aprinseră brusc, răspândind o lumină orbitoare, precum flăcările de magneziu.

Două limbi albe de foc incredibil de lungi ţâşniră din cele două boostere identice de formă cilindrică din partea inferioară a navetei X-38.

Cele două limbi ascuţite de foc se abătură ca nişte fulgere asupra avionului, secţionând instantaneu fuzelajul gigantului chiar la mijloc, ca nişte torţe cu plasmă.

Boeingul 747 se rupse brusc în două sub forţa jetului de foc. Combustibilul din aripi se aprinse imediat şi o fracţiune de secundă mai târziu, giganticul avion explodă pur şi simplu stârnind o ploaie de foc şi resturi metalice fumegânde.

Schofield nu asistă la distrugerea Boeingului 747. El era într-o cu totul altă lume acum. Zgomotul care însoţea aprinderea boosterelor navetei era mai puternic decât tot ce auzise vreodată. Depăşea orice închipuire. Era devastator. Infernal. Era precum bubuitul unui motor cu reacţie – doar că de o mie de ori mai puternic. Acum naveta îşi ridică botul în sus şi ţâşni înainte. Forţa gravitaţională îl ţintui pe Schofield de spătarul scaunului.

Cabina începu să vibreze şi să se zgâlţâie tare. Căpitanul îşi simţi obrajii aplatizaţi, apăsând puternic asupra oaselor craniului. Strânse tare din dinţi.

Cu excepţia uşii închise a carlingii, singura legătură vizibilă între puntea de comandă a navetei şi partea din spate a compartimentului cargo era de fapt o ferestruică de vreo doisprezece centimetri grosime decupată în peretele carlingii. Prin această fereastră Schofield putea vedea parbrizul frontal al navetei. Cerul devenea din ce în ce mai violet pe măsură ce urcau. În câteva minute naveta atinsese o altitudine incredibilă, boosterele masive ridicând-o din ce în ce mai sus.

Apoi, brusc, pe fondul zgomotului infernal al rachetelor auxiliare răsunară vocile echipei de piloţi:

— Pregătiţi-vă pentru desprinderea boosterelor şi trecerea pe rezerva de energie proprie…

— Am înţeles.

— Fiţi gata pentru separarea boosterelor. Aceasta va avea loc în trei… doi… unu… finalizat.

Bum! Schofield simţi suprasarcina şi vibraţiile. Enormele rachete auxiliare se desprinseră de naveta care continua să urce. Îi aruncă o privire preşedintelui – şeful Executivului îşi ţinea mâinile încleştate pe mânerele scaunului. Din punctul lui Schofield de vedere, acesta era de fapt un lucru bun. Asta însemna că preşedintele nu leşinase.

Naveta X-38 ţâşni spre cer. Vibraţiile şi trepidaţiile se opriseră. Deplasarea deveni acum mai lină, aproape fără zgomot, de parcă aparatul de zbor X-38 ar fi plutit prin aer. Acest răgaz îi dădu lui Schofield şansa să arunce o privire mai atentă în jur.

Primul lucru care-i atrase atenţia fu tastatura din dreptul uşii carlingii – un mecanism de blocare a uşii, folosit probabil în situaţii de urgenţă, ca de exemplu depresurizarea cabinei. Schofield îşi examină de asemenea costumul său spaţial. În mâneca stângă a acestuia, deasupra încheieturii sale, era cusută o unitate mică, un echipament radio emisie-recepţie care asigura transmisia la nivelul căştii. În acel moment, pe ecranul display-ului unităţii era afişat canalul 05.

Îl privi pe preşedinte şi îi făcu un semn discret, atingându-şi încheietura, apoi ridică trei degete: „Schimbaţi pe canalul 3”.

Preşedintele încuviinţă din cap.

Câteva secunde mai târziu, Schofield zise:

— Mă auziţi?

— Da. Care-i planul?

— Rămânem pe poziţii. Şi aşteptăm să se ivească o ocazie pentru a prelua controlul navetei.

Aparatul de zbor se avântă şi mai sus. În timp ce se ridica, culoarea cerului se schimba treptat. Schofield putea observa aceste schimbări prin fereastra cu vedere spre parbrizul frontal al navetei. Din mov, cerul deveni negru ca smoala.

Şi apoi, brusc, de parcă cineva ar fi ridicat în acel moment un văl de pe bolta cerească, Schofield se trezi privind minunata galaxie de stele. Iar sub câmpul de aştri – strălucind ca un opal pe cerul negru ca cerneala – conturul eliptic al Pământului, întinderea nesfârşită, curbată la extremităţi, rămânând în urmă precum un glob gigantic şi luminos de proporţii incredibile. Era nesfârşit. Părea atât de imens, imposibil de cuprins cu privirea.

Priveliştea îţi tăia pur şi simplu răsuflarea. Nu ajunseseră încă la altitudinea dorită, erau însă la limita dintre spaţiu şi atmosfera terestră, la vreo trei sute douăzeci de kilometri de pământ.

Pământul – aşa curbat, masiv şi ameţitor – umplea aproape trei sferturi din câmpul vizual al lui Schofield. Acesta rămăsese mut de uimire şi privea năucit strălucitoarea planetă albastră pâlpâind în faţa universului. Apoi îşi întoarse privirea către câmpul de stele de deasupra planetei. Era atât de senin acolo sus. Cerul plin de aştri era nesfârşit.

Deodată, una dintre miliardele de stele începu să se mişte. Schofield clipi de câteva ori şi privi din nou. Nu se înşelase. Una dintre stele se mişca într-adevăr.

— Sfinte Dumnezeule… murmură el.

Aceea nu era o stea. Era o navetă spaţială. Model american, după formă şi mărime. Aceasta se deplasa uşor în imponderabilitatea spaţiului, apropiindu-se de ei în linie dreaptă. Steagul roşu cu stele galbene de pe coada aeronavei era inconfundabil. Era naveta spaţială chinezească.

Schofield schimbă repede pe canalul 5, la timp ca să audă vocea lui Cobra:

— Yellow Star, aici Fleeing Eagle. Te văd acum. Reducem viteza ca să începem staţionarea pe orbită. Te poţi apropia în

treizeci de secunde.

În acelaşi moment, uşa carlingii se deschise şi doi dintre piloţii navetei X-38 îşi făcură apariţia. Schofield ridică ochii. Acum că erau în spaţiul suborbital, se puteau mişca în voie prin cabină. Gravitaţia era zero, aşa că piloţii făceau paşi mari, folosind mânerele montate pe plafon ca să se deplaseze. Amândoi piloţii încă purtau căştile aurii şi cărau după ei unităţile de menţinere a vieţii.

Trecură pe lângă Schofield şi preşedinte, îndreptându-se spre pupa pentru a pregăti andocarea navetei chinezeşti. Alţi doi bărbaţi în costume spaţiale din compartimentul cargo începură să-şi desfacă centurile, ridicându-se apoi să ajute la transfer.

Schofield se gândi să profite de momentul acela şi schimbă din nou pe canalul 3.

— OK, zise el întorcându-se spre preşedinte. Asta e. Urmaţi-mă.

Încercând să se comporte cât mai firesc, ca să nu atragă atenţia, Schofield îşi reconectă tubul de aer la unitatea de menţinere a vieţii şi începu să-şi desfacă centurile. Preşedintele făcu la fel.

După ce-şi decuplă curelele, Schofield simţi că se ridică în stare de imponderabilitate. Se prinse cu mâna de unul dintre mânerele de pe plafon şi înainte ca cineva să-l poată opri – sau măcar să-l poată întreba ce avea de gând să facă – se duse lângă Kevin şi îi reataşă băiatului tubul la unitatea de susţinere a vieţii, apoi îi desfăcu centurile care-l ţintuiau de scaun.

Doi dintre astronauţii Echo fără faţă întoarseră capul în direcţia lor, curioşi. Schofield făcu nişte semne în direcţia carlingii:

„Vrei să arunci o privire?”

Kevin încuviinţă din cap. Soldaţii Echo îşi văzură mai departe de treabă. Cu preşedintele în spatele lui – ţinându-se bine de mânerele de pe plafon –, Schofield îl conduse pe Kevin în faţă, în carlinga navetei spaţiale. De aici priveliştea era şi mai fascinantă. Prin parbrizul panoramic Pământul arăta nemaipomenit, întinzându-se în faţa lor ca suprafaţa unei enorme lentile convexe de culoare azurie. Pilotul din carlingă se întoarse în scaun la intrarea lor.

Schofield schimbase din nou pe canalul 5. Tuşind uşurel ca să-

şi camufleze vocea, căpitanul i se adresă pilotului:

— Ne-am gândit să trecem o clipă să vedem priveliştea.

— Ei, nu arată rău deloc, nu-i aşa? Aveţi grijă să vă ţineţi vizierele coborâte. Radiaţiile pot fi fatale, iar soarele e de-a dreptul orbitor.

Schofield îl aşează pe Kevin în scaunul gol al copilotului. Apoi se întoarse către preşedinte şi schimbă din nou pe canalul 3.

— Va trebui să îi desfaceți centurile de siguranţă şi să le folosiţi ca să-i legaţi mâinile. O să am eu grijă de tubul lui de oxigen.

— Ce… Cum? Când?

— După ce fac asta…

Şi în timp ce rostea aceste cuvinte, se aplecă în faţă, apucă viziera aurie a pilotului şi o ridică brusc.

— Aaah! răcni pilotul în momentul în care lumina albă şi deosebit de puternică a soarelui îl orbi de-a dreptul.

Sub viziera aurie a căştii nu era decât un strat de sticlă transparentă care nu oferea protecţie contra radiaţiei solare atât de agresive. Schofield smulse apoi sistemul de menţinere a vieţii al pilotului din suportul său din perete în timp ce preşedintele desfăcea rapid centurile de siguranţă ale acestuia ca să-i imobilizeze braţele de o parte şi de cealaltă a scaunului de zbor.

Decuplat de la unitatea de menţinere a vieţii – şi legat acum de propriul scaun – pilotul deschise gura disperat, sufocându-se. Schofield se repezi spre uşa deschisă a carlingii şi lovi cu pumnul un buton de pe perete, chiar lângă intrare. Uşa se închise imediat, izolându-i pe toţi trei în carlingă. Preşedintele îl privi nedumerit.

— Şi acum…?

Dar Schofield nu-i răspunse. Mai avea ceva de făcut. Ştia că mai avea la dispoziţie doar trei secunde până ce uşa carlingii putea fi deschisă din nou de către cei rămaşi în compartimentul cargo din spate. Lângă uşă era o tastatură de comandă, identică cu tastatura de pe partea cealaltă a peretelui. Schofield o cercetă repede cu privirea şi constată că în afară de tastele numerice obişnuite, micul tablou de comandă mai conţinea un buton roşu de formă dreptunghiulară, protejat de o carcasă din plastic transparent. În dreptul acestuia scria:

DOAR ÎN SITUAŢII DE URGENŢĂ:

IZOLARE CARLINGĂ

Schofield desfăcu carcasa de protecţie şi apăsă butonul mare de culoare roşie. Imediat, cele cinci dispozitive de blocare ale uşii carlingii se declanşară cu zgomot, izolând ermetic carlinga precum seiful unei bănci.

O secundă mai târziu, Schofield auzi un zgomot slab de pe cealaltă parte a uşii: soldaţii Echo loveau furioşi cu ciocanul în uşa groasă, încercând să o deschidă.

Nişte viziere de culoare aurie reflectorizantă se iţeau pe mica fereastră de treisprezece centimetri grosime din peretele despărţitor. Furioşi, soldaţii Echo le făceau semne cu pumnii, dar lui Schofield puţin îi păsa de furia lor. Preluase controlul asupra navetei.

Se apropie de Kevin care stătea în scaunul copilotului. În faţa lor se întindea nemărginirea, Pământul şi stelele.

În afară de priveliştea năucitoare, o altă imagine îi dădea acum fiori: pupitrul de comandă al navetei spaţiale X-38 – o colecţie impresionantă de întrerupătoare, butoane, leduri şi monitoare. Păreau milioane. Semăna cu cabina de comandă a unui Jumbo Jet… doar că era mult mai complexă. Preşedintele se aşeză pe scaunul din spate şi-l aşeză pe Kevin pe genunchii lui.

— Şi acum ce facem? întrebă el. Nu-mi spune că ştii să pilotezi şi o navetă spaţială, căpitane.

— Din păcate, nu ştiu, răspunse Schofield. Dar el ştie.

Spunând aceste cuvinte se întoarse şi-i aruncă o privire pilotului legat de scaun, care horcăia cu gura căscată, încercând să respire.

Schofield îşi scoase din buzunarul de la coapsă pistolul SIG-Sauer şi-l îndreptă spre casca soldatului Echo în timp ce preşedintele îl cupla din nou la unitatea de menţinere a vieţii. Pilotul reuşi să respire în timp ce Schofield schimba din nou frecvenţa pe canalul 05.

— Trebuie să mă ajuţi să duc naveta asta înapoi pe Pământ, zise Schofield.

— Du-te naibii… veni răspunsul pilotului.

— Hmmm, făcu Schofield.

Îi făcu apoi un semn din cap preşedintelui, care scoase din nou

tubul de oxigen din unitate. Pilotul Echo începu iarăşi să horcăie. Schofield încercă din nou să-l convingă.

— Poate că nu m-ai înţeles: ori îmi spui cum trebuie să pilotez drăcia asta ca să ajungem teferi în Utah, ori am să fac asta oricum şi fără ajutorul tău. Acum, ţinând cont de felul în care pilotez eu, avem două alternative: ori ne facem cu toţii scrum la intrarea în atmosfera terestră, ori ne izbim de vreun munte nenorocit. În ambele situaţii moartea e sigură. Aşa că, iată cum văd eu lucrurile: îmi spui cum trebuie să zbor sau vei muri urmărindu-mă cum încerc să o fac.

Preşedintele îl cuplă din nou pe pilot la sistemul de menţinere a vieţii. Faţa bărbatului legat de scaun era aproape albastră.

— Bine, reuşi el să îngaime. De acord.

— Grozav, zise Schofield. Acum, primul lucru pe care trebuie să mi-l spui este…

Se opri brusc la vederea informaţiilor afişate pe HUD[22] de pe parbrizul navetei. Literele verzi şi luminoase se aprindeau pe rând pe ecran:

FLEEING EAGLE, AICI YELLOW STAR
TE-AI ABĂTUT DE LA CURSUL STABILIT
SOLICITĂM REVENIREA LA PARAMETRII INIŢIALI DE ZBOR 3-0-0

Schofield se holbă la cuvintele de pe ecran. Acestea păreau să plutească pe fondul câmpului de stele din faţa lor. Apoi, în spatele display-ului transparent, el zări aeronava chinezească, mult mai aproape acum. Aceasta se deplasa cu uşurinţă în vid în direcţia lor, fiind doar la vreo trei sute de metri distanţă în acel moment.

FLEEING EAGLE, SOLICITĂM CONFIRMAREA

— Solicităm confirmarea… mormăi Schofield în timp ce scana cu privirea mulţimea de întrerupătoare şi butoane din carlingă.

Găsi secţiunea armelor.

— Uite, confirmăm, zise el descoperind o carcasă de siguranţă care proteja două butoane roşii pe care scria LANSATOR

[22] HUD – Heads-Up Display (display transparent încorporat în parbriz) (n.tr.)

RACHETE. Asta e pentru Mother, murmură el în timp ce apăsa ambele butoane odată.

Cele două navete spaţiale se întâlniră faţă în faţă în spaţiu – plutind în imponderabilitate deasupra atmosferei terestre, scăldate de lumina fascinantă a Pământului – naveta compactă X-38 şi aeronava chinezească de proporţii mult mai mari.

Apoi, brusc, două fulgere identice de culoare albă ţâşniră de sub aripile navetei X-38. Două rachete AMRAAM gravitaţie zero de formă aerodinamică. Acestea străbătură în viteză vidul dintre cele două aeronave. Rachetele se mişcau incredibil, îndreptându-se spre naveta chinezească ca două ace uriaşe cu aripi în formă de stea, fără să lase în urmă nicio dâră de fum.

Nici vorbă de flăcări, pentru că nimic nu arde în spaţiu. Propulsoarele din coada lor răspândeau o lumină portocalie ce radia pe cerul negru plin de stele. Cei de pe naveta chinezească nu mai puteau face nimic. Acolo sus nu aveau cum să se apere. Pur şi simplu nu exista cale de scăpare. Cele două rachete AMRAAM loviră naveta chinezească în acelaşi moment – una o lovi la mijloc, iar cealaltă frontal. Naveta chinezească explodă. Deflagraţia fu violentă, însoţită de o lumină de un alb orbitor. Naveta se făcu bucăţele într-o secundă. Resturile acesteia pluteau parcă cu încetinitorul. Yellow Star nu avea să se mai întoarcă pe Pământ.

Cei din Unitatea Echo continuau să lovească cu ciocanul în uşă, în timp ce Schofield, urmând indicaţiile pilotului legat de scaun, pregătea naveta X-38 pentru reintrarea în atmosfera terestră.

4

Cei din Unitatea Echo nu aveau cum să-l mai împiedice. Uşa carlingii avea opt centimetri grosime şi era din titan. Iar să tragă cu arma printr-o ferestruică groasă de treisprezece centimetri nu ar fi fost cea mai bună opţiune pentru soldaţii Echo.

Într-adevăr, naveta X-38 îşi începu coborârea controlată ieşind de pe orbită şi intră în atmosfera terestră cu scuturile termice activate contra celor peste 2.000 de grade Celsius din exterior. Cei din carlingă îşi legaseră din nou centurile de siguranţă şi se ţineau strâns de mânerele scaunelor.

Naveta porni în jos cu o viteză infernală, pe pilot automat, în tot acest timp, Schofield nu-şi desprinse privirea de pe parbriz, urmărind peisajul stelar de deasupra lor care se schimba treptat, pe măsură ce coborau. Cerul negru şi nemărginit deveni ceţos şi purpuriu pentru ca în cele din urmă să se facă luminos şi incredibil de albastru.

Naveta orbitală X-38 călătorise spre est, dar pentru că nu stătuse prea mult timp pe orbită, se afla deasupra deşertului Colorado. În jos, spre vest, Schofield zări munţii cenuşii şi văile verzi cu vegetaţie abundentă. Mai departe, în orizontul curbat al Pământului, se putea vedea deşertul galben al statului Utah.

Se uită la ceas.

Era ora 10.36.

Călătoria în spaţiul suborbital nu durase prea mult timp. De fapt, nu durase decât vreo douăsprezece minute. Acum, coborând cu viteză supersonică, aveau să aterizeze înapoi în Utah în maxim două minute. Deodată, pe HUB apăra un mesaj:

SEMNAL DETECTAT DE BALIZĂ
SEMNAL IDENTIFICAT – FORŢELE AERIENE SUA
ZONA SPECIALĂ 08 (ACCES RESTRICŢIONAT)
URMAŢI INSTRUCŢIUNILE TURNULUI DE CONTROL

„Zona 8“, se gândi Schofield. Nu, în niciun caz. Nu voia să se întoarcă acolo. Din câte îşi dădea seama, singura cale ca să pună

capăt acestor provocări era să scape de la aceste baze militare însoţit de preşedinte, cu tot cu „Mingea de fotbal”. Dar ca să poată face asta, aveau nevoie de ea. Iar aceasta, a cărui nesfârşită numărătoare inversă trebuia oprită până la ora 11:30, fusese văzută ultima dată în Zona 7 – mai exact, intrase în posesia lui Seth Grimshaw.

Schofield se întoarse spre pilotul captiv de lângă el:

— Trebuie să ajungem în Zona 7.

Naveta spaţială cobora rapid acum, ambalându-şi motoarele deasupra deşertului arid al statului Utah. Se îndreptă mai întâi spre Zona 8, tăind zgomotos aerul, dar când aeronava se apropie de ţinta destinaţiei sale, Schofield decuplă brusc pilotul automat şi trecu pe comandă manuală. Pilota acum aeronava la fel ca pe un avion obişnuit, aşa că depăşi Zona 8 şi merse mai departe. Parcurseră cei treizeci de kilometri până la Zona 7 în mai puţin de un minut şi imediat zări locurile atât de cunoscute: muntele teşit, grupul de clădiri şi hangare, pista lungă în deşert. Departe, la orizont, recunoscu întinderea albastră a lacului Powell, cu reţeaua sa de canioane sinuoase inundate cu apă.

Folosind comenzile de bord, reduse altitudinea deasupra clădirilor Zonei 7 şi dirijă naveta către pista de aterizare. Direcţia de zbor era de la est spre vest, aşa că nu mai era nevoie de niciun viraj. Naveta trecu deasupra complexului Zonei 7 bubuind infernal şi zguduind pereţii acestuia înainte de a ateriza perfect pe pista neagră din bitum asfaltic. Dar aterizarea fu rapidă, prea rapidă. Şi de aceea, Schofield nu observă cele două elicoptere negre Penetrator staţionând la sol în apropierea hangarelor. Şi nu prinse nici momentul în care unul din cele două elicoptere se ridică în aer imediat ce cauciucurile trenului de aterizare al navetei atinseseră asfaltul pistei.

5

Naveta X-38 rula acum pe pistă, iar cauciucurile acesteia scoteau fum. Schofield încercă să reducă viteza şi apăsă un buton pentru deschiderea paraşutei de frânare. Aceasta flutură câteva secunde în spatele aparatului de zbor, apoi se deschise. Naveta începea să încetinească.

Aeronava se opri în cele din urmă, iar căpitanul acţionă câteva întrerupătoare, pentru a putea vira spre hangarul principal. Dar nu apucă să vireze, pentru că în momentul în care aeronava se opri, el văzu elicopterul Penetrator apropiindu-se ameninţător din faţă pentru a-i bloca drumul. Elicopterul staţiona acum în aer deasupra pistei ca o pasăre mare de pradă.

Naveta spaţială şi elicopterul de atac Penetrator stăteau faţă în faţă pregătite de atac ca doi pistolari pe o stradă din Vestul Sălbatic – naveta pe pistă, iar elicopterul în aer.

Aflat încă pe scaunul din carlinga navetei, Schofield îşi scoase casca. Preşedintele îi urmă exemplul.

— La naiba! Ce o să...? începu preşedintele.

Bang! Uşa cockpitului se zguduia. Soldaţii Unităţii Echo se ridicaseră de pe scaune şi încercau din nou să o spargă. Dintr-odată însă auziră vocea pilotului de pe elicopterul Penetrator prin radio. Acesta era unul dintre oamenii lui Caesar Russell, un membru al Detaşamentului 7.

— X-38, aici elicopterului Penetrator al Forţelor Aeriene. Vă avertizăm, avem îndreptate asupra voastră mai multe rachete. Eliberaţi-l pe băiat în acest moment!

Schofield se întoarse şi-l privi pe Kevin. Mintea lui lucra repede. Nu aveau nicio cale de scăpare, erau încercuiţi – elicopterul Penetrator afară, soldaţii Unităţii Echo înăuntru, ameninţarea rachetelor... Apoi văzu compartimentul încastrat în peretele carlingii, chiar lângă scaunul lui Kevin. Se întoarse spre preşedinte:

— Domnule, aţi putea să-l ajutaţi pe Kevin să-şi dea jos costumul?

Preşedintele făcu întocmai în timp ce Schofield apăsa butonul radio.

— Penetrator, care sunt intenţiile voastre?

În timp ce vorbea, căpitanul deschise compartimentul din perete. Văzu o plăcuţă pe care scria: SET DE SUPRAVIEŢUIRE. Membrii unităţii Echo încercau în continuare să spargă uşa.

— Dacă-l eliberaţi pe băiat, se auzi pilotul elicopterului Penetrator, vă lăsăm să plecaţi.

— Da, sunt sigur, bombăni Schofield.

Cerceta cu mişcări precipitate compartimentul pentru situaţii de urgenţă.

— Ce naiba, murmură el, trebuie să fie una aici. Întotdeauna este…

Vorbi apoi în microfon:

— Şi dacă nu-l eliberăm pe băiat?

— Atunci, nu vom avea încotro. Va trebui să vă ucidem pe toţi.

Chiar în acel moment Schofield găsi ceea ce căuta în interiorul compartimentului: un tub metalic lung de şaizeci de centimetri care arăta ca…

Îl luă repede şi când ridică ochii se trezi în faţa ferestrei dintre carlingă şi compartimentul din spate al navetei. De cealaltă parte a geamului, îndreptat direct spre faţa lui, era un pistol ţinut de unul dintre soldaţii Unităţii Echo!

Glonţul porni – cu un zgomot înfundat – ca un fulger alb la gura pistolului. Schofield închise ochii, aşteptând ca glonţul să spargă geamul şi să-i străpungă capul. Dar geamul era prea gros. Glonţul nu reuşi decât să-i zgârie suprafaţa şi să ricoşeze într-o parte.

Schofield inspiră adânc şi se aşeză repede în scaunul său.

— Penetrator, zise el în timp ce-şi lega din nou centurile de siguranţă, în regulă. Ascultă. Preşedintele este aici, cu mine.

În timp ce vorbea în microfon, căpitanul îi făcu semn preşedintelui să-şi desfacă centurile.

— Preşedintele…

— E cât se poate de adevărat. Am să-l trimit afară împreună cu băiatul. Sunt sigur că veţi fi de acord. Acum, îmi daţi cuvântul vostru că nu veţi trage asupra noastră dacă vor coborî amândoi din navetă?

— Desigur.

— În regulă, le spuse Schofield lui Kevin şi preşedintelui. Când am să deschid trapa, vreau să vă îndepărtaţi cât puteţi de repede de aeronavă. Bine?

— Bine, răspunse Kevin.

— Am înţeles, încuviinţă preşedintele. Dar dumneata?

Schofield trase maneta de deschidere a trapei de evacuare. Cu un fâsâit puternic, o porţiune mică din plafonul navetei – partea de deasupra pilotului legat de scaun – fu catapultată în exterior la o înălţime impresionantă. O porţiune pătrată de cer albastru se zărea acum deasupra pilotului.

— Trebuie să vă îndepărtaţi cât puteţi de repede de navetă, le mai spuse o dată Schofield. O să vin şi eu într-un minut. Doar că am de distrus un elicopter mai întâi.

În arşiţa mistuitoare a deşertului, două siluete subţiri se iviră prin trapa carlingii. Preşedintele şi Kevin. Preşedintele încă mai purta costumul său portocaliu de astronaut, dar fără cască. Kevin era îmbrăcat în hainele sale obişnuite, pe care le purtase pe sub costumul spaţial supradimensionat. Elicopterul Penetrator se învârtea deasupra lor, rotorul său enorm stârnind un curent puternic de aer în jur. O scară din sfoară cu trepte de plastic atârna de pe cupola navetei. Aceasta se desfăşurase automat de pe cupola aeronavei atunci când trapa de urgenţă sărise în sus.

Preşedintele şi Kevin coborâră iute scara, urmăriţi îndeaproape de ochii vigilenţi ai celor trei membri ai echipajului de pe elicopterul Penetrator. Apoi, tălpile lor atinseră asfaltul fierbinte al pistei şi amândoi se îndepărtară de navetă alergând cât puteau de repede.

În carlinga aeronavei, Schofield îşi mai verifică o dată centurile, aşteptând ca preşedintele şi Kevin să ajungă într-un loc sigur.

Schimbă o privire cu pilotul navetei, legat încă de scaun.

— Şi tu la ce te uiţi? începu el…

Zzzzzl Pe neaşteptate, o ploaie de scântei roşiatice ţâşniră printr-o fisură a uşii metalice din spatele lui.

„Sfinte…”

Cei din Unitatea Echo foloseau acum o torţă cu plasmă ca să taie o bucată din uşă! Trebuia să aştepte pentru ca preşedintele

şi băiatul să fie în siguranţă…

Apoi vocea pilotului de pe Penetrator se auzi din nou:

— Mulţumesc, X-38. Îmi pare rău că am minţit mai devreme, dar trebuie să vă distrugem. Noapte bună!

În aceeaşi clipă, o rachetă Sidewinder ţâşni de sub aripa dreaptă a elicopterului, lăsând în urmă o dâră spiralată de fum. Aceasta se îndreptă în jos, direct spre parbrizul navetei spaţiale. Scânteile continuau să ţâşnească prin secţiunea făcută în uşa carlingii, în spatele lui Schofield.

„La naiba”, se gândi Schofield. Era timpul să părăsească scena.

Şi pentru a-şi realiza imediat această dorinţă trase cu putere de maneta de catapultare de lângă scaunul său.

Precum un proiectil surpriză, trimis spre cer ca să declanşeze un foc de artificii spectaculos în noaptea de Anul Nou, Shane Schofield ţâşni brusc în aer cu tot cu scaun, deasupra navetei spaţiale care staţiona pe pistă. Scaunul zburător descrise o traiectorie perfect verticală, creând un triunghi bizar între el, navetă şi elicopterul Penetrator. Apoi totul se petrecu cu repeziciune.

Mai întâi, racheta lansată de Penetrator intră în naveta X-38 rămasă la sol. Aparatul de zbor, cu tot cu soldaţii Unităţii Echo din interior, explodă stârnind o minge mare de foc şi nori de fum negru şi gros. Cât despre Schofield, acesta ajunse sus de tot, deasupra flăcărilor provocate de explozie, atingând maximul traiectoriei sale verticale.

Se afla acum la aceeaşi înălţime cu cei trei membri ai echipajului elicopterului Penetrator care-l priveau şocaţi. În timpul zborului în scaun, Schofield ţinea pe umăr setul de supravieţuire pe care-l găsise în navetă. Acesta conţinea ceva preţios. Un tub metalic de şaizeci de centimetri. Nu era vorba de un tub oarecare, ci de un lansator de rachete. Un lansator de rachete portabil şi compact tip M-72, cu un singur proiectil.

Setul de supravieţuire fusese dotat cu acest tip de lansator pentru astronauţii nevoiţi să aterizeze forţat pe teritoriile inamice şi care nu ar fi avut nevoie de o armă cu greutate mare, ci doar de una eficientă, cu mare putere distructivă. Plutind la înălţime în aer, prins de scaunul de catapultare, deasupra mingii de foc –

fosta navetă X-38 –, Schofield apăsă trăgaciul lansatorului de rachete.

Imediat, un focos cu formă aerodinamică ţâşni din lansatorul M-72 străbătând aerul cu o viteză fenomenală. Proiectilul se îndrepta spre carlinga elicopterului Penetrator. Proiectilul sparse parbrizul de sticlă al elicopterului şi urmă o detunătură groaznică. Fuzelajul elicopterului de atac sări în aer, dezintegrându-se.

Resturile aparatului de zbor căzură pur şi simplu de la înălţime – o epavă cuprinsă de flăcări, lăsând în urmă nori de fum negru şi gros. Epava se izbi de asfalt şi se făcu bucăţele.

Paraşuta lui Schofield se deschise brusc, ridicându-l din scaunul pe care se catapultase. Apoi paraşuta îl duse în siguranţă la sol, iar el aterizã lin pe pistă, la scurtă distanţă de navetă şi elicopterul Penetrator. Preşedintele şi Kevin alergară spre el.

— A fost grozav, îi spuse emoţionat Kevin.

— Da, aşa e. Aminteşte-mi să nu îndrept niciodată spre dumneata o armă încărcată, spuse amuzat preşedintele.

Schofield îşi desprinse paraşuta şi aruncă o privire în direcţia clădirilor din Zona 7.

„Zona 7…”

Ciudat, primul lucru la care se gândi nu era „Mingea de fotbal” sau destinul ţării sale. Era Libby Gant. O văzuse ultima dată în timpul luptei de pe platforma scufundată a liftului mare, când grenada cu Sinovirus a colonelului Harper explodase, iar ei fuseseră nevoiţi să se despartă.

Văzură cel de-al doilea elicopter Penetrator – cel folosit de Caesar Russell şi Logan – stând gol şi abandonat în apropiere de hangarul principal al complexului.

— Caesar s-a întors în Zona 7… zise Schofield cu voce tare. De ce ar face el asta?

Şi atunci Schofield văzu un bărbat ieşind de la baza turnului de control al aerodromului. Acesta începu să le facă semne cu mâna, deşi părea epuizat. Era Book II.

Toţi trei se îndreptară spre turn. Book II era palid şi tras la faţă. Avea un pansament gros deasupra unei răni la bicepsul stâng, iar restul braţului său era suspendat cu un bandaj triunghiular improvizat.

— Scarecrow, repede! spuse el cu o grimasă de durere. Rana îl

deranja probabil în continuare. Ai face bine să vii să vezi asta. Acum.

6

În timp ce urcau scările turnului de control, Schofield îl întrebă:

— Când s-a întors Caesar în Zona 7?

— Au aterizat doar cu câteva minute înaintea voastră. Ei tocmai se îndreptau spre intrarea de sus când aţi sosit voi. Eu aveam grijă de Janson acolo sus în turn şi am văzut catapultarea. Caesar şi Logan au privit totul din uşa hangarului, dar după ce i-ai trimis pe băieţii lor în împărăţia cerurilor, au dispărut din nou undeva în complex.

— Caesar s-a întors în complex... De ce? se întrebă cu voce tare Schofield. Se gândi o clipă apoi ridică din nou privirea. Ştii ceva de Gant?

— Nu, spuse Book II. Eu am crezut că e cu voi.

— Ne-am despărţit ceva mai devreme, atunci când a explodat grenada aceea care conţinea Sinovirusul. Trebuie să fie încă în interiorul complexului.

Ajunseră la ultimul nivel al turnului de control. Juliet Janson zăcea într-un scaun, cu un bandaj mare peste rana de glonţ de la umăr. Trăia, dar era foarte palidă. Lângă ea era „Mingea de fotbal".

— Şi ce anume voiai să-mi arăţi? îl întrebă Schofield pe Book II.

— Asta, răspunse Book II arătându-i ecranul unui computer.

Pe ecran era un semnal luminos de avertizare:

PROTOCOL PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ S.A. (R) 7-A
ADOPTARE SISTEM REGISTRU DE SECURITATE
COD AUTORIZARE 7-3-468201103

*******ATENŢIE*******
INIŢIALIZARE PROTOCOL SITUAŢII DE URGENŢĂ.
DACĂ NU INTRODUCEŢI UN COD AUXILIAR AUTORIZAT SAU UN COD DE ANULARE AL CELUI PRECEDENT PÂNĂ LA ORA 11.05, VA FI INIŢIALIZATĂ SECVENŢA DE AUTODISTRUGERE A COMPLEXULUI.
DURATA SECVENŢEI DE AUTODISTRUGERE: 10:00 MINUTE
*******ATENŢIE*******

Schofield se uită la ceas.

Era ora 10.43.

Mai erau douăzeci şi două de minute până ce mecanismul termonuclear de autodistrugere al complexului avea să se declanşeze. Şi nu ştiau nimic de Gant…

„La naiba!”

— Mai e ceva, zise Book II. Am reuşit să repornim generatoarele, dar sunt în continuare probleme cu energia electrică. Am repus în funcţiune câteva sisteme, unele pentru iluminat, câteva linii de comunicare şi sistemul intern de transmisie radio.

— Şi…?

— Aruncă o privire aici.

Cu aceste cuvinte, Book II apăsă un buton şi unul dintre monitoarele pupitrului de comandă se aprinse. Pe acesta, Schofield văzu imaginea camerei de control cu vedere spre hangarul principal. Şi în interiorul încăperii devastate văzu un bărbat care privea direct spre cameră, aşa cum mai făcuse de atâtea ori în cursul aceleiaşi dimineţi. Era Caesar Russell.

Russell rânji la cameră. Atunci când vorbi, vocea lui răsună puternic din difuzoarele turnului de control:

— Salutări, domnule preşedinte şi cetăţeni ai Americii. Ştiu că este cam devreme pentru actualizarea mea din oră-n oră, dar din moment ce – din păcate – cursa mea s-a terminat sunt sigur că nu v-ar deranja un mic comentariu.

Oamenii mei sunt învinşi, cauza mea e pierdută. I-aş felicita pe preşedinte şi bravii săi bodyguarzi pentru eforturile lor, dar asta nu-mi stă în fire. Vă las acum pe toţi, nu înainte de a face un ultim comentariu: ţara asta nu va mai fi la fel după ziua de astăzi…

Şi apoi Caesar făcu un gest care-i îngheţă lui Schofield sângele în vene. Russell îşi deschise uniforma de camuflaj dezvelindu-şi pieptul. Schofield rămase cu gura căscată.

— Oh, nu… murmură el.

Acolo, pe pieptul lui Russell, era o cicatrice lungă, verticală, chiar în dreptul inimii – cicatricea unui om care suferise o operaţie pe cord cândva în trecut. Caesar rânji satisfăcut. Era

rânjetul unui maniac, al unui om rău, obsedat. Parcă-şi pierduse minţile.

— Să-mi crape inima dacă nu vă spun adevărul, zise el ironic.

— Cum? întrebă preşedintele. Nu înţeleg nimic.

Schofield nu răspunse. El înţelesese. Scoase o bucată de hârtie din buzunar. Era foaia tipărită pe care i-o dăduse Brainiac în avion chiar la început, înainte să se petreacă toate acele evenimente – atunci când el voia să se asigure că exista într-adevăr un transmiţător radio ataşat inimii preşedintelui. Căpitanul se uită repede pe schiţă.

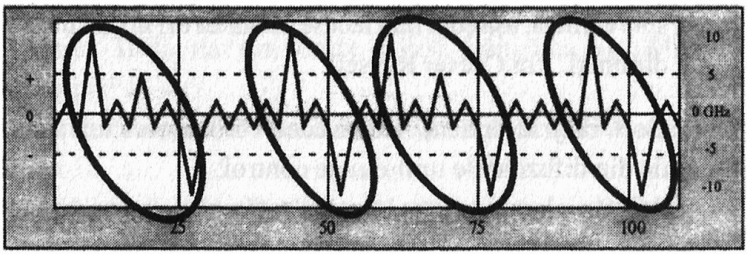

Văzu din nou cercurile pe care le desenase Brainiac şi îşi aminti explicaţiile acestuia:

„E un semnal standard de retur. Satelitul trimite un semnal de căutare – redat prin acele astea lungi ce reprezintă alternanţele pozitive ale frecvenţei semnalului – iar apoi, la scurt timp, receptorul de la sol, preşedintele, trimite semnalul înapoi. Adică acele astea groase ce reprezintă alternanţele negative.

Caută şi trimite înapoi. Lăsând la o parte interferenţele, semnalul de retur pare să se repete la fiecare douăzeci şi cinci de secunde.”

— Lăsând la o parte interferenţele... repetă cu voce tare Schofield analizând foaia tipărită. Doar că nu există niciun fel de interferenţe. E vorba despre două semnale separate. Satelitul trebuie să primească două semnale... Luă repede un pix şi reduse cele patru cercuri la două unindu-le în pereche. Acest grafic indică două semnale diferite, adăugă Schofield. Primul şi cel de-al treilea semnal. Apoi cel de-al doilea şi al patrulea.

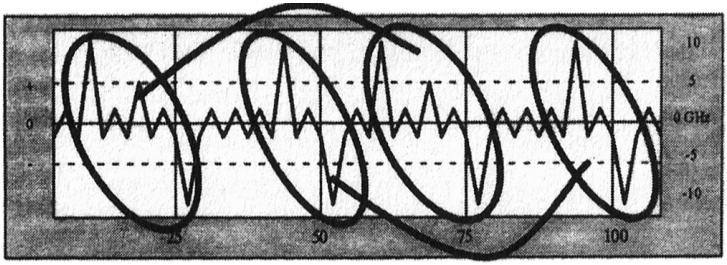

— Ce vrei să spui? întrebă nedumerit preşedintele.

— Ceea ce vreau să spun, domnule preşedinte, este că nu sunteţi singurul din acest complex cu un radio transmiţător ataşat inimii. Asta e ultima carte a lui Caesar, asul din mânecă, cum s-ar spune, astfel încât chiar dacă pierde, să câştige totuşi ceva. Caesar Russell are un transmiţător radio ataşat inimii sale. În acest caz, dacă moare, dispozitivele din aeroporturi se vor declanşa automat.

— Dar el este acum în interiorul complexului, zise Book II înfiorându-se de durere, iar secvenţa de autodistrugere va fi iniţiată exact peste douăzeci de minute.

— Ştiu, spuse Schofield. Ştie şi el acest lucru. Ceea ce înseamnă că va trebui să fac acum ceva ce nu credeam că voi dori vreodată. Trebuie să intru din nou în complex ca să împiedic uciderea lui Caesar Russell.

A ŞAPTEA CONFRUNTARE

3 iulie, ora 10.45

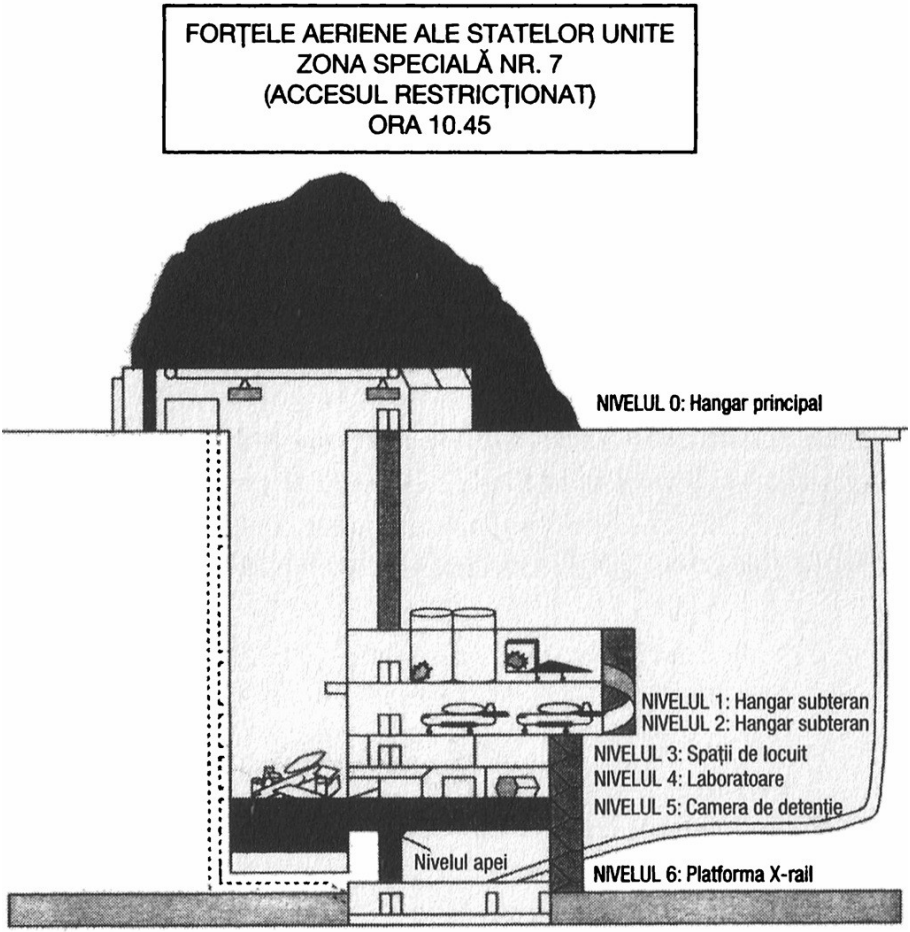

1

Schofield se înarmă din nou. Cum Book II şi Juliet erau răniţi, el decise să se întoarcă singur în complex. Îşi recuperă dispozitivul Maghook de la Book şi îl puse în tocul pistolului de la spate.

Luă şi arma P-90 pe care Seth Grimshaw o luase din complex. Aceasta avea doar vreo patruzeci de gloanţe rămase, dar era mai bine decât nimic. Îşi îndesă pistolul M9 al lui Book şi propriul său pistol Desert Eagle în tocurile de pe coapse şi în final îşi schimbă casca audio şi microfonul de la încheietură – defect din cauza apei – cu cele încă funcţionale ale lui Juliet.

Stabiliră ca Book şi Juliet să rămână în turn înarmaţi cu o puşcă P-90 pentru a-i păzi pe preşedinte, „Mingea de fotbal” şi pe Kevin până ce Armata şi Infanteria Marină aveau să sosească la bază.

Căpitanul luă telefonul lui Nicholas Tate şi formă numărul operatorului. Auzi imediat vocea lui Fairfax.

— Domnule Fairfax, am nevoie de o favoare.

— Despre ce este vorba?

— Am nevoie de codurile de dezactivare pentru Zona specială 7, codurile care anulează procedura de autodistrugere. Nu cred că sunt păstrate în bibliotecă, într-o carte. Va trebui să accesezi reţeaua locală şi să le găseşti cumva.

— Cât timp am la dispoziţie? întrebă Fairfax.

— Ai exact nouăsprezece minute.

— Mă ocup de asta.

Fairfax închise telefonul. Schofield introduse un încărcător plin în pistolul său M9. În timp ce făcea acest lucru, cineva se apropie de el.

— Cred că şi ea este în viaţă, îi mărturisi pe neaşteptate Kevin.

Schofield ridică ochii şi-l privi o clipă pe băieţel.

— De unde ştiai la ce mă gândeam?

— Eu ştiu. Întotdeauna ştiu, pur şi simplu. Am ştiut că doctorul Botha îi minţea pe cei din Forţele Aeriene. Şi mi-am dat seama de la bun început că eşti un om bun. Nu pot să-mi dau seama cu exactitate ce gândesc oamenii, doar ce simt ei. Chiar acum eşti îngrijorat pentru o anumită persoană. E vorba de cineva de care

îţi pasă. Cineva care e încă înăuntru.

— Tot aşa ţi-ai dat seama că eu eram la bordul navetei spaţiale?

— Da.

Schofield termină de încărcat armele.

— Poţi să-mi dai nişte sfaturi? îl întrebă el pe Kevin.

Băieţelul răspunse:

— Eu am văzut-o doar o singură dată, atunci când stăteaţi amândoi lângă cubul meu. Şi am simţit un singur lucru: cu siguranţă te place. Aşa că ai face bine să o salvezi.

Schofield afişă un zâmbet trist.

— Mulţumesc.

Şi apoi plecă. Încercă mai întâi uşa de sus. Ghinion. Probabil că Caesar schimbase manual codul de acces. Nu era timp suficient ca Fairfax să spargă şi codul acesta.

Mai avea deci o singură opţiune: EEV. Schofield alergă spre elicopterul Penetrator abandonat de Caesar.

Era ora 10.48.

Două minute mai târziu, elicopterul pilotat de Schofield ateriză lângă EEV într-un nor de praf şi nisip.

Aceasta nu fusese prea greu de găsit. Biplanul verzui al domnului Hoeg – care rămăsese abandonat pe loc drept în deşert – indica cu multă precizie locul în care se afla EEV.

Imediat ce elicopterul negru ajunse la sol, Schofield coborî grăbit şi alergă spre EEV. Sări în groapa săpată în pământ şi dispăru imediat pe uşa de oţel care rămăsese deschisă.

Era ora 10.51 când Schofield păşi cu arma pregătită pe platforma X-rail de la Nivelul 6.

Acolo jos era întuneric beznă. Singura sursă de lumină era raza subţire a lanternei montată pe ţeava puştii sale P-90. În faţa lui erau cadavre, umbre – rămăşiţe ale luptelor din ziua aceea. Forţele Aeriene versus Serviciul Secret. Sud-africanii versus Forţele Aeriene. Schofield şi puşcaşii săi marini versus Forţele Aeriene.

„Iisuse…”

Dar era altceva care-l preocupa mai mult. Bineînţeles, Kevin avusese dreptate. Pe lângă faptul că trebuia să-l salveze pe

Caesar Russell, Schofield mai avea un motiv – mult mai personal – ca să intre din nou în Zona 7.

El voia să o găsească pe Libby Gant. Nu ştia ce i se întâmplase acesteia după ce grenada cu Sinovirus explodase în hangarul principal, dar refuza să creadă că era moartă.

Schofield îşi apropie microfonul de la încheietura mâinii de buze şi făcu o încercare:

— Fox! Fox! Eşti acolo? Aici Scarecrow. M-am întors înăuntru. Mă auzi?

În întuneric, undeva în interiorul complexului din Zona 7, Libby Gant începu să se mişte. Auzea o voce, ca prin vis…

— … mă auzi?

Fusese inconştientă aproape o oră şi habar nu avea unde se afla şi ce i se întâmplase. Îşi amintea doar că intrase în camera de control după ce urcase scările şi acolo văzuse ceva important, apoi… nimic. Clipi de câteva ori şi după ce-şi reveni în simţiri constată că avea încă pe ea costumul galben de protecţie biologică, mai puţin casca. Aceasta îi fusese scoasă. Abia atunci simţi durerea din umăr. Gant deschise ochii… şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

Partea de sus a trupului ei era ţintuită de o pereche de drugi de oţel puşi unul peste altul în formă de „X”. Avea mâinile ridicate deasupra capului – de parcă ar fi fost crucificată, iar încheieturile îi erau legate strâns cu bandă adezivă de braţele crucii de oţel improvizate.

În jurul gâtului avea şi mai multă bandă adezivă, care o ţintuia de mijlocul acelui „X” format din drugii de oţel. Picioarele ei – legate cu bandă adezivă în jurul gleznelor – erau întinse pe podea, inerte. Respiraţia i se precipită. Ce naiba însemna asta? Era prizoniera cuiva.

Aşa cum atârna neputincioasă, legată de cruce şi cu ochii măriţi de groază, începu să-şi revină.

Aruncă o privire în jur.

Primul lucra care-i atrase atenţia fu întunericul. Nu se vedea nicio lumină electrică. Trei focuri slabe iluminau spaţiul din jurul ei. La lumina aceea plăpândă îl văzu pe Hagerty. Colonelul Hot Rod Hagerty era chiar în dreapta ei, „crucificat” în acelaşi fel – cu picioarele întinse în faţă, pe podea şi cu braţele întinse pe cruce.

Bărbatul avea ochii închişi, capul plecat şi gemea din când în când. Gant cercetă în continuare încăperea. Ea stătea într-o zonă mai întunecoasă, sub un fel de consolă; în faţa ei era o structură ciudată, ca o platformă. O mică scenă în mijlocul încăperii.

Câteva jucării stăteau împrăştiate pe această scenă printre cioburi mari de sticlă. Din câte putea să-şi dea seama, acolo fusese un cub din sticlă în interiorul căruia se ridica platforma aceea. Acum numai jumătate din acel cub mai rămăsese în picioare. Gant înţelese unde se afla – în zona sterilizată destinată lui Kevin.

Probabil că deasupra ei era laboratorul de observaţii cu vedere spre cub. Consola de deasupra ei era baza acestui laborator.

Privirea lui Gant se opri apoi asupra unei alte persoane crucificate din încăpere. Se cutremură de repulsie. Era colonelul Jerome Harper, membru al Forţelor Aeriene. Sau, mai bine spus, ceea ce mai rămăsese din el. Acesta zăcea în stânga lui Gant, sub aceeaşi consolă, cu braţele imobilizate, ridicate mult deasupra capului. Capul bărbatului atârna în faţă, atât cât îi permitea banda adezivă care-i înfăşură gâtul. Dar ceea ce şoca la prima vedere nu era partea de sus a corpului său, ci partea de jos. Harper nu mai avea picioare. Mai exact, picioarele îi fuseseră hăcuite. De la mijloc în jos, corpul colonelului fusese ciopârţit cu brutalitate precum o carcasă într-un abator.

Ceea ce mai rămăsese din acea parte a corpului său erau doar nişte bucăţi mari de carne vie sfâşiată în zona şoldurilor.

Într-adevăr, mijlocul lui Harper era doar un amestec dezgustător de carne şi sânge care se sfârşea brusc cu coccisul acestuia rămas la vedere.

Era cel mai dezgustător lucra pe care-l văzuse Gant în viaţa ei. Ochii ei rătăciră mai departe prin încăpere. Începea să înţeleagă. Bănuielile ei erau îndreptăţite. Era prizoniera unui monstru. Un individ care fusese până în ziua aceea închis în spaţiul de detenţie al Zonei 7.

Lucifer Leary. Chirurgul din Phoenix. Criminalul în serie care-i terorizase pe autostopiştii de pe autostrada interstatală dintre Las Vegas şi Phoenix – fostul student medicinist care obişnuia să-şi răpească victimele, să le ducă acasă şi apoi să le mănânce membrele chiar în faţa lor. Gant se uită îngrozită în jur.

Leary – un bărbat masiv, îşi amintea ea, de cel puţin doi metri

înălţime, cu un tatuaj hidos pe faţă – nu se vedea nicăieri. Cu excepţia ei şi a lui Hagerty, întreaga zonă era pustie. Mult prea pustie. Ceea ce, într-un mod straniu, era şi mai înspăimântător.

2

Schofield reuşi să ajungă la casa scării din capătul estic al Nivelului 6. Trebuia să ajungă la camera de control cu vedere spre hangarul principal pentru a introduce codurile finale înainte de 11.05 sau, în cazul în care acest lucru nu ar fi fost posibil, să-l captureze pe Caesar şi să-l scoată din Zona 7 înainte de declanşarea încărcăturii nucleare care urma să aibă loc la 11.05.

Deschise uşa de la casa scării... şi se trezi în faţa unui urs negru enorm, pe care-l surprinse în lumina slabă a lanternei sale. Acesta se ridică pe picioarele din spate dezvelindu-şi colţii masivi şi scoase un răget înfiorător!

Schofield făcu un salt şi se ascunse după parapetul platformei X-rail în timp ce membrii familiei de urşi ieşeau agale pe uşa de la casa scărilor: masculul, femela şi cei trei pui, toţi în şir indian. Nicholas Tate spusese adevărul. Erau urşii pe care-i văzuse el.

Aceştia scăpaseră din captivitate şi se plimbau nestingheriţi prin complex. Masculul adulmecă o clipă aerul, apoi se îndreptă în direcţia vestică, către celălalt capăt al platformei subterane, urmat bineînţeles de progeniturile sale. Când consideră că urşii erau destul de departe ca să mai prezinte un pericol, Schofield ţâşni pe uşa deschisă de la casa scării.

Dave Fairfax tasta cu înfrigurare în faţa computerului său ultraperformant. După vreo cinci minute de căutări, computerul găsi un număr: codul care anula autodistrugerea Zonei 7. Se descurcase bine, într-un timp record. Doar că mai era o problemă. Numărul avea 640 de milioane de cifre. Continuă să tasteze.

10.52

Schofield urca repede scările în întunericul de nepătruns, raza lanternei sale agitându-se pe pereţii de beton din jur. În timp ce fugea pe scări mai încercă o dată să o prindă pe Gant pe frecvenţa obişnuită.

— Fox, aici Scarecrow. Mă auzi? întrebă el în şoaptă. Repet,

Fox, aici Scarecrow…

Nu primi niciun răspuns. Trecu în fugă pe lângă ieşirea de incendiu de la Nivelul 5 – uşa de pe marginile căreia mai ţâşneau încă jeturi subţiri de apă –, apoi ajunse la Nivelul 4, la care se afla laboratorul. Se năpusti pe uşa deschisă încercând să găsească o cale de a ajunge mai repede sus.

În aripa opusă a Nivelului 4, Gant auzi din nou vocea aceea. Se auzea slab, cu bruiaje, undeva la distanţă:

— … repet, Fox, aici Scarecrow…

Scarecrow… Vocea se auzea în casca lui Gant, casca care îi atârna acum pe umăr. Probabil că-i căzuse din ureche atunci când primise lovitura agresorului.

Ridică ochii spre încheietura mâinii ei drepte, legată cu bandă adezivă de crucea de deasupra capului ei. Mai avea încă microfonul la mână, dar nu avea cum să-l apropie de gură, iar microfonul funcţiona doar atunci când se vorbea de la o distanţă foarte mică. Nu putea să facă acest lucru, aşa că începu să bată cu degetele în el.

Schofield ajunse pe platformă, în faţa uşii de la Nivelul 2, şi se opri brusc. Auzise un semnal ciudat – ca nişte bătăi succesive – în casca lui. Tap-tap-taap. Tap-taap-tap… Bătăi lungi şi scurte. Codul Morse. Descifră repede semnalul: „F-O-X. F-O-X…”

— Fox, tu eşti? O bătaie pentru „nu”, două pentru „da”.

Tap-tap.

— Eşti teafară?

Tap.

— Unde eşti? Bate numărul nivelului la care te afli.

Tap-tap-tap-tap.

10.53

Schofield se năpusti pe uşa de incendiu a Nivelului 4, scanând iute zona de decompresie cu ajutorul lanternei de pe ţeava puştii. Era întuneric. Întuneric beznă.

Această zonă a Nivelului 4 era complet goală, la fel ca încăperile de testare din partea opusă a aceluiaşi nivel şi pasarelele de deasupra. Uşa glisantă orizontală din podea – cea care făcea legătura cu zona celulelor – era încă deschisă.

Jos, la Nivelul 5, apa crescuse considerabil în ultimele ore şi inundase deja podeaua de la Nivelul 4. Vălurele mici şi negre se loveau de marginile deschiderii orizontale aşa încât trapa părea acum o mică piscină pătrată.

Se părea că Nivelul 5 era complet sub apă. Schofield păşi pe deasupra deschiderii inundate – şi în acelaşi moment i se păru că văzuse ceva ţâşnind prin apă. Se întoarse rapid, dar orice ar fi fost acea fiinţă dispăruse deja. Asta era tot ce-i mai lipsea.

Un complex cufundat în întuneric deplin, în care urşii se plimbau nestingheriţi pe scări, în timp ce Caesar şi Logan se ascundeau, de asemenea, pe undeva. Era apă peste tot. Şi nu luase în calcul că exista posibilitatea de a se întâlni cu alţi deţinuţi periculoşi.

Ajunse la zidul care împărţea în două Nivelul 4, deschise uşa, ridică arma… şi imediat o zări pe Gant în celălalt capăt al încăperii, în spatele cubului spart care-i servise drept locuinţă lui Kevin. Aceasta avea braţele întinse în părţi deasupra capului, legate de o cruce bizară din oţel.

Schofield străbătu în fugă zona din faţa laboratorului de observaţii şi se lăsă în genunchi în faţa lui Gant. Îşi puse pe podea puşca P-90, apoi îi prinse capul în mâini cu blândeţe şi fără să mai stea pe gânduri o sărută pe buze. Gant rămase surprinsă, dar îşi reveni repede şi îi răspunse la sărut. Când se îndepărtă de ea, Schofield îi văzu pe ceilalţi bărbaţi care o încadrau. Mai întâi îl văzu pe Hagerty, inconştient şi crucificat în aceeaşi manieră.

Apoi, privirea i se opri asupra rămăşiţelor colonelului Harper – văzu carnea sfâşiată de la mijloc în jos şi observă cu repulsie coccisul expus al acestuia.

— Sfinte Dumnezeule… murmură el.

— Repede, zise Gant. Nu avem prea mult timp. El poate să apară în orice moment.

— Cine? întrebă nedumerit Schofield în timp ce-i desfăcea banda adezivă din jurul gâtului.

— Lucifer Leary.

— Oh, la naiba…

Schofield începu să se mişte mai iute. După ce termină cu banda din jurul gâtului încercă să-i elibereze încheieturile mâinilor. Se auzi un bubuit care zgudui pereţii. Schofield şi Gant

ridicară ochii, uimiţi.

— Liftul pentru aeronave… zise Schofield.

— Probabil că el a urcat sus, şopti Gant, iar acum vine înapoi. Grăbeşte-te…

Şi mai iute acum, Schofield continuă să o dezlege la mâna stângă, dar fusese legată mult prea strâns şi nu reuşi mare lucru. Degetele lui alunecau pe banda lucioasă. Avea să dureze prea mult…

Se întoarse şi văzu câteva cioburi de sticlă împrăştiate pe locul în care fusese cubul lui Kevin – cioburi pe care le putea folosi ca să taie banda adezivă. Strecurându-se printre acestea, se aplecă şi începu să caute pe jos o bucată de sticlă destul de ascuţită. Şi găsi una, în acelaşi moment în care Gant ţipă:

— Scarecrow!

Se ridică şi se întoarse – ca să se trezească în faţa unei namile, un bărbat cu umeri foarte laţi, de o înălţime impresionantă. Schofield îngheţă. Bărbatul stătea pur şi simplu în faţa lui – poate la un metru distanţă – absolut nemişcat, iar faţa acestuia era ascunsă în întuneric. Întinse gâtul spre Schofield, privindu-l cu atenţie, fără să spună nimic. Schofield nici măcar nu-l auzise apropiindu-se.

— Tu ştii de ce nevăstuica nu fură niciodată din cuibul aligatorului? îl întrebă silueta întunecată.

Schofield nici măcar nu-i putea vedea buzele mişcându-se. Simţea un nod în gât.

— Pentru că, zise bărbatul, ea nu ştie niciodată când se întoarce aligatorul.

Şi cu aceste cuvinte, gigantul păşi în lumina flăcărilor, iar Schofield zări cea mai fioroasă şi mai crâncenă figură pe care o văzuse în viaţa lui.

Faţa bărbatului era deosebit de mare – ca şi posesorul ei, bineînţeles. Un tatuaj hidos de culoare neagră îi acoperea complet obrazul stâng. Tatuajul reprezenta cinci urme de gheare pe verticală în jos, ca nişte răni deschise în carne vie. Era Lucifer Leary.

Pe lângă faptul că era atât de hidos, bărbatul era enorm, de cel puţin doi metri înălţime, avea umeri laţi şi musculoşi şi nişte picioare groase ca nişte copaci. Între el şi Schofield era o diferenţă de vreo treizeci de centimetri. Leary purta nişte blugi,

la fel ca toţi deţinuţii din complex, şi o cămaşă albastră cu mânecile sfâşiate. Ochii lui negri nu aveau nici cea mai mică sclipire de umanitate – îl fixau doar pe Schofield ca nişte orbite goale şi negre.

Apoi Leary deschise gura şi rânji ameninţător, dezvelindu-şi dinţii galbeni şi stricaţi.

Efectul era şocant pentru ei, aproape hipnotic.

Schofield aruncă o privire în direcţia lui Gant, acolo unde rămăsese puşca lui P-90, pe podea, chiar în faţa ei. Apoi, cât putu de repede, duse ambele mâini spre pistoalele din tocurile de pe coapse. Nu apucă însă să-şi scoată pistoalele, pentru că Leary îi anticipase deja mişcarea.

La fel de iute ca un şarpe cu clopoţei, gigantul plonjă înainte şi-l prinse pe Schofield de încheieturile mâinilor, ca într-o menghină. Mâinile lui enorme începură să strângă, din ce în ce mai tare. Schofield nu mai simţise niciodată o durere atât de intensă. Căzu în genunchi cu dinţii încleştaţi, în timp ce Leary îl strângea în continuare.

Încheieturile lui cedară şi se umplu de sânge. Avea impresia că degetele lui – umflate şi roşii – aveau să explodeze.

Scăpă amândouă pistoalele. Acestea căzură cu zgomot pe podea, iar Leary le trase câte un şut. Apoi, după ce scăpă de pistoale, îl apucă de gât pe Schofield şi îl ridică în sus şi-l aruncă departe, în fosta zonă de joacă a lui Kevin.

Schofield ateriză chiar deasupra scenei, alunecă pe nişte jucării, înainte să se prăbuşească cu zgomot peste o bucată din latura cubului care rămăsese încă în picioare. În cele din urmă se rostogoli până în celălalt capăt al scenei.

Lucifer se repezi furios după el, călcând greoi prin cioburile de sticlă. Schofield gemu de durere când încercă să se ridice. Dar nu mai era nevoie să se obosească. În câteva secunde, Leary ajunse lângă el. Uriaşul criminal îl ridică pe Schofield ţinându-l de cataramele uniformei de luptă şi-i trase un pumn zdravăn în faţă.

Capul lui Schofield sări ca o minge în spate. Gant nu putea să facă nimic altceva decât să privească neajutorată scena de coşmar, ţintuită încă de cruce. Puşca P-90 a lui Schofield rămăsese pe podea la doar câţiva centimetri de ea după ce Lucifer îi trăsese un pumn lui Schofield. Finalul luptei putea fi anticipat cu uşurinţă.

Lucifer lovi, Schofield se feri şi căzu pe podea într-o parte. Lucifer se apropie de el cu paşi mari în timp ce Schofield se chinuia să se ridice. Apoi Lucifer îl ridică pe sus şi-l aruncă prin uşa care despărţea Nivelul 4 în două, iar căpitanul ateriză pe podea în zona de decompresie.

Lucifer îl urmă. Încă o lovitură cu piciorul şi Schofield se rostogoli pe jos – plin de sânge şi cu respiraţia tăiată – până la marginea deschiderii inundate din podea.

Şi atunci, pe neaşteptate, un cap enorm de reptilă ieşi din apă prin trapa din podea şi se năpusti spre capul lui Schofield. Căpitanul se rostogoli repede în partea opusă, evitând la timp fălcile puternice care se închiseră într-o fracţiune de secundă la un centimetru de faţa lui.

„Iisuse!”

Era un dragon de Komodo. Cea mai mare şopârlă din lume, un bine-cunoscut carnivor care prefera carnea de om.

Preşedintele îi spusese de fapt că dragonii de Komodo erau ţinuţi acolo pentru testări – la fel şi urşii Kodiak – în cuştile de la Nivelul 5. Animalele erau folosite pentru proiectul Sinovirus. După toate indiciile, zăvoarele electrice ale cuştilor acestora fuseseră ineficiente în lipsa curentului electric. La vederea dragonului de Komodo din bazinul improvizat, un zâmbet strâmb schimonosi faţa lui Lucifer. El îl ridică pe Schofield în aer, deasupra apei în care se agitau reptilele. Suspendat deasupra bazinului din podea, căpitanul dădea din picioare, ţinându-şi degetele încleştate pe pumnii enormi ai lui Leary, privind îngrozit corpurile negre şi prelungi – ca de aligatori – ale celor doi dragoni de la suprafaţa apei. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, Lucifer îl aruncă pe Schofield în apă. Căpitanul căzu în bazin cu un plescăit puternic stârnind un val de spumă, cu o clipă înainte ca Lucifer să apese un buton din podea, chiar lângă acea gaură pătrată plină cu apă. În câteva secunde, uşa mare şi glisantă – precum o uşă de garaj – se închise ermetic cu un clic deasupra valurilor provocate de scufundarea lui Schofield. Garnitura groasă a uşii se lipise perfect de cadrul ei metalic.

Lucifer slobozi câteva hohote de râs auzindu-l pe Schofield care bătea cu ultimele puteri în uşa glisantă. Apa izbea puternic uşa metalică orizontală cu un zgomot sinistru. Probabil că dragonii îl sfârtecau deja pe acel fraier puşcaş marin – se gândi

Lucifer şi zâmbi mulţumit.

Apoi se îndreptă din nou către cealaltă zonă a Nivelului 4, unde rămăsese femeia aceea drăguţă. Abia aştepta să o tranşeze.

3

Libby Gant simţi un fior de groază când îl văzu pe Lucifer Leary intrând din nou în zona de observaţie a Nivelului 4. Acesta era singur şi teafăr. Nu. Lucifer nu ar fi putut să… Nu…

Mătăhălosul criminal în serie străbătu cu paşi apăsaţi încăperea lungă ca un hol părând foarte mulţumit şi sigur pe el. Când ajunse în faţa lui Gant aplecă mai întâi capul, căutându-i privirea, apoi se lăsă în genunchi şi îşi apropie faţa de ea. Apropierea lui îi provocă greaţă. Respiraţia bărbatului era dezgustătoare – mirosea îngrozitor a carne de om.

Leary începu să-i mângâie părul.

— Ce păcat, vai, ce păcat, spuse el în zeflemea. Cavalerul tău neînfricat în armură strălucitoare nu s-a dovedit a fi un brav războinic, aşa cum credea el însuşi că este. Fapt care ne dă acum prilejul să ne… cunoaştem mai bine.

— Eu nu aş fi prea sigur, se auzi o voce din spatele lui Lucifer.

Uriaşul se întoarse fulgerător. Şi acolo, în pragul uşii camerei de decompresie, cu hainele şiroind de apă, stătea Shane Schofield.

— Te vei atinge de ea doar peste cadavrul meu, rosti printre dinţi căpitanul.

Lucifer scoase un urlet, ridică iute puşca P-90 a lui Schofield de pe podea şi începu să tragă. Schofield se retrase la timp în spatele uşii, în timp ce peretele despărţitor din jurul intrării fu ciuruit de o ploaie de gloanţe. Oricum, în câteva secunde, arma P-90 rămase fără gloanţe, iar Lucifer o aruncă şi din câţiva paşi ajunse din zona de observaţie înapoi în camera de decompresie.

Uşa orizontală din podea era acum deschisă, iar apa clipocea peste marginile acesteia. Umbrele mari ale dragonilor de Komodo erau încă vizibile sub suprafaţa vălurită a apei. Ca prin minune, aceştia nu-l sfâşiaseră pe Schofield. Şi atunci Lucifer îl văzu. Schofield stătea în picioare în camera de decompresie, chiar lângă bazinul improvizat.

Lucifer sări şi-l atacă, pocnindu-l zdravăn cu mâna dreaptă. Schofield se feri, evitând pumnul enorm al acestuia. Era mult mai

calm acum. Era sigur şi calculat. Lucifer nu-l mai putea lua prin surprindere. Ştia cum să-l înfrunte.

Lucifer se întoarse şi-l atacă din nou, dar rată şi de această dată lovitura. Schofield profită de greşeala acestuia şi îl lovi pe uriaş cu toată puterea în faţă. Nasul acestuia crăpă.

Lucifer părea mai mult uimit decât rănit. Duse mâna la nas şi privi sângele care-i înroşea degetele de parcă acesta ar fi fost o ciudată substanţă extraterestră, de parcă nimeni nu-l mai rănise vreodată.

Până să se dezmeticească, Schofield îl lovi din nou în plin şi pentru prima dată matahala se clătină pe picioare. Urmă încă o lovitură – şi mai puternică de această dată –, iar Lucifer făcu un pas înapoi de parcă încerca să-şi ţină echilibrul. Mai primi un pumn şi făcu încă un pas în spate. Apoi încă un pumn – cel mai puternic pe care-l dăduse vreodată Schofield – şi piciorul lui Lucifer atinse marginea bazinului din podea.

Reuşi să-şi îndrepte umerii, dar o ultimă lovitură în nas îl făcu pe uriaş să-şi piardă complet echilibrul şi să cadă pe spate… în bazinul în care forfoteau dragonii de Komodo.

Gigantul căzu în apă ridicând un val mare de spumă. Imediat ce bărbatul se scufundă, dragonii se repeziră la el, iar apa începu parcă să clocotească.

Nu se mai vedea nimic decât trupurile negre şi încolăcite ale reptilelor – zvârcolindu-se care mai de care ca să apuce prada –, gheare şi cozi, iar printre acestea picioarele lui Lucifer, care urla în agonie cuprins de spasme.

Brusc, apa din bazin se făcu roşie – un roşu sinistru, dezgustător –, iar picioarele lui Lucifer rămaseră inerte. Dragonii de Komodo continuau însă să-i devoreze trupul.

Schofield se cutremură de scârbă, dar se simţea uşurat. Dacă era cineva pe lume care să merite o moarte atât de groaznică, acela era Lucifer Leary.

Căpitanul apăsă apoi butonul care închidea uşa din podea şi imaginea de coşmar dispăru.

Se ridică şi alergă înapoi la Gant.

10.59

În mai puţin de un minut, Gant era eliberată şi stătea în picioare alături de Schofield. Acesta încerca acum să-l dezlege pe

Hot Rod Hagerty, care-l privea ameţit.

— Ştii, aniversarea asta a fost îngrozitoare, zise Gant.

Făcu apoi un semn din cap în direcţia camerei de decompresie şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo? La început am crezut că Leary te-a…

— Aproape că a reuşit, răspunse Schofield. Ticălosul m-a aruncat într-un bazin plin cu dragoni de Komodo.

— Şi cum ai ieşit?

Schofield îi arătă dispozitivul Maghook înainte de a-i explica:

— Din câte se pare, reptilele sunt foarte sensibile la descărcările magnetice. Chiar în dimineaţa asta am aflat acest lucru de la un băieţel pe nume Kevin. Aşa că a fost de ajuns să-mi descarc dispozitivul Maghook şi niciun dragon nu a vrut să se apropie de mine. Apoi am deschis din nou uşa orizontală de pe partea cealaltă şi m-am întors după tine. Din păcate pentru el, Leary nu a avut la el nişte cârlige cu supraîncărcare magnetică atunci când a căzut în apă.

— Frumos! zise Gant. Foarte frumos! Dar unde sunt preşedintele şi Kevin?

— Sunt în siguranţă acum. Au rămas sus, în afara complexului.

— Atunci de ce te-ai întors aici?

Schofield îşi consultă ceasul înainte de a răspunde.

Era ora 11.00.

— Din două motive. Primul: în exact cinci minute mecanismul de autodistrugere a complexului va fi activat. În zece minute locul acesta va fi ras de pe faţa pământului şi nu putem permite să se întâmple aşa ceva în timp ce Caesar Russell se află încă aici. Aşa că avem doar două opţiuni: ori oprim autodistrugerea complexului, ori îl scoatem pe Caesar Russell de aici înainte ca explozia să aibă loc.

— Stai puţin, îl întrerupse Gant. Am înţeles bine? Trebuie să-l salvăm pe Caesar Russell?

— Se pare că gazda noastră a decis să-şi implanteze un cip electronic în inimă, la fel ca al preşedintelui. Astfel, dacă el va muri, toată ţara va muri odată cu el.

— Ticălosul, spuse Gant. Şi care ar fi cel de-al doilea motiv?

Obrajii lui Schofield se colorară uşor înainte de a răspunde:

— Am venit după tine.

Faţa lui Gant se lumină la auzul acestor cuvinte, dar, încercând

să pară indiferentă, spuse repede:

— Ştii, am putea relua mai târziu discuţia asta.

— Cred că ar fi mai bine, aprobă Schofield reuşind să-l dezlege în cele din urmă pe Hagerty.

Acesta clipea nedumerit, privind îngrozit în jur. Părea complet rupt de realitate.

— Ce-ai zice să lămurim aceste lucruri la următoarea noastră întâlnire? întrebă Schofield.

Pe chipul lui Gant înflori un zâmbet.

— Poţi fi sigur de asta.

4

11.01

Schofield şi Gant urcau cu mini-liftul detaşabil în puţul liftului mare pentru aeronave, înarmaţi doar cu pistoalele lui Schofield: Gant cu M9, iar Schofield cu Desert Eagle. Schofield îl trimisese pe Hagerty jos, la Nivelul 6, ca să iasă din complex folosind EEV. Hagerty nu protestase deloc. Văzuse trupul pe jumătate hăcuit al colonelului Harper, aşa că era fericit să părăsească cât mai curând Zona 7.

— Mă îndoiesc că vom reuşi să oprim autodistrugerea complexului, spuse Gant în timp ce Schofield îi injecta o doză de vaccin Sinovirus pentru a putea circula fără probleme în zona contaminată a hangarului. Trebuie să introduci un cod de anulare a secvenţei de autodistrugere până la 11.05 şi noi nu am aflat încă acest cod.

— Mă ocup de asta, zise Schofield în timp ce-şi scotea din buzunar telefonul mobil.

Apăsă tasta de apelare a ultimului număr şi vocea lui Fairfax se auzi imediat.

— Domnule Fairfax, cum merge?

— Codul de anulare a secvenţei de autodistrugere este 10502, spuse repede Fairfax. A fost introdus în sistem de undeva din interior, transpus în cod sursă. Am reuşit să-l identific. Reiese că acesta coincide cu numărul de operator al tipului care comandă acolo, un colonel din Forţele Aeriene pe nume Harper.

— Nu cred că o să-i mai trebuiască acum, zise Schofield. Mulţumesc, domnule Fairfax. Dacă scap cu viaţă de aici, o să te invit la o bere într-o zi.

Închise telefonul şi se întoarse spre Gant.

— OK. E timpul să oprim bomba asta cu ceas. Apoi, tot ce mai rămâne de făcut este să-l capturăm pe Caesar în viaţă.

Mini-liftul în care se aflau urca de-a lungul puţului întunecat liftului. Deschiderea pătrată imensă de la nivelul solului începea să se desluşească deasupra lor, datorită luminilor roşiatice ale

flăcărilor din hangarul principal. Ceva mai devreme constataseră că Lucifer Leary coborâse platforma liftului principal la Nivelul 4. După ce părăsiseră zona laboratorului de observaţii şi se apropiaseră de puţul liftului, Schofield şi Gant descoperiseră uriaşa platformă la Nivelul 4, chiar în faţa lor. Pe platformă erau nu mai puţin de cincisprezece cadavre puse unele peste altele – prizonieri, soldaţi de comando din Detaşamentul 7, puşcaşi marini şi membri ai staffului de la Casa Albă – cadavre pe care Leary, fără îndoială, plănuia să le dezmembreze în diverse moduri bizare şi greu de imaginat.

Cât despre Schofield şi Gant, abisul cu pereţi de beton se căsca deasupra lor, întunecat, rece şi pustiu. În vreme ce urcau la nivelele superioare, Gant întinse mâna sub platforma în mişcare şi scoase de sub aceasta dispozitivul ei Maghook, pe care-l lăsase sub mini-lift ceva mai devreme.

— Pregăteşte-te, îi spuse Schofield.

Ajunseseră la nivelul solului, în hangarul principal.

Hangarul arăta ca un colţ de iad. La propriu. Focurile ardeau din loc în loc, scăldând spaţiul enorm într-o lumină fantomatică portocalie. Cadavre zăceau împrăştiate la tot pasul. O întreagă varietate de resturi stăteau aruncate peste tot – rămăşiţele elicopterelor care săriseră în aer, vehicule de remorcare turtite şi dezmembrate, bucăţi din baricada distrusă a celor din Unitatea Bravo, chiar în faţa clădirii interioare. Se părea că nimic nu mai rămăsese întreg în zonă. Ferestrele oblice ale camerei de control cu vedere spre hangar erau ţăndări. O elice contorsionată, parte componentă a rotorului din coada elicopterului Nighthawk 2, era înfiptă într-o ladă din lemn de dimensiuni gigantice care atârna de cârligul unei macarale suspendate. Şi totuşi exista un obiect care rămăsese intact, în ciuda masacrului din ziua aceea. Elicopterul prezidenţial Marine One. Ca prin minune, acesta rămăsese pe marginea vestică a puţului ascensorului pentru aeronave şi părea neatins. Prudenţi, Schofield şi Gant priviră peste tot în jurul lor.

11.02

— Computerul în care trebuie să introduci codul de dezactivare se află în camera de control, zise Gant.

— Atunci acolo mergem, zise Schofield în timp ce se îndrepta

spre clădirea interioară a hangarului.

— Aşteaptă un minut, îl rugă Gant şi se opri pe loc ca să cerceteze cu privirea podeaua acoperită cu resturi metalice.

— Nu avem un minut, se împotrivi Schofield.

— Du-te tu înainte, îi spuse Gant. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor. Vreau să încerc ceva.

— Bine, acceptă căpitanul şi se îndreptă în fugă spre intrarea clădirii interne a hangarului.

În acest timp, Gant se aşeză în genunchi şi începu să caute înfrigurată printre cadavre şi fiare contorsionate în zona platformei mini-liftului. Schofield intră alergând pe holul de la parter al clădirii, înarmat cu pistolul său Desert Eagle. Urcă în fugă scările. Pentru prima dată în ziua aceea simţea că deţine controlul. Aflase codul de dezactivare a secvenţei de autodistrugere – 10502 – şi tot ce mai avea de făcut era să-l introducă în computer ca să dezamorseze bomba nucleară. Apoi era timp destul ca să-l găsească pe Caesar – ai cărui oameni erau acum istorie –, înainte ca acesta să se sinucidă. Trebuia să-l scoată din Zona 7 şi să-l ducă în faţa justiţiei.

11.03

Schofield ajunse în faţa camerei de control şi împinse mai întâi uşa, apoi intră cu pistolul ridicat. Ceea ce văzu îl luă prin surprindere. Pe un scaun rotativ, în mijlocul camerei de control distruse, se afla Caesar Russell, care-l întâmpină pe Schofield cu un zâmbet mare pe faţă. Pentru el sosirea căpitanului nu părea o surpriză.

5

— M-am gândit eu că s-ar putea să te întorci, îi spuse Caesar.

Schofield observă imediat că nu era înarmat.

Caesar adăugă:

— Ştii, căpitane, un bărbat ca dumneata se iroseşte în slujba acestei ţări. Eşti inteligent, curajos şi ai fi în stare de orice ca să realizezi ceea ce ţi-ai propus. De exemplu, ceea ce ţi-ai propus acum este bizar şi absolut ilogic: să mă salvezi pe mine. Eforturile dumitale însă nu vor fi apreciate de către toţi ignoranţii şi neghiobii care alcătuiesc populaţia acestei ţări. Şi de aceea, oftă el, este mare păcat că trebuie să mori.

În acelaşi moment Schofield auzi un clichet metalic chiar lângă urechea lui. Întoarse încetişor capul. Maiorul Kurt Logan stătea în spatele lui, ţinând un pistol SIG-Sauer de culoare argintie îndreptat spre tâmpla lui.

11.04

— Intră, îl invită Caesar.

Logan îl dezarmă pe Schofield şi amândoi păşiră în camera de control distrusă în urma luptelor din ziua aceea.

— Vino şi urmăreşte condamnarea la moarte a Americii, continuă Caesar făcându-i semn către un ecran luminos din spatele lui.

Acesta era identic cu cel pe care-l văzuse Schofield afară. Pe ecran era afişat:

PROTOCOL PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ S.A. (R) 7-A
ADOPTARE SISTEM REGISTRU DE SECURITATE
COD AUTORIZARE: 7-3-468201103

*******ATENŢIE*******
INIŢIALIZARE PROTOCOL SITUAŢII DE URGENŢĂ.
DACĂ NU INTRODUCEŢI UN COD AUXILIAR AUTORIZAT SAU UN COD DE ANULARE AL CELUI PRECEDENT PÂNĂ LA ORA 11.05, VA FI INIŢIALIZATĂ SECVENŢA DE AUTODISTRUGERE A COMPLEXULUI.

DURATA SECVENŢEI DE AUTODISTRUGERE: 10:00 MINUTE

*******ATENŢIE*******

Schofield văzu ora afişată pe ecranul computerului, în colţul de jos al acestuia. Secundele treceau pe nesimţite.

11.04.29

11.04.30

11.04.31

— Tic-tac, tic-tac, rosti încântat Caesar. Cât de frustrant trebuie să fie pentru dumneata, căpitane. Nu mai există planuri de rezervă acum, nici navete spaţiale sau ieşiri secrete. Nu ai nicio cale de scăpare. Odată ce secvenţa de autodistrugere de zece minute va fi iniţiată nimic nu o va mai putea opri. Eu voi muri. La fel şi dumneata şi toată America.

Ceasul de pe ecran afişa trecerea secundelor. Sub ameninţarea armei lui Logan, Schofield nu putea face altceva decât să urmărească neputincios apropierea sfârşitului.

11.04.56

11.04.57

Schofield îşi strânse pumnii, frustrat. Ştia codul! îl ştia. Dar acum nu-l mai putea folosi. Şi unde naiba era Gant? Ce făcea oare?

11.04.58

11.04.59

11.05.00

— Trebuie să înceapă, îi anunţă Caesar zâmbind.

— La naiba, rosti Schofield printre dinţi.

După un *bip,* pe ecran apăru un anunţ:

PROTOCOL PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ S.A. (R) 7-A

SECVENŢA DE AUTODISTRUGERE A COMPLEXULUI ACTIVATĂ
10:00 MINUTE PÂNĂ LA DETONARE

Numărătoarea inversă începu, fiind afişată pe ecran.

10:00

9:59

9:58

În acelaşi moment, o mulţime de luminiţe roşii se aprinseră

brusc în tot complexul – în interiorul hangarului principal, în puţul liftului pentru aeronave, la fiecare nivel şi de asemenea, în interiorul camerei de control. O voce electronică bubui pe neaşteptate în difuzoarele PAS[23]:

— Atenţie. Zece minute până la autodistrugerea complexului…

Şi abia atunci – în timp ce erau scăldaţi cu toţii în lumina aceea roşie pulsatorie – Schofield surprinse momentul în care Logan îşi luă ochii de la el, derutat de lumini şi sunet. Profită imediat de ocazie. Se năpusti asupra lui Logan şi amândoi se prăbuşiră peste consola unui computer. Logan încercă să îndrepte pistolul spre adversarul său, dar Schofield îl prinse de încheietura mâinii în care ţinea arma şi i-o lovi de câteva ori cu putere de consolă. Comandantul Detaşamentului 7 scăpă pistolul din mână. Caesar stătea liniştit pe scaun, rânjind satisfăcut. Urmărea plin de încântare lupta care se dădea în faţa lui.

Schofield şi Logan se luptau pe viaţă şi pe moarte, învăluiţi în lumina roşie de avertizare. Păreau două imagini identice, doi soldaţi de elită care fuseseră instruiţi după aceleaşi proceduri, schimbând acelaşi tip de lovituri, executând aceleaşi mişcări pentru a evita loviturile adversarului.

Epuizat după confruntarea anterioară cu Lucifer, Schofield încercă să-l lovească pe Logan destul de nesigur. Acesta se lăsă iute în jos, parând lovitura fără ţintă precisă şi-l atacă pe Schofield. Îl ridică pe căpitan de centură şi-l aruncă cu toată puterea în spate, către ferestrele sparte ale camerei de control.

Schofield trecu prin ferestrele distruse ale încăperii cu spatele înainte, zburând literalmente prin aer. Închise ochii şi aşteptă impactul iminent cu podeaua aflată la vreo nouă metri sub el. Dar nu se întâmplă nimic. Căderea lui fu neaşteptat de scurtă. *Buf!* Schofield ateriză pe o suprafaţă aspră de lemn care începu să se clatine sub greutatea lui.

Deschise ochii. Era întins pe una dintre lăzile enorme din lemn agăţate de macaralele montate pe tavanul hangarului. Aceasta atârna chiar în faţa camerei de control, puţin mai la stânga, permiţând celor din centrul de comandă o vedere clară asupra hangarului. O reţea de lanţuri groase susţineau lada masivă din

[23] PAS – Public Adress System (Sistem de adresare publică), compus din: microfoane, amplificatoare, difuzoare (plasate pe pereţi sau pe tavan) şi cabluri de alimentare. (n.tr.)

lemn, suspendată de sistemul de macarale pe şine de rulare care se zărea pe tavan, la doi metri deasupra. Lanţurile erau conectate prin intermediul unui mecanism de închidere cu arc inelar destul de asemănător cu sistemul de închidere circular al unui colier.

De mecanismul inelar era ataşat un dispozitiv de comandă prevăzut cu trei butoane mari – probabil pentru deplasarea cutiei înainte sau înapoi de-a lungul şinelor montate pe tavanul hangarului. Dintr-odată lada începu să se clatine tare, iar Schofield ridică privirea şi-l văzu pe Kurt Logan care sărise după el deasupra lăzii.

Jos, pe platforma hangarului, Libby Gant auzise zgomotul de sticlă spartă şi ridică repede capul. Tocmai găsise ceea ce căuta printre resturile metalice de pe podea când îl văzu pe Schofield zburând prin ferestrele camerei de control ca să aterizeze violent pe lada din lemn suspendată la înălţime deasupra platformei hangarului. Apoi îl văzu pe Kurt Logan sărind pe fereastră şi aterizând cu uşurinţă pe ladă, chiar lângă căpitan.

— Nu… murmură Gant.

Îşi scoase iute pistolul, dar brusc o ploaie de scântei provocate de gloanţe încinse pardoseala din jurul ei. Se lăsă repede în jos ca să se ascundă după două cadavre. Când ridică privirea în cele din urmă îl zări pe Caesar Russell aplecat peste pervazul ferestrelor sparte din camera de control, fluturând în mână o puşcă P-90. Acesta strigă în direcţia ei:

— Nu, nu şi nu! Vreau o luptă dreaptă, te rog!

— Atenţie. Nouă minute până la autodistrugerea complexului… se auzi din difuzoare.

Sus, pe lada din lemn, Logan încălecă deasupra lui Schofield, imobilizându-l între genunchii săi şi-l pocni cu toată puterea în faţă.

— Astăzi ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să ne încetineşti planurile, căpitane.

În lumina aceea roşie de avertizare ochii lui Logan sclipeau de furie. Încă un pumn tras cu sete. Capul lui Schofield se izbi zgomotos de ladă. Nasul lui era plin de sânge. Logan apucă dispozitivul de comandă al lăzii şi apăsă un buton. Lada începu

să vibreze şi să se balanseze, pornind apoi de-a curmezişul hangarului în direcţia puţului liftului pentru aeronave a cărui platformă rămăsese la Nivelul 4.

Sistemul de macarale pe şine funcţiona pe bază de carburanţi, aşa că nu fusese afectat de lipsa de energie electrică din complex. Lada se deplasa deasupra platformei hangarului în timp ce Logan îi căra pumni în faţă lui Schofield spunându-i:

— Ştii, îmi amintesc perfect… *Poc!* cum v-am eliminat pe toţi fricoşii din Infanteria Marină cu ocazia exerciţiilor anuale de simulare de război… încă un pumn… A fost floare la ureche, ce naiba. Toţi puşcaşii marini sunteţi o ruşine… *Poc!* pentru ţară, pentru drapel şi pentru mamele voastre care sunt doar nişte târfe nenorocite.

Îi mai trase un pumn. Schofield abia mai putea ţine ochii deschişi. Dumnezeule, primise o bătaie pe cinste… Şi apoi lada ajunse deasupra puţului liftului pentru aeronave adânc de peste o sută douăzeci de metri. Logan apăsă un buton de pe dispozitivul de comandă şi lada enormă se opri deasupra puţului. Marele abis se căsca chiar sub ei.

— Atenţie. Opt minute până la autodistrugerea complexului…

Schofield aruncă o privire peste marginea lăzii din lemn şi zări pereţii de beton ai puţului, iluminaţi acum de jur-împrejur de beculeţe roşii – patru laturi identice şi masive din piatră care se pierdeau într-o gaură neagră fără fund.

— Adio, căpitane Schofield, zise Logan ridicându-l pe căpitan de reverele uniformei şi sprijinindu-l în picioare chiar de marginea lăzii.

Schofield – lovit, plin de sânge, zgârieturi şi vânătăi, complet epuizat – nu se mai putea opune. Rămase cu picioarele tremurând pe marginea lăzii, cu ochii spre gaura imensă care se căsca sub el. Îi trecu prin minte să folosească dispozitivul Maghook pe care-l avea la spate, dar ochii i se opriră pe tavan. Acesta era confecţionat dintr-un strat transparent din fibră de sticlă. Dispozitivul nu s-ar fi prins de tavan cu magnetul său şi nici nu ar fi avut de ce să se agaţe cu cârligul său. Oricum, el nici nu mai avea energie să lupte. Gata cu armele. Gata cu Maghook. Gata cu scaunele de catapultare. Nu mai avea nimic, la fel ca Logan, de altfel. Şi atunci, chiar în momentul în care Logan se pregătea să-l împingă în gol, Schofield o zări pe Gant – o umbră

în lumina aceea roşie – cum se ascundea după nişte cadavre lângă marginea estică a puţului.

Singurul lucru care-i mai rămăsese de fapt erau prietenii… îşi spuse Schofield.

Se întoarse brusc şi-l privi în faţă pe Logan… şi spre surprinderea acestuia, căpitanul zâmbi şi-şi deschise palma, lăsând la vedere microfonul Serviciului Secret pe care-l apropie de buze. Îl privi pe Logan în ochi şi rosti în microfon:

— „Podul portului”, Sydney Harbour, Gant. Tu iei polul negativ.

Logan se încruntă.

— Cum? bâigui el.

Apoi, înainte ca adversarul său să-şi dea seama, cu ultimele puteri, Schofield întinse iute mâna peste umărul lui Logan şi deblocă mecanismul cu arc inelar al lanţurilor de care era suspendată lada. Rezultatul fu instantaneu. În lumina aceea roşie – într-un soi de *slow motion,* ca într-un coşmar –, lada pe care stăteau cei doi bărbaţi se desprinse din reţeaua de lanţuri care atârnau din macaralele montate pe tavan şi se prăbuşi.

Odată cu lada căzură în abisul de o sută douăzeci de metri Schofield şi Logan.

6

Schofield se rostogolea prin aer. Iute. În cădere zări luminile roşii ale hangarului, apoi această imagine fii înlocuită de marginea puţului ascensorului, care rămăsese repede în urmă.

Căderea continua cu o viteză periculoasă şi tot ce mai putea observa acum căpitanul erau pereţii de beton ai puţului trecându-i rapid prin faţa ochilor, apoi un amestec neclar de imagini întunecate. Ridică privirea şi văzu deschiderea pătrată a puţului micşorându-se iute, iute de tot, deasupra lui. Logan cădea alături de el având întipărită pe faţă o expresie plină de groază, de parcă nu-i venea încă să creadă ce făcuse Schofield.

Acesta desfăcuse lada şi o lăsase să cadă în puţ cu tot cu ei doi! În tot acest timp Schofield se ruga ca Gant să-l fi auzit. Aflat în cădere liberă şi înconjurat de luminiţe roşii, îşi scoase dispozitivul Maghook fără să-şi piardă cumpătul, iniţie magnetul puternic al acestuia selectând încărcătura pozitivă şi ridică ochii căutând cu privirea unica lui scăpare.

Gant îl auzise. Acum stătea culcată pe burtă chiar pe marginea puţului, ţintind cu cârligul ei – încărcat negativ – undeva în interiorul acestuia.

— Scarecrow, rosti ea în microfonul de la încheietură, trage tu primul. O să trag după tine.

În timp ce cădea prin aer, Schofield îşi îndreptă în sus cârligul Maghook încărcat pozitiv şi trase.

Acesta zbârnâi îndreptându-se pe verticală în sus. Cablul său rezistent se derula cu o viteză incredibilă în aer. Kurt Logan, care cădea alături de Schofield, înţelese pe loc ce făcea căpitanul şi scoase un urlet:

— Nu…!

— Haide, Fox, şopti Schofield. Nu mă lăsa să mor.

Libby Gant încerca să distingă ceva în întuneric privind în lungul ţevii dispozitivului său Maghook. În ciuda atmosferei

generale – luminile roşii de avertizare, vocea electronică monotonă care anunţa apropierea momentului final – ea reuşi să zărească capul cârligului lansat de Schofield: un punct metalic sclipitor străbătând întunericul puţului pe traiectorie verticală. Capul metalic se apropia de ea cu viteză.

— Nimic nu e imposibil, şopti ea ca pentru sine.

Se concentra şi apăsă pe trăgaci. Capul sferic al armei cu încărcătură magnetică ţâşni în jos între pereţii puţului, trăgând după el cablul de o lungime impresionantă.

Capul magnetic al armei lui Schofield urca, iar cel al lui Gant cobora vertiginos. Schofield era în cădere liberă, alături de Logan şi lada uriaşă de lemn. Gant lăsă cablul cârligului să se deruleze în jos.

— Haide, scumpule. Haide…

Din moment ce erau încărcate ca doi poli opuşi ar fi fost de ajuns ca cele două capete magnetice să treacă unul pe lângă altul în aer destul de aproape unul de altul… *Clang!* Cele două capete se întâlniră brusc în aer ca două rachete identice izbindu-se una de alta în văzduh!

„Podul portului”, Sydney Harbour. Cele două capete metalice se lipiră datorită încărcăturilor magnetice deosebit de puternice. Sus, în hangar, Gant agăţă repede lansatorul ei de un grilaj metalic din pardoseală.

Două dispozitive Maghook unite aveau în total vreo nouăzeci de metri de cablu. Şi o cădere în gol până la nouăzeci de metri este urmată de obicei de un şoc al naibii de puternic. Când văzu cele două capete magnetice unite în aer, Schofield – aflat încă în cădere liberă – îşi trecu cablul legat de lansator pe sub umeri şi în jurului toracelui, pregătindu-se pentru şocul iminent. Ştia cu siguranţă că avea să doară.

Şi într-adevăr, duru. Cele două cabluri se derulară până la capăt şi acum erau întinse la maxim. Urmă o smucitură cumplită. Şocul îl ridică pe Schofield în aer, la fel ca pe un paraşutist în momentul când îşi deschide paraşuta, în vreme ce sub el Kurt Logan şi lada din lemn îşi continuau căderea liberă, ca să se izbească în cele din urmă de platforma pentru aeronave. Lada din lemn explodă în momentul în care atinse platforma,

dezintegrându-se. Logan avu parte de o soartă asemănătoare. Ateriză violent – urlând înfiorător – peste rămăşiţele metalice contorsionate ale avionului AWACS presărate pe platforma liftului.

Capul său fu separat instantaneu de umeri când ateriză cu gâtul într-o bucată de aripă cu muchii tăioase îndreptată în sus. Restul corpului său se strivi din cauza impactului incredibil cu platforma liftului, la fel ca o roşie.

Cât despre Schofield, după ce fu aruncat în aer din cauza tensiunii celor două cabluri întinse, acesta continuă să se balanseze îndreptându-se cu viteză către unul dintre pereţii puţului. Se izbi de peretele de beton din care ricoşă imediat şi rămase suspendat de cablu lângă peretele vertical din beton, la vreo douăzeci şi cinci de metri deasupra platformei ascensorului.

Respira cu dificultate, iar umerii şi braţele îl dureau din cauza şocului, dar era în viaţă.

7

Cele două dispozitive Maghook îl ridicară pe Schofield în cea mai mare viteză pe lângă peretele puţului.

— Atenţie. Şase minute până la autodistrugerea complexului…

Era ora 11.09 când Gant îl ajută să iasă din puţ.

— Am crezut că „Podul portului” e ceva imposibil, cel puţin aşa ai spus tu, zise ea pe un ton sec.

— Crede-mă, aceasta e dovada perfectă că m-am înşelat, zise Schofield.

Gant zâmbi.

— Da, da, am făcut-o doar pentru că voiam o altă…

Gant se opri brusc. O ploaie de gloanţe spintecau aerul peste tot în jurul lor. Un glonţ explodă lângă piciorul drept al lui Gant – zdrobindu-i glezna –, în timp ce alte două gloanţe se înfipseră în umărul stâng al lui Schofield. Mai multe gloanţe trecură atât de aproape de faţa lui încât le simţi fierbinţeala şi le auzi vâjâitul.

Amândoi puşcaşii marini căzură la pământ, scrâşnind din dinţi de durere, în vreme ce Caesar Russell ieşea în fugă din clădirea internă a hangarului, ţinându-şi puşca P-90 strâns lipită de umăr. Trăgea ca un fanatic cu arma, iar ochii lui aveau o sclipire ciudată, de om nebun.

Schofield – rănit, dar mult mai mobil decât Gant – o împinse pe femeie în spatele rămăşiţelor baricadei celor din Unitatea Bravo. Apoi luă arma lui Gant – un pistol Beretta – şi făcu un salt în direcţia opusă, în lumina aceea roşie pulsatorie, către rămăşiţele elicopterului Nighthawk 2, pe lângă liftul pentru personal, încercând să îndepărteze cât mai mult de Gant tirul lui Caesar.

Masivul elicopter Super Stallion al puşcaşilor marini era parcat în faţa uşilor liftului – avariat într-un hal fără de hal. Fuzelajul său fusese secţionat în urma unei explozii, iar carlinga părea acum decapotabilă.

Gloanţele trase de Caesar muşcau betonul pe lângă călcâiele lui, dar în lumina aceea roşie de avertizare gloanţele nu puteau fi trase cu mare precizie.

Schofield reuşi să ajungă la Super Stallion şi se strecură în

carlinga fără acoperiş, în timp ce pereţii elicopterului erau ciuruiţi de gloanţe.

— Haide, eroule! strigă Caesar. Ce s-a întâmplat? Nu ai muniţie, de ce nu tragi şi tu? De ce ţi-e frică? Haide, ripostează, dă-i drumul! Găseşte o armă şi trage!

Dar Schofield nu putea face asta. Dacă l-ar fi ucis pe Caesar ar fi semnat condamnarea la moarte a tuturor oraşelor mari din America de Nord.

„Fir-ar să fie!” înjură el în gând.

Era o situaţie cumplită. Un descreierat trăgea în direcţia lui, iar el nu putea riposta!

— Fox! strigă în microfonul de la încheietură. Eşti teafară?

Auzi în cască o voce înăbuşită:

— Da…

Schofield strigă din nou:

— Va trebui să-l luăm pe sus şi să ieşim de aici! Ai vreo idee?

Răspunsul lui Gant fu acoperit de vocea electronică a computerului:

— Atenţie. Cinci minute până la autodistrugerea complexului…

Prin gemuleţul unei uşi, Schofield îl zări pe Caesar apropiindu-se de elicopterul pe jumătate distrus dintr-o parte, trăgând în continuare cu arma.

— Îţi place, eroule? urlă generalul. Îţi place!

În interiorul carlingii descoperite a elicopterului toate obiectele explodau sau se spărgeau zgomotos sub puterea gloanţelor trase de Caesar. Schofield strânse din dinţi şi apucă strâns pistolul. Cele două răni de glonţ din umărul său îl dureau ca naiba, dar valul de adrenalină îi dădea puterea să continue. Prin gemuleţul spart al uşii elicopterului Super Stallion îl văzu pe Caesar trăgând ca un maniac, ca un cowboy dezlănţuit – un adevărat alienat mintal – în fuzelajul elicopterului, în timp ce mergea ţanţoş în jurul acestuia. Se apropia de carlinga fără acoperiş.

În patru secunde – cel puţin – Caesar ar fi putut să-l împuşte… Apoi, brusc, vocea lui Gant bubui în casca lui:

— Scarecrow! Fii gata să tragi în el. S-ar putea să mai existe o cale…

— Dar nu pot să trag! strigă Schofield.

— Dă-mi doar o secundă!

Lângă puţul liftului, Gant stătea aplecată deasupra obiectului pe care-l căutase ceva mai devreme – cutia neagră pe care o demontase din avionul AWACS la Nivelul 2 cu nouăzeci de minute în urmă; cutia neagră căreia îi dăduse pe furiş un şut cu piciorul de pe platforma mini-liftului atunci când ea şi preşedintele ajunseseră în hangarul principal. Scoase din buzunarul de la coapsă al costumului ei de protecţie biologică un mic dispozitiv roşu cu antenă scurtă de culoare neagră. Acesta era dispozitivul cu două poziţii – iniţiat/terminat – al lui Russell care avea două butoane „deschis-închis" marcate cu 1 şi 2. Abia acum înţelese Gant de ce erau două butoane pe acea telecomandă. Aceasta nu pornea şi oprea doar transmiţătorul radio ataşat inimii preşedintelui, ci şi transmiţătorul de pe inima lui Caesar.

Cu puşca P-90 în poziţie de tragere, Caesar era pe punctul de a ajunge la carlinga descoperită a elicopterului. În câteva secunde ar fi putut să-l aibă pe Schofield în bătaia puştii.

— Vin…! chicoti el.

Schofield stătea culcat pe podeaua elicopterului Super Stallion, uitându-se din când în când prin gaura care rămăsese în locul acoperişului. Era prins în capcană.

— Fox… strigă el în microfon… Orice ai de gând să faci… te rog… fă-o repede.

Gant transpira abundent, lumea din jurul ei fiind învăluită într-o lumină roşie de coşmar. Glezna rănită îi pulsa dureros, dar trebuia să se concentreze.

— Atenţie. Patru minute până la autodistrugerea complexului…

Pe micul ecran LED al cutiei negre apăru graficul atât de familiar. Deschise dispozitivul I/T. Singura dilemă pe care o mai avea acum era care buton controla transmiţătorul preşedintelui şi care îl controla pe al lui Caesar. Era 1 sau 2? Gant nu stătu prea mult pe gânduri. Era sigură. Caesar nu ar fi putut avea decât numărul 1. Şi atunci – sincronizându-se cu graficul de pe ecranul cutiei negre, între semnalele de căutare şi retur – Gant apăsă întrerupătorul marcat cu 1 pe dispozitivul I/T, anulând semnalul emis de transmiţătorul lui Caesar în banda de ultrascurte.

Imediat ce făcu acest lucru, ea apăsă întrerupătorul cutiei

negre, pentru a emite noul semnal pe aceeaşi bandă de ultrascurte – cu scopul de a imita semnalul lui Caesar, aşa cum îşi propusese.

Avea să afle repede dacă procedase corect. Satelitul de pe orbită nu ar fi trebuit să facă diferenţa între noul semnal de retur şi cel vechi. O lumină mică de culoare verde începu să pâlpâie în partea de sus a cutiei negre. Gant ţipă în microfon:

— Scarecrow! Am înlocuit semnalul radio! Omoară-l pe ticălos!

Imediat după acest scurt mesaj, Caesar apăra în faţa lui Schofield. Generalul zâmbi satisfăcut la vederea căpitanului prăbuşit pe podeaua elicopterului Super Stallion. Rămase surprins când văzu că Schofield ţinea ridicat pistolul nichelat, probabil ca să se apere. Caesar îl ameninţă cu degetul:

— Oh, nu, nu şi nu, căpitane, nu ai voie să faci asta. Aminteşte-ţi, nu ai voie să tragi în unchiul Caesar.

— Nu? întrebă Schofield.

— Sigur că nu.

— Oh… oftă Schofield.

Şi în acel moment ridică fulgerător pistolul şi-l împuşcă pe Caesar în piept – *Bum!*

Un şuvoi de sânge ţâşni din toracele generalului. *Bum! Bum! Bum!* Caesar tresărea violent la fiecare împuşcătură, împleticindu-se în timp ce făcea câte un pas înapoi. Ochii aproape că-i ieşeau din orbite de uimire, iar pe faţă avea întipărită o expresie de groază. Scăpă puşca din mână şi se prăbuşi brusc, aterizând în fund pe podea.

Schofield se ridică în picioare, se dădu jos din elicopter şi se apropie de Caesar, care rămăsese la pământ. Căpitanul trase un şut puştii generalului, care zbură departe de degetele crispate ale acestuia. Caesar era încă în viaţă, dar nu pentru mult timp. Un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii. Arăta jalnic, neputincios. Tot ce mai rămăsese din el era doar umbra fostului mare comandant. Schofield îl privea de sus.

— Cum… cum…? bolborosi generalul printre valurile de sânge care-i inundau gura. Tu nu mă poţi ucide!

— De fapt, aş putea, îl contrazise Schofield. Dar cred că am să las asta în seama dumitale.

Şi cu aceste cuvinte Schofield îl părăsi în grabă ca să poată ieşi

cât mai repede împreună cu Gant din Zona 7.

8

— Atenţie. Trei minute până la autodistrugerea complexului…

Schofield o luă pe Gant în braţe şi se îndreptă iute spre mini ascensorul detaşabil. Glezna ei dreaptă era complet distrusă de gloanţele lui Caesar şi din această cauză nu se putea lăsa deloc pe piciorul drept. Dar asta nu o împiedica să se facă utilă. În timp ce Schofield o căra în braţe, ea ţinea în poală cea mai importantă cutie neagră din lume. Scopul lor era acum altul. Mai presus decât vieţile lor era altceva. Trebuiau să scoată de urgenţă din Zona 7 dispozitivul electronic, înainte ca acesta să fie distrus de explozia nucleară. Dacă semnalul emis de cutia neagră ar fi dispărut brusc, sacrificiul lor ar fi fost zadarnic.

— Bine, isteţule, zise Gant, cum o să ieşim acum din această bombă nucleară cu şapte nivele?

Schofield păşi pe platforma mini-liftului şi acesta începu să coboare bâzâind pe lângă peretele puţului. Se uită la ceas.

11.12.30

11.12.31

— Ei bine, nu putem ieşi pe uşa de sus, spuse el. Caesar a schimbat codul iar amicului meu de la Agenţie i-au trebuit zece minute ca să spargă codurile. Şi nu cred că avem prea multe şanse ca să ieşim la timp folosind Ieşirea de Urgenţă. Mie şi lui Book ne-a luat mai mult de un minut ca să coborâm prin tunelul de ventilaţie ceva mai devreme. Nu cred că noi doi am putea ajunge acolo sus în mai puţin de zece minute. Iar până atunci EEV ar fi praf şi pulbere.

— Şi ce putem face?

— Există o singură soluţie, zise Schofield, dar nu ştiu dacă vom ajunge la timp.

11.12.49

11.12.50

Schofield opri mini-liftul în hangarul de la Nivelul 2 şi îl străbătu repede ţinând-o pe Gant în braţe. Se îndrepta spre casa scării din celălalt capăt al hangarului.

— Atenţie. Două minute până la autodistrugerea complexului…

Ajunseră la scări.

11.13.20

Schofield începu să coboare cât putea de iute scările, sărind câte trei odată cu Gant în braţe. Trecură de Nivelul 3, cel cu spaţiile de locuit.

11.13.32

Nivelul 4, locul scenelor de coşmar.

11.13.41

Nivelul 5, cel complet inundat.

11.13.50

Schofield deschise cu piciorul uşa de la Nivelul 6.

— Atenţie. Un minut până la autodistrugerea complexului…

Şi atunci văzură vehiculul cu care puteau scăpa de acolo. Micul vehicul de mentenanţă rămăsese chiar lângă uşa de la casa scării, pe şinele care duceau afară, către Lacul Powell, în acelaşi loc în care fusese toată ziua. Schofield îşi aminti ce-i spusese mai devreme Herbie Franklin despre acest mijloc de transport. Deşi mai mic decât celelalte locomotive X-rail, vehiculul era mult mai rapid. Era alcătuit doar dintr-o cabină rotundă şi patru traverse lungi. În cabina sa asemănătoare cu o capsulă era loc doar pentru două persoane.

— Patruzeci şi cinci de secunde până la autodistrugerea complexului…

Schofield deschise rapid uşa cabinei şi o aşeză pe Gant pe banchetă, apoi se urcă şi el, înghesuindu-se în spaţiul strâmt oferit de capsula sferică.

— Treizeci de secunde…

Schofield apăsă butonul negru de start de pe consolă. Mica locomotivă compactă X-rail se trezi la viaţă cu un bâzâit înfundat.

— Douăzeci de secunde… nouăsprezece… optsprezece…

Căpitanul privi şinele din faţa vehiculului. Acestea dispăreau în întuneric, învăluite în lumina roşie de avertizare – patru şine paralele unindu-se într-un punct undeva la distanţă.

— Cale-o! strigă Gant.

Schofield apăsă acceleraţia.

— Cincisprezece…

Mica locomotivă X-rail ţâşni înainte ca un fulger de-a lungul platformei staţiei subterane, spintecând umbrele roşiatice

pulsatorii.

— Paisprezece…

Din cauza vitezei, Schofield rămase ţintuit de spătarul scaunului. Vehiculul atinse 80 de kilometri pe oră.

— Treisprezece…

Mica locomotivă X-rail prinse repede viteză. Schofield vedea cvartetul de şine – dedesubt şi deasupra parbrizului – dispărând din ce în ce mai repede în urma lor.

160 de kilometri pe oră.

— Doisprezece… unsprezece…

Apoi, deodată, vehiculul cu traverse în formă de „X” intră în tunelul care comunica cu lacul Powell, lăsând în urmă Zona 7.

240 de kilometri pe oră.

— Zece…

400 de kilometri pe oră.

Patru sute de kilometri pe oră însemnau o sută zece metri pe secundă. În zece secunde aveau să ajungă la peste un kilometru distanţă de Zona 7.

— Nouă… opt…

Schofield spera că un kilometru era destul.

— Şapte… şase…

Încercă să mai mărească viteza micului vehicul.

— Cinci… patru…

Gant gemu de durere.

— Trei… doi…

Locomotiva străbătea tunelul ca un fulger, înclinându-se periculos la fiecare curbă. Se îndepărtau de Zona 7 cu o viteză de-a dreptul infernală.

— Unu… iniţiere autodistrugere.

Era momentul exploziei.

9

Zgomotul care urmă nu putea fi descris. Părea sfârşitul lumii. Vuietul colosal al exploziei nucleare din interiorul Zonei 7 era monstruos, pur şi simplu. Era un lucru destul de ciudat. Structura fusese proiectată în timpul Războiului Rece special ca să reziste unei lovituri nucleare, iar acum întregul complex sfârşea tocmai din această cauză. Focosul W-88 destinat autodistrugerii complexului fusese încastrat într-un perete de la Nivelul 2, aproape în central structurii subterane. În momentul exploziei, întregul complex se aprinse ca un bec uriaş şi un val alb de energie dezintegră instantaneu zidurile şi planşeele structurii. Unda de şoc era devastatoare, imposibil de oprit. Tot ce era în interiorul complexului fu ras de pe faţa pământului într-o nanosecundă… avioane, camere de testare, puţuri de ascensoare cu pereţi de beton.

Până şi învinsul şi însângeratul Caesar Russell.

Aşa cum rămăsese căzut pe platforma hangarului principal, ultimul lucra întipărit pe retina acestuia fu o lumină albă orbitoare urmată instantaneu de un val gigantic de foc. Şi apoi nimic. Deşi era o explozie de proporţii, pereţii exteriori de titan ai complexului, groşi de şaizeci de centimetri, rămaseră în picioare. Unda de şoc generată de fenomenala deflagraţie zgudui pământul nisipos pe o rază de câţiva kilometri în jurul Zonei 7, provocând un adevărat cutremur. Valul de energie era fenomenal. Unda de şoc se propaga în exterior în cercuri concentrice, precum undele provocate de o piatră aruncată în apa unui lac liniştit.

Ieşirea de Urgenţă fu prima care sări în aer.

De neoprit, valul de energie asaltă în mai puţin de o secundă de la explozie pereţii înguşti de beton ai acesteia, care se dezintegrară instantaneu.

Dacă Schofield şi Gant s-ar fi aflat în interiorul Ieşirii de Urgenţă, ar fi fost pulverizaţi într-o fracţiune de secundă. Cea mai spectaculoasă imagine era însă alta. Dacă cineva ar fi privit de sus locul în care se aflase complexul subteran, ar fi văzut acum o

groapă perfect circulară, de parcă un cutremur de pământ devastator s-ar fi produs în zonă.

Din moment ce întregul complex devenise o cochilie goală, stratul de granit de o greutate impresionantă de deasupra se prăbuşi în craterul adânc. Ca din senin, inelul de pământ cu diametrul de opt sute de metri format în jurul complexului se prăbuşi, de asemenea, iar clădirile Zonei 7 – hangarul principal, turnul de control al aerodromului şi celelalte hangare – dispărură, pur şi simplu, înghiţite sub pământ.

În locul acestor structuri din mijlocul deşertului, acolo unde fusese Zona 7 nu mai era decât un crater gigantic cu diametral de opt sute de metri.

Aflat la bordul unui elicopter Super Stallion al Corpului de Marină, care aterizase la complex cu numai zece minute în urmă, preşedintele Statelor Unite urmărea distragerile provocate de explozie. Lângă el, Book II, Juliet Janson şi băiatul pe nume Kevin priveau stupefiaţi sfârşitul spectaculos al Zonei 7.

Sub pământ, în tunelul X-rail, călătoria celor doi, Schofield şi Gant, nu se terminase încă. În momentul exploziei, vehiculul de mentenanţă în care se aflau cei doi străbătea tunelul ca un glonţ. Atunci auziră zgomotul infernal al deflagraţiei. Simţiră cutremurul puternic care urmă.

Apoi, Schofield aruncă o privire prin gemuleţul din spatele capsulei de două persoane.

— Să fiu al naibii… murmură el.

În urma lor tunelul se prăbuşea. Bolovani mari se rupeau din pereţii culoarului subteran prăbuşindu-se în spatele vehiculului! Un val de pietre şi praf îi urmărea cu o viteză ameţitoare!

Tavanul lung al tunelului se năruia progresiv în urma lor, dezintegrându-se, pe măsură ce unda de şoc se propaga în exteriorul Zonei 7. Valul nimicitor îi ajungea din urmă! Locomotiva X-rail străbătea tunelul cu patru sute de kilometri pe oră. Valul de bolovani avansa periculos în spatele lor. Bucăţi de roci şi o ploaie de pietre se desprindeau din tavanul tunelului, ca şi cum acel pasaj subteran s-ar fi transformat într-o creatură vie care alerga pe urmele vehiculului X-rail, ameninţând să-l muşte din spate.

Bang! O bucată de beton de mărimea unei mingi de baseball ateriză pe acoperişul capsulei. Schofield tresări şi ridică iute

capul. Apoi… Bang-bang-bang-bang-bang-bang-bang-bang!

O ploaie asurzitoare de pietre se abătu asupra locomotivei.

„Nu!”, ţipă Schofield în sinea lui. Nu acum! Nu acum, când mai aveau atât de puţin ca să scape!

Valul devastator de pietre şi praf îi ajunse din urmă. Bang-bang-bang-bang-bang-bang-bang!

Pietrele asaltară parbrizul capsulei. Acesta se făcu ţăndări stârnind o ploaie de cioburi. Bang-bang-bang-bang-bang-bang! În cockpit pătrunseră mai multe pietricele. Capsula începu să se zguduie, de parcă mai avea puţin şi sărea de pe…

Şi atunci ploaia de pietre se domoli brusc şi locomotiva ieşi întreagă din norul provocat de prăbuşirea tunelului.

Schofield se întoarse în scaun şi văzu cum şuvoiul de bucăţi de beton se oprea în urma lor, micşorându-se brusc după o curbă, prăbuşindu-se precum un monstru flămând dar epuizat care renunţase să-şi mai urmărească prada. Unda de şoc se propagase deja iar ei reuşiseră să treacă de limita dezastrului. Viteza lor fusese mai mare. La limită, mai degrabă. Şi în timp ce locomotiva îşi continua drumul în tunel, Schofield se lăsă pe spătarul scaunului şi răsuflă uşurat.

10

În vreme ce Schofield şi Gant erau preluaţi pe calea aerului de pe docul de încărcare X-rail din zona canioanelor Lacului Powell de către un echipaj al Marinei, CH-53E, deasupra fostei Zone 7 forfotea o adevărată flotă aeriană – o mulţime de elicoptere ale Corpului de Marină şi ale Armatei terestre. Văzute de la distanţă, acestea păreau un roi de insecte mici, ca nişte puncte negre plutind pe cerul senin al deşertului – toate zburând la o distanţă regulamentară pentru a evita scurgerile radioactive.

Preşedintele se afla acum în siguranţă la bordul elicopterului Corpului de Marină, care era flancat de nu mai puţin de alte cinci aparate de zbor Super Stallion.

Până la înlăturarea transmiţătorului radio ataşat inimii sale, puşcaşii marini trebuiau să-i asigure securitatea. Imediat ce se ridicase de pe pista Zonei 7, preşedintele se grăbise să emită un ordin special prin care toate aeronavele Forţelor Aeriene să fie restricţionate la sol pentru o perioadă nedeterminată.

Schofield şi Gant – precum şi preţioasa lor cutie neagră – erau acum împreună cu preşedintele, Book II, Juliet şi Kevin în Zona 8, a cărei pază fusese preluată de către două unităţi de recunoaştere ale Marinei cu douăzeci de minute înaintea sosirii lor.

În timpul cercetărilor în complexul Zonei 8, puşcaşii marini nu găsiseră pe nimeni în viaţă cu excepţia lui Nicholas Tate III, consilierul preşedintelui SUA în probleme de politică internă. Acesta bolborosea vrute şi nevrute, vorbea incoerent şi repeta întruna ceva despre brokerul său pe care intenţiona să-l sune.

Gant fu imediat întinsă pe o brancardă, cu glezna imobilizată, şi un infirmier începu să-i acorde primele îngrijiri medicale. În cazul lui Schofield, rănile provocate de gloanţe fuseseră pansate provizoriu; primise, de asemenea, un bandaj triunghiular ca suport pentru braţul rănit şi o doză de codeină pentru calmarea durerii.

— Îmi pare foarte bine că aţi reuşit să scăpaţi, căpitane, îl

întâmpină preşedintele atunci când el se apropie de ceilalţi. Presupun însă că Caesar nu a fost la fel de norocos.

— Mă tem că nu a supravieţuit, domnule, mărturisi Schofield, ţinând în braţe cutia neagră al cărei beculeţ verde pâlpâia în continuare. Dar pot să spun că este încă alături de noi – cel puţin cu spiritul, continuă el.

Preşedintele zâmbi apoi spuse:

— Echipa de puşcaşi marini care a cercetat baza asta militară a descoperit la suprafaţă ceva ce sunt sigur că ţi-ar plăcea să vezi.

Schofield nu înţelegea prea bine la ce se referea preşedintele.

— Ce anume au descoperit?

— M-au descoperit pe mine, frumuşelule, bubui dintr-odată vocea lui Mother, care apăru pe neaşteptate din spatele preşedintelui.

Pe faţa lui Schofield se lăţi un zâmbet.

— Ai reuşit!

Ultima dată când o văzuse pe Mother, aceasta se afla în cabina „gândacului” care se rostogolise de mai multe ori după ce ieşise de pe pistă.

— Sunt indestructibilă, ce naiba, spuse Mother.

Schofield observă că femeia şchiopăta uşor de piciorul ei sănătos.

— Atunci când a fost lovit de racheta aceea, am ştiut că „gândacul” meu era terminat. Şi nu mi-am închipuit că bătrânul Caesar şi amicii lui vor avea bunăvoinţa să se convingă că am murit. Dar când am ieşit de pe pistă am ridicat în urma mea un nor mare de praf, aşa că am profitat de acoperire şi am sărit din maşină. „Gândacul” s-a rostogolit de câteva ori şi s-a dezmembrat, iar eu am săpat repede o groapă mică în nisip în care mi-am ascuns capul, chiar sub bara de protecţie din faţă. Mi-am desprins apoi proteza metalică de sub genunchi şi am aruncat-o ceva mai departe – pentru un plus de efect – şi m-am prefăcut moartă până ce Caesar şi elicopterele lui au dispărut din zonă.

— Ţi-ai desprins proteza metalică de sub genunchi pentru un plus de efect… repetă Schofield. Inteligentă mişcare.

— Aşa m-am gândit şi eu, zâmbi ea. Dar tu? Ultima dată când te-am văzut te pregăteai să pleci împreună cu preşedintele în

spaţiu. Ai reuşit să salvezi lumea şi de această dată?

— S-ar putea spune şi aşa, confirmă Schofield cu modestie.

— Vreau să te întreb de fapt, îi şopti conspirativ Mother, dacă ai făcut ce ţi-am spus eu cu Ştii-tu-cine? În timp ce rostea aceste cuvinte, Mother făcu un gest teatral din cap în direcţia lui Gant. Ce naiba, Scarecrow, ai sărutat-o sau nu pe fată?

Schofield izbucni în râs aruncându-i o privire piezişă lui Gant.

— Ştii ce, Mother? De data asta am făcut-o.

După un timp, când rămaseră singuri, Schofield îl întrebă pe preşedinte:

— Care este situaţia în restul ţării, domnule? Au urmărit cu toţii aceste evenimente prin Reţeaua Naţională de Urgenţă?

Preşedintele zâmbi.

— Dacă tot veni vorba… în timp ce erai plecat noi am examinat istoricul sistemului şi înregistrările de astăzi şi am găsit asta.

Preşedintele îi arătă o foaie printată cu istoricul sistemului din complexul Zonei 7 şi indică cu degetul arătător una dintre înregistrări.

07.37.56/ATENŢIE: Defecţiunea generatorului auxiliar/Sistem/Defecţiune de sistem localizată în terminalul 1-A2 Niciun răspuns de la sisteme: TRACS; AUX SYS-1; RAD C0MSPHERE; MBN; EXT FAN

Preşedintele spuse:

— Îţi aminteşti că la un moment dat în această dimineaţă te-ai plâns că ai distrus o cutie de racord – un mic container cu circuite electrice – aflată într-unul din hangarele subterane? Pe la 7.37.

— Da…

— Ei bine, se pare că acea cutie de racord era destul de importantă, de fapt. Pe lângă alte proprietăţi pe care le avea, aceasta asigura conexiunile generatorului auxiliar al sistemului şi radio sfera. De asemenea, fără această cutie de racord transmisiile MBN au fost compromise. Ştii cumva ce înseamnă MBN?

— Nu…

— Military Broadcast Network. Aşa se numea iniţial Reţeaua

Naţională de Urgenţă. Se pare că transmisia MBN prin cablu nu a mai fost posibilă pentru că dispozitivul a fost distrus. Şi pentru că protocolul LBJ nu a fost iniţiat în această dimineaţă, transmisiile lui Caesar prin acest sistem au fost de fapt întârziate cu patruzeci şi cinci de minute.

— Dar sistemul a fost distrus la 7.37… zise Schofield.

Preşedintele zâmbi.

— Corect, ceea ce înseamnă că în dimineaţa asta, de fiecare dată când Caesar a folosit camera sa digitală ca să vorbească în faţa întregii naţiuni, de fapt nu transmitea nimic. A vorbit doar pentru cei din Zona 7.

Schofield clipi de câteva ori nedumerit, încercând să înţeleagă, apoi spuse:

— Înseamnă că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat aici…

Preşedintele încuviinţă cu un semn din cap.

— Se pare, zise el, că cetăţenii americani au fost preocupaţi în cursul zilei de altă dramă: un accident ai cărui protagonişti au fost două superstaruri: cea mai bine plătită actriţă de la Hollywood şi logodnicul ei, de asemenea actor. Cei doi au avut ghinionul să rămână blocaţi undeva în Alpii elveţieni o zi întreagă, pentru că, în timp ce făceau ilegal căţărări pe teritoriul unei baze militare, au fost prinşi de o avalanşă. Din păcate, ghidul lor a murit, dar acum o oră sau două, dacă nu mă înşel, cei doi actori au fost găsiţi vii şi nevătămaţi. Din câte am înţeles, CNN a ţinut secrete evenimentele de aici o zi întreagă, informându-i din oră în oră pe telespectatori despre cei pierduţi în avalanşă în timp ce reluau la nesfârşit nişte imagini de amator din zona accidentului. Am fost informat de altfel că acesta a fost cel mai mediatizat eveniment de la accidentul prinţesei Diana încoace.

Schofield zâmbi amuzat.

— Înseamnă că nimeni nu ştie nimic, concluzionă el.

— Aşa este, confirmă preşedintele. Şi nimeni nu va şti vreodată, căpitane.

11

Şase ore mai târziu, cea de-a doua navetă spaţială X-38 din Zona 8 era lansată de pe spatele unui Boeing 747. Misiunea acesteia era să distrugă satelitul de recunoaştere amplasat de trădătorii din cadrul Forţelor Aeriene pe o orbită geostaţionară situată deasupra părţii sudice a deşertului Utah. Din câte puteau să-şi dea seama piloţii navetei, satelitul în cauză transmitea un semnal individualizat către o locaţie din deşertul Utah şi primea un semnal de retur din aceeaşi locaţie, pe ultrascurte. La urma urmei, pe piloţi nu-i interesa utilitatea satelitului. Aveau ordine precise pe care le urmară întocmai. Aşa că-l distruseră în cele din urmă lansând asupra lui o rachetă care îl dezintegră. Satelitul de control odată distrus, focoasele tip 240 pe bază de plasmă amplasate în aeroporturile oraşelor ţintă nu mai reprezentau un pericol, senzorii de proximitate fiind singurele elemente care necesitau un timp mai îndelungat pentru a fi dezactivate. În următoarele ore, toate cele paisprezece bombe aveau să fie dezamorsate şi dezasamblate pentru a fi supuse unor analize riguroase. Pe lângă dezamorsarea bombelor cu plasmă, distrugerea satelitului permitea, de asemenea, înlăturarea transmiţătorului radio din inima preşedintelui.

Procedura chirurgicală executată de un renumit medic specialist în chirurgie cardiovasculară de la Spitalul Universitar John Hopkins avu loc sub atenta supraveghere a altor trei chirurgi, câteva persoane din Serviciul de Protecţie şi Pază şi membri ai Infanteriei Marine.

Niciodată nu fusese vreun chirurg mai atent – sau mai agitat – în timpul unei operaţii. După anestezia locală, pe durata celor douăzeci şi opt de minute, Vicepreşedintele Statelor Unite ale Americii fusese la conducerea ţării.

O comisie de anchetă urma să fie înfiinţată mai târziu ca să efectueze o anchetă privind rolul Forţelor Aeriene SUA în incidentul din Zona 7.

În urma acestei anchete, nu mai puţin de optsprezece ofiţeri de rang înalt ai Forţelor Aeriene, comandanţi a douăsprezece

baze militare din sud-vestul SUA şi nouăzeci şi nouă de subofiţeri şi militari care asigurau securitatea acelor baze au fost în cele din urmă judecaţi pentru trădare într-o sesiune specială cu uşile închise.

S-a dovedit că toţi cei implicaţi în desfăşurarea evenimentelor acelei zile erau militari în serviciu sau foşti militari, atât de la Comandamentul pentru Operaţii Speciale al Forţelor Aeriene de la baza aeriană Hurlbut Field, cât şi de la bazele din Wyoming şi Colorado, Warren şi Falcon.

Toate acestea fuseseră în anumite perioade sub comanda directă a lui Charles „Caesar" Russell.

Per ansamblu, dintr-un efectiv de 400.000 de bărbaţi şi femei aflaţi în serviciu, o sută şaptesprezece trădători nu era un număr foarte mare – doisprezece oameni în medie la fiecare bază militară din sud-vest. Numărul aparatelor de zbor şi armamentul acelor baze militare ar fi fost mai mult decât suficient pentru ca planurile lui Caesar să fie realizate.

În urma proceselor mai ieşi la iveală un lucru: cinci membri ai personalului USAF implicaţi în complot erau chirurgi ai Forţelor Aeriene. Câţiva membri ai Congresului american, printre care şi Jeremiah K. Woolf – fostul senator, potenţial candidat la preşedinţia Statelor Unite – fuseseră operaţi tocmai de către aceşti chirurgi.

Dovezile circumstanţiale prezentate în cadrul acestor procese sugerau, de asemenea, că fiecare membru al Forţelor Aeriene implicat în incident făcea parte din gruparea rasistă neoficială Brotherhood. Toţi cei judecaţi au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă urmând a-şi executa pedeapsa într-o închisoare militară secretă, fără vreo speranţă de reducere a pedepsei. Din păcate însă pentru cei condamnaţi, avionul care-i transporta spre închisoarea secretă s-a prăbuşit inexplicabil în timpul zborului. Nimeni nu a supravieţuit accidentului.

În raportul final al comisiei de anchetă înaintat Şefului Marelui Stat-Major a fost ridicată problema „influenţei exercitate de către grupurile antisociale neoficiale" din cadrul forţelor armate.

Raportul confirma că majoritatea acestor grupări fuseseră identificate şi desfiinţate în urma unor acţiuni de amploare din 1980, dar era recomandată o nouă investigaţie la acest nivel. Oricum, Marele Stat-Major nu accepta existenţa unor astfel de

societăţi, aşa că respinse recomandările comisiei de anchetă. În următoarele şase luni au mai existat şi alte rapoarte – neconfirmate de altfel – de la turiştii din zona Lacului Powell, care susţineau că văzuseră o familie de urşi Kodiak în partea de nord-est a lacului. Ofiţerii de la Agenţia pentru Peşti şi Vieţuitoare Sălbatice SUA au investigat acele rapoarte, dar niciun urs nu a fost găsit în zonă.

12

Două săptămâni mai târziu, o ceremonie restrânsă avea loc într-o cameră de şedinţe fără ferestre de la subsolul Casei Albe. În acea încăpere se aflau nouă persoane: preşedintele Statelor Unite; căpitanul Shane Schofield – cu braţul suspendat într-un bandaj triunghiular; sergentul de Stat-Major Elizabeth Gant – nevoită să se deplaseze în cârje din cauza rănii de la gleznă; sergentul de artilerie Gena „Mother" Newman – însoţită bineînţeles de Ralph, micul ei soţ cu chelie, de meserie şofer de camion; sergentul Buck Riley Jr. – cu braţul bandajat; agentul Serviciilor Secrete americane Juliet Janson – de asemenea, cu braţul bandajat; David Fairfax de la Agenţia de Informaţii a Apărării – purtând cei mai buni pantofi sport pe care-i avea; şi un băieţel pe nume Kevin.

Preşedintele îi decoră pe Schofield şi pe toţi membrii echipei sale de puşcaşi marini cu Medalia de Onoare a Congresului S.U.A (în secret), pentru acte remarcabile de curaj pe câmpul de luptă, cu riscul propriilor vieţi. Oricum, nimeni nu trebuia să afle despre această distincţie şi ştiau cu toţii că era mai bine ca totul să rămână secret.

În timp ce toţi ceilalţi luau masa în sufrageria Casei Albe – dineu în timpul căruia preşedintele se întreţinu de minune cu Mother şi Ralph conversând despre viaţa şoferilor de camion – Schofield şi Gant se retraseră pe furiş. Era a doua lor întâlnire oficială. Când ajunseră la locul de întâlnire descoperiră că se puteau bucura singuri de el, în cea mai mare discreţie. În mijlocul camerei spaţioase cu lambriuri din lemn se afla o singură masă, pe care stăteau două sfeşnice cu lumânări aprinse. Aşa că se aşezară la masă şi cinară. Singuri. În sufrageria personală a preşedintelui de la ultimul etaj al Casei Albe, cea cu vedere spre Washington Monument.

— Vreau să le pregăteşti orice îşi doresc, îl instruise preşedintele pe bucătarul său personal. O să treci totul în contul meu.

La lumina lumânărilor cei doi vorbiră şi vorbiră ore în şir, până

târziu în noapte. Când ajunseră la desert, Schofield începu să caute ceva în buzunar.

— Ştii, spuse el, am vrut să-ţi dau asta de ziua ta, dar am ratat momentul.

Rostind aceste cuvinte, el scoase din buzunar o bucată de carton şifonată de mărimea unei felicitări de Crăciun.

— Ce-i asta? întrebă Gant.

— Cadoul de ziua ta, spuse trist Schofield. A stat toată ziua în buzunarul pantalonilor mei – a trebuit să-l iau cu mine de fiecare dată când am schimbat uniformele – şi mă tem că e un pic cam deteriorat.

Îi întinse bucata de carton lui Gant. Ea o privi cu atenţie şi zâmbi. Era o fotografie. O fotografie cu un grup de oameni pe o plajă superbă din Hawaii. Toţi cei din poză purtau şorturi şi cămăşi hawaiiene viu colorate. Lângă ceilalţi din grup, foarte aproape unul de celălalt, stăteau zâmbind către cameră Gant şi Schofield. Zâmbetul lui Gant era destul de timid, iar Schofield părea destul de trist, deşi zâmbea – în spatele ochelarilor lui de soare argintii cu lentile reflectorizante.

Gant îşi amintea perfect ziua aceea. Atunci fusese petrecerea barbecue, pe plaja de lângă Pearl Harbour, când sărbătoriseră promovarea ei în cadrul unităţii de puşcaşi marini a lui Schofield.

— Atunci ne-am cunoscut, spuse Schofield.

— Într-adevăr, şopti Gant, ai dreptate.

— Nu am uitat niciodată ziua aceea, îi mărturisi el.

Gant zâmbi cu ochii strălucind de emoţie.

— Ştii, e cel mai frumos dar pe care l-am primit anul acesta.

Apoi se ridică de pe scaun şi se aplecă peste masă ca să-l sărute pe buze.

După cină, coborâră împreună scările Casei Albe. În faţa clădirii îi aştepta o limuzină prezidenţială, flancată în faţă şi în spate de patru vehicule Humvee ale Infanteriei Marine, şase maşini de patrulare ale Poliţiei şi patru motociclete. Gant privi uimită acest alai prezidenţial motorizat.

— Ar mai fi un mic amănunt, începu timid Schofield. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva important.

— Ce anume? întrebă Gant.

Schofield deschise larg portiera din spate a limuzinei. Gant observă silueta micuţă a lui Kevin care dormea liniştit pe

bancheta din spate.

— Ştii, băiatul are nevoie de o locuinţă, cel puţin până îi vor găsi o nouă casă, spuse Schofield ridicând din umeri. Aşa că m-am hotărât să-l iau la mine şi să am grijă de el atât cât va fi nevoie. Cei din guvern insistă oricum să-i asigurăm condiţii speciale de securitate.

Gant clătină din cap şi zâmbi cu blândeţe.

— Haide, zise ea. Să mergem acasă.

MULŢUMIRI

Voi face tot posibilul să termin repede.

Aş vrea acum să adresez din nou sincere mulţumiri:

Lui Natalie Freer – care în sfârşit îmi vede (şi-mi tolerează) excentricităţile creative duse la bun sfârşit. Are o răbdare şi o generozitate fără limite.

Fratelui meu, Stephen Reilley – scriitor pătimaş, critic constructiv şi creativ, precum şi bun prieten; dar şi soţiei lui, Rebecca Ryan, pentru că ei formează un tot unitar;

Minunaţilor mei părinţi – Ray şi Denise Reilley – pentru că, pe când eram copil, m-au încurajat să-mi folosesc imaginaţia şi să creez diverse scenarii pentru figurinele mele din Star Wars; aici e izvorul creativităţii mele.

Prietenilor mei, John Schrooten, Nick şi Simon Kozlina, întregului clan Kay (în mod special lui Don, datorită căruia am micşorat dimensiunea pisicilor din romanul meu *Templul)* şi lui Paul Whyte pentru că m-a însoţit în incredibila mea călătorie în statul Utah, unde am adunat informaţii pentru scrierea acestei cărţi.

Le mulţumesc în mod deosebit şi prietenilor mei americani – căpitanul Paul M. Woods, Forţele Terestre Americane şi sergentul de artilerie Gris Hankinson (pensionar, Infanteria Marină a Statelor Unite) care au rupt cu generozitate din timpul lor pentru a-mi furniza detaliile militare prezente în această carte. Orice greşeli veţi întâlni, vă mărturisesc că îmi aparţin exclusiv, şi au fost făcute în pofida obiecţiilor acestor doi prieteni.

În cele din urmă, aş dori să mulţumesc din nou tuturor de la editura Pan Macmillan şi de la Thomas Dunne Books. E deja a

patra noastră colaborare şi e de foarte bun augur. Îi mulţumesc lui Gate Paterson, lui Jane Novak, Sarinei Rowell, lui Paul Kenny şi lui Pete Wolverton. De asemenea, ca întotdeauna, vreau să le mulţumesc şi agenţilor de vânzări pentru nenumăratele ore pe care le petrec pe stradă, prin librării.

Tuturor celor care cunosc un scriitor, vă sfătuiesc să nu subestimaţi niciodată puterea încurajărilor voastre.